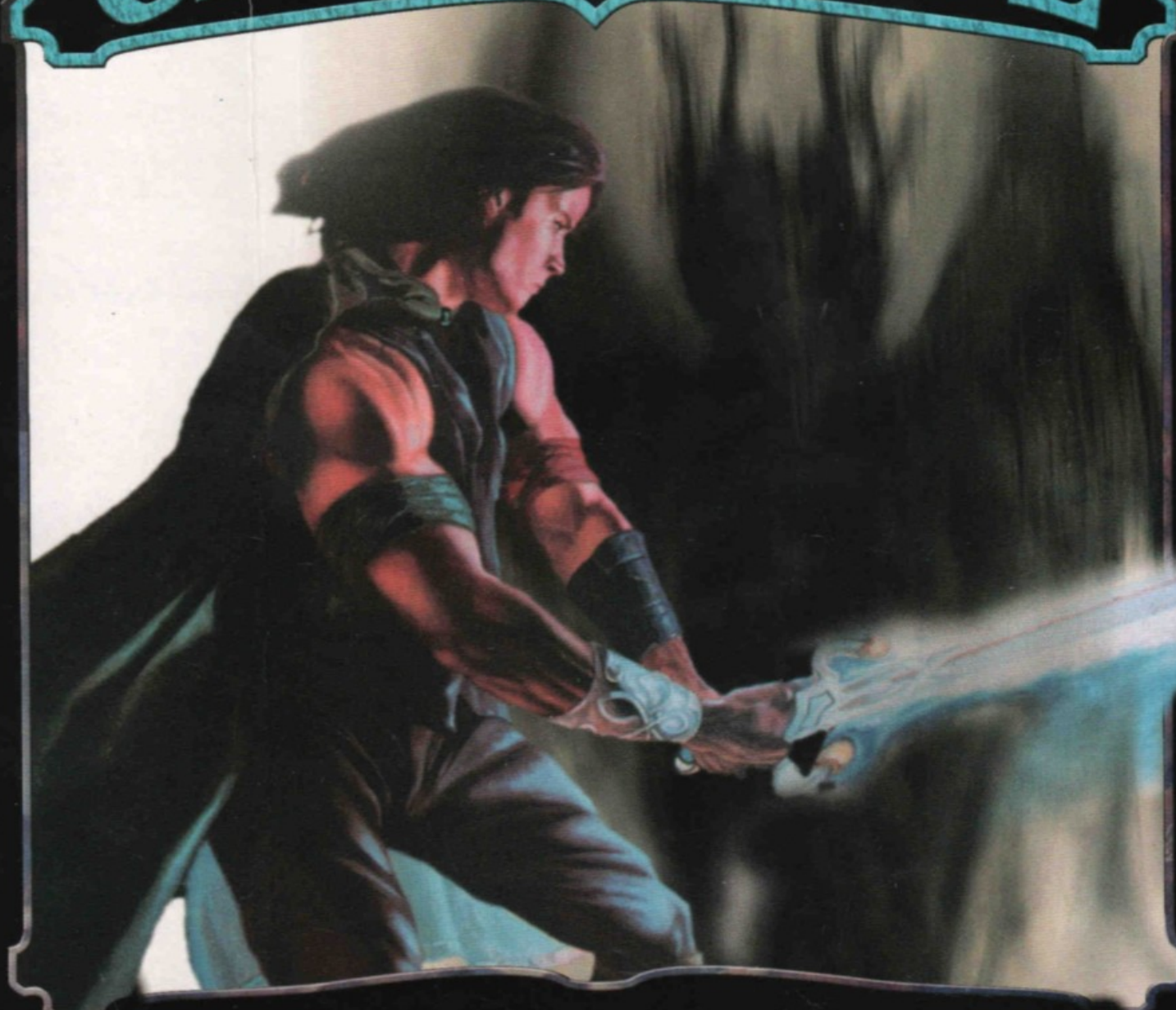

ОТ АВТОРА НА ЕПОСА ЗА МРАЧНИЯ ЕЛФ

Р.А.
САЛВАТОРЕ

Духът на Демона

КНИГА ВТОРА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ДЕМОНСКИ ВОЙНИ“

Р. А. САЛВАТОРЕ
ДУХЪТ НА ДЕМОНА

Превод: Александър Драганов

chitanka.info

Елбраян и Пони — приятели от детинство, станали още по-близки с времето, се надяват тъмната вълна най-сетне да се отдръпне от изстрадалите земи на Корона. Ала ако злото отминава, защо армиите от червенокапци и гоблини навлизат дори по-навътре в цивилизованите земи?

Нова заплаха сега надвисва над Корона, тъй като силата на демона дактил не е напълно унищожена от героичната саможертва на светия монах Авелин Десбрис. Вместо това мракът е проникнал в най-святото място, а някога уважаван висш духовник се обръща срещу силите на доброто.

Може би този път злото няма да може да бъде спряно...

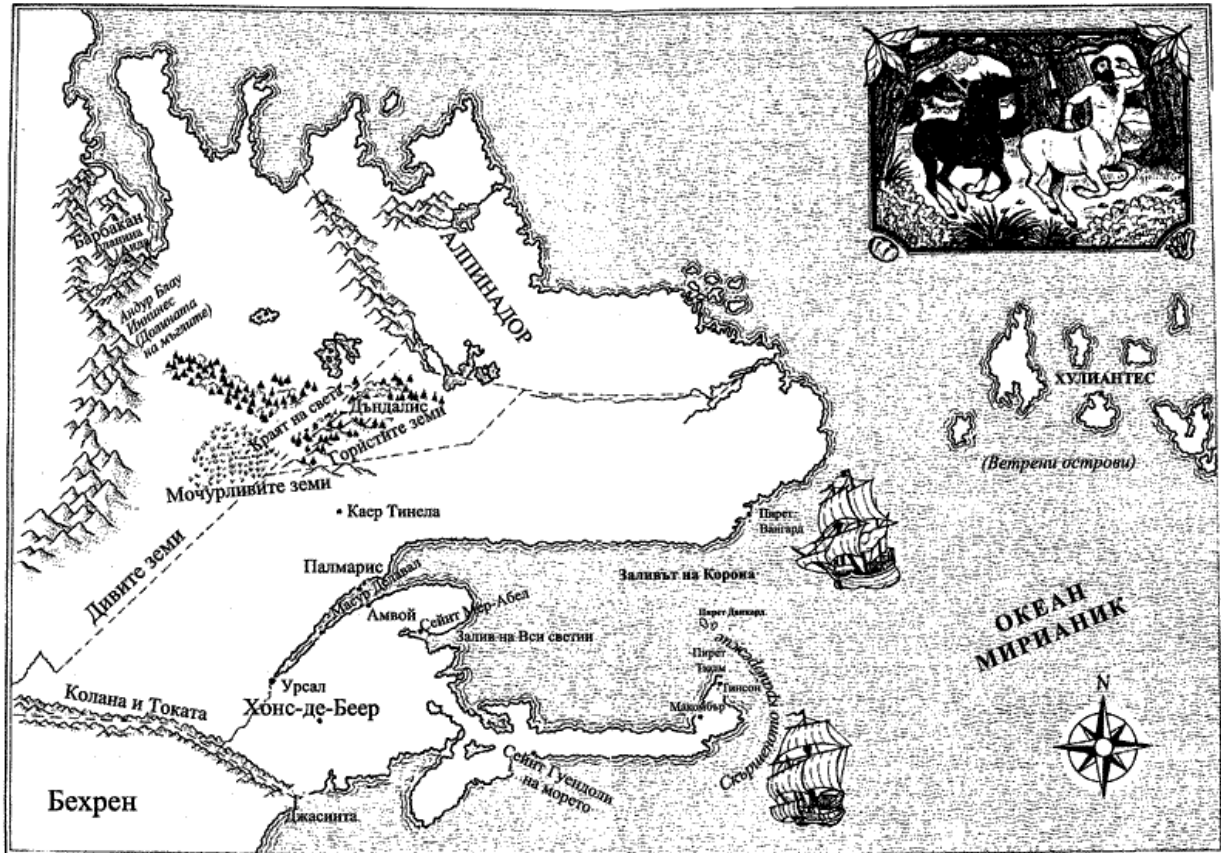
Завладяваща... Това е една от най-добрите книги в забележителната кариера на Р. А. Салваторе.

Publishers Weekly

Най-амбициозната книга на Салваторе до момента.

Booklist

Тази книга е за Скот Сигъл и Джим Кегейлски, двамата, които превърнаха тази работа в удоволствие за мен.

ЧАСТ ПЪРВА

ДИВИТЕ ЗЕМИ

Изплашен съм, чичо Мейдър, но не за себе си, а за всички добри хора на този свят. С Пони яздихме на юг от Барбакан с натезжали от скръб сърца, но и изпълнени с надежда. Авелин, Тунтун и Брадуордън дадоха живота си, но аз си мислех, че с унищожението на дактила сме отървали света от мрака.

Грешах.

С всяка стъпка Симфония ни водеше на юг към по-гостоприемни земи, или поне тъй смятах и го казах на Пони, чиито съмнения винаги са били по-големи от моите. Не мога да изброя колко много бяха гоблините, които видяхме! Хиляди, чичо Мейдър, десетки хиляди, ас тях имаше и десетки фоморийски великани и стотици жестоки паури.

Костваше ни две седмици и дузина битки, за да стигнем до местността около Дъндалис, а там открихме само още врагове, добре укрепени и използващи останките от трите града като базови лагери, откъдето осъществяваха своите набези. Белстър О'Комли и отрядът, който бяхме подготвили, преди да заминем към Барбакан, ги няма — моля се да са заминали на юг, както говорихме. Но тъматата, обгърнала света, е така огромна, та се боя, че никъде не е безопасно.

Изплашен съм, чичо Мейдър, но ти се заклевам, колкото и трагично да стане положението, никога да не загубя надежда. Тя е нещото, което ни демонът дактил, ни гоблините,

ни цялото зло на света могат да ми отнемат. Надеждата дава сила на ръката, с която държа меч, така че Буря да нанася точни удари. Надеждата ми дава сила да продължавам да правя стрели, след като десетки са изгубени, забити в гоблинските сърца — безброй чудовища, които като че остават незасегнати от моите усилия.

Надеждата, чичо Мейдър, тя е ключът. Мисля, че моите противници не я притежават. Те са твърде егоистични, за да разберат саможертвата, сторена в името на надеждата, че може да има по-добри бъднини за идващите след тях. А без предвидливост и оптимизъм, те често лесно се обезкуражават и губят битката.

Научих, че надеждата е необходимо условие за алтруизма.

Аз ще се надявам и ще се боря и с всяка битка разбирам, че това съвсем не е глупаво. Пони става все по-могъща с камъните, а магическите сили, които овладява, са наистина невероятни. Нашите врагове, при все че са така многобройни, вече се бият без всякаква организация.

Обединяващата ги сила, демонът дактил, си отиде и аз виждам следи от битки, в които гоблините са се били едни срещу други.

Денят е мрачен, чичо Мейдър, но може би облаците ще започнат да се разпръсват.

Елбраян Уиндон

ГЛАВА 1

ОЩЕ ЕДИН ДЕН

Елбраян Уиндон взе дървения си стол и ценното си огледало и тръгна към изхода на малката пещера. Примигна, когато отместе покривалото, изненадан, че отдавна се е зазорило. За мъж с размерите на Елбраян — мускулест и висок шест фута и три инча — излизането от дупката изглеждаше нелека задача, но с ловкостта, придобита след години тренировки с гъвквите елфи от Каер'алфар, той нямаше особени проблеми. Намери спътницата си Джилсепони, или Пони. Беше будна и събираше завивките и вещите им. Малко по-встрани големият кон Симфония изтропа с копита и изцвили, щом видя Елбраян — гледка, която би накарала мнозина да замръзнат. Симфония бе висок, с мощен мускулест гръден кош, който блестеше и на най-слабата светлина, и с очи, в които се четеше интелигентност. На челото си конят имаше бяло петно във формата на диамант, но освен него и няколкото бели петна по краката, беше черен като въглен, а тюркоазът — връзката между него и Елбраян, — бе закрепен магически на гърдите му.

При цялото това великолепие, обаче, пазителят почти не обърна внимание на Симфония, понеже, както често се случваше, погледът му се бе спрял на Пони. Тя беше с няколко месеца по-млада от него и му бе приятелка от детинство, а понастоящем съпруга. Косата ѝ бе гъста, руса и се спускаше малко под раменете — за пръв път от години беше по-дълга от неговата грива. Денят бе облачен, а небето — сиво, но това не можеше да затъмни блясъка в очите на Пони. Пазителят знаеше, че тя е неговата сила, светъл лъч в тъмния свят. Енергията ѝ изглеждаше неизчерпаема, както и способността ѝ да се усмихва. Нищо не можеше да я уплаши, нито една гледка не можеше да я обезкуражи; тя се бореше методично и решително.

— Да огледаме ли за лагер на север от Края на света? — попита тя и наруши съзерцанието на Елбраян.

Пазителят се замисли. Бяха разпознали помощните лагери в региона, най-вече на гоблини, подпомагани от по-големите бази — някогашните градове Дъндалис, Тревясал лъг и Края на света. И понеже всеки от тях бе разположен на ден път пеша — Дъндалис на

запад от Тревясал лъг и Тревясал лъг на запад от Края на света, тези малки постове бяха ключът към овладяването на региона, ако някога армия от Хонс-де-Беер стигнеше до границите на Дивите земи. Ако Елбраян и Пони сполучеха да изчистят чудовищата от гъстите гори, между трите града щеше да има много малък контакт.

— Изглежда добро място да започнем — отвърна пазителят.

— Да започнем? — запита Пони невярващо, а Елбраян само сви рамене. И двамата вече бяха уморени от битки, макар да знаеха, че по пътя им предстоят още много.

— Говори ли с чичо Мейдър? — попита Пони, кимайки към огледалото. Елбраян ѝ бе разказал за Оракула, загадъчната елфическа церемония, която позволяваше на човек да разговаря с мъртвите.

— Говорих му — отвърна пазителят, а маслинозелените му очи проблеснаха, когато по гърба му полазиха тръпки — както винаги щом си спомнеше за великия човек, отишъл си преди него.

— Той отговаря ли някога?

Елбраян изсумтя, мъчеше се да намери думи, с които по-добре да обясни Оракула.

— Аз сам си отговарям — започна той. — Вярвам, че чичо Мейдър направлява мислите ми, но в действителност той не ми отвърща.

Кимването на Пони означаваше, че разбира какво се опитва да ѝ каже. Елбраян не бе познавал чичо си Мейдър; той бе загубен за семейството си още от ранна възраст, преди Олван Уиндон — братът на Мейдър и баща на Елбраян — да отведе жена си и децата си в дивите гористи земи. Мейдър, както и Елбраян, бе отвлечен и обучен за пазител от Туел'алфарите. Сега, в Оракула, Елбраян призоваваше своята представа за човека, образа на съвършен пазител, и когато му говореше, се опитваше да следва неговите най-висши идеали.

— Ако те науча да използваш Оракула, може би ще успееш да говориш с Авелин — каза пазителят. Не за първи път ѝ го предлагаше. От няколко дни намекваше, че Пони може да опита да се свърже с техния изгубен приятел, макар самият той да не бе успял да достигне духа на Авелин преди два дни, когато поеха на юг от унищожения Барбакан.

— Не ми трябва — меко отвърна Пони и се обърна, а Елбраян чак сега видя колко е разрошена.

— Ти не вярваш в церемонията — започна той, повече подтиквайки я, отколкото обвинявайки.

— О, вярвам — бързо и рязко отговори тя, но след това се запъна, сякаш се боеше от нежелан обрат на разговора. — Аз... може би изпитвам същото.

Елбраян я погледна, даваше ѝ време да подреди мислите си, преди да отговори.

Когато секундите станаха минути, той ѝ подсказа:

— Научила си се на Оракула?

— Не — отвърна тя и отново се обърна към него. — Не е като при теб. Аз не го търся. По-скоро той ме търси.

— Той?

— Авелин — каза убедено Пони. — Той е с мен, усещам го, някак си е част от мен и ме напътства.

— Така чувствам и аз моя баща — рече Елбраян, — както и ти своя. Не се съмнявам, че Олван ни наблюдава... — замълча, защото видя, че Пони поклати глава.

— По-силно е от това — обясни тя. — Когато Авелин ме научи да използвам камъните, беше лошо ранен. Ние сляхме душите си чрез употребата на хематита, камъка на душата. Резултатът бе така просветляващ, че Авелин продължи това сливане със седмици, разкривайки ми тайните на скъпоценните камъни. Само за месец моите умения с камъните надминаха това, което един монах в Сейнт Мер-Абел може да научи за пет години.

— И ти смяташ, че той все още се свързва с теб по духовен път? — попита Елбраян, в гласа му не се долавяше съмнение. Той бе видял твърде много неща, както магически, така и демонични, за да се съмнява в такава — или в каквато и да е друга — възможност.

— Да — отговори Пони. — Всяка сутрин, когато се събудя, установявам, че знам повече за камъните. Може би ги сънувам и в сънищата виждам нови възможности за употреба за всеки камък или нови комбинации между тях.

— Значи не идва от Авелин, а от Пони — предположи пазителят.

— Авелин е — твърдо рече тя. — Той е с мен, в мен, част от това, в което се превърнах.

Тя се умълча и Елбраян също не продума. Стояха притихнали, обмисляха разкритието — откровение, което сякаш самата Пони едва

сега разбираше. Елбраян се усмихна и Пони колебливо му отвърна със същото, като че и двамата бяха успокоени от мисълта, че техният приятел, Лудият пророк, избягалият монах от Сейнт Мер-Абел, може би е още с тях.

— Ако интуицията ти е вярна, нашата работа става по-лесна — обясни Елбраян. Все така усмихнат, той ѝ намигна, обърна се и тръгна да закачи дисагите за седлото на Симфония.

Пони не отговори и започна да прибира вещите им. Никога не оставаха на едно и също място повече от една нощ — а понякога дори не изчакваха утрото, ако Елбраян усетеше присъствието на гоблински потери в района. Той приключи първи и хвърли поглед към Пони, на което тя отвърна с одобрително кимване. Елбраян взе колана с меч си и се отдалечи.

Пони бързо привърши с работата си и тихичко го последва. Знаеше, че той отива към сечището, през което бяха минали малко преди да стъкмят лагера си. Там тя щеше да си потърси добро скривалище в гъстите боровинкови храсти в североизточния му край. Пристъпвайки тихичко, както я бе научил Елбраян, Пони най-после си намери укритие.

В това време пазителят вече бе дълбоко потънал в танца. Беше гол, като се изключеше зелената превръзка на лявата му ръка, и държеше своя велик меч Буря, даден от елфите Туел'алфари на неговия чичо, Мейдър Уиндон. Елбраян се движеше елегантно и в пълна хармония, тялото и краката му се извъртаха така, че никога не губеше баланс.

Пони го гледаше хипнотизирана както от красотата на танца, който елфите наричаха би'нел дасада, така и от съвършенството на умението му. Както винаги, когато шпионираше танца на Елбраян — или всъщност не на Елбраян Уиндон, а на онзи, когото елфите бяха нарекли Нощната птица — Пони усети угризения. Но тук нямаше нищо сексуално или похотливо — тя просто се наслаждаваше на красотата, на изкуството и играта на мускулите на нейния любим.

Пони повече от всичко искаше да научи този танц, да върти своя меч в елегантни кръгове, да почувства как босите ѝ крака се сливат с мократа трева тъй, че да усетят всяко стръкче и всяка издатина на земята.

Самата тя не бе лош войн, беше служила в Бреговата стража. Беше се била с много гоблини и паури, и даже с великани, и малцина можеха да я надвият. Но докато гледаше Елбраян, Нощната птица, тя се чувстваше като пълен аматьор.

Този танц, би'нел дасада, беше съвършенство на изкуството, а нейният любим беше съвършенство на би'нел дасада. Пазителят продължи своите сечащи, въртеливи движения, завъртайки се на пети, стъпвайки на една страна, първо напред, после назад, тялото му се привеждаше и сетне се изправяше в грациозна последователност. Това бе традиционният боен стил.

Но тогава внезапно Елбраян промени стойката си, събра пети и постави стъпала перпендикулярно едно на друго. Пристъпи напред на пръсти, приведен и в баланс, колената му се присвиха, дланта му бе вдигната, лакътят свит надолу; ръката бе извита така, че горната ѝ част бе на едно ниво с рамото, а дланта му стоеше високо и бе отпусната. Той пристъпи напред и после отстъпи със ситни, контролирани и невероятно бързи стъпки, след което внезапно ръката му се протегна и сякаш го изтегли. Стана за едно мигване на окото и това, както всяко движение тази сутрин, зашемети Пони. Тъй внезапно се бе спуснал напред Нощна птица, а върхът на Буря потъна в поне два фута от земята, когато ръката се извъртя така, че да направи дълъг и прецизен удар.

Тръпки полазиха по гърба на Пони, когато тя си представи някой враг, промушен от това смъртоносно острие, втречен и невярващ в бързината на атаката.

С въздишка както на възхищение, така и на раздражение, Пони се промъкна обратно назад, за да довърши прибирането на лагера.

Елбраян се върна малко след това и макар че по ръцете му се виждаше пот, изглеждаше освежен и готов за бъдещите премеждия по пътя.

Тръгнаха малко по-късно, и двамата на гърба на големия жребец Симфония, който ги носеше без затруднения. Елбраян го насочи на север, встрани от линията на трите града и после на запад, към Края на света, и преди пладне стигнаха малкия гоблински лагер. Бързо проучване на областта ги снабди с информацията, от която се нуждаеха, и те се прибраха в по-гъстите гори, за да разтоварят Симфония и да подготвят нападението си.

По време на ранния следобед пазителят запълзя през гората със своя елфически лък, Ястребокрия, в ръка. Скоро наближи трима гоблини пазачи и както често се случваше, немарливите създания се оказаха съвсем неподготвени. Бяха се събрали около огромна ела, като един се подпираше на дънера, втори крачеше пред него и си мърмореше нещо, а трети се бе облегнал на дървото и очевидно спеше. Пазителят бе донякъде изненадан, че едното от създанията носи лък. Гоблините обикновено се биеха с тояги, мечове или копия и този лък означаваше, че наоколо вероятно има и паури.

Елбраян тихо обиколи местността, уверявайки се, че наоколо няма други врагове, и намери правилния ъгъл на атака. Вдигна Ястребокрия и трите пера на върха му, които бяха дали името му, се разпериха, когато той опъна тетивата. Перата се раздалечиха, докато се прицелваше.

Ястребокрия избръмча, а пазителят изстреля втора стрела почти веднага след първата. Сега той бе Нощната птица, тренираният от елфите воин, чието име всяваше страх в сърцата и на най-яките паури.

Първата стрела прикова единия гоблин към дървото. Втората отне живота на крачещия му спътник, преди той да успее дори да изпищи.

— А? — възкликна третият гоблин, сепнат от дрямката си в мига, в който Нощната птица го посече. Беше отворил очи тъкмо навреме, за да види как Буря се спуска над него.

Пазителят прибра стрелите си и взе колчана на гоблина — в него имаше зле изработени криви стрели, но все пак щяха да свършат работа.

Продължи нататък и обиколи целия периметър на лагера. Сблъска се с още два гоблински поста и се справи с тях със същата ефективност.

После се върна при Пони и Симфония с пълна информация за местността и идея как да нападнат. Самият гоблински лагер бе добре разположен и се намираше на отвесен склон, осеян с каменни блокове. Към него имаше само два явни достъпа — една пътека на югоизток, минаваща край високи до раменете каменни стени, път, който свършваше с дълбок 30 фута трап; вторият бе по полегатата западна страна на могилата, където имаше широка просека отгъпкана трева.

Нощната птица се разположи сред една горичка от западната страна, откъдето можеше да стреля по-лесно, а Пони внимателно си

проправи път към върха на хълма.

Пазителят се премести по-нависоко, покатервайки се от гърба на Симфония към ниските клони на един дъб. Така пак беше под нивото на гоблинския лагер, но имаше видимост към повече от половината му.

Пони щеше да го изчака, затова той не бързаше в избора на първата си жертва, опитваше се да разбере каква е йерархията в този патрул.

Беше научил, че няма две еднакви групи от гоблини, тъй като малките жълтеникавозелени създания бяха завършени егоисти и не можеха да се отдадат на нищо по-велико от моментните си прищевки. Демонът дактил бе променил това — внезапната координация на изчадията бе елементът, направил мрака, спуснал се над Корона, така черен. Сега обаче дактилът го нямаше и отвратителните същества бързо се връщаха към своята първична, хаотична природа.

Този лагер ясно отразяваше това. Цялото място бе изпълнено с врява, а тварите се бутаха помежду си, ръгаха се и кряскаха.

— Да иде на юг да убива! — чу Нощната птица вряска на едно от създанията.

— Отива там, където аз каже отива! — отвърна един изтърсак, който невероятно приличаше на невестулка, с източени ръчички, кривокрак и нисък даже за гоблин — което означаваше, че едва стига четири фута.

Носът и брадичката му бяха тъй остри, че приличаха на върховете на стрели, щръкнали от грозното му лице.

Пазителят видя как по-големият гоблин свива юмруци от ярост, а тримата до него — всички с лъкове, отбеляза той с неприязън — слагат ръце на тетивите. Напрежението се задържа до точката на избухване няколко секунди, докато не се надигна друга фигура, гигант, висок над петнадесет фута, същинска грамада от мускули.

Фомориецът се отърси от сънливостта си и бавно се приближи към гоблините. Не продума, но застана точно зад подобния на невестулка грозник, който веднага изпъчи костеливите си гърди, защото телохранителят му бе вече до него.

— На юг — каза другият отново, но спокойно и без да се опитва да заплашва. — Да убива хора на юг.

— Казано е да стоим тук и да пазим — настоя подобният на невестулка гоблин.

— От какво да пазим — попита другият, — от мечки и глигани?

— Скучна работа — обади се трети, предизвиквайки приглушен кикот, който бързо угасна, щом невестулката се втренчи злостно в шегаджията.

Всичко се нареждаше точно по плана на Нощната птица, ако не се броеше появата на фоморийския великан. Първият инстинкт на пазителя бе да пусне стрела в лицето на гиганта, но като имаше предвид взаимоотношенията в групата, в главата му се роди друга, по-интересна идея.

Спорът продължи, последван от няколко гръмки заплахи от страна на подобния на невестулка гоблин, който бе набрал самочувствие от присъствието на великана. След обещание за ужасна смърт на всеки, който откаже да се подчини на заповедите му, той се обърна и се отдалечи.

Нощната птица взе една от задигнатите стрели и стреля под ъгъл така, че тя мина точно между двамата дребосъци в края на лагера.

Грозният гоблин падна тежко, заквича и се опита да извади стрелата.

Настана същински хаос, всички закрепяха и започнаха да се обвиняват взаимно за убийството.

Тримата стрелци бяха най-объркани, всеки крещеше на другите двама и броеше стрелите в колчаните им. Един изписка да огледат стрелата, забита в гърба на водача им, и твърдеше, че неговите си имали отличителни белези.

Разгневеният фомориец обаче нямаше търпение за такова сложно разследване. Пристъпи напред и така тресна протестиращия стрелец в лицето, че го запрати надолу по тревистия склон. После сграбчи втория, докато третият се мъчеше да се измъкне, вдигна го и го прекърши.

Всички в лагера нападнаха третия стрелец, защото сметнаха опита му за бягство за признание за вина. Кръвожадни и жестоки, те не спряха да мушкат и разкъсват нещастното създание дълго след като писъците му бяха утихнали.

За пазителя гледката на този брутален спектакъл само потвърждаваше убеждението му, че тези отвратителни същества са абсолютно неспособни на милост. Макар убийствата да свършиха бързо, бутането, блъскането и обвиненията не престанаха. Елбраян обаче вече бе видял достатъчно. В лагера бяха останали около дузина

гоблини, без водача, който обаче скоро нямаше да може да се бие, и фоморийския великан.

Тринадесет срещу трима, ако се броеше и Симфония.

Пазителят хареса съотношението на силите.

Скочи от дървото право върху гърба на Симфония. Огромният жребец изпръхтя и запрепуска към задната страна на могилата. Последното, което Нощната птица желаше, бе да прогони гоблините надолу по хълма, където щяха да се разпръснат. Затова се насочи на запад, после на юг и накрая обратно на изток, търсейки с поглед Пони, която бе скрита в края на дългата и тясна пътека. Помахаха си и пазителят потърси нова удобна за нападение позиция. Сега идваше неговият ред да чака.

Гоблините в лагера продължаваха да се карат. Изобщо не допускаха вероятността някой външен да е прострелял лидера им, докато Пони не удари.

Това стана, когато един гоблин се появи на края на пътеката и се облегна на каменната стена. Махна металния си шлем — още една странност за тези примитивни създания, — почеса се по главата и пак го сложи, като говореше с друг гоблин, който бе извън полезрението на Пони. Тя се съсредоточи върху първия и по-точно върху шлема му, като държеше пред себе си черен камък с груби ръбове, магнетит, наричан още руден камък. Потъна в камъка и започна да гледа през него към пътеката. Всичко пред погледа ѝ се размаза и замъгли — всичко освен шлема, чийто образ стана кристално ясен. Тя почувства енергията, която се заформяше в камъка, отдаде ѝ се и я комбинира с магическите му сили. Усети как привличането към шлема расте и как камъкът се съпротивлява на хватката ѝ. Когато привличането достигна своя пик и изглеждаше, че камъкът ще избухне от насъбраната магия, тя го пусна. За едно мигване на око то той премина разстоянието до шлема и се удари в него, превъртайки гоблина и повалейки го мъртъв на земята.

Как само изпищя спътникът му! Пони не се изненада като видя, че фоморийският великан се обръща и хуква по тясната пътека, мучейки от ярост. Тя вдигна друг камък, малахита, камъка на левитацията, и само след миг гигантът установи, че краката му вече не докосват земята. Това обаче не спря устрема му и внезапно безтегловното му тяло полетя по инерция напред. Пътеката леко се извиваше и великанът се блъсна в една от стените. Опитва се да се

протегне и да намери нещо, за което да се задържи, но вече бе твърде късно и само се завъртя през глава, отчаяно размахал ръце.

Пони едва издържаше на усилието да задържа великана във въздуха и знаеше, че няма да може да го прави още дълго. Това обаче не се и налагаше. Тя се приведе много ниско и остави превъртащия се великан да профучи над нея. Щом той полетя през ръба на пропастта, тя наруши концентрацията си, освободи магическата енергия на камъка и остави звяра да падне.

Озърна се и видя в края на пътеката шепа гоблини, които я гледаха със зяпнала уста и не смееха да се приближат.

Тя бързо се протегна към третия камък, графита, и потъна дълбоко в себе си, за да намери още магическа енергия. Вече бе изразходвала повече магия откогато и да било и не хранеше големи надежди следващото ѝ заклинание — мълнията — да има особена сила.

Надеждите ѝ обаче се възродиха от суматохата, която пламна на хълма зад гоблините, от писъците при нападението на Симфония и свистенето на тетивата на смъртоносния лък на пазителя.

Но Пони знаеше, че любимият ѝ не може да дойде достатъчно бързо, за да ѝ помогне. По тясната пътека към нея се приближаваха петима гоблини. Един от тях стреля и едва не я улучи.

Пони остана непоколебима. Пренебрегна страха си и се съсредоточи върху графита. Мълнията падна по-бързо, отколкото очакваше, изцедена от очевидната ѝ нужда, докато най-близкият гоблин бе приближил само на три крачки.

Пони потръпна; бе изразходвала повече енергия, отколкото можеше да си позволи. Коленете ѝ се подкосиха и тя залитна, едва задържайки очите си отворени, за да види, че мълнията все пак бе отблъснала гоблините. Трима от тях бяха паднали и се гърчеха в спазми, а другите двама се опитваха да останат прави, като крайниците им буквално се тресяха.

На върха на хълма Нощната птица изстреля последна стрела, която улучи близкия гоблин право в костеливия нос. После завъртя лъка и го удари с него, а Симфония блъсна друг грозник. След това Елбраян извади Буря, здравето и леко елфическо острие, изковано от безценен силвърил и припукващо от енергия, родена от елфическата магия и от бисера, инкрустирай в ефеса. Пазителят пришпори Симфония и огромният жребец се спусна към следващия гоблин. Докато конят

подминаваше изчадието, Нощната птица се провеси от седлото с меч в ръка.

Гоблинът вдигна метален щит, но бисерът в ефеса на Буря грейна в синьо и мощното острие мина през щита, разкъсвайки клупа за ръката, и посече съществото право в лицето.

Така могилата вече бе чиста, а единственият гоблин, който се виждаше, отчаяно търчеше надолу по тревистия склон. Пазителят понечи да го преследва, но се отказа, когато чу светкавицата, пусната от Пони — тихо щракване, а не силен гръм, а подир него и сумтенето на все още живите гоблини.

Елбраян скочи леко от седлото, а Симфония рязко спря и го погледна. Черното тяло на коня блестеше от пот. Той погледна изпитателно своя спътник и потропа с крак, готов и нетърпелив за още битки.

Пазителят сведе поглед от умните очи на животното към тюркоаза на гърдите му — дар от Авелин, който създаваше телепатична връзка между Нощната птица и Симфония — и даде указания на коня.

Изпръхтявайки в знак на съгласие, Симфония препусна нататък, а пазителят бързо сграбчи лъка си и хукна с всички сили към тясната пътека.

Като стигна началото ѝ, той падна на коляно, вдигна Ястребокрия и опъна тетивата. Само един гоблин лежеше на земята, други двама бяха тръгнали към Пони, а още двама се опитваха да възстановят равновесието си. Стрелата полетя, профуча между най-близките, над главата на трети и удари водача в гърба. Създанието подскочи странно и сякаш политна, преди да падне по очи. Спътникът му, очевидно уплашен от същата участ, нададе вой и се просна на земята.

Вторият изстрел удари най-близкия гоблин в гърдите и пазителят се надигна с Буря в ръка. Нападна, размахвайки меча си насам-натам, повече за да обърка гоблина, отколкото да го удари. Съществото не съумяваше да следва темпото на блестящото острие и собственият му груб меч се удари в него само веднъж-дваж. Гоблинът се олюля и се запрепъва, като се мъчеше да се върти в такт с бляскавото острие.

Буря нападна отляво, отдясно, после пак отдясно, сетне Нощната птица започна лъжлив удар отляво, но внезапно спря движението и

последва любимото му гмуркане. Внезапно върхът на меча му политна два фута напред и посече гоблина право в рамото.

Ръката на създанието падна, а мечът му я последва безполезен на земята. Пазителят направи още крачка встрани и отсече главата на последния гоблин. Сетне се върна и без да обръща внимание на воплите на онзи с отсечената ръка, прокара острието си през ребрата право в дробовете му.

Погледна надолу по пътеката и види как Пони напада, този път с меч, и довършва гоблина, който бе паднал, за да се прикрие. Тя погледна към Нощната птица и кимна, а после очите ѝ се ококориха, когато пазителят нададе вик на изненада и скочи към нея.

Пони се обърна и вдигна меч да се защити от онова, което бе изникнало зад гърба ѝ. Великанът се бе завърнал, упорито изкатервайки могилата. Тъкмо се подаваше над ръба, когато Нощната птица го посрещна с блестящия Буря. Промуши едната му ръка, после другата и продължи да сече, докато чудовището немощно се опитваше да го докопа.

Накрая защитата на гиганта отслабна и той вече трудно се удържаше на ръба. Нощната птица спокойно пристъпи напред и го изрита в лицето.

Създанието падна отново в пропастта, дълбока трийсетина фута.

Обаче бе решено да се изкачи отново и упорито тръсвайки глава, се изправи на колене.

Пони, която бе застанала зад гърба на Елбраян, му рече:

— Май ще имаш нужда от това — и му подаде Ястребокрия.

Четвъртата стрела най-сетне уби великана и Пони се отпрати назад към укреплението, довършвайки ранените гоблини. В това време Симфония се бе върнал — предните му копита бяха оцапани с гоблинска кръв.

Тримата приятели отново се събраха.

— Е, мина още един ден — сухо каза Пони, при което пазителят само кимна.

Забеляза обаче, че гласът ѝ звучи някак обезкуражено, сякаш битката, колкото и гладко да бе минала, бе незадоволителна за нея.

ГЛАВА 2

СЕЙНТ МЕР-АБЕЛ

Бръчките му, осветени от светлината на факлите, изглеждаха по-дълбоки отвсякога — дълбоки бразди на старо и обветрено лице на човек, видял твърде много. По преценка на отец Йойона, Далбърт Маркварт, върховният абат на Сейнт Мер-Абел и най-високопоставеният човек в йерархията на Абеликанския орден се бе състарил неимоверно в последните години. Едрият Йойона, самият той не особено млад човек, внимателно изучаваше Маркварт, докато стояха на стената на великото абатство и се вираха в залива Все светии. Йойона се опита да съпостави този образ на абата, небръснат и с торбички под очите, със спомена за мъжа отпреди четири години, когато в лето господне 821-во нетърпеливо чакаха пристигането на „Бягащия с вятъра“. Корабът, с който се върнаха четирима от братята в Сейнт Мер-Абел, събрали светите камъни от Пиманиникуит.

Нещата доста се бяха променили от ония дни на надежда и почуда.

Мисията беше успешна, бяха взети огромно количество скъпоценни камъни, които бяха правилно подготвени. Трима от братята бяха оцелели, с изключение на горкия Тагрейн, ударен от метеоритен дъжд, макар че и брат Пелимар бе починал скоро след това.

— Колко жалко, че не Авелин бе ударен от падащ камък по главата! — често казваше абат Маркварт през последните години, тъй като Авелин, след като бе постигнал най-големия успех в историята на Църквата, като грижещ се за светите камъни, се бе завърнал променен и според Маркварт бе извършил най-гнусната възможна ерес в Ордена.

Авелин бе откраднал някои от камъните и бе избягал, и то като уби отец Сихертън, наставник на Йойона и приятел на Маркварт.

Върховният абат не бе забравил кражбата. Нещо повече — той беше наставлявал оцелелия от групата на четиримата братя, здрав и груб човек на име Куинтал. Под жестокото обучение на Маркварт

Куинтал беше станал брат Правда и бе изпратен след Авелин със заповед да го върне жив или мъртъв.

Но преди месец до абатството бе достигнала мълва, че Куинтал се е провалил и е убит.

Въпреки това Маркварт нямаше никакво намерение да остави Авелин на мира. Той беше оставил Де'Унеро — най-съвършения войн в абатството и по мнение на Йойона най-свирепия човек на земята — да тренира не един, а двама братя Правда като заместници на Куинтал.

Йойона изобщо не харесваше Де'Унеро, считайки нрава му за крайно неподходящ за брат от Абеликанската църква, и никак не бе доволен, че е издигнат в ранга отец на мястото на покойния Сихертън. Изборът му на ловци също беше притеснил Йойона, тъй като той подозираше, че младите монаси, братята Юсеф и Данделион, бяха допуснати в Сейнт Мер-Абел заради тази едничка цел. И двамата определено не превъзхождаха с нищо мнозина други, на които това бе отказано.

Но и двамата можеха да се бият.

Така дори изборът на нови монаси в Ордена, най-голямата отговорност на абати и отци, бе станал част от манията на Маркварт да изчисти името си. Върховният абат искаше камъните си обратно.

И ги искаше отчаяно, реши отец Йойона, докато гледаше измъченото му лице. Далбърт Маркварт изглеждаше като обсебен. Ако в началото искаше просто Авелин да бъде заловен и съден, сега той желаше смъртта му — бавна и болезнена; искаше той да бъде измъчван, разкъсан, да изтръгне сърцето му и да го постави на клада пред Сейнт Мер-Абел.

Маркварт вече почти не говореше за Сихертън — мислеше единствено за камъните, които бе решен да си върне.

Сега обаче всичко това бе временно забравено заради причина, по-важна дори от обсебията на Маркварт — войната най-сетне бе стигнала и до Сейнт Мер-Абел.

— Ето ги — отбеляза абатът и посочи към залива.

Йойона се наведе към ниската стена и се взря в мрака. Край скалистия бряг видя светлинките на плавателен съд, потопен дълбоко във водата.

— Кораб на паурите — каза Маркварт с отвращение. Появяваха се все повече и повече светлинки. — Хиляди са!

И са така уверени в себе си, че приближават осветени, помисли си отец Йойона. Но проблемите им не се изчерпваха с това, макар че отецът реши да не споменава по-големите беди, които можеха да сполетят абатството.

— Колко ли са на сушата — попита Маркварт, сякаш прочел мислите на Йойона — Двадесет хиляди? Петдесет? Целият народ на паурите ни връхлита, сякаш целите Брулени острови са пред портите ни!

Едрият Йойона отново нямаше отговор. Според докладите на надеждни източници, огромна армия от жестоките паури, високи четири фута джуджета, бе дебаркирала на по-малко от десет мили от Сейнт Мер-Абел. Бруталните същества не бяха загубили много време из околните селца — просто бяха изколили всичко живо. Йойона потрепери при тази мисъл. Паурите бяха наричани още „червенокапци“, тъй като имаха навика да потапят шапките си от човешка кожа в кръвта на жертвите си.

Колкото повече кръв се просмукваше в кепето, колкото по-алено бе то, толкова по-висок бе рангът на носителя му сред жестоките джуджета.

— Ние имаме камъните — отбеляза Йойона.

Маркварт изсумтя пренебрежително.

— И ще изтощим магията си много преди дори да засегнем редиците на отвратителните паури — и на гоблинската армия, за която казват, че идва от юг.

— Има обаче данни за голяма експлозия далеч на север — с надежда каза Йойона, като отчаяно се опитваше да разведри малко Маркварт.

Абатът не възрази; шепот, дошъл от верни източници, говореше за страховито изригване в северната земя, известна като Барбакан — в която, според докладите, демонът дактил бе събрал своята завоевателна армия.

Тези слухове даваха някаква смътна надежда, че войната е стигнала портите на дактила, но не обещаваха много предвид заплахата, надвиснала над Сейнт Мер-Абел. Маркварт отбеляза това със следващото си пренебрежително изсумтяване.

— Стените ни са дебели, братята ни — добре тренирани в бойните изкуства, а стрелците на катапултите не отстъпват на никой в

цялата Корона — продължи Йойона, набирайки увереност с всяка дума. — И Сейнт Мер-Абел е по-добре подготвен за обсада от което и да е друго укрепление в Хонс-де-Беер — добави той, предугаждайки следващото мрачно изявление на Маркварт.

— Добре подготвена, но не и с толкова много гърла за хранене! — изсъска Маркварт и Йойона се сви, все едно го бяха зашлевили. — Ще ми се тия паури да бяха по-бързи!

Отец Йойона въздъхна и отстъпи няколко крачки, неспособен да издържи на смазващия песимизъм на абата. Неговата последна забележка, очевидно отнасяща се за множеството нещастни бегълци, дошли на тълпи в Сейнт Мер-Абел, според Йойона бе на ръба на ереста. Те бяха Църквата все пак, предполагаемото избавление за обикновения човек, а ето че духовният им водач и върховен отец се оплакваше, че трябва да даде подслон на хора, изгубили всичко. След първия наплив от бежанци абатът бе наредил да бъде заключено всичко ценно — книгите, златото, дори мастилниците.

— Авелин започна това — измърмори Маркварт. — Този крадец ни отслаби, в сърцата и в душите ни, и даде надежда на нашите врагове!

Йойона вече не слушаше тирадата му. Беше я чувал. Във всички абатства в Корона бе прието, че Авелин Десбрис е отговорен за събуждането на дактила и така е задвижил поредицата от трагедии, сполетели света.

Но отец Йойона, който навремето бе наставник на Авелин и негов главен поддръжник, не можеше да повярва в това. Самият той бе учил в абатството четири десетилетия и никога не бе срещал по-свят човек от Авелин Десбрис. Макар че не можеше да приеме последните му действия в манастира — кражбата на камъните и убийството — ако наистина бе убийство — на отец Сихертън, — Йойона подозираше, че в тази история се крие нещо повече, отколкото предлагаше версията на върховния абат.

Много му се искаше да поговори със своя някогашен ученик, да разбере причините за действията му, защо бе побягнал, задигайки камъните.

В тъмното пристанище се появиха още светлинки, които върнаха Йойона към мрачното настояще. Друг път щеше да мисли за Авелин, защото утрото щеше да донесе в Сейнт Мер-Абел яростта на войната.

Двамата монаси се оттеглиха за почивка, трябваше да съберат всичките си сили.

— Спи добре в Божието милосърдие — изрече отец Йойона традиционното пожелание.

Маркварт отнесено махна с ръка и се отдалечи, като мърмореше под нос нещо за проклетия Авелин.

Отец Йойона усещаше зараждащата се обесия, която щеше да донесе единствено гибел на Сейнт Мер-Абел и целия Орден. Но се прибра в стаята си с мисълта, че не може да направи нищо срещу това. Във вечерната си молитва спомена и Авелин Десбрис, молеше за прошка и спасение на грешната му душа, а сетне се отпусна в леглото си с ясното съзнание, че няма да спи добре.

Върховният абат Маркварт също споменаваеше Авелин, когато влезе в пищните си покои, четири стаи в средата на масивния приземен етаж на абатството. Обзет от гняв, старецът проклинаше ли, проклинаше, повтаряше името на Авелин редом до имената на най-големите предатели и еретици в историята на Църквата, и отново се закле, че преди сам да се яви пред Божия съд, ще се погрижи изменникът да бъде измъчван до смърт.

Преди това властта му над Сейнт Мер-Абел беше неопетнена, а и бе имал късмета да оглавява Ордена по време на метеоритните дъждове, дали небивал урожай от камъните — най-богатия, вземан някога от Пиманиникуит. Това бе укрепilo позициите му и го бе превърнало в един от най-уважаваните абати в историята. Но проклетият Авелин бе опетнил репутацията му, беше го превърнал в първия духовен глава в историята, преживял унижението да изгуби част от светите камъни.

С тези мрачни мисли, нямащи нищо общо със завоевателната армия, нахлула в залива Все светии, върховният абат Маркварт най-после потъна в сън.

Сънищата му бяха остри като гнева му, изпълнени с бистри и чисти образи на далечна земя, която Маркварт не познаваше. Той видя как Авелин, загрубял и напълнял, крещи заповеди на гоблини и паури. Видя го как поваля великан с блестяща мълния, но не от омраза към злата раса, а заради неподчинение.

И тогава на заден фон се появи крилата фигура на ангел, голям и страшен. Въплъщението на Божия гняв.

И Маркварт разбра.

Нима демонът дактил бе причина за тази война? Не, тази катастрофа бе резултат от нещо по-лошо дори от неговата черна мощ. Истинската сила, ръководеща злото, беше еретикът Авелин!

Върховният абат се изправи рязко в леглото, изпотен и треперещ.

Това бе само сън, напомни си той. Но нямаше ли зрънце истина, скрито зад тези видения? Те дойдоха при уморения старец като откровение, знак, ясен като най-силния камбанен звън. Дълги години той бе обявявал Авелин за източник на всички проблеми, но повече като защитен механизъм, с който прикриваше собствените си грешки. Дълбоко в себе си винаги бе осъзнавал това...

Досега.

Сега разбра, отвъд всяко съмнение, че Авелин наистина е виновен за всичко. Знаеше, че този човек е осквернил всичко свято, покварил е камъните, за да служат на собствената му зловредна цел, и бе работил срещу Църквата и цялото човечество.

Маркварт разбра това и като че най-сетне успя да се изчисти от всякаква вина.

Стана от леглото си, отиде бавно до писалището си и запали лампата. После се отпусна изтощен на стола и разсеяно извади ключ от едно тайно отделение, за да отвори друго — личното му скривалище на камъни: рубин, графит, малахит, серпентин, тигрова лапа, руден камък и най-ценният от всички — хематитът, камъкът на душата. С този тежък сив камък Маркварт можеше да изпраца духа си на много мили и да общува с подчинените си, дори да са отдалечени на половин континент разстояние. Беше използвал камъка, за да се свързва с брата Правда — нелека задача, предвид факта, че Куинтал не бе никак умел в употребата на камъните и едностранното му обучение го бе дарило с трудна за пробиване ментална дисциплина.

Маркварт бе използвал камъка, за да се свърже със свой приятел в Амвой, намиращ се около Масур Делавал и Палмарис, и този негов приятел бе научил истината за неуспешното пътуване на брата Правда.

Колко ценни бяха тия камъни — за монасите от Сейнт Мер-Абел нямаше по-голямо съкровище — и Маркварт не можеше да понесе мисълта, че някой е откраднал част от тях.

Той гледаше шепата камъни пред себе си така, сякаш бяха негови деца, сетне се изправи и примигна учудено, защото сега ги видя

поясно отвсякога, сякаш му се бе разкрила велика истина. Съзря силите, скрити във всеки от тях, и установи, че може да ги достигне само с мисъл, почти без никакво усилие. Някои сякаш се сливаха помежду си и старецът разпозна нови и по-могъщи комбинации.

Падна на колене и заплака от радост. Вече бе свободен от тъмната хватка на Авелин, сега разбираше всичко, без никакво съмнение. И с това откровение дойде по-голямото знание, повече разбиране. Това, че Авелин бе най-великият магьосник с камъните в историята на Църквата, винаги го бе тормозило. Ако камъните идеха от Бога, като благословия, как така крадецът Авелин Десбрис бе най-умел с тях?

Дактилът бе дал силите на Авелин! Демонът дактил бе покварил камъните в ръцете на Авелин, давайки му проникновение, за да ги използва.

Маркварт здраво стисна камъните и се отправи към леглото с мисълта, че Бог е отвърнал на дактила, дарявайки него самия с равностойно — не, дори по-силно — проникновение. Този път не успя да заспи, беше твърде погълнат от очакването на утрешната битка.

Далбърт Маркварт, върховният абат, най-висшият представител на Абеликанската църква, се бе поддал напълно. Тази мисъл радваше духа на демона дактил. Колко лесно се бе свързал Бестесбулзибар с това малодушно старче, как лесно бе изкривил онова, което абатът смяташе за истина!

Почти всички седемстотин монаси от Сейнт Мер-Абел се бяха събрали на гледащата към морето стена призори, приготвяйки се за атаката на флота на паурите. Без две значими изключения, осъзна отец Йойона.

Братята Юсеф и Данделион не се виждаха никакви. Явно Маркварт им бе отредил според него по-важна задача.

Повечето от монасите се бяха събрали на дългите парапети на абатството, но други се придвижваха към стратегическите си позиции под върха на стената. Две дузини катапулти бяха подготвени, докато огромната флота на паурите приближаваше скалите край морето. Но по-смъртоносни от катапултите бяха по-старите и могъщи монаси, отци и непорочни, обучавали се повече от десет години и сега приготвили своите камъни. Сред тях бе и върховният абат, добил нова сила от последното откровение.

Маркварт държеше повечето от монасите в позиция към морето, макар че трябваше да разположи десетина и на отсрещната стена, за да наблюдават за нападение по суша. След миг всички от Сейнт Мер-Абел притихнаха и зачакаха, докато множеството паурски кораби обкръжаваха скалистата стена и се придвижваха към великото абатство. Повечето приличаха на бурета, но имаше и такива с плоски, открити палуби, на които се виждаха катапулти.

Внезапно един от катапултите от помещенията точно под абата стреля и снарядът му полетя надалеч, но все пак не успя да достигне най-близкия кораб.

— Чакайте — изкрещя ядосано Маркварт. — Искате да им покажете обхвата ни ли?

Отец Йойона сложи ръка на рамото му.

— Изнервени са — опита се той да извини прибързания изстрел.

— Глупави са! — изсъска в отговор абатът и отхвърли ръката му. — Намерете онзи, който стреля, и го заменете веднага — и ми го доведете.

Йойона понечи да протестира, но бързо осъзна, че няма смисъл. Ако ядосаше върховния абат още повече, а той виждаше, че с него дори не може да се говори, наказанието на младия монах щеше да е по-жестоко.

С поредната въздишка от безсилие, които като че бяха станали обичайни за него напоследък, едрият отец тръгна да търси провинилия се, като взе със себе си един ученик, който да го замести.

Още и още кораби изникваха на хоризонта, но най-близките оставаха извън обхвата както на катапултите, така и на магията на камъните.

— Чакаат атаката по суша — отбеляза брат Франсис Делапорт, монах от девет години, известен с острия си език и жестока дисциплина, които прилагаше към новите ученици, и заради това любимец на Маркварт.

— Има ли новини от западните стени? — запита Маркварт.

Франсис незабавно махна на двама по-млади монаси, които хукнаха да проверят.

— Първо ще нанесат силен удар по суша — предположи Франсис, обръщайки се към Маркварт.

— И какво те кара да мислиш така?

— Морският бряг е висок поне сто фута и това е най-ниската му част — обясни Франсис. — Паурите в корабите нямат голям шанс да превземат стените ни, освен ако вниманието ни не е отвлечено на запад. Те ще ни нападнат първо по суша и когато на тази стена останат малцина, флотата им ще удари.

— Какво знаеш за тактиките на паурите? — попита на висок глас Маркварт и привлече вниманието на всички, включително на завърналия се отец Йойона и провинилия се артилерист. Маркварт знаеше какво ще каже Франсис, тъй като сам бе изучавал записите за предишни атаки на паурите, но смяташе, че една лекция от способния Франсис ще бъде полезна.

— Имаме малко примери за двойна атака на паурите — призна Франсис. — Те обикновено нападат главно от морето, с невероятна скорост и ярост. Но аз мисля, че Сейнт Мер-Абел е твърде непристъпен за такава атака, и те го знаят. Ще изтънят редиците ни, като ни нападнат от запад, и после катапултите им ще отворят път за ордите им през тези стени.

— Та колко високо могат да се изкачат, ако даваме отпор отгоре? — запита невъзмутимо един монах. — Ще срежем въжетата на паурите, или ще ги повалим със стрели или магии.

Отец Йойона отвори уста да отговори, но Маркварт явно предпочиташе да чуе мнението на Франсис по този въпрос, затова го спря с вдигане на ръка и кимна на монаха, който караше девета година в абатството, да продължи.

— Не ги подценявайте — изръмжа Франсис и Йойона забеляза, че за пръв път от много седмици Маркварт се усмихва. — Преди броени месеци паурите удариха Пирет Тюлм, крепост на бряг, не по-нисък от нашия. Така те завладяха двора още преди всички от гарнизона да стигнат до стените. Що се отнася до онези, които бяха на уж непревземаемите стени на Пирет Тюлм...

Франсис остави мисълта си недовършена. Всички знаеха, че от елитната Брегова охрана на Пирет Тюлм не бе оцелял никой, а също и че намерените тела бяха ужасно обезобразени.

— Не ги подценявайте! — изкрещя отново Франсис, обръщайки се към всеки монах, за да е сигурен, че го слушат внимателно.

Отец Йойона внимателно го следеше с поглед. Не го харесваше.

Амбицията му очевидно беше огромна, както и склонността му да възприема всяка дума на абат Маркварт, сякаш идваше от устата на Господ.

Йойона смяташе, че зад отдадеността на Франсис към Маркварт стои не благочестие, а прагматизъм. И това му мнение се затвърди сега, като го гледаше как се наслаждава на всеобщото внимание.

Двамата монаси се върнаха от западната стена, но не изглеждаше да бързат прекалено.

— Нищо — казаха и двамата. — Няма и помен от сбираща се армия.

— Неколцина селяни дойдоха преди минути — додаде единият от тях. — Казват, че огромна войска от паури се придвижва на запад от Сейнт Мер-Абел.

Йойона и Маркварт се спогледаха учудено.

— Уловка — предупреди Франсис. — Придвижвайки се на запад, далеч от нас, смятат, че после ще ни хванат неподготвени за нападение по суша.

— Обяснението ти е логично — съгласи се отец Йойона, — но се чудя дали не можем да използваме тази уловка срещу тях.

— Обясни — каза заинтригуван Маркварт.

— Флотата може би наистина очаква нападение по суша — рече Йойона, — и то вероятно ще бъде отложено, за да отслабим бдителността си. Но нашите приятели паури в пристанището не могат да видят нито западните стени на Сейнт Мер-Абел, нито земите отвъд тях.

— Ще чуят звуците от битката — обади се друг монах.

— Ще чуят онова, което ще помислят за звуци от битка — усмихна се отец Йойона.

— Ще се погрижа за това — извика брат Франсис и хукна нанякъде още преди абатът да е дал съгласието си.

Миг по-късно започна суматохата с викове „Нападат ни! Нападат ни!“ и свистене на катапулти. Миг по-късно мощна експлозия разтърси земята и в небето се издигна огнено кълбо — магически удар от рубин.

— Изглежда автентично — сухо каза отец Йойона, — но нашият буен брат Франсис трябва да пази магическите си сили.

— Нали трябва да заблуди паурите — остро отвърна Маркварт.

— Ето ги! — извика някой, преди Йойона да отговори, и наистина, корабите на паурите започнаха да се плъзгат напред, точно по план.

Врявата на запад продължи с викове, изстрели от балиста и дори още една огнена топка от развълнувания Франсис. Пришпорени от гледката и звуците, паурите идваха, а подобните им на бъчонки кораби се поклащаха.

Маркварт нареди да бъдат оставени да приближат, макар че не един катапулт стреля предварително. Корабите дойдоха бързо и скоро бяха в обхват. С нетърпеливата благословия на върховния абат две дузини стрелци започнаха своята канонада, стреляйки с камъни и запален катран. Една паурска баржа на паурите с катапулти избухна в пламъци, а подобен на бъчонка кораб бе ударен отстрани и се обърна. Още един такъв бе улучен право в носа и кърмата му се вирна във въздуха, докато задвижваното от педали витло се въртеше безполезно. Скоро много от джуджетата бяха вече във водата, крещяха и се опитваха да не потънат.

Но радостните викове от стената на абатството не продължиха дълго, тъй като скоро корабите на паурите бяха точно под позицията на абата, до морската стена, и катапултите им започнаха да бълват тежки, възлести въжета, завършващи с опасно закривени куки. Те заваляха по набелязаните си цели като чудовищен дъжд и мнозина от монасите се стъписаха. Неколцина бяха ранени от куките в ръката или рамото и се оттеглиха с писъци от стената.

Седмина непорочни се бяха подредили в кръг вдясно от Йойона и припяваха, сбирайки силата си. Шестима бяха стиснали ръцете си, а седмият стоеше в центъра и държеше къс графит. Мощна светкавица удари над залива, изтръгвайки металните лостове на катапултите и поваляйки мнозина паури от палубите.

Но мълнията трая само част от секундата и нови паури заеха местата на падналите и бързо започнаха да се изтеглят с ръце по въжетата.

Монасите се сражаваха с обикновени лъкове и със скъпоценните камъни, запращайки мълнии и пламъци от пръстите си, за да изгорят въжетата, докато други тръгнаха да избият с тежки чукове куките и да отсекаат въжетата с мечове. Много въжета паднаха, последвани от

паурите по тях, и плъснаха във водата. Но нови полетяха нагоре, а корабите продължаваха да се приближават към брега.

Все още нямаше следа от настъпваща по суша армия и всички монаси се сражаваха на стената към морето, съсредоточавайки цялата сила на Сейнт Мер-Абел върху хилядата паурски кораба, залели залива на Все светии. Въздухът пламна от магическата енергия, разнесе се воня на горящ катран, а писъците на умиращите паури не секваха. Паднаха и мнозина от монасите, тъй като щом възжетата бяха изстреляни, катапултите на паурските баржи започнаха да изстрелват кошници с дървени топчета, осеяни с метални бодли, намазани с отрова.

Въпреки предупрежденията на по-старите монаси и знанието за случилото се при Пирет Тюлм, защитниците на Сейнт Мер-Абел бяха изненадани от яростта и дързостта на нападението. Както и от уменията на противниците, тъй като паурите бяха не по-малко дисциплинирани или ефективни от коя да е армия на света. Нито един монах, дори упоритият брат Франсис, не се съмняваше, че ако врагът нападне и по суша, Сейнт Мер-Абел, най-древната и добре защитена крепост в Хонс-де-Беер, ще рухне.

Но дори и да не последваше атака по суша, върховният абат Маркварт смяташе ситуацията за особено опасна.

— Ти — извика той на монаха, стрелял прибързано преди атаката, сега имаш шанс да изкупиш греха си.

Младият брат, нетърпелив да си върне благоволенieto на абата, забърза към Маркварт и получи три скъпоценни камъка — малахит, рубин и серпентин.

— Не използвай малахита, докато не се спуснеш достатъчно близо до кораба — обясни бързо върховният абат.

Очите на младия монах се разшириха, когато разбра намеренията на абата. Той искаше от него да скочи от брега, да се спусне към едно от най-големите струпвания на паурски кораби, да задейства левитационната сила на малахита и огнения щит на серпентина и да изстреля огнена топка към врага.

— Няма да успее дори да ги приближи — понечи да възрази Йойона, но абатът се обърна към него с такава ярост, че едрият отец рязко отстъпи назад. Маркварт не биваше да изпраща толкова млад монах, настоя пред себе си Йойона. Употребата на три камъка бе

задача за по-стар и по-опитен монах, най-малкото непорочен, може би дори отец. Дори младежът да успееше да изпълни задачата си, експлозията нямаше да е голяма, може би само облак дим, който не би възпрял паурите.

— Нямаме избор — каза Маркварт на младия монах, — тази група от кораби трябва да бъде унищожена или стените ще паднат!

Още докато говореше, двама паури изникнаха над стената. Непорочните ги нападнаха незабавно, изблъскаха ги, преди да успеят да се защитят, и срязаха въжетата.

Но думите на Маркварт определено се потвърдиха.

— Няма да те забележат, най-много да решат, че си изхвърлен от някой от техните — обясни той. — Докато осъзнаят какво става, вече ще горят, а ти ще се издигаш обратно.

Монахът кимна, стисна здраво камъните и скочи към върха на скалата. Погледна назад, скочи отново, високо и надалеч, и се хвърли към скалистия бряг. Маркварт, Йойона и още неколцина тръгнаха към стената, за да проследят спускането му, и върховният абат гръмко изруга, когато малахитът превърна рязкото падане в нежно спускане, като на перо, понесено от силен бриз, а монахът бе още много над нивото на палубите.

— Глупак — изрева Маркварт, когато паурите насочиха вниманието си към младежа и започнаха да хвърлят към него чукове и копия и вдигнаха малките си арбалети. За чест на младия монах — може би защото бе ужасен или защото нямаше необходимата магическа сила — той не смени посоката си и не започна да се издига обратно, а продължи да пада.

Стрела от арбалет го прониза в ръката и един камък се изплъзна от ръката му.

— Серпентинът — извика Йойона.

Монахът стисна ръката си, извъртя се в напразен опит да избегне засилващата се стрелба и се опита да се издигне нагоре.

— Не! — изкрещя му Маркварт.

— Той няма защита срещу огнената топка — извика Йойона към върховния абат.

Монахът се разтърси в конвулсии, когато бе ударен от втора, трета, четвърта стрела. Магическата енергия го напусна, заедно с

живота и отпуснатото му тяло падна тежко, отскочи от палубата на един кораб и потъна в тъмните води на залива.

— Доведи ми някой от селяните — изръмжа Маркварт на брат Франсис.

— Той не беше достатъчно силен — каза Йойона, — това не бе задача за един новак. Дори непорочен нямаше да се справи с такава задача!

— Ами тогава да пратя теб, с радост ще се отърва от присъствието ти — кресна Маркварт в лицето му. — Но все още можеш да се окажеш от полза тук.

Брат Франсис се върна с един двадесетинагодишен селянин, който изглеждаше много смутен.

— Мога да стрелям с лък — каза младежът, като се опитваше да изглежда смел. — Ловувал съм елени...

— Вземи това — прекъсна го абатът и му подаде един рубин.

Очите на мъжа се разшириха при вида и нежния допир на свещения камък.

— Аз не мога... — заекна той.

— Но аз мога — озъби се Маркварт, който държеше друг камък — могъщия хематит.

Мъжът го погледна неразбиращо, но брат Франсис бе разбрал достатъчно, за да осъзнае, че трябва да разсее селянина, затова го удари силно по лицето и го повали на земята.

Отец Йойона извърна глава.

Франсис приближи мъжа, възнамеряваше да го удари отново.

— Сторено е — обяви човекът и Франсис сдържа ръката си и почитателно му помогна да се изправи.

— Обсебване — прошепна Йойона с отвращение. Не можеше да повярва, че Маркварт ще стори това ужасно нещо, считано за най-тъмната тайна на хематита. Според всички едикти, обсебването на тялото на друг човек трябваше да бъде избягвано — нещо повече, при излизането на душата от тялото чрез хематит, монасите трябваше да се подсигурят чрез други защитни камъни. И като се замисли върху това, Йойона все повече се учудваше, че обсебването, може би най-трудната от всички свързани със светите камъни задачи, бе извършено тъй лесно.

Обсебил тялото на селянина, върховният абат спокойно пристъпи към стената, погледна през ръба да види къде е най-голямото струпване на паурски кораби, сетне, без да трепне, скочи от стената. Без малахит, без писък, без страх. Абатът се съсредоточи върху рубина, докато се спускаше от сто фута височина, достигайки върха на енергията на камъка и освобождавайки огромна, разтърсваща експлозия точно преди да се удари в палубата. Духът му напусна тялото на селянина на мига и излетя далеч от пламъците, от агонията, обратно към собственото си тяло зад крепостната стена.

Премигна уморено със старческите си очи, свиквайки отново със собственото си тяло и борейки се с чистия ужас от спомена за това как бе наближил паурските палуби и как бе обвинил заетото тяло с магически пламъци. Всички монаси, с изключение на отец Йойона, бурно ръкопляскаха, взираха се в горящите паурски кораби и смаяни сипеха хвалебствия към абата.

— Трябваше да бъде сторено — сопна се Маркварт на Йойона.

Отецът не мигна.

— Да пожертваш някой заради другите е най-висшата добродетел на нашия Орден — напомни той.

— Да пожертваш себе си — поправи го Йойона.

— Махни се оттук, върви при катапултите — с отвращение нареди Маркварт.

Йойона осъзнаваше, че уменията му с камъните още са необходими на покрива, но с радост се подчини. Докато вървеше, начесто се извъръщаше към Маркварт. Всички бяха възхитени от смайващата демонстрация на магическа сила от страна на абата, но Йойона, който го познаваше от над 40 години, бе объркан и обзет от подозрения.

Сейнт Мер-Абел имаше само един вход откъм пристана на залива Все светии, но вратите бяха тъй огромни — от дебело два фута дъбово дърво, обковано с метал, подсилени от метална решетка с пречки, дебели колкото човешко бедро. Имаше и още една падаща преграда, дебела и здрава като външните врати — така че нито паури, нито дори огромни фоморийски великани можеха да проникнат, пък ако ще и седмица да се опитваха.

Това, естествено, при положение че вратите бяха затворени.

Ако можеха да ги погледнат от върха, нито абат Маркварт, нито отец Йойона щяха да се изненадат, че тези огромни врати се отварят като покана за групите паури, избегнали стрелбата и добрали се до скалистия бряг. Всъщност и двамата очакваха тъкмо това, когато отец Де'Унеро бе изявил желание, всъщност бе настоял, да ръководи отбраната на дванадесетимата в ниския стражеви пост. Групата имаше две балисти, по една във всеки край на огромните врати, но техният стрелкови обхват бе изключително ограничен от малките отвори, през които можеха да стрелят, и Маркварт добре знаеше, че Де'Унеро не би се задоволил само с няколко и при това неефективни изстрела.

Така младият и лют отец бе отворил вратите и сега стоеше открит за врага в коридора зад тях, смееше се лудешки и приканваше паурите да влязат.

Голяма група от червенокапците, вече пострадали от битката, но все така безстрашни, нахлуха с рев, размахвайки чукове, брадви и криви къси мечове.

Когато и последният мина под решетките, те паднаха с оглушителен трясък, ехото от който отекна през цялото абатство и нагоре по стената откъм морето.

Изненадани, но не възпрени, червенокапците закрепяха още по-яростно и нападнаха. Няколко изстрела от арбалет поразиха редиците им и свалиха неколцина, без обаче да забавят устрема на атаката.

Отпред ги чакаше Де'Унеро, сам и смеещ се, а тренираните му мускули изпъкваха така силно, сякаш щяха да разкъсат кожата. Някои монаси, особено отец Йойона, бяха изразили мнението, че някой ден сърцето на Де'Унеро просто ще се пръсне, тъй като младият монах бе прекалено пламенен за човешко същество. Сега той сякаш оправдаваше това, цял разтреперан от вътрешна енергия. Не носеше никакво оръжие, доколкото можеха да видят паурите, само един-единствен камък, тигровата лапа — светлокафяв, на черни ивици.

Де'Унеро призова магията на камъка и когато първият нападател приближи, ръцете на монаха вече се бяха превърнали в лапи на тигър.

Джуджето изпищя и вдигна оръжието си в опит да се защити, но Де'Унеро беше твърде бърз, скочи напред като ловуваща котка и разкъса лицето на паура с дясната си ръка.

Отецът изглеждаше като изпаднал в бяс, но в действителност напълно контролиреше ситуацията, скачайки насам-натам така, че

никой от паурите да не мине покрай него, макар че още няколко монаси чакаха отзад, готови да посрещнат атаката. Камъкът бе останал в превъплътената лапа, сливайки се с кожата; Де'Унеро потъна понадълбоко във властта му и макар че външният му вид не се промени повече, мускулите му станаха като на котка.

Мощен удар на тигровата лапа изпрати един паур във въздуха, а после с леко свиване на краката отецът избегна удар от чук. Сетне ново извъртане го изведе пред друг нападател, който нямаше време дори да вдигне чука си.

Ноктите свирепозадраскаха и още един паур беше унищожен.

Враговете, които бяха изостанали, започнаха да отстъпват, но жаждата за кръв на Де'Унеро още не бе утолена. Краката му се присвиха и той скочи 25 фута напред, като се приземи точно сред джуджетата и се превърна в същински вихър от вършеещи нокти. Въпреки че не бяха слаби бойци и бяха изправени срещу единствен противник, паурите явно не искаха да си имат работа с отца. Побягнаха изплашени и двама успяха да стигнат до решетките, крещейки на събратята си, останали отвън, а другите се запрепъваха надолу по коридора, където бяха посрещнати от нов залп арбалетни стрели.

Всички монаси освен един захвърлиха арбалетите си и извадиха оръжията си за близък бой, макар че шепа от тях се хвърлиха да довършат джуджетата с голи ръце.

Надолу по коридора Де'Унеро беше стиснал с лапите си главата на последното джудже, ноктите му пробиха черепа и той с лекота разтърси съществото, сякаш бе детска играчка, пълна с перушина.

Зад тях друг паур насочи малък арбалет и стреля, като удари Де'Унеро в стомаха, точно под ребрата.

Монахът изрева като тигър, изтръгна стрелата от себе си, макар и заедно с голямо парче плът, и продължи целеустремено напред.

Стрелецът презареди, а двете джуджета край решетките изпищяха и се помъчиха да се промъкнат през тях.

Тогава вътрешната врата внезапно падна, прекърши арбалета и смаза двата паура.

Де'Унеро се спря чак когато бе окъпан от струя кръв. Обърна се назад и отново изрева — боен вик, който се превърна във вой на

разочарование, когато откри, че войните му се бяха справили с останалите джуджета. Битката бе завършила.

Свирепият отец се върна в човешката си форма, изтощен и физически, и магически от усилието. Тогава усети острата, пронизваща болка в корема и осъзна, че е отровен. По-голямата част от отровата, парализираща и болезнена, бе победена от чистата енергия на магическите трансформации, но бе останала достатъчно, за да причини такова треперене, че монахът скоро се отпусна на коляно.

Войните му го обкръжиха разтревожени.

— Заредете балистите — изръмжа им той и макар че Де'Унеро отново бе станал напълно човек, гласът му бе свиреп като рев на тигър. Младите монаси се подчиниха и благодарение на решителността си Де'Унеро скоро се присъедини към тях, напътствайки ги.

След като основната група паурски кораби бе пламнала и бе извадена от битката, монасите се разпръснаха да подсилят защитата по стените, където беше необходимо. Много паури се бяха добрали до стените през тази дълга и кървава утрин, но никой не успя да проникне, и до обяд, когато все още нямаше и следа от нападение по суша, изходът от битката вече бе ясен. Паурите се бориха до последно, както винаги, и повече от петдесет монаси паднаха убити, а няколко пъти по толкова ранени, но загубите на паурите бяха потресаващи — повече от половината, пристигнали с хилядата кораба, лежаха на дъното на залива, а останалите побягнаха към открито море.

Към средата на следобеда отец Йойона се присъедини към другите стари монаси, които бяха достатъчно умели в употребата на камъните и се грижеха за ранените, докато по-младите организираха погребението на онези, на които вече нямаше как да се помогне. Битката неусетно бе преминала в последната си фаза — почистването, — щом хаосът на сраженията отмря. Скоро дисциплинираните братя възстановиха обичайния ред, прагматично и ефективно. Едно нещо обаче удиви отец Йойона.

Върховният абат, който притежаваше най-мощния камък на душата в целия Сейнт Мер-Абел, ходеше сред ранените, казваше някоя и друга успокоителна дума, но не лекуваше никого. Бяха минали няколко часа от разтърсващата огнена топка и мълниите, които Маркварт бе пуснал от върха на стената, и обясненията му, че е изчерпал магическата си сила, нямаха смисъл.

Едрият отец можеше само безпомощно да поклати глава, когато Де'Унеро пристигна на стената почти разкъсан от едната страна, макар че само леко накуцваше и не даваше признаци да изпитва болка. Абатът обаче го приближи и незабавно затвори раната с камъка на душата.

Йойона знаеше, че двамата са много близки, както абатът бе близък и с брат Франсис.

Йойона продължи тихо да си върши работата, като запомняше всичко с надеждата, че ще намери достатъчно свободно време, за да го осмисли.

— Продължаваш да се хвърляш в лицето на опасността — хокаше Маркварт Де'Унеро, докато огромната рана се затваряше под въздействието на хематита.

— Човек има нужда от развлечения — отвърна отецът с лукава усмивка. — Развлечения, които ти продължаваш да ми отказваш.

Маркварт направи крачка назад и изгледа мъжа свирепо, добре бе разбрал какво има предвид.

— Как вървят тренировките? — остро попита абатът.

— Юсеф изглежда обещаващ — призна Де'Унеро. — Коварен е и би използвал всяко оръжие и всяка тактика, за да стигне до победа.

— А брат Данделион?

— Мечок — силен, но глупав — отвърна Де'Унеро. — Ще ни служи добре, докато Юсеф направлява действията му.

Абатът кимна, видимо доволен.

— Мога да ги победея и двамата заедно — продължи Де'Унеро и усмивката от лицето на абата изчезна. — Ще носят титлата „братя Правда“ и все пак мога да ги размажа без никакво усилие. Мога също и да открия Авелин и да го върна със скъпоценните камъни.

Маркварт нямаше какво да отвърне на това твърдение.

— Ти си отец и имаш други задачи — рече той.

— По-важни от намирането на Авелин?

— Също толкова важни — рече Маркварт с тон, подсказващ, че не желае повече спорове. — Юсеф и Данделион ще свършат работа, ако отец Де'Унеро ги е тренирал достатъчно добре.

Лицето на Де'Унеро се изкриви, а очите му се превърнаха в цепки, от които сякаш полетяха кинжали към Върховния абат. Не обичаше да бъде подлаган на съмнение. Изобщо.

Маркварт разпозна този поглед, тъй като го беше виждал често.

Обаче знаеше, че Де'Унеро не би се изправил срещу него, и смяташе, че би могъл да се възползва от яростта му.

— Остави ме да го хвана — простичко каза Де'Унеро.

— Ти ще обучиш ловците! — излая в отговор Маркварт. — Довери ми се, усилията ти ще бъдат възнаградени.

С тези думи върховният абат си тръгна.

— Днес се бихме смело — гордо каза отец Де'Унеро на Маркварт и другите отци на сбирката след вечеря.

— Но също така бяхме късметлии — напомни на всички отец Йойона, — защото не се появи нито паурска армия по суша, нито гоблинската войска, забелязана в региона.

— Това не е само до късмет — обади се Франсис, макар че не му бе мястото да приказва на такава сбирка. В крайна сметка още не бе дори непорочен и присъстваше тук само като придружител на върховния абат. Въпреки това Маркварт не реагира и не му направи забележка да млъкне, а останалите отци му направиха място.

— Това е нетипично за нашия противник — продължи Франсис. — Всеки разказ от бойните полета на север от Палмарис подсказва, че чудовищните ни врагове се бият сплотено и под някакво ръководство, и от успеха на нашата уловка е очевидно, че корабите на паурите действително очакваха да се намеси войска по суша.

— Къде тогава са били — и къде са сега — войските на врага по суша? — нетърпеливо попита Маркварт. — Нима утре ще открием, че отново сме обсадени?

— Флотата няма да се върне — отвърна незабавно друг отец, — а ако чудовищата дойдат по суша, ще намерят укреплението ни още непристъпно, отколкото откъм морето.

Случи се така, че отец Йойона гледаше към Де'Унеро, когато тези думи бяха изречени, и бе отвратен от почти дивашката му усмивка. Тя определено не подходеше за отец от Абеликанския орден.

— Утроете охраната по стените тази нощ, и към сушата, и към морето — нареди Върховният абат.

— Мнозина са уморени от битките — каза отец Енгрес, мил човек, приятел на Йойона.

— Тогава използвайте селяните — сопна му се Маркварт. — Те дойдоха да ни ядат храната и да се крият зад стените на абатството и кръвта на братята. Нека си спечелят престоя, като пазят, тази нощ и всяка следваща.

Енгрес погледна към Йойона и неколцина от другите отци, но никой не посмя да оспори думите на Маркварт.

— Ще бъде сторено, абате — смирено отвърна отец Енгрес.

Върховният абат силно бутна стола си назад и крачетата изскърцаха по каменния под. Той се изправи и махна с ръка, разпускайки срещата, след което излезе от стаята.

Според Маркварт всичко важно вече бе свършено, искаше да остане сам с мислите и емоциите си, някои от които бяха наистина тревожни.

Беше изпратил един човек да полети към смъртта този ден и сега имаше нужда да осмисли това. Също така осъзнаваше, че не се е намесил особено дейно в процеса на лечение след битката. В него бе останала магическа енергия — знаеше го още докато изричаше лъжливите думи, за да се извини — но някак си просто не се чувстваше готов да помогне.

Бе отишъл до един ранен монах — облегнат на стената към морето, ръката му бе разкъсана от паурска кука, — но когато бе пристъпил напред да го излекува с хематита, действие, изискващо абсолютна връзка, бе усетил... какво?

Презрение? Отвращение?

Маркварт нямаше точен отговор, но се доверяваше напълно на инстинктите си. Осъзна, че в Ордена има някакво изкривяване, слабост.

Авелин — както винаги глупакът Авелин! — бе започнал разложението и сега то бе станало по-повсеместно, отколкото бе вярвал.

Да, това беше, реши абатът. Бяха станали толкова слаби и състрадателни, че вече не можеха да разпознават истинското зло и да се борят с него. Като Йойона и глупавото му съчувствие към селянина, когото бе пожелвал, за да спаси останалите.

Но не и като Де'Унеро, помисли си Маркварт и си позволи да се усмихне. Това бе силен човек, брилянтен. Може би трябваше да се подчини на желанията му и да го остави да залови Авелин и

скъпоценните камъни. Ако Маркало Де'Унеро лично се заемеше със задачата, успехът бе почти гарантиран.

Върховният абат поклати глава, напомняйки си, че има други планове за отеча. Де'Унеро щеше да стане негов наследник. Още щом бе видял раните на Де'Унеро, Маркварт бе пожелал да ги излекува, като че камъкът на душата го бе подканил да действа, беше му разкрил истината.

Всичко се нареждаше чудесно за абат Маркварт. Той си напомни да възхвали както трябва умрелия в огнената топка селянин, може би дори щеше да издигне статуя в негова чест, и след това си легна.

Заспа дълбоко.

На следващия ден от Сейнт Мер-Абел поеха разузнавачи, които обходиха околността и се върнаха с вестта, че няма и следа от армия на чудовища в близост до абатството. За около седмица ситуацията се изясни — армията от паури се бе върнала на корабите и бе заминала — накъде, никой не знаеше. Гоблинската армия, защото в района наистина бе имало такава, се беше разпаднала на враждуващи банди, които се щураха насам-натам и нападаха случайно избрани градове.

Хората на краля, армията на Хонс-де-Беер, преследваше тези банди и ги унищожаваше една по една.

В Сейнт Мер-Абел заключенията от тези на пръв поглед добри новини бяха по-задълбочени.

— Трябва да открием причината за безредиците сред нашите врагове — обяви върховният абат пред висшия клир. — В Барбакан и експедицията, за която се носят слухове.

— Значи вярваш, че демонът дактил е бил унищожен — обади се отец Йойона.

— Вярвам, че врагът ни е бил обезглавен — отвърна Маркварт. — Но трябва да узнаем истината.

— Да направим експедиция — каза простичко отец Енгрес.

Брат Франсис първи излезе от стаята, нетърпелив да подготви плановете за пътешествието към Барбакан и разбира се, да угоди на абата.

ГЛАВА 3

РОДЖЪР ЛОКЛЕС

— Там е — простена старата жена. — Знам, че е там! Ах, горкото дете...

— Може вече да си е отишъл — отвърна някакъв мъж, на около тридесет зими. — Това би било най-милостиво. Горкото дете.

Десетина души се бяха навели над една урва, на около четвърт миля северно от някогашния им дом, Каер Тинела, и гледаха паурите и гоблините. Двойка фоморийски великани също бяха забелязани в града по-рано този ден, но сега ги нямаше — вероятно преследваха бегълци.

— Не трябваше да ходи там, казах му — заяви старицата. — Те са толкова, толкова много...

Застанал встрани, Томас Гингеварт се усмихна на себе си. Тези хора не познаваха хлапето на име Роджър. За тях той бе Роджър Билингсбъри, сираче, осиновено от града. Когато родителите на Роджър бяха починали, най-разумното бе да го изпратят на юг, към Палмарис, може би при монасите от Сейнт Прешъс. Но хората от Каер Тинела, една наистина сплотена общност, решиха да задържат Роджър при себе си, като всеки му помогна с нещичко да се пребори със скръбта и болестта.

Защото Роджър бе беден, слабоват бездомник, очевидно крехък.

Неговото физическо развитие бе спряло на единадесетгодишна възраст заради същата треска, която бе убила родителите му и двете му сестри.

Това стана преди няколко години, но за тези разтревожени хора Роджър си беше същото малко, изгубено момче.

Но Томас знаеше истината. Момчето вече не бе някой си Билингсбъри, а Роджър Локлес — преминаващия през ключалките — прозвище, което не му бе дадено току-така. Нямаше врата, която Роджър да не може да отвори, нито място, в което да не може да се промъкне. Томас си напомни това, докато гледаше към Каер Тинела, защото в действителност и той малко се притесняваше. Но само малко.

— Група от ония — изкряха старата жена и посочи към града. Зрението ѝ явно си го биваше, защото неколцина гоблини наистина се движеха по градския площад и водеха група пленници — онези, които не бяха успели да се измъкнат навреме от Каер Тинела и съседното селце Земепад и да се скрият в гъстите гори. Сега чудовищата използваша градчетата като укрепления, а пленените хора — като роби.

Всички бегълци разбираха каква мрачна участ очаква пленниците, когато престанеха да бъдат полезни на паурите и гоблините.

— Не бива да гледате към тях — чу се глас и хората се извърнаха, за да видят как към тях приближава едър човек, Белстър О'Комли. — И се опасявам, че сме прекалено близо до градовете. Нали не искате да ни хванат?

Въпреки усилията си Белстър, добродушният някогашен съдържател на кръчмата „Виещата Шийла“ в Дъндалис, не успя да скрие острата нотка в гласа си. Беше дошъл на юг с бежанците от трите града край гористите местности, Дъндалис, Тревясал лъг и Края на света. Спътниците му от северната земя обаче бяха различни от наскоро прогонените хора от Каер Тинела и Земепад и от селцата по пътя на юг, към големия пристанищен град Палмарис. Хората от групата на Белстър, обучени от загадъчен пазител на име Нощната птица, не бяха нито жалки, нито наплашени. Те наистина се криеха от гоблините, но когато условията бяха благоприятни, се превръщаха в ловци, а гоблините, паурите и дори великаните ставаха тяхна плячка.

— Ще се помъчим да ги спасим, както обещах — продължи Белстър, — но не толкова скоро. Още не. Няма да им помогнем никак, ако сме мъртви. А сега ме последвайте!

— Нищо ли не може да се направи? — гневно запита старицата.

— Молете се, скъпа госпожо — отговори напълно искрено Белстър. Молете се за всички тях.

Томас Гингеварт кимна одобрително. Помолете се и за гоблините, добави той наум, мислейки, че Роджър сигурно вече доста се забавлява.

Белстър не пропусна доволната му усмивка и пристъпи към него, искаше да говорят насаме.

— Ще ти се да бях направил повече, нали? — каза едрият кръчмар, разчитайки погрешно изражението на Томас. — На мен също,

приятелю.

Но трябва да се грижа за сто и петдесет души.

— По-скоро сто и осемдесет, ако броим и тия от Каер Тинела и околностите — поправи го Томас.

— И само около тридесет, способни да се бият и да пазят всички — отбеляза Белстър. — Как да рискувам живота на войните си с атака срещу града, когато толкова животи са заложени на карта?

— Не се и съмнявам, господин О'Комли — искрено отвърна Томас. — Заклехте се да нападнете града, когато дойде моментът. Но такъв няма да настъпи. Гоблините са немарливи, но паурите не са. Те са коварни и отлично обучени да воюват. Няма да свалят гарда си.

— Тогава какво да правя? — попита обърканият Белстър.

— Изпълни дълга си — отговори Тома. — Дългът ти е към тези сто и осемдесет, не към попадналите в лапите на паурите.

Белстър се вгледа втренчено в него и Томас прочете болката в очите му. Състрадателният северняк не искаше да остави никого извън закрилата си.

— Не можеш да спасиш всички — простичко каза Томас.

— Но трябва да опитам.

Томас поклати глава още преди Белстър да довърши мисълта си.

— Не ставай глупак — скара му се той и Белстър осъзна за пръв път, че изражението му отпреди малко не е било подигравателно и не е имало връзка с колебанието му дали да тръгне към Каер Тинела.

— Ако ги нападнеш открито — продължи Томас, — ще бъдеш разбит. И се опасявам, че нашите приятели, гоблини и паури, няма да се задоволят с това, а ще организират търсене в гората, докато всеки от нас бъде пленен или посечен, както ще се случи с повечето, тъй като децата и старците не им вършат никаква работа.

— Значи си съгласен с решението ми да се въздържа от атака и дори да се оттегля?

— Да, макар и с неохота — отвърна Томас. — Както е и при теб. Ти си съвестен човек, Белстър О'Комли и ние от Каер Тинела сме късметлии, че дойде с хората си на юг.

Белстър прие похвалата с благодарност, имаше нужда от подобна подкрепа. Не можа обаче да не погледне още веднъж към превзетия град и сърцето му се сви при мисълта за мъченията, на които пленниците сигурно бяха подложени.

Още едни любопитни очи наблюдаваха върволицата от роби, които гоблините водеха към тъмната гора в края на Каер Тинела. Роджър Локлес познаваше случващото се в града по-добре от всеки друг. Още от началото на нашествието той всяка нощ влизаше в Каер Тинела, спотайваше се в сенките, слушаше как гоблините и паурите обсъждат плановете си за околността и говорят за войната, разгаряща се не много далеч на юг. Повече от всичко друго умелият Роджър Локлес бе опознал слабостите на врага, най-уязвимите им места. Когато напускаше града при зори, слабичката му фигура бе приведена под тежък товар — стоки за бежанците в близката гора. И крадеше така умело, че чудовищата рядко разбираха, че са били обрани.

Но преди три дни бе направил най-бляскавия си удар. Открадна любимото пони на паурския главатар, и то така, че подозрението падна върху двама гоблини, които, както Роджър бе разузнал, същата вечер по случайност щяха да пируват с конско месо.

И двамата бяха обесени на следващата сутрин — Роджър го видя с очите си.

Младежът обаче знаеше, че днес ситуацията е различна. Гоблините смятаха да убият един от затворниците си. Беше ги чул да говорят за това малко преди настъпването на зората и по тази причина бе останал в околността, докато денят наоколо просветляваше. Гоблините бяха хванали госпожа Келсо да изяжда сухар в повече и главатарят на паурите, изключително неприятна личност на име Кос-косио Бегулн, нареди тя да бъде посечена на сутринта за назидание на останалите.

Жената вече бе навън и сечеше дърва с останалите нещастници, без да подозира, че ѝ остават само още няколко часа живот.

През последните няколко седмици Роджър бе станал свидетел на много жестокости. Беше видял как няколко души биват заклани само защото някой гoblin или паур не е харесал начина, по който гледат. Но досега прагматичният млад крадец само бе поклащал глава и извърщал поглед.

— Не е моя работа — напомняше си той.

Но сега бе различно. Госпожа Келсо му беше приятелка, скъпа приятелка, която често го бе хранила, когато бе още малък бездомен сирак по улиците на Каер Тинела. С години бе спал в плевнята ѝ.

Съпругът ѝ все го гонеше, но милата жена избутваше мъжа си и с намигване му кимаше към плевнята.

Тя беше добра и сега Роджър не можеше просто да поклати глава и да си каже, че не е негова работа.

Но какво да стори? Не беше боец, а и да беше, в Каер Тинела имаше два страховити фоморийски великана, над сто гоблина, поне петдесет паура и вероятно десет пъти повече чудовища, дебнещи из гората или околните селища. Беше се надявал да изведе госпожа Келсо от града преди настъпването на зората, но докато чуе мрачните планове за съдбата ѝ, затворниците вече бяха събудени, подредени и обградени под строга охрана.

Да решаваме проблемите един по един, каза си Роджър за пореден път. Затворниците бяха оковани по трима за глезените, свързани с дълга пет фута верига. За повече сигурност оковите на всеки затворник не бяха еднакви и бяха много добре направени — едната свързана с оковата на роба отляво, а другата — с тази на роба отдясно. Роджър изчисли, че ще му отнеме цяла минута да се справи и с двата катинара, и то само ако госпожа Келсо и другите затворници останеха мирни и окажеха съдействие.

Минута бе прекалено много време, като се имаше предвид, че наблизо имаше паури с арбалети.

— Как да им отвлека вниманието? — промърмори си младият крадец, като се промъкваше от сянка в сянка из окупирания град. — Да ги вдигна на оръжие? Не, не. Огън?

Спря и се загледа в двама гоблини, които си почиваха на купа миналогодишно сено в плевнята на Иоси Хусиър. От устата на единия от тях стърчеше лула и той изпускаше огромни кръгове зловонен дим.

— Ах, как обичам огъня — прошепна Роджър. Тръгна напред, бърз и тих като ловуваща котка, обиколи плевнята и влезе в нея така, както бе правил доста често през последните години — през счупена дъска на задната стена. Скоро вече стоеше приведен зад купата сено, само на няколко фута от нищо неподозиращите гоблини. Изчака търпеливо десетина минути, докато пушачът изтръска лулата си и започна да я пълни с пресен тютюн.

Роджър бе майстор в разпалването на пожари — един от многото му таланти. Отстъпи малко назад, за да не го чуят, и чукна парче кремък в стомана над снопче слама.

После допълзя обратно и внимателно побутна сеното там, където пушачът бе изтръскал лулата си.

След това си тръгна и излезе от плевнята преди първите струйки дим да достигнат до носовете на двамата гоблини.

Плевнята пламна като гигантска свещ и гоблините нададоха писъци.

— Нападат ни! — кресна някой.

— Врагове! Врагове! — изпищяха други. Но когато отидоха да разследват станалото и видяха другарите си трескаво да потушават огъня, а от устата на единия да виси лула, бързо смениха тона.

Гоблините, които пазеха затворниците дървосекачи, не отидоха да се борят с пламъците, но вниманието им бе достатъчно отвлечено, за да може Роджър да притича зад групата и да се скрие зад големия дъб, който госпожа Келсо вяло сечеше. Тя радостно изписка, когато го видя да надзърта към тях, но Роджър ѝ изшътка.

— Слушай внимателно — прошепна той, пропълзя напред и започна да се бори с оковите. Погледът му срещна този на госпожа Келсо. — Сега не мърдай! Те искат да те убият. Чух ги.

— Не можеш да я отведеш, ще убият всички ни! — оплака се един човек достатъчно високо, че да предизвика изръмжаване: „Работи!“ от гоблините пазачи.

— Трябва да измъкнеш всички ни! — настоя друг.

— Това не е по силите ми — отвърна Роджър, — но те няма да ви убият, няма дори да ви обвинят.

— Но — започна първият, ала Роджър го накара да замълчи само с поглед.

— Когато се освободя, ще оставя оковите ѝ на онази фиданка — обясни той. — Дайте ни няколко мига да се измъкнем и ще ви кажа какво...

— Глупакът Мрачньо Мърморков и смрадливата му лула — отбеляза единият от гоблинските стражи, обобщавайки ситуацията в града. — Сега онзи грозник Кос-косио няма да ни даде допълнително ядене довечера.

— Може пък да изядем Мрачньо Мърморков! — грозно се изсмя другият.

— Демон! — крясъкът накара гоблините трескаво да се извъртят. Те видяха редицата затворници да захвърлят инструментите си и да се

бутат панически, опитвайки се да избягат.

— Тихо! — ревна единият от гоблините, приближи се до най-близката жена и я повали с щита си. — Тихо!

— Демон! — продължиха да крещят останалите, точно както им бе казал Роджър. — Демонът дактил!

— Превърна я в дърво! — изпищя една жена. Почесвайки се по главите, гоблините любопитно огледаха редицата затворници — всъщност вече бяха две редици, приковани към една малка, но яка фиданка.

— Дърво? — гракна единият от гоблините.

— Брех — каза другият.

Скоро вниманието на всички се прехвърли от изгасващия вече огън в плевнята към суетнята в края на гората. Много гоблини дотърчаха, придружени от група паури, предвождани от безжалостния си водач, Кос-косио Бегули.

— Какво видя? — попита Бегули човека, който преди бе окован отдясно на госпожа Келсо, а понастоящем към дървото.

— Демон — изломоти мъжът.

— Демон ли? — повтори скептично Кос-косио. — И как изглеждаше този демон?

— Голям и тъмен — запелтечи мъжът, — огромна крилата сянка. Аз... не можах да го разгледам. Той... той превърна бедната госпожа Келсо в дърво!

— Госпожа Келсо? — повтори си няколко пъти Кос-косио Бегули, докато си спомни коя е жената и съдбата, която бе планирал за нея.

Нима Бестесбулзибар, демонът дактил и господар на тъмната армия, се бе завърнал? Дали отново бе с него, Кос-косио, и наблюдаваше действията му?

Усети как го побиват тръпки, когато си спомни участието на предишния водач на неговата група, гоблин на име Готра. В един от обичайните си пристъпи на ярост Бестесбулзибар бе одрал кожата на още живия гоблин. След това бе сложил Кос-косио начело, но джуджетото от самото начало знаеше, че властта му е много крехка.

Сега внимателно разгледа дървото, като се опитваше да си спомни дали не е било там и преди. Чудеше се дали Бестесбулзибар наистина се е върнал, или ставаше дума за номер.

— Претърсете района — нареди Кос-косо на слугите си и когато те започнаха гузно да се оглеждат, кресна заповедта още по-високо, обещавайки смърт на всеки, който не се подчини.

— А ти, човешко псе — обърна се Кос-косо към окования за дървото мъж, — вдигни смрадливата си брадва и съсечи госпожа Келсо!

Ужасеното изражение на човека бе достатъчно убедително, за да докара усмивка на квадратното лице на грозния паур.

Роджър знаеше, че поема риск с връщането си край града, но след като госпожа Келсо бе в безопасност по пътя към Томас и останалите, той просто не можа да издържи на изкушението. Беше се отпуснал, удобно облегнат на едно дърво, а двама глупави гоблини се щураха точно под него. Когато патрулт се отдалечи достатъчно и наоколо не се виждаха други, младежът приближи още до града, покачвайки се на същия дъб, до който бе освободил госпожа Келсо.

Сетне загледа, обзет от противоречиви чувства. Хората отново работеха и двамата мъже, преди приковани за госпожа Келсо, сега бяха свързани един за друг. Паурите се бяха върнали в града, като бяха оставили шепа гоблини да пазят хората и още дузина да претърсват гората.

Наистина чудесна ситуация, помисли си Роджър. Никога досега в младия си живот не се бе забавлявал толкова.

ГЛАВА 4

ПРЕД РАЙСКИТЕ ДВЕРИ

Еlegantен и силен, Нощната птица се спусна от гърба на Симфония още докато конят препускаше, затича се и опъна тетивата на Ястребокриялия. Пони, която бе седяла зад него на седлото, пое юздите и овладя галопа на Симфония по разкаляната земя. После майсторски насочи коня наляво и зави около основата на една широка могила, докато Елбраян пое надясно.

Преди да обиколят цялата могила, Пони и Симфония забелязаха тримата гоблини, които преследваха. Двама бяха избягали напред и отчаяно се мъчеха да се скрият в близката горичка, а третият бе завил в обратна посока, към другата страна на възвишението.

— Идва! — извика Пони и се приведе ниско над Симфония, насочвайки го по-близо до могилата.

Симфония спря рязко, когато гоблинът се появи олюлявайки се иззад могилата, стиснал стрелата, забита в гърлото му. Втора стрела го удари в гърдите и той падна в калта.

— Скриха се сред дърветата — каза Пони на дотичалия пазител, — могат да направят засада там.

Пазителят забави ход и погледна към горичката, след което, очевидно съгласил се с нея, пристъпи към мъртвия гоблин и започна да събира стрелите му. Щом се изправи, огледа отново околността със странно изражение на красивото си лице.

— Можем да заобиколим гъсталака — предложи Пони — и да намерим най-доброто място, откъдето да ударим.

Нощната птица сякаш не я слушаше.

— Елбраян?

Пазителят обаче продължи да се оглежда, а на лицето му вече бе изписано удивление.

— Елбраян — повтори Пони, този път по-настойтелно.

— Познавам това място — разсеяно отвърна той, а погледът му трескаво се местеше насам-натам.

— Мочурливите земи? — невярващо попита тя, а лицето ѝ се изкриви от погнуса, когато се огледа наоколо. — Как така?

— Минах оттук, когато се връщах към Дъндалис — обясни Елбраян — Когато напуснах елфите.

Той притича към една бреза с преплетени клони и се приведе ниско, сякаш очакваше да открие някогашния си бивак.

— Да — каза той развълнувано. — Точно тук спях в онази тиха нощ.

— Комарите бяха ужасни — добави той със смях.

— А гоблините? — попита Пони и кимна към далечните дървета.

— Наистина имаше гоблини, но по на изток, към края на Мочурливите земи.

— Имах предвид тези гоблини — твърдо каза Пони и посочи нататък.

Елбраян махна с ръка. Гоблините не го интересуваха в момента, не и при спомена за този отдавна изминат път, който се проясняваше все повече в главата му. Той бързо се придвижи настрани, мина покрай Пони и Симфония и погледна над един опърпан храст към черния силует на планинските върхове далеч на запад, със сребристи на фона на залязващото слънце очертания.

— Забрави за гоблините — каза внезапно Елбраян, хвана поводите на Симфония и го поведе нататък, по път, който щеше да ги отведе встрани от горичката, близо до пътя, водещ към далечните планини.

— Да ги забравя? — повтори Пони. — Преследвахме ги цели двадесет мили навътре в Мочурливите земи. Получих повече от хиляда ухапвания от комари, а миризмата на това място сигурно ще ме преследва цяла година. И ти искаш просто да ги забравя?

— Те не са важни — отвърна Елбраян, без да я погледне, — последните двама от тридесет. Съмнявам се, че ще посмеят скоро да припарят до Края на света.

— Не подценявай гоблинската злоба — отговори Пони.

— Забрави ги — повтори Елбраян.

Пони наведе глава и тихо изсумтя. Не можеше да повярва, че Елбраян я води още по на запад от гористите земи и че зарязва двамата гоблини просто така. Но му вярваше и ако предположението ѝ беше правилно, бяха по-близо до източната, отколкото до западната част на

Мочурливите земи. А колкото по-скоро се махнеха от това отвратително, пълно с насекоми място, толкова по-добре.

Продължиха пътя си още малко, докато слънцето не се скри зад далечните планини, след което Елбраян се зае да приготвя лагера им.

Бяха все още в Мочурливите земи и комарите не спираха да ги тормозят, а това дразнеше Пони дори повече от факта, че бяха твърде близо до горичката, в която изчезнаха гоблините. Тя се опита няколко пъти да напомни това на спътника си, но той не я чу, а обяви:

— Трябва да ида до Оракула.

Пони проследи погледа му — водеше към основата на старо дърво с щръкнал от земята корен, под който се бе образувало нещо като малка кухня.

— Прекрасно място за оставане, ако трябва да се пазиш от нападащи гоблини — кисело отвърна тя.

— Само двама са!

— Съмняваш ли се, че ще си намерят приятелчета в това ужасно място? — попита Пони. — Бихме могли да установим бивак тук, очаквайки една спокойна нощ, и да влезем в битка с половината гоблинска армия още преди настъпването на зората.

Елбраян не намери адекватен отговор. Той прехапа долната си устна и погледна към близкото дърво, чиято пещерна основа го канеше да призове Оракула. Трябваше да види чичо Мейдър, и то скоро, преди спомените за отдавна забравената пътека отново да изчезнат от ума му.

— Иди и направи каквото трябва — каза му Пони, разпознавайки объркването, изписано на лицето му. — Но ми дай котешкото око. Със Симфония ще претърсим околността за врагове.

Елбраян бе искрено облекчен, когато свали диадемата от главата си и я подаде на жената. Тя бе подарък от Авелин Десбрис и двамата с Пони си го разменяха, когато им потрябваше. Така или иначе нямаше да му е нужен пред Оракула — щеше да наруши медитацията му, тъй като камъкът отпред на диадемата, крисоберилият, известен повече като котешко око, позволяваше на носителя си да вижда и в най-тъмната нощ, дори в най-тъмната пещера.

— Длъжник си ми — каза му Пони, докато слагаше диадемата върху гъстата си руса коса. Тонът ѝ, както и внезапната усмивка, която изви краищата на устните ѝ, красноречиво говореха какво има

предвид. И тя го потвърди момент по-късно, като скокна към Елбраян и го целуна страстно, а после рече:

— По-късно.

— Когато не сме обкръжени от гоблини и насекоми — съгласи се Елбраян.

Пони скочи върху седлото на Симфония, намигна на Елбраян и свърна встрани. Понесе се в тръс към падащия мрак — но с котешкото око на челото ѝ образите пред нея оставаха видими.

Елбраян я гледаше с най-дълбока обич и уважение. Това бе трудно време за младия пазител, време, в което всичките му умения, физически и ментални, бяха подлагани всеки ден на върховно изпитание. Всяко решение, което вземаше, можеше да се окаже пагубно; всеки ход, който правеше, можеше да даде на враговете му предимство. Бе късметлия да има до себе си умелата, умна и красива Пони.

Той въздъхна, когато тя се скри от погледа му, и се зае за работа.

Трябваше да се подготви за Оракула, за срещата с чичо Мейдър.

На Пони не ѝ отне много време да разбере, че гоблините не само не се бяха отказали от преследването, но и бяха тръгнали по следите им. Нещо повече — следите, които видя, подсказваха, че гоблините наистина са успели да си намерят и приятели — още от проклетия им вид, вероятно поне дузина. Пони погледна към лагера, който бе отдалечен на не повече от миля. Трудно щеше да стигне до Елбраян преди гоблините.

— Оракула — каза си тя с тежка въздишка и поклати глава. Накара Симфония да остане мирен и бръкна в торбичката със скъпоценни камъни, откъдето извади своя малахит. Извади краката си от стремената, докато насочваше мислите си към камъка и призоваваше силата му. След това бавно започна да се издига в нощното небе, надявайки се, че мракът е достатъчно непрогледен, за да я скрие от зорките гоблински очи.

Бе се издигнала само на около двадесет фута, когато забележа съществата, насъбрани около малък, добре прикрит огън в друга горичка на по-малко от сто ярда от нея. Не бяха се установили за нощувка, понеже бяха прави и някак развълнувани — драскаха по пръстта, вероятно чертаеха различни маршрути за приближаване и дебнене. Непрекъснато се блъскаха един друг и се караха.

Пони не искаше да изхабява твърде много от магическата си енергия, затова бавно отпусна левитационната сила на малахита и меко кацна на гърба на Симфония.

— Готов ли си да се позабавляваме? — попита тя коня, докато сменяше малахита с два други камъка от торбичката си.

Симфония тихичко изцвили и Пони го потупа по врата. Никога не бе опитвала този номер и определено не го бе правила с кон под себе си, но беше сигурна в силите си. Авелин я бе обучил добре и предвид новопридобитото ѝ разбиране на скъпоценните камъни, което надхвърляше всичките ѝ познания досега, вярваше с все сърце, че е готова.

Тя насочи Симфония към гоблиновия лагер, след което вдигна серпентина и започна да призовава магията му. В другата си ръка държеше юздите и рубина — може би най-могъщия камък, който притежаваше.

С помощта на котешкото око Пони успя внимателно да избере откъде да мине, спирайки се на една пътечка, която щеше да им позволи да ударят бързо и силно. Макар да бе само на двадесет ярда от гоблините, те не чуваха нищо, тъй като стъпките на Симфония бяха заглушавани от караниците им. Пони обясни на коня намеренията си с помощта на тюркоаза, след което пришпори могъщия жребец в галоп, а мислите ѝ потънаха в серпентина, призовавайки блестящ бял щит, който караше ездачката и коня да изглеждат като потопени в лепкава, млечна субстанция.

Пони имаше само няколко секунди да създаде щита, да хване рубина с другата ръка и да го вдигне високо, сваляйки серпентиновия щит от него, а после да затвори защитния мехур около ръката си под скъпоценния камък.

Гоблините завиха и посегнаха към оръжията си, отскачайки и търкаляйки се настрани, когато конят и ездачката му ги връхлетяха. Един едър грозник имаше копие и се приготви да го метне.

Пони не му обърна внимание. Тя не виждаше нищо освен алените въртопи в рубина и не чуваше нищо освен вятъра в ушите си и кънтящата, надигаща се сила на скъпоценния камък.

Симфония препускаше напред, право към гоблиновия огън, след което внезапно спря, изправи се на задните си крака и изцвили.

Гоблините крещяха, някои нападнаха, а другите се пръснаха във всички посоки.

Но не стигнаха достатъчно далеч.

Пони освободи унищожителната сила на рубина под формата на огромно, разтърсващо земята огнено кълбо, което избухна от ръката ѝ и погълна и гоблини, и дървета във внезапен, ослепителен ад.

Симфония пак се изправи на задните си крака, цвилейки и дърпайки се отчаяно. Пони се задържа върху него и започна да му шепне успокоителни думи, макар че се съмняваше, че конят може да я чуе или дори да почувства мислите ѝ, заради силния пожар около тях. Самата тя не виждаше почти нищо заради дима, но пришпори Симфония напред, а серпентиновият ѝ щит бе така силен, че не усетиха горещината. Минаха покрай един паднал гоблин, онзи с копието, и Пони с отвращение погледна почернялото създание, което още държеше овъгленото си оръжие, докато изпепеленото му тяло не се разпадна с хрущене.

Скоро след това, когато излязоха от шубрака в хладната нощ, изтощена и кашляща, Пони свали серпентиновия щит.

— Оракул — повтори си тя с въздишка и погледна отново към пожара.

Нито един гоблин нямаше да се измъкне от огнения ад.

Когато се върна в лагера, видя Елбраян да стои в края му и да се взира в горящия на около миля от него пожар.

— Това е твое дело — повече констатира, отколкото попита той.

— Някой трябваше да се погрижи за тези гоблини — отвърна Пони, докато слизаше от все още нервния кон. — И ще ти е интересно да научиш, че бяха станали доста повечко от двама.

Елбраян ѝ се усмихна обезоръжаващо.

— Вярвах, че ще се справиш с всяка заплаха.

— Докато ти си играеш с Оракула?

Усмивката напусна лицето на пазителя и той бавно поклати глава.

— Не си играех — мрачно отвърна той. — Търсех нещо, което може да спаси целия свят.

— Знаеш ли, доста си загадъчен тази вечер — отбеляза Пони.

— Ако за миг спреш да ме обиждаш и се замислиш върху онова, което ти разказах, че съм правил, докато бях извън Дъндалис, ще

започнеш да разбираш.

Пони наклони глава и изгледа пазителя.

— Джуравиел — внезапно каза тя, останала без дъх, когато си спомни за елфа, приятеля и учителя на Елбраян.

— И неговият народ — отвърна Елбраян, кимайки на запад. — Мисля, че си спомних пътя към Андур'Блау Иннинес.

Андур'Блау Иннинес, повтори си наум Пони. Гората на облака, където бе скрит Каер'алфар, домът на Туел'алфарите, ефирните, крилати елфи на Корона. Елбраян й бе разказвал много за това омагьосано място, но винаги, когато тя го бе молила да отидат натам, той отвърщаше, че не си спомня пътя и елфите не желаят никой да ги безпокои, дори Нощната птица, пазителя, който бяха обучили. Ако сега наистина си бе спомнил пътя към страната на елфите, думите му, че гоблините са маловажни, внезапно ставаха верни.

— Ще тръгнем утре сутринта — обеща й той, като видя нетърпеливото й изражение. — Призори.

— Симфония вече ще ни чака — отговори Пони, а сините й очи блестяха от възмущение.

Елбраян я хвана за ръка и я отведе до малката палатка, която споделяха.

— Има ли някаква магия, която да отпъжда комарите? — внезапно попита той.

Пони се замисли за миг.

— Огненото кълбо ще ни даде кратък отдих.

Елбраян отново погледна на изток, към все още тлеещата, напълно изгоряла горичка, направи гримаса и поклати глава. Щеше да изтърпи неудобството от няколко хиляди ужилвания.

Никакви гоблини не ги обезпокоиха през остатъка от нощта, нито на следващия ден, когато те напуснаха Мочурливите земи през западната им граница. Яхнаха Симфония веднага щом земята под копитата му стана по-солидна, и конят препусна в галоп. Телепатично през тюркоаза пазителят разбра, че Симфония има нужда от това. Така бързо напредваха по пътя си, лагеруваха само за няколко часа през нощта и по настояване на Елбраян избягваха всякакви гоблини, паури и други препятствия. Целта му сега бе едничка — да намери неуловимата следа към Андур'Блау Иннинес, докато е ясна в

съзнанието му, и Пони не искаше да спори дали е мъдро да въвличат елфите в сблъсъка със съществата на мрака.

Освен това след всички омагьосващи приказки на Елбраян за дните, в които го бяха обучавали като пазител, тя искаше да види елфическата гора.

Обаче реши да използва отсъствието на битки и за още нещо.

— Готов ли си да започнеш нов занаят? — попита тя в една ясна утрин, докато Елбраян прибираше бивака и мърмореше, че са се успали и трябвало да тръгнат още призори.

Пазителят въпросително наклони глава към нея.

Пони вдигна торбичката със скъпоценните камъни и ги разтърси, а изражението на Елбраян стана кисело.

— Виждал си силата им — взмути се тя.

— Аз съм войн, а не магьосник — отговори Елбраян. — И в никой случай монах!

— А аз не съм ли войн? — закачливо попита Пони. — Колко пъти съм те отупвала?

Елбраян не можа да не се разсмее на това. Когато бяха малки в Дъндалис, преди да дойдат гоблините, с Пони се бяха борили няколко пъти и тя винаги бе излизала победител. Веднъж, когато я бе дръпнал за косата, тя дори го бе свалила в несвяст с точен удар в лицето. Тези спомени, дори припадъкът, бяха сред най-светлите за Елбраян, защото след тях бяха дошли тъмните времена, първото гоблинско нашествие, и много години двамата с Пони бяха разделени, като всеки мислеше другия за мъртъв.

Сега той бе Нощната птица, един от най-добрите войни в целия свят, а тя бе магьосница, обучена в изкуството на светите камъни от Авелин Десбрис, който на свой ред бе може би най-могъщият вълшебник в света.

— Трябва да се научиш да ги използваш — настоя Пони. — Поне мъничко.

— Ти и сама се справяш достатъчно добре — отвърна непокорно Елбраян, макар да се вълнуваше от мисълта сам да използва могъщите камъни. — Няма ли да сме отслабени, ако някои от твоите камъни са в мен?

— Зависи от ситуацията — отговори Пони. — Но ако те ранят, аз мога да използвам камъка на душата, за да изцера раните ти. Какво

обаче ще стане, ако аз съм ранена? Кой ще ме излекува? Или просто ще ме оставиш край някое дърво да умра?

Краката на Елбраян се подкосиха при тази мисъл. Не можеше да повярва, че не са се сетили за тази възможност досега и не бяха направили нищо по въпроса. Без да мисли за повече възражения, той рече:

— Трябва да тръгваме. — И вдигна ръка, когато Пони се опита да протестира. — Но по време на всяко ядене или почивка, ще се уча, особено на камъка на душата — добави той. — Винаги, когато сме будни, ще пътуваме или ще се учим.

Пони се замисли, след което кимна. После обаче, усмихвайки се лукаво, пристъпи към Елбраян, подръпна туниката му и сви чувствените си устни.

— Винаги, когато сме будни ли? — попита тя с престорена свенливост.

Дъхът на Елбраян секна и той не можа да отвърне. Ето това обожаваше най-много в тази жена — умението ѝ винаги да го държи на ръба, да го изненадва и привлича с най-простите изказвания, с прикрито съблазнителни движения. Всеки път, когато си мислеше, че е стъпил на твърда земя, Пони намираще начин да му покаже, че земята всъщност е податлива като тинята в Мочурливите земи.

Беше късно, за да тръгват на път, рече си той, пък и внезапно осъзна, че поне известно време няма да ходят никъде.

Това, което най-много ги впечатли, бе величието на планините — наистина нямаше друга дума, която да изрази гледката. Двамата крачеха по каменисти пътеки, като Елбраян бе начело и проверяваше за следи.

Подир него крачеше Пони, която водеше Симфония за юздите, макар че благодарение на телепатичната връзка конят така или иначе щеше да ги следва. И двамата мълчаха, тъй като на такова място звукът на гласове изглеждаше неуместен, освен ако тези гласове не се извисяваха в хвалебствена песен.

Около тях планините се издигаха и докосваха небесата със заснежените си върхове. Облаците преминаваха над и под тях и пътниците често крачеха през мъгливия въздух. Вятърът духаше постоянно, но само заглушаваше всеки звук и тишината ставаше все по-дълбока.

И тъй те крачеха и се оглеждаха, смирени пред величието и силата на природата.

Елбраян знаеше, че е на прав път и доближава целта. Това място, тъй могъщо и изумително, носеше усещане за Андур'Блау Иннинес.

Пътеката се раздели покрай каменен блок, издигайки се наляво и спускайки се надясно. Елбраян тръгна наляво и направи знак на Пони да продължи надясно, преценявайки, че двете посоки скоро ще се пресекат. Той все още се катереше по лявата част на пътеката, когато чу вика на Пони. Спусна се надолу, като притича през неравната земя между пътеките и прескачаше камънаците като планинска котка. Колко често бе тичал по такъв терен, докато се обучаваше при Туел'алфарите!

Забави ход, когато забеляза Пони и Симфония да стоят съвсем спокойно. Приблужи се до тях и последва погледа ѝ отвъд ръба на скалния масив.

Под тях очевидно имаше долина, но тя бе скрита от гъста мъгла, подобна на сива завивка.

— Това не може да е естествено — обясни Пони, — никога не съм виждала такъв облак.

— Андур'Блау Иннинес — отвърна Елбраян, останал без дъх, и на лицето му се разля усмивка.

— Гората на Облака — добави Пони традиционният превод от елфически.

— Над нея винаги има облак, през целия ден, всеки ден... — започна да обяснява Елбраян.

— Невесело място — прекъсна го жената.

Елбраян ѝ хвърли кос поглед.

— Не е така. Весело е — отговори той, — когато го пожелаеш.

Сега бе ред на Пони да изгледа спътника си озадачено.

— Дори не мога да го обясня — заекна Елбраян, — знам, че отгук изглежда сиво, но отдолу не е така, въобще не е така. Тази завивка е измамна и в същото време не е.

— Какво означава това?

Елбраян въздъхна и се опита да го обясни по друг начин.

— Отдолу също е сиво и красиво, макар и по меланхоличен начин — каза той, — но само ако искаш да е така. За тези, които предпочитат слънчеви дни, има къде да отидат.

— Сивото покривало изглежда доста плътно — със съмнение отговори Пони.

— Външният вид често лъже, когато става дума за Туел’алфарите.

Пони не пропусна да забележи почитта, с която Елбраян говореше за елфите. Беше виждала двама от тях и разбираше уважението му — макар че самата тя не бе така очарована от тях и в действителност ги намираще за леко арогантни и безсърдечни. Все пак сега Елбраян беше грейнал от щастие и изглеждаше като омагьосан.

А източникът на тази магия, знаеше тя, се намираще под тях. Затова реши да не спори, а да се довери на пазителя.

— До този миг не осъзнавах колко много ми липсват дните в Каер’алфар — тихо каза Елбраян — Колко ми е мъчно за Бели’мар Джуравиел и даже за Тунтун, която в ония години доста ми вгорчаваше живота.

Пони мрачно кимна, когато си спомни Тунтун, елфическата девойка, която се бе жертвала в Аида, за да спаси нея и Елбраян от едно от чудовищните творения на демона дактил — дух на човек, обвит от магма.

Елбраян внезапно се засмя, прогонвайки лошото настроение.

— Какво има? — попита Пони.

— Млечните камъни — отвърна пазителят.

Пони го погледна любопитно; беше ѝ разказвал доста за дните си с елфите, но само веднъж бе споменал за млечните камъни. Ден след ден, седмица след седмица, месец след месец той бе прекарвал утрините си с тях. Те приличаха на гъби, макар и много по-здрави и корави. Всеки ден ги слагаха в едно мочурище, откъдето щяха да попият течност. Работата на Елбраян беше да ги събере в корито и да изстиска течността, която елфите използваша за направата на сладко и силно вино.

— Колко топла ще е храната ми зависеше от това колко бързо ще успея да издоя тези камъни — продължи Елбраян. — Вземах една кошница и тичах до коритото, след което се връщах пак и пак, докато събера дневната дажба. Междувременно елфите поднасяха храната ми, много гореща.

— И когато си се бавел, си я ядъл студена — подразни го Пони.

— В началото — призна Елбраян, — но много скоро се справях така бързо, че даже си парех езика.

— Значи винаги си ядял топла храна.

— Не — поклати глава Елбраян с насмешлива усмивка, — защото Тунтун винаги ми пречеше, като ми поставяше капани, за да ме забави. Понякога бях по-умел и си хапвах топла храна, но често стоях в храстите, оплетен в невидима елфическа мрежа, и то точно пред храната, за да гледам как супата ми изстива.

Сега Елбраян вече можеше да говори за това с насмешка, преценявайки станалото с мъдрост, осъзнавайки колко ценни бяха понякога жестоките уроци на Туел'алфарите. Колко силни бяха станали ръцете му от изстискването на камъните и колко здрав духът му, кален от опитите да се справи с Тунтун. Сега можеше да се смее на това, но навремето почти се бе сбил с девойката — всъщност веднъж наистина се опита и претърпя тежко поражение. Въпреки лошото отношение, унижението и болката, Елбраян бе осъзнал, че Тунтун дълбоко в сърцето си му е мислила само доброто. Тя не му бе майка, роднина или дори приятел по онова време. Беше му инструктор и макар методите ѝ често да бяха сурови, винаги бяха изключително ефективни. Елбраян дори я беше обикнал.

И сега всичко, което му бе останало от Тунтун, бяха спомените.

— Кръвта на Мейдър — подсмихна се той.

— Какво?

— Така ме наричаше — обясни Елбраян — В началото присмехулно.

— Кръвта на Мейдър.

— Но ти много скоро доказа, че си достоен за тази титла — чу се мелодичен глас от мъглата, недалеч от тях.

И двамата познаваха този глас и възкликнаха едновременно:

— Бели'мар!

Бели'мар Джуравиел отвърна на повика им и се появи от мъглата, а ефирните му криле пърхаха, помагайки му да изкачи стръмния планински склон. Невероятната красота на елфа, златистите му коси и очи, острите черти и гъвкава фигура, само подсилиха аурата на величие, излъчвана от мястото. Елбраян и Пони почти дочуваха нежна мелодия във всяка от подскачащите стъпки на елфа и във всеки

размах на крилете му. Движенията му бяха като хармоничен танц на съвършения баланс, комплимент към самата природа.

— Приятели мои — топло ги поздрави елфът, макар че в гласа му се долавяше и остра, непозната за Елбраян нотка. Джуравиел бе тръгнал с тях на път към Аида, като самотен представител на елфическата раса, но бе пожелвал мястото си в задругата, за да послужи като водач на група изтощени бегълци.

Елбраян пристъпи напред и стисна ръката на елфа, но усмивката му угасна. Той трябваше да каже на Джуравиел за съдбата на Тунтун, тъй като елфите не знаеха, че тя ги е последвала. Пазителят погледна към спътницата си и тя веднага разбра, че е объркан.

— Знаеш ли, че демонът дактил е победен? — запита Пони.

Джуравиел кимна.

— Макар че светът си остава опасно място — отговори той. — Дактилът бе низвергнат, но демоничният му завет продължава да трови света под формата на чудовищна армия, която опустошава цивилизованите от вашия човешки род земи.

— Може би трябва да обсъдим тези проблеми в долината — намеси се Елбраян. — Надеждата винаги е жива под красивите клони на Каер'алфар.

Той понечи да тръгне надолу по склона, но Джуравиел вдигна ръка да го спре и внезапно помръкналото му изражение не остави съмнения по този въпрос.

— Ще говорим тук — тихо рече елфът.

Елбраян спря и загледа приятеля си, мъчеше се да разгадае емоциите, които се криеха зад това неочаквано изявление. Видя в очите му болка и гняв, но нищо друго. Като на всеки елф очите на Джуравиел притежаваха странната и парадоксална смес от невинност и мъдрост, от младост и дълбока старост. Елбраян нямаше да научи от тях повече от онова, което Джуравиел решише да разкрие.

— Избихме много гоблини и паури, дори великани по нашия път на юг — отбеляза пазителят, — но явно сме направили много малко, за да спрем нашествието на ордите.

— Победата над дактила не е без значение — отвърна Джуравиел, усмихвайки се отново, макар и леко. — Бестесбулзибар обединяваше трите раси в едно. Сега враговете не са така дисциплинирани и се бият помежду си... а не само с хората.

Елбраян почти не чу остатъка от изречението. Очевидно, думите на елфа означаваха, че Туел'алфарите се оттеглят от битката, а това бе нещо, което светът не можеше да си позволи.

— Какво стана с бегълците, които придружи? — попита Пони.

— Заведох ги в безопасност в Андур'Блау Иннинес — отговори Джуравиел. — Макар че бяхме нападнати от самия демон дактил — среща, от която нямаше да си тръгна жив, ако лейди Даселронд не бе дошла лично от дома на елфите, за да застане редом с мен. Добрахме се до безопасни земи, а бездомниците бяха изпроводени на сигурно място до южните земи на техния народ. Макар че внезапно загубиха памет за най-скорошните събития — изсмя се Джуравиел.

Елбраян кимна. Елфите бяха използвали малко от своята магия, за да накарат хората да забравят пътя, както бяха направили и с него. Лейди Даселронд възнамеряваше да запази тайната на своята долина на всяка цена. Може би затова Джуравиел бе така ядосан от появата му тук; може би с връщането си бе нарушил някакъв елфически кодекс.

— Колкото може да е сигурно някое място в тия времена — отбеляза Пони.

— Наистина — рече елфът. — И все пак сега е по-сигурно отпреди, благодарение на усилията на Елбраян и Джилсепони и саможертвата на кентавъра Брадуордън и Авелин Десбрис.

Той си пое дълбоко дъх и погледна Елбраян право в очите.

— И на Тунтун от Каер'алфар — довърши той.

— Знаел си? — попита пазителят.

Джуравиел кимна мрачно.

— Ние сме малцина. Общността ни е свързана по начин, който хората не биха могли да разберат. Научихме, че Тунтун умира, веднага щом и тя го е осъзнала. Вярвам, че е загинала достойно.

— Спасявайки и двама ни — бързо отговори Елбраян, — и спасявайки мисията. Ако не беше Тунтун, и двамата щяхме да загинем още преди да достигнем леговището на дактила.

Джуравиел кимна, изглеждаше удовлетворен от отговора, а по красивите черти на лицето му се изписа умиротворение.

— Тогава Тунтун ще живее в песните ни завинаги — каза той.

Елбраян кимна в знак на съгласие, след което притвори очи и си представи елфите, събрали се на полето под изпълненото със звезди небе, да пеят песни за Тунтун.

— Трябва да ми кажеш как точно загина тя — рече Джуравиел, — но по-късно — добави бързо и вдигна ръка, преди Елбраян да може да продължи. — Сега, опасявам се, имаме по-неотложна работа. Защо си дошъл?

Прямотта, дори грубостта, с която бе зададен въпросът, изненада Елбраян. Наистина, защо бе дошъл? Защо не, след като си бе спомнил пътя? Никога не му бе хрумвало, че може да не е добре приет в Андур'Блау Иннинес, място, което повече от всяко друго, считаше за свой дом.

— Твоето място не е тук, Нощна птицо — обясни Джуравиел, опитвайки се да звучи дружелюбно, дори изпълнен със съчувствие, макар че думите му нараниха Елбраян. — А и да я върнеш тук без разрешението на лейди Даселронд...

— Разрешение — сепна се Елбраян. — След всичко, което сме споделяли? След всичко, което дадох на твоя народ?

— Ние ти дадохме много — рязко го поправи Джуравиел.

Елбраян млъкна и се замисли. Наистина Туел'алфарите му бяха дали много, отглеждайки го от момче и обучавайки го като пазител.

Но щедростта им бе възнаградена, осъзна младият пазител, докато обмисляше какво да каже на мрачния Джуравиел. Елфите му бяха дали много, но в замяна бяха отредили какъв да е животът му.

— Защо се отнасяш така с мен? — внезапно попита той. — Мислех, че сме приятели. Тунтун се пожертва за мен, за мисията ми, и мисля, че успехът на това пътуване облагодетелства Туел'алфарите не по-малко от хората.

Напрегнатото изражение на Джуравиел, което се подсилваше от остриите му черти, някак омекна.

— Аз нося Буря — продължи Елбраян, изтегляйки блестящото острие, изковано от силвърил, тайния метал на елфите — и Ястребокрия — добави той, сваляйки лъка от рамото си. Ястребокрия бе изработен от тъмна папрат, растение, което елфите отглеждаха и което промиваше силвърила от земята.

— И двете са оръжия на Туел'алфарите — продължи Елбраян. — Собственият ти баща изработи този лък за мен, човекът приятел и ученик на неговия син. А Буря наследих достойно, преодолявайки призрачното изпитание на моя чичо Мейдър...

Джуравиел вдигна ръка да го прекъсне.

— Достатъчно — помоли той — Думите ти са верни. Всяка от тях. Но това не променя ситуацията. Защо, приятелю, си дошъл неканен на това място, което трябва да опазим в тайна.

— Дойдох да помоля твоя народ да помогне на моя в това време на велик мрак — отговори Елбраян.

По лицето на Бели'мар Джуравиел се изписа печал.

— Ние също пострадахме — обясни той.

— Не и колкото хората — отговори Елбраян. — Ако ще всички елфи в Андур'Блау Иннинес да бяха загинали, пак щяха да са по-малко от избитите човеци!

— Малцина от моя народ погинаха — призна Джуравиел, — но смъртта е само един аспект на страданието. Демонът дактил долетя в нашата долина. Наистина, лейди Даселронд успя да надвие омразното изчадие, когато то връхлетя върху ми, докато спасявах бегълците. Демонът бе прогонен, но Бестесбулзибар, проклето да е името му, остави белег в нашата земя, грозна рана, която никога няма да зарасне и ще расте въпреки нашите усилия.

Елбраян погледна към Пони и видя угриженото ѝ изражение — нямаше нужда да ѝ обяснява заплахата.

— За нас няма друго място, където да отидем, освен Андур'Блау Иннинес — тъжно продължи Джуравиел. — А загниването вече започна. Нашето време ще отmine, приятелю, и Туел'алфарите ще си отидат от този свят, превръщайки се в приказка, разказвана на децата край огъня, спомен за малцината, чиито предци са били като Нощната птица и са ни познавали.

— Винаги има надежда — отговори Елбраян, преглъщайки буцата в гърлото си. — Винаги има начин.

— И ние ще го търсим — съгласи се Джуравиел. — Но засега границите ни са затворени за всеки, който е н'Туел'алфар. Ако не бях дошъл при вас и бяхте навлезли в мъглата, прикриваща нашия дом, тя щеше да ви удуши и да остави телата ви на планинския склон.

Пони ахна изненадано.

— Не може да бъде — каза тя, — не бихте убили Нощната птица.

Но Елбраян разбираше по-добре. Туел'алфарите живееха съгласно кодекс, различен от човешкия, кодекс, който малцина можеха да възприемат. За тях всеки, който не е от расата им, дори тренираните от тях пазители, бе по-нисш. Те можеха да бъдат най-добрите

съюзници на тоя свят, да се борят до смърт, за да защитят приятел, рискувайки всичко, както Джуравиел бе направил за бегълците, и то само от съчувствие.

Но веднъж заплашени, елфите ставаха непреклонни и Елбраян въобще не бе изненадан да научи, че са подготвили такъв смъртоносен капан за странници в тези гибелни времена.

— Аз н'Туел'алфар ли съм? — смело попита пазителят, поглеждайки елфическия си приятел право в очите. Прочете в тях болка и дълбоко огорчение.

— Няма значение — вяло отвърна Джуравиел. — Мъглата различава само физическото тяло. За нея ти си човек и нищо друго. За нея наистина си н'Туел'алфар.

Елбраян искаше да продължи с въпросите, да разбере какво мисли приятелят му, но реши, че сега не му е времето.

— Ако имаше някакъв начин да поискам разрешение да дойда с Пони, щях да го направя — искрено каза той. — Просто си спомних пътя и дойдох, това е всичко.

Джуравиел кимна, удовлетворен, след което на лицето му внезапно разцъфна топла усмивка.

— И съм щастлив, че го стори — весело каза той. — Радвам се да те видя отново, да знам, че и двамата — той погледна към Пони — сте оцелели след изпитанието в Аида.

— Знаеш ли за Авелин и Брадуордън?

Джуравиел кимна.

— Имаме си начини да събираме информация — каза той. — Така и узнах, че двама любопитни човеци приближават защитените граници на Андур'Блау Иннинес. А по всички сведения само двама души, Нощната птица и Пони, са напуснали прокълнатия Барбакан.

— Мир на праха на Авелин — тъжно каза Елбраян. — И на Брадуордън.

— Авелин Десбрис беше добър човек — съгласи се Джуравиел. — Гората ще скърби за кончината на Брадуордън. Неговата песен бе нежна, а духът му — непримирим. Често съм слушал мелодията на неговата гайда, тъй хармонична на гората.

И Елбраян, и Пони кимнаха в знак на съгласие. Когато бяха още деца в Дъндалис, в ония по-добри, невинни времена, двамата бяха

чували свирнята на Брадуордъновата гайда, но не знаеха кой е гайдарят.

Хората от двата града по гористите земи — Дъндалис и Тревясал лъг, по онова време Края на света още го нямаше — наричаха непознатия свирач Горския дух и не се бояха от него, тъй като смятаха, че създание, способно да създава така призрачно красива музика, не би било заплаха за тях.

— Но стига тъжни приказки — внезапно каза Джуравиел, сваляйки малък вързоп от гърба си. — Донесох храна — вкусна храна — и Куестел'н'Туел.

— Богъл — преведе Елбраян името на елфическото вино, което се приготвяше от преработената от млечните камъни вода. Понякога то бе разпространявано сред хората по тайни канали под името слисавица, което описваше както блатото, откъдето идваше напитката, така и състоянието, което тя предизвикваше в ума на хората.

— Да отидем и да си установим бивак — предложи Джуравиел. — Далеч от този вятър и подслонени от мраза на настъпващата нощ.

— Тогава ще можем да хапнем и поговорим по-приятно.

Двамата приятели бързо се съгласиха и осъзнаха, че предишната им нервност е била само плод на търсенето на вълшебната долина.

Сега, когато проблемът с Андур'Блау Иннинес вече бе разрешен, и двамата можеха да си отдъхнат, защото нямаше гоблини, паури или дори великан, който да дръзне да се появи така близо до дома на елфите.

Когато седнаха да се хранят, Елбраян и Пони установиха, че Джуравиел изобщо не е преувеличил качеството на донесената храна — сладки закръглени ягоди, отгледани под нежните стволоче на Каер'алфар, и хляб, омесен с капки от Куестел'н'Туел. Храната не бе много, но пък беше невероятно вкусна и наистина бе най-хубавата вечеря, която уморените спътници бяха вкували от месеци.

Виното също помогна, премахвайки напрежението от неприятните обстоятелства около срещата им, като позволи на Елбраян, Пони и елфа да забравят опасностите от продължаващата война и факта, че светът им е пълен с гоблини, паури и великани. Говореха за отдавна отминали времена, за обучението на Елбраян в долината на елфите, за живота на Пони в Палмарис и времето, когато бе служила като войник в армията на Хонс-де-Беер. Разговорът им

продължаваше все така леко и приятно, разказваха си анекдоти, а Джуравиел им разправи много за Тунтун.

— Доста материал съм насъбрал за песента, която смятам да напиша за нея — тихо каза елфът.

— Повдигаща бойния дух песен ли ще е това — попита Елбраян, — или песен за една нежна душа?

Идеята Тунтун да бъде описана като нежна душа накара Джуравиел да избухне в смях.

— О, Тунтун! — извика той драматично, скачайки на крака, разпервайки ръце и започвайки следната невероятна песен:

*О, нежна девойко елфическа, каква песен да напиша,
та най-добре да те опиша.
Стихове какви да изрека, та Нощна птица да
удовлетворя?
Но уви — държиш му ти главата под водата,
та едва ли ще чуе на песента ми той словата!*

Пони избухна в смях при последната рима, а Елбраян погледна кисело приятеля си.

— Какво те притеснява, приятелю мой? — подразни го Джуравиел.

— Доколкото си спомням, не Тунтун, а Бели'мар Джуравиел ми натика главата под водата — мрачно отвърна пазителят.

Елфът сви рамене и се усмихна.

— Опасявам се тогава, че ще трябва да напиша друга песен — спокойно отвърна той.

Елбраян не издържа и също избухна в смях.

Веселието, породено от слисавицата, продължи още няколко минути, докато накрая угасна до тихи шеги и откъслечен кикот. След това последва просто тишина, като и тримата си стояха смълчани.

Най-накрая Джуравиел се отпусна до малкия, напален от Елбраян огън.

— Трябва да идете на югоизток — обясни той. — Към градовете, които са на половината път между Дъндалис и Палмарис. Там ще сте най-нужни и най-полезни.

— Това ли е бойното поле? — попита Пони.

— Едно от бойните полета — отвърна Джуравиел. — По-големи битки бушуват на изток по бреговете и на север, в студените земи на Алпинадор, където могъщият Андаканавар носи знамето на обучен от елф пазител. Но се опасявам, че в тия големи сражения ще сте незначителен фактор, докато в по-близката зона може да обърнете черния прилив.

— Зоната, близка до границите на Андур'Блау Иннинес — попита хитро Елбраян, съмнявайки се в мотивите на елфа.

— Ние не се боим от нападенията на гоблини и паури — бързо отговори Джуравиел. — Границите ни не са застрашени от тези врагове. Опасно е по-голямото зло, петното, оставено от демона дактил... — Гласът му утихна, оставяйки мрачните мисли недоизречени.

— Но вие двамата трябва да идете в онези градове — каза накрая. — Направете за онези хора това, което сторихте за жителите на Дъндалис, Тревясал лъг и Края на света и скоро целият регион ще бъде освободен от пъкления завет на дактила.

Елбраян погледна към Пони, след което двамата кимнаха на елфа.

Пазителят се вгледа внимателно в дребния си приятел — търсеше знаци, които да му разкрият важността на всичко това. Той познаваше Джуравиел добре и имаше чувството, че нещата не са така ясни, както твърдеше елфът.

— Вие двамата официално женени ли сте? — попита Джуравиел внезапно, изненадвайки Елбраян с въпроса си.

Пони и пазителят се спогледаха.

— В сърцата си — обясни Елбраян.

— Нямахме нито време, нито възможност — каза Пони, подир което тежко въздъхна. — Трябваше да помолим Авелин да извърши церемонията. Кой би бил по-подходящ за такава задача от него?

— Ако сте женени в сърцата си, това е достатъчно — реши Джуравиел. — И все пак трябва да има церемония, формално обявяване, направено открито, за приятели и роднини. Става дума за нещо повече от чистата законност и празника. Това е декларация за вяроност и безсмъртна любов, провъзгласяване пред целия свят, че има

нещо по-висше от телесната форма и любов, надхвърляща обикновената похот.

— Някой ден — обеща Елбраян, взирайки се в Пони, единствената жена, която щеше да обича.

— Две церемонии! — реши Джуравиел. — Трябва да има две церемонии, една за вас, хората, и една за нас, Туел'алфарите.

— Че какво ги интересува това Туел'алфарите? — отвърна Елбраян с яд, който изненада и двамата му спътници.

— А защо не? — отговори Джуравиел.

— Защото елфите ги е грижа само за делата на елфите — обясни Елбраян.

Джуравиел отвори уста, за да възрази, след това усети, че е изигран, и само се засмя.

— Значи все пак те е грижа — каза Елбраян.

— Разбира се — призна Джуравиел, — щастлив съм, както и всички елфи в Каер'алфар са щастливи, че Елбраян и Джилсепони оцеляха в пътуването си до Аида и се намериха един друг. За нас вашата любов е ярка светлина в един тъмен свят.

— Значи е както предполагам — рече Елбраян.

— Какво си предполагал — заедно попитаха Джуравиел и Пони.

— Че аз... ние — поправи се той, имайки предвид Пони, — не сме н'Туел'алфари. Не и в очите на Бели'мар Джуравиел.

Елфът издаде силна, пресилена въздишка.

— Признавам си — каза той, — предавам се.

— А така узнах и още нещо — каза Елбраян, ухилвайки се до уши.

— И то е? — попита Джуравиел с престорен интерес.

— Че Бели'мар Джуравиел възнамерява да ни придружи по пътя на югоизток.

Очите на елфа се разшириха:

— Изобщо не съм мислил да го правя!

— Тогава помисли — каза му Елбраян, — защото тръгваме призори. — Сетне се обърна към огъня и се сви в завивката си.

— За нас е време да спим — каза на Пони, — а за нашия приятел е време да се върне в долината си, за да предупреди лейди Даселронд, че ще отсъства известно време.

Джуравиел не каза нищо и остана неподвижен. Скоро Елбраян и Пони заспаха дълбоко, а зад гърба му Симфония изцвилваше тихо в спокойната нощ. Тогава елфът тръгна, промъквайки се тихо в тъмнината, насаме с мислите си, устремен към своята господарка.

Но колкото и тих да беше, тръгването му събуди Пони, чиито сънища бяха станали тревожни. Тя усети тежестта на силната Елбраянова ръка около себе си и топлината на тялото му. В тази прегръдка светът изглеждаше топъл и щастлив.

Но не беше.

Тя дълго остана будна. Накрая и Елбраян се събуди, явно усетил нервността ѝ.

— Какво те притеснява? — нежно попита той, сгушвайки се поблизо до нея и целувайки я по врата.

Пони настръхна и пазителят го усети. Той се отдръпна и седна, а силуетът му се очерта на фона на звездното небе.

— Просто исках да те успокоя — извини се той.

— Знам — отговори тя.

— Тогава защо си ядосана?

Пони помисли дълго, преди да отговори.

— Не съм ядосана — каза най-после. — Просто съм уплашена.

Сега бе ред на пазителя да потъне в размисъл. Той легна по гръб до нея и погледна към звездите. Никога не бе виждал Пони уплашена — поне не и от деня, в който домовете им бяха опустошени — и бе сигурен, че не се страхува нито от гоблините и паурите, нито дори от самия демон дактил. Даде си сметка за напрегнатостта, с която бе отвърнала на докосването му. Не бе ядосана на него, но...

— Умълча се, когато Джуравиел заговори за сватба — рече той.

— Ти каза почти всичко, нямаше какво да добавя — оправда се Пони, обръщайки се с лице към Елбраян. — Ние сме заедно в сърцата и в умовете си.

— Но?

Лицето ѝ потъмня.

— Страх те е да не забременееш — рече Елбраян и лицето на Пони придоби изражение на почуда.

— Как разбра?

— Нали сме заедно в сърцата и умовете си — отвърна пазителят с тих смях.

Пони въздъхна и отпусна ръка върху гърдите на Елбраян, целувайки го нежно по бузата.

— Когато сме заедно, ми се струва, че целият свят е прекрасен — каза тя. — Забравям за загубата на дома, за кончината на Авелин, на Брадуордън и Тунтун. Светът не изглежда тъй ужасен и черен, чудовищата ги няма.

— Но ако сега забременееш тук, в пущинака — каза Елбраян, — чудовищата ще се върнат отново.

— Ние имаме работа — обясни Пони. — С даровете, които Туел'алфарите ти дадоха, и онези, които Авелин предаде на мен, ние не трябва просто да наблюдаваме хората. Как бих могла да се бия, ако съм бременна? Какъв живот би имало нашето дете в такива времена?

— А как бих могъл да се боря аз, ако ти не си до мен? — запита Елбраян и я погали по лицето.

— Не искам да ти отказвам — каза Пони, — никога.

— Тогава няма да те моля — искрено отговори Елбраян, — но ти ми каза, че в месеца има периоди, в които не е много вероятно да заченеш дете.

— Не е много вероятно? — повтори Пони скептично. — Какъв шанс е приемлив?

Елбраян се замисли над това за миг.

— Никакъв — реши накрая, — залогът е твърде висок, а цената — твърде голяма. Нека сключим сделка, тук и сега. Да си свършим работата и когато светът се успокои, ще обърнем внимание на себе си и нашето семейство.

Каза го тъй простичко и с такъв оптимизъм, че тази сделка е нещо временно и светът наистина ще се оправи, че Пони не можа да не се усмихне. Притиснаха се по-плътно и тя го прегърна. В сърцето си знаеше, че той ще остане верен на обещанието си и любовта им ще почака, докато дойде подходящият момент.

И двамата заспаха дълбоко и не се събудиха повече през цялата нощ.

Джуравиел се върна край малкия бивак и когато Пони се събуди, видя, че всичките им принадлежности са старателно прибрани и качени на гърба на Симфония. Слънцето се бе показало, макар и все още да бе ниско в небето на изток.

— Трябваше вече да сме на път — прозя се Пони.

— Дадох ви една нощ здрав сън — отвърна Джуравиел, — защото в скоро време няма да има много такива.

Пони погледна към Елбраян, който все още не се бе събудил. Дългият и спокоен сън отгук нагатак щеше да е рядкост, както другите удоволствия.

Но само за известно време, твърдо си каза тя.

ГЛАВА 5

В ТЪРСЕНЕ НА ИСТИНАТА

Планинските върхове, обкръжаващи Барбакан, бяха на цели 1200 мили от каменните стени на Сейнт Мер-Абел, и то при птичи полет.

Пеш, по места, в които пътникът рядко намираще пътека, разстоянието ставаше близо 2000 мили — пътешествие, което на керван би отнело поне 12 седмици път — и то ако керванът не се натъкне на някоя незнайна беда и не прекара нито ден в почивка. В действителност всеки търговец, планиращ подобно пътуване, би заделил три месеца, за да го завърши, и би взел със себе си злато, което да му стигне да смени няколко пъти конете. А още по-вярно бе, че в тия опасни времена, когато гоблини и паури дебнеха дори из обикновено мирните региони на Хонс-де-Беер, никой търговец не би замислил такова пътешествие, дори ако с него тръгнеха войниците от прочутия Отряд на Сърцатите.

Монасите от Сейнт Мер-Абел обаче, не бяха нито търговци, нито войници и притежаваха вълшебства, които можеха да съкратят значителна част от пътя им и да ги скрият от очите на възможните неприятели.

А ако се случеше така, че монасите все пак бъдат открити от гоблини или паури, тези заклинания щяха да изправят чудовищата срещу мъчнопреодолим противник. А планът за такова пътуване от абатството бе изготвен отдавна, още преди векове. Монасите от Сейнт Мер-Абел бяха оригиналните картографи на Хонс-де-Беер и дори на Гористите земи, на северен Бехрен, южен Алпинадор и също така на голяма част от западните райони на Дивите земи. Данните от пътуванията, натрупани в онези отдавна отминали времена, се бяха превърнали в пътеводители за пътешествениците, описващи точно най-бързите маршрути, необходимите магически камъни и нужните продоволствия. Тези пътеводители на свой ред биваха регулярно обновявани и тъй най-голямата задача на брат Франсис след отблъскването на паурите бе да намери точните токове и да изчисли

какво би трябвало на екип от двадесет и петима, броят на братята, които върховният абат Маркварт бе решил да изпрати.

И тъй едва на втория ден след нападението, след вечеря брат Франсис докладва на абата и отците, че списъците с необходимото са приготвени и пътят, по който трябва да минат, е определен. Всичко, което трябваше да се направи, бе да се съберат продоволствията — задача, която според брат Франсис щеше да отнеме не повече от два часа — и да се избере кой ще тръгне на път.

— Ще ръководя екипа лично — съобщи върховният абат, предизвиквайки ахкания от брат Франсис и всички отци, освен от Йойона, който през цялото време подозираше нещо подобно. Маркварт бе като обсебен и в това състояние решенията му често бяха изключително погрешни.

— Но, Ваше Преосвещенство — възрази един от отците, — това е безпрецедентно. Вие сте ръководителят на Сейнт Мер-Абел и на цялата Абеликанска църква. Да рискувате живота си в такова опасно пътуване...

— Би било по-приемливо да изпратим самия крал! — додаде друг отец.

Абат Маркварт надигна ръка, карайки мъжете да замлъкнат.

— Обмислил съм това — рече той. — Редно е аз да ида — най-голямата сила на доброто, изпратена срещу върховното зло.

— Но не и във вашето собствено тяло, разбира се — намеси се отец Йойона, който също бе обмислял внимателно ситуацията. — Бих ли могъл да предложа брат Франсис като подходящ съсъд за вашето водачество на експедицията?

Абат Маркварт впери очи в Йойона, очевидно изненадан от напълно разумното предложение. С телепатична връзка между две тела, осъществена с помощта на камъка на душата, физическото разстояние нямаше значение. Върховният абат щеше духом да ръководи пътуването и лично да следи за напредването му, без дори да напуска удобството на своите покои.

— За вас би било чест да сте в такава позиция, нали така, брат Франсис?

Очите на Франсис щяха да изгорят хитрия отец. Разбира се, че за него това не би било чест, нещо, което Йойона знаеше добре. Да отдадеш тялото си, бе ужасно нещо и никога не бе желано. Нещо

повече — ако наистина Франсис бъдеше избран за обикновен съсъд за душата на Маркварт, собствената му роля в пътуването щеше да е изключително намалена. Как можеше той да ръководи каквото и да било, ако реално не присъстваше там, ако душата и волята му бяха захвърлени да чакат в нищото, докато Маркварт използва тялото му?

Брат Франсис погледна от учителя Йойона към върховния абат, а после и към останалите седмина отци, които с нетърпение го наблюдаваха. Как можеше да откаже такова предложение? Пълният му с гняв поглед отново падна върху учителя Йойона и през стиснати зъби младият монах изрече:

— Разбира се, това би било най-високата чест, за която някой брат би могъл да мечтае.

— Добре тогава — доволно каза Йойона, плесвайки с ръце. С един бърз ход той бе предотвратил вероятността Маркварт да ръководи лично кервана и бе поставил прекомерно амбициозния Франсис на мястото му. Не че искаше да защити Маркварт от някаква заплаха. Просто се страхуваше от злините, които той можеше да стори, ако е начело на отряда. Не малко слухове подсказваха, че Авелин е бил участник в разрушенията на север, и Йойона се боеше, че абатът може да скрие намерената там истина с измислици, които да паснат на омразата му към Авелин. Ако Маркварт контролираше кервана, пак той щеше да реши какво всъщност се е случило там.

— Опасявам се обаче, че така трудът ми е отишъл на вятъра — внезапно каза брат Франсис точно когато върховният абат бе отворил уста да каже нещо.

Всички се обърнаха към младия брат.

— Аз запланувах пътуването — обясни Франсис, явно импровизираше. — Опознах маршрута и определих количеството провизии, които трябва да останат след всяко спиране. Също така съм в добро физическо състояние и съм умел с камъните, все важни неща, ако искаме да пристигнем за трите седмици, споменавани в старите книги.

— Дванадесет дни — каза абат Маркварт, предизвиквайки изумени погледи от всички и невярващо ахване от брат Франсис. — Нашият срок е дванадесет дни — повтори върховният абат.

— Но... — опита се да отговори Франсис, но тонът на стареца не оставяше място за почти никакъв спор, а погледът му — за съвсем

никакъв.

Младият монах предпочете да замълчи.

— И отец Йойона е прав, а предложението му е прието като разумно — продължи Маркварт. — Така аз няма да тръгна, но ще ръководя пътуването лично, сверявайки периодично какво става през очите на верния брат Франсис.

Йойона бе облекчен от това изявление, опасяваше се, че упоритият Маркварт ще продължи да спори. Не беше и особено изненадан, че предложението му Франсис да е съсъд на пътуването, е прието. Амбициозният брат бе от малцината, радващи се на доверието на стария абат, който след кражбата на Авелин ставаше все по-параноичен.

— След като аз няма да ръководя експедицията лично, поне не и телом — продължи Маркварт, — някой от отците трябва да ме замести. — Погледът му обиколи присъстващите, спирайки се за момент на нетърпеливия Де'Унеро, преди да се впери в Йойона.

Едрият стар отец гледаше абата с неверие. Маркварт не можеше да избере него, молеше се той. Той бе сред най-възрастните отци на Сейнт Мер-Абел и определено най-зле подготвеният за дълго и тежко пътуване.

Но Маркварт не отклони поглед.

— Отец Йойона, най-старшият отец на Сейнт Мер-Абел е логичният избор — каза той на висок глас. — С някой непорочен да му служи като втори по ранг, Франсис — трети по ранг и още двадесет и двама, които да се грижат за конете и фургоните.

Йойона се вгледа внимателно във върховния абат, докато Маркварт и другите отци обсъждаха кои от по-младите и силни братя ще са най-подходящи за пътуването. Йойона не даде никакъв съвет, стоеше тих и замислен, изпълнен с омраза към абата. Маркварт го бе избрал за наказание, заради приятелството му с Авелин, на когото бе ментор, и заради постоянните му възражения по почти всички въпроси — от ролята на абатството в обществото до философските разговори за истинската стойност на скъпоценните камъни и значението на тяхната вяра.

Неведнъж Маркварт се бе оплаквал публично от едрият отец и веднъж дори бе заплашил, че ще свика Събора на абатите, за да обсъдят „все по-еретичното мислене на Йойона“.

Йойона почти се надяваше на такава среща, тъй като бе убеден, че много от абатите в Абеликанската църква споделят вижданията му, пък и Маркварт блъфираше, тъй като вероятно се опасяваше от същото.

През последните няколко години той нарочно бе отслабил контактите на Сейнт Мер-Абел с другите абатства, тъй като последното, което искаше, бе дебат с останалите ръководители на Църквата по философски въпроси.

При все това отец Йойона се бе опасявал, че Маркварт ще намери начин да се отърве от него, и като че този момент бе настъпил. Хиляда и двеста мили за 12 дни, като през по-голямата част от пътя щяха да ги дебнат паури, гоблини и великани. А след това щяха да прекарат седмици, може би дори месеци в опити да разшифроват загадките, оставени в негостоприемната пустош на Барбакан. Щяха да бъдат измъчвани и от времето, което според старите книги бе така свирепо, че водата замръзваше дори в лятната нощ. И естествено, щяха да бъдат обкръжени от орди врагове, сред които може би и самият демон дактил. Защото в действителност не знаеха дали изчадието е унищожено.

Амбициозният брат Франсис явно отчаяно искаше да предприеме това пътуване — със собствената си душа, — но за отец Йойона, който бе превалял шест десетилетия от живота си и определено не желаше нито още слава, нито пък приключения, това наистина бе наказание и може би смъртна присъда.

Нямаше обаче да възрази. Двадесет и двамината бяха избрани бързо, на база на физическите и магическите им сили. Повечето бяха пето- или шестокурсници, мъже в разцвета на силите си, макар че имаше и двама непорочни, както и ученици в десетата и единадесетата си година.

— А кой ще е втори в началството? — обърна се абатът към Йойона.

Отецът се замисли. Очевидният избор от егоистична гледна точка бе братът Браумин Херде, близък приятел и довереник. Но Йойона трябваше да мисли и за бъдещето. Ако този керван срещнеше гибелта си, което бе доста вероятно, Маркварт щеше да остане без всякаква опозиция. Другите отци, с изключение може би на Енгрес, бяха твърде потънали в ламтежа си за власт и богатства, за да могат

дори да спорят с върховния абат, а другите непорочни и дори деветокурсниците бяха прекалено амбициозни, подобно на брат Франсис.

Освен един, помисли си Йойона.

— Трябва ли да е непорочен? — запита той.

— Няма да се лиша от още един отец — бързо отговори Маркварт.

Тонът му бе пълен с изненада и нотка на ярост, което разкри на Йойона, че той наистина се е надявал и е очаквал старият отец да избере за свой придружител Браумин Херде.

— Мислех за някой от ранга на брат Франсис — обясни отец Йойона.

— Още един деветокурсник? — скептично попита Маркварт.

— Вече сме избрали двама непорочни сред останалите двадесет — обади се отец Енгрес. — Те няма да се зарадват, че един деветокурсник вече е обявен за трети по ранг.

— Но ще го приемат, тъй като този деветокурсник служи като съсъд на самия Върховен абат — бързо се намеси друг от отците, почтително скланяйки глава пред Маркварт.

Отец Йойона потисна порива да стане и да го зашлеви.

— Но да дадете на деветокурсник да е втори, това е... — продължи отец Енгрес, не за да спори, това не бе в природата му, а просто за да има дебат.

Маркварт погледна към стария монах, който го бе подкрепил в избора Франсис да е трети, и леко кимна. Йойона бе сигурен, че абатът дори не се усети, че прави този жест. Но пък това подготвяше стария отец за идващото решение.

— Кого възнамеряваш да избереш? — попита абат Маркварт.

Йойона сви рамене неопределено. Вече нямаше никакъв спор, що се отнася до пътуването, даде си сметка той, тъй като Маркварт беше решил, че не деветокурсник ще служи като втори по ранг. Върховният абат в момента дебнеше, разбра едрият монах, опитвайки се да разбере има ли още някой, който може да не е съгласен със ставащото в Сейнт Мер-Абел, някой конспиратор от групата на Йойона.

— Надявах се брат Браумин Херде да ме придружи — безцеремонно отбеляза Йойона. — Той е приятел и го считам за свое

протеже.

Лицето на върховния абат се изкриви от объркване, а самоувереното му изражение изчезна.

— Е, тогава? — попита един от отците.

— Браумин Херде не ми е равен — прекъсна го брат Франсис. — Той е непорочен.

Йойона умело изрази пълно удивление.

— Така ли?

Няколко отци започнаха да си шушукат, чудейки се дали техният едър събрат не омеква не само в корема.

— Херде ли искаш? — извиси се гласът на Маркварт, надвиквайки глъчката.

Йойона се усмихна и кимна овчедушно.

— Той е десетокурсник — отвърна отецът, престорено объркан, — ах, как хвърчат годините...

Кимванията и подхилкванията около масата подсказаха на Йойона, че е успял да се измъкне от клопката. При все това, той въобще не бе доволен, че заедно с Браумин Херде са изпратени така надалеч от Сейнт Мер-Абел... и така близо до смъртоносна опасност.

Брат Браумин Херде беше красив човек с къса черна къдрава коса и ясно изразени черти, които включваха тъмни, пронизващи очи и лице, което винаги бе леко брадясало, колкото и да се бръснеше. Не беше висок, но широките му рамене и изправена фигура му придаваха вид на едър мъж. Беше започнал трийсетте години на своя живот, като бе прекарал над една трета от него в Сейнт Мер-Абел и много жени в околността горчиво съжеляваха, че голямата му любов е към Бога.

Той огледа коридора в горната част на абатството във всички посоки, след което се прибра в стаята си, тихо затваряйки вратата след себе си.

— Трябва да отида на това пътуване — каза той с дълбокия си и звучен глас, докато се обръщаше към отец Йойона. — С годините си на упорит труд съм си заслужил място в кервана до Барбакан.

— Място до мен или до Маркварт? — отвърна отец Йойона.

— Вас са натоварили със задачата да изберете втори по ранг и това след като останалите са били избрани и аз не съм бил сред тях — бързо отговори Браумин Херде. — И вие избрахте мен, макар да знам, че не сте искали.

Йойона го погледна въпросително.

— Чух какво е станало. Няма как да сте забравили, че съм непорочен при положение, че лично ми връчихте пергаментата, удостоверяващ ме с тази чест — обясни Браумин. — Сигурно сте искали да изберете брат Висченти.

Йойона бе силно изненадан, че толкова подробна информация за сбирката вече е изтекла. Той внимателно се вгледа в Браумин и видя на лицето му болка и гняв, които не бе виждал досега. Браумин Херде бе силен физически и вдъхваше респект — беше мускулист и с широка квадратна челюст. Имаше едри плещи, тънък кръст и нито грам излишно тегло. Изглеждаше като изсечен от камък и в Сейнт Мер-Абел малцина му съперничеха по сила. Но отец Йойона го познаваше добре, знаеше какъв е отвътре, познаваше доброто му сърце и знаеше, че не е войн. Въпреки значителната си сила брат Браумин никога не бе блестял в бойните изкуства, нещо, което често дразнеше отец Де'Унеро, който виждаше огромен потенциал у него. За ужас на Де'Унеро обаче, брат Браумин беше мил човек и Йойона не се притесняваше, че сега е ядосан.

— Ти би бил моят първи избор — честно каза отецът. — Но трябваше да помисля за усложненията, произтичащи от него. Пътят към Барбакан е изпълнен с опасности и ние нямаме идея какво ще открием там, ако изобщо стигнем.

Браумин въздъхна дълбоко и леко се прегърби.

— Не се страхувам — отговори той.

— Аз обаче се страхувам — каза Йойона. — Това, в което вярваме, не бива да умре с нас в Дивите земи.

Разочарованието на Браумин Херде не издържа пред логическата аргументация и искрената загриженост на Йойона.

— Трябва да сме сигурни, че брат Висченти и другите го разбират — съгласи се той.

Йойона кимна и двамата останаха притихнали задълго, мислеха за опасния път, по който бяха поели. Ако върховният абат Маркварт разбереше това, което е в сърцата им, ако узнаеше, че те повече от всеки друг в Сейнт Мер-Абел смятат водачеството му за вредно и дори се съмняват в посоката, в която е тръгнала Църквата, той без колебание щеше да ги обяви за еретици и щеше да ги накаже с публична смърт

чрез мъчения — а това нямаше да е прецедент в често жестоката история на Абеликанската религия.

— Ами брат Авелин? — попита внезапно Браумин Херде. — Какво ще стане, ако го намерим жив?

Отец Йойона безпомощно се засмя.

— Несъмнено заповедите ще са да го върнем тук окован — отговори той. — Върховният абат, опасявам се, няма да търпи Авелин жив и няма да се успокои, докато скъпоценните камъни, които Авелин взе, не бъдат върнати в Сейнт Мер-Абел.

— А ние ще го върнем ли?

Йойона пак се засмя немошно.

— Не знам дали бихме могли да удържим брат Авелин и да го искахме — отвърна той. — Ти никога не си имал удоволствието да видиш как брат Авелин работи с вълшебните камъни. Ако открием, че действително той стои зад експлозията на север, ако Авелин е унищожил дактила и е още жив, жалко за нас, ако се опитаме да се борим с него.

— Двадесет и петима монаси? — скептично попита Браумин.

— Никога не подценявай брат Авелин — бе краткият отговор. — Но дотам няма да се стигне в никакъв случай — бързо добави Йойона. — Моля се да открием брат Авелин. О, как бих се радвал да го видя отново!

— Това ще предизвика конфликт — обади се Браумин Херде. — Ако брат Авелин е жив, ще трябва да заемем или неговата страна, или тази на върховния абат.

Отец Йойона притвори очи, виждайки истината в думите на своя приятел. Йойона и Херде, и в по-малка степен още неколцина в Сейнт Мер-Абел, не бяха доволни от ръководството на Маркварт, но ако открито застанеха до Авелин, който няколко пъти бе наричан еретик и вероятно щеше официално да бъде обявен за такъв на Абатския събор по-късно през годината, щяха да застанат срещу цялата Църква. Йойона вярваше в правотата на позицията си и не се съмняваше, че има много други свещеници — в Сейнт Мер-Абел, в Сейнт Прешъс в Палмарис и във всички други абатства, — които може би щяха да се присъединят към каузата му, но наистина ли искаше да раздели Църквата? Да започне война?

И все пак, ако наистина намереха брат Авелин жив, как би могъл Йойона да застане с чиста съвест срещу него или дори да не се намеси при действията на другите? Брат Авелин не беше еретик, Йойона знаеше това — всъщност бе точно обратното. Престъплението на Авелин срещу върховния абат и Църквата бе, че е надигнал огледало срещу тях, показвайки им истината за техните действия. И братята не бяха харесали отражението. Най-малко Маркварт.

— Вярвам, че брат Авелин е бил в Барбакан — каза убедено Йойона. — Само той би могъл да се изправи срещу демона дактил. Но кой е оцелял, ако изобщо има такъв, тепърва трябва да разберем.

— Има доказателства, че дактила вече го няма — отговори Браумин Херде. — Армията на чудовищата изгуби посоката и сплотеността си.

Паури и гоблини вече не са съюзници и ние лично видяхме безредието в атаката им под нашите стени.

— Тогава дактилът може би е бил лошо ранен и ние трябва да отидем и да довършим започнатото — каза Йойона.

— Или може би демонът е унищожен и ще открием брат Авелин — мрачно каза Браумин Херде.

— Ако дактилът е мъртъв, тогава работата в Барбакан е завършена и е вероятно брат Авелин отдавна да е напуснал това прокълнато място.

— Да се надяваме — каза Браумин Херде. — Все още не сме готови да се изправим срещу върховния абат.

Последното изречение изненада Йойона и го накара да се замисли. С Херде никога не бяха обсъждали възможността да тръгнат срещу абата.

В своите разговори те засягаха своите вярвания за това как трябва да се държи Църквата и се бореха за тези вярвания в изказвания на съборите и чрез личен пример. Никога обаче не бяха обсъждали или инициирали какъвто и да било план да тръгнат „срещу“ абата или Църквата.

Браумин Херде видя изражението на Йойона и се сви, засрамен от изблика си.

Йойона подмина това, като отново се засмя немощно. Той помнеше младостта си, преди много години, когато бе луда глава като Херде, и смяташе, че може да промени света. Мъдростта или просто

умората от годините го бе научила на друго. Не света искаше да промени Йойона, нито дори Църквата, а своето малко място под слънцето. Щеше да остави Маркварт да прави каквото си иска, щеше да остави Църквата да следва пътя, който другите ѝ бяха начертали. Но той щеше да остане верен на сърцето си, да следва принципите на благочестие, достойнство и бедност, в които се бе заклел преди толкова десетилетия в Сейнт Мер-Абел. Щеше да разпространява словото на истината сред онези от по-младите монаси, които искаха да го чуят, като Браумин Херде и Висченти Марлборо, но в никой случай не желаше в Абеликанската църква да има разкол.

Това бе най-големият му страх.

И така отец Йойона, добър човек и истински приятел на Авелин Десбрис, се надяваше въпросният да е мъртъв.

— Ще тръгнем утре заранта — каза Йойона. — Иди при брат Висченти и му припомни какво обсъждахме. Окуражи го да се учи добре и да се придържа към истината. Нека се закълне винаги да проявява милосърдие, към вярващи и невярващи, да се грижи за раните на тялото и на душата, както на ближни, тъй и на врагове. Нека винаги говори против несправедливости и жестокости, но да успокоява гнева си със състрадание. Доброто накрая ще възтържествува заради своята правда, а не заради силата на меча, макар че тази победа може би ще отнеме векове, преди да бъде постигната.

Браумин Херде се замисли над мъдростта на тия думи, поклони се и тръгна към коридора.

— И се подготви добре за пътя — добави Йойона, преди по-младият монах да отвори вратата. — Брат Франсис говори от името на върховния абат и не се съмнявай, че останалите двадесет и двама монаси ще са лоялни към него. Сдържай гнева си, братко, иначе ще ни сполетят големи беди още преди да напуснем цивилизованите земи.

Браумин Херде отново се поклони почтително, след което кимна и увери наставника си, че ще се вслуша в думите му.

Йойона изобщо не се съмняваше в това, тъй като Херде, макар да бе пламенен и чувствителен човек, бе отлично дисциплиниран. Отецът знаеше, че той ще стори каквото е правилно.

Само че Йойона се опасяваше от това, което бе правилно, в случай че откриеха Авелин Десбрис жив и здрав.

— Знаеш какво подозирам и какво очаквам — остро каза абат Маркварт.

— Аз желая да приютя душата ви, Ваше Преосвещенство — отвърна брат Франсис, навеждайки очи надолу. — Моето тяло ще е на ваше разположение, когато пожелаете.

— Сякаш би могъл да ме спреш — нагло заяви старият абат. Но това бе празна хвалба. Маркварт знаеше, че обсебването, дори с новопридобитото му разбиране към камъните, си остава трудна работа, още повече, когато съсъдът е човек, обучен в магията.

— Но става дума за нещо повече — продължи той. — Разбираш ли същинската цел на това пътуване?

— Да разберем дали дактилът е унищожен — без колебание отговори младият монах. — Или да проверим дали изобщо е имало демон дактил.

— Разбира се, че е имало — сръза го нетърпеливо Маркварт. — Но не е в това въпросът. Отиваш в Барбакан, за да узнаеш съдбата на демона, това е вярно, но по-важното е да разбереш къде се намира Авелин Десбрис.

Лицето на брат Франсис се изкриви от учудване. Той знаеше, че Църквата преследва Авелин, знаеше, че той вероятно е замесен в предполагаемото избухване на север, но изобщо не си бе представял, че за върховния абат откриването на Авелин е по-важно от истината за демона дактил.

— Демонът заплашваше живота на хиляди — призна абатът. — Страданията, причинени от появата на звяра, са наистина ужасни и будят огромно съжаление. Но демонът дактил се е появявал преди и пак ще се появява; този цикъл на страдание е съдбата на човешкия род. Заплахата от брат Авелин обаче е по-коварна, потенциално по-опасна и много по-разрушителна. Неговите деяния и еретични идеи поставят под въпрос самото съществуване на обичната ни Абеликанска църква.

Франсис оставаше разколебан.

— От малкото данни, които имаме за неговите действия, изглежда, че Авелин маскира ереста си с мили думи и на пръв поглед богоугодни действия — продължи Маркварт, повишавайки глас от раздражение. — Той отрича важността на древните традиции, без да разбира тяхната ценност и абсолютната им необходимост за оцеляването на светата Църква.

— Простете, Ваше Преосвещенство — каза брат Франсис, — но мислех, че Авелин е твърде навътре в традициите, прекалено навътре. Мислех, че грешките са точно обратните на това, което казахте, че той е твърде отдаден на полузабравени ритуали и изобщо не разбира ценностите на съвременната Църква.

Маркварт махна с костеливата си ръка и се извърна, прехапвайки устни, мъчеше се да намери изход от логическия капан.

— И това е вярно — каза той, след което рязко се обърна, принуждавайки Франсис да отстъпи крачка назад.

— В някои отношения Авелин бе тъй отдаден, че не приличаше на човек. Знаеш ли, че той изобщо не се трогна, не пророни и една сълза, когато собствената му майка почина.

Очите на Франсис се разшириха.

— Истина е — продължи Маркварт. — Той бе така обсебен от обетите си, че смъртта на родната му майка за него бе маловажна. Но недей сглупява да мислиш, че тези му деяния отразяваха истинска духовност. Съвсем не — те бяха плод на амбиция, която той доказва по най-грозен начин, когато уби отец Сихертън и избяга със скъпоценните камъни. Авелин е опасност за целия Орден и той, а не дактилът, е нашият най-голям враг и най-важна задача.

Брат Франсис помисли няколко мига и кимна.

— Разбирам, Ваше Преосвещенство.

— Тъй ли? — отговори Маркварт с такъв тон, че Франсис се усъмни в себе си. — Наистина ли знаеш какво да правиш, ако срещнеш Авелин?

— Ние сме двадесет и пет здрави... — започна Франсис.

— Не разчитай на подкрепата на двадесет и петимата — предупреди Маркварт.

Това също накара Франсис да се замисли.

— Все пак — започна той колебливо, — има достатъчно от нашите, за да хванат Авелин и да го върнат в Сейнт Мер-Абел.

— Не — простичкият начин, по който отвърна Маркварт, накара Франсис отново да се почувства като на тръни.

— Но...

— Ако видите Авелин Десбрис — мрачно обясни Маркварт, — ако хванете и най-малката следа, ще се върнете при мен с откраднатото от него и с новини за смъртта му. Ако е възможно и с главата му.

Брат Франсис изпъна рамене. Той не бе благ човек и вероятно щеше да е още по-високо в йерархията, ако не се бе замесил в някои битки твърде нетърпеливо. Въпреки това никога не бе очаквал такава заповед от върховния абат на Сейнт Мер-Абел. Франсис обаче бе амбициозен и сляпо верен монах и никога не позволяваше на съвестта си да застане на пътя на заповедите.

— Няма да ви проваля — каза той. — Отец Йойона и аз...

— Внимавай с Йойона — прекъсна го Маркварт, — а също така и с брат Браумин Херде. Те са първи и втори в йерархията на пътуването до Барбакан във всяко отношение, що се отнася до ликвидирането на демона дактил. Стане ли дума за Авелин обаче, брат Франсис говори от името на върховния абат, а думата на абата е закон, който не подлежи на обсъждане.

Брат Франсис се поклони дълбоко и след като абатът махна с ръка, се обърна и напусна стаята, нетърпелив и очакващ нови възможности.

Всички в Сейнт Мер-Абел спяха дълбоко, когато брат Браумин измина пътя до горните етажи на древната сграда. Макар че мисията му бе жизненоважна — вече бе предупредил брат Висченти да го чака в килията си, — той мина по обиколен път, през дългия тесен коридор покрай крайморската стена на абатството. Без никакви факли, които да горят по външните стени на сградата или по малкото докове отдолу, Браумин имаше възможност да се наслади на невероятната гледка на нощното небе, в което милиони звезди блещукаха и се отразяваха в тъмните води на великия Мирианик. Родил съм се твърде късно, унесе се в мисли той, докато се вираше през един от високите и тесни прозорци. Бе мечтал да иде до Пиманиникуит, екваториалния остров, от чиито брегове монасите от Сейнт Мер-Абел събираха светите камъни. Такива пътувания се случваха на всеки 173 години, веднъж на шест поколения.

Браумин Херде не трябваше даже да знае подробности за това, тъй като все още не бе отец, но Йойона му бе разказал историята за най-скорошното пътуване, за това как братята Авелин, Тагрейн, Пелимар и Куинтал бяха изминали пътя до острова на борда на специално нает кораб на име „Бягация с вятъра“. Последвалото унищожение на кораба от монасите, извършено, след като той бе изпълнил мисията си и отплаваше от Сейнт Мер-Абел, бе причината

брат Авелин да се изправи срещу Абеликанската църква. Така бе казал отец Йойона. Мислейки за това сега, младият монах се опита да си представи гледката на балистите и катапултите и на цялата магия на вълшебните камъни, стоварени върху един-единствен кораб. Браумин бе наблюдавал гнева на Сейнт Мер-Абел, излял се срещу нашествието на паурите, и потръпна като си представи тази сила, насочена срещу един кораб и нищо неподозиращия му екипаж.

Каква съдбовна нощ е било, помисли си Херде. Ако Авелин не бе научил за това унищожение, дали щеше да остане верен и отдаден служител на върховния абат Маркварт? И ако, както се подозираше, Авелин бе изиграл важна роля в може би съдбовните събития на север, отвъд гористите земи и в Барбакан, какво ли зло щеше да държи света, ако той наистина си бе останал в абатството?

Браумин Херде прокара пръсти през къдравата си черна коса. Всяко нещо си има причина, казваше майка му. Нищо не се случва просто така.

В случая с брат Авелин тези думи звучаха особено истинно.

Той се отдръпна от прозореца и продължи по пътя си. Ходеше тихо, но бързо по коридора. Повечето монаси вече бяха заспали — това се изискваше от по-младите монаси и се препоръчваше на по-старите, макар, че девето- и десетокурсниците сами си определяха вечерния час, ако имаха важна работа, като например преписването на стари текстове, или, помисли си Браумин с усмивка, заговор срещу върховния абат.

Браумин също искаше да си легне, той трябваше да стане призори и малко след това да тръгне на път, дълъг и опасен.

Кимна доволно, когато видя как бледа светлина се процежда под вратата на стаята на Висченти Марлборо. Почука тихо на вратата — не желаше да буди никой в съседните килии, нито искаше да привлича внимание с присъствието си.

Вратата се откряна и Браумин се промъкна вътре.

Брат Висченти Марлборо бе нисък и мършав човек с пронизващи тъмни очи и постоянно набола брада. Той бързо затвори вратата зад приятеля си.

Вече бе почнал да кърши ръце. Брат Висченти бе може би най-нервният човек, когото Браумин бе виждал. Винаги триеше ръце една в

друга и постоянно навеждаше глава, сякаш се боеше, че някой ще го удари.

— Ще заминете и ще ви убият — каза Висченти бързо и остро, а пискливият му глас повече подхождаше на катерица или на невестулка, отколкото на човешко същество.

— Ще заминем, да — призна Браумин, — но само за около месец, най-много два.

— Ако абатът постигне своето, няма да се върнете — отбеляза Висченти, завъртя си, приведе се ниско и сложи пръст на устните си, сякаш само заради споменаването на върховния абат цял отряд войници щяха да нахлуят през вратата.

Браумин Херде дори не се опита да скрие смеха си.

— Ако абатът искаше да ни нападне открито, досега отдавна да го е сторил — обясни той. — Висшият клир не се страхува от нас.

— Страхуваха се от Авелин — посочи Висченти.

— Те мразят Авелин, защото им открадна камъните — поправи го Браумин. — Да не казвам, че уби отец Сихертън. Върховният абат презира Авелин, понеже с тази кражба той навреди и на неговата репутация. Ако абат Маркварт си отиде от този свят преди камъните да бъдат намерени, неговото управление ще се счита за провал. Това е, от което този човек се страхува, а не от революция, която Авелин може да подпали.

Брат Висченти, разбира се, бе чувал всичко това и преди. Вдигна безпомощно ръце и се дотътри до стола зад писалището си.

— Но аз не подценявам заплахата, надвиснала над мен и отец Йойона — рече му Браумин Херде, докато седеше на ъгъла на леглото на Висченти, малък и непретенциозен нар. — Нито трябва да пренебрегваме отговорността, която пада на твоите плещи, приятелю.

Висченти го погледна, обзет от ужас.

— Ти имаш съюзници — напомни му Браумин Херде.

— Група от първо- и второкурсници — изсумтя Висченти, — деца.

— Които ще пораснат и ще станат десетокурсници — остро отговори Браумин. — Които ще станат непорочни по времето, в което ти, ако си достатъчно мъдър, ще си вече отец.

— Под крилото на върховния абат Маркварт — саркастично отвърна брат Висченти, — който добре знае, че съм приятел на теб и

отец Йойона.

— Не абатът определя кой да стане отец — отговори брат Браумин. — Не и сам. Твоето издигане, най-малкото до нивото на отец, е ясно, ако останеш постоянен в учението. Ако абатът се изправи срещу това, той ще се изправи срещу всички манастири и много от другите отци в Сейнт Мер-Абел. Не, той няма как да ти попречи.

— Но може да реши къде да ме назначи — възрази брат Висченти. — Може да ме изпрати в Сейнт Ронтелмор, сред горещите пясъци на Ентел, или дори по-зле, да ме прати свещеник в малката църква на Пирет Данкард, насред залива, където ще трябва да изповядвам бреговата охрана!

Браумин Херде не мигна, само сви рамене, сякаш тези варианти нямаха значение.

— И там ще останеш предан на това, в което вярваш — обясни той тихо. — И ще запазиш надеждата за по-добра Абеликанска църква жива в сърцето си.

Брат Висченти отново сви ръце, стана и закрачи напред-назад из стаята. Трябваше да бъде удовлетворен от отговора на приятеля си, знаеше, че съдбата им не е в техни ръце. Засега. И все пак му се струваше, че светът внезапно е препуснал нанякъде, а нещата се случват, без той да има възможност да реши какво да стори.

— Какво да правя, ако не се върнете? — попита той напълно сериозно.

— Остани верен на сърцето си — отвърна Браумин Херде без колебание. — Продължи да говориш с по-младите монаси, които споделят нашите убеждения, бори се за душите им срещу изкушенията на конформизма, за да се изкачат в йерархията на Ордена. Това е всичко, което отец Йойона някога е искал от нас; всичко, което брат Авелин щеше да поиска от нас.

Брат Висченти спря и погледна внимателно Браумин Херде. Той бе прав, вярваше с цялото си сърце и както брат Браумин Херде, отец Йойона и неколцина от по-младите монаси, усещаше духа на Авелин около себе си.

— Благодетелство, достойнство, бедност — изрецитира Браумин Херде своите абеликански клетви. Когато брат Висченти кимна в отговор, той добави и думата, която отец Йойона тайно бе прибавил, вдъхновен от деянията на Авелин.

— Милосърдие.

Нямаше фанфари или гръмки изявления, когато керванът от шест фургона премина през портите на Сейнт Мер-Абел. В четири от тези фургони бяха настанени по пет монаха, а петият бе пълен с провизии и на него се бяха качили само двама. Шестият също бе подкарван от двама монаси, а в него бяха отец Йойона, картите и записките от минали пътувания.

Тримата монаси в задната част на четвъртия фургон, сред които бяха брат Браумин и още един непорочен, работеха усърдно със скъпоценните камъни и най-вече с кварца, макар вторият непорочен да държеше в ръка хематита, камъка на душата. Те използваха кварца, камък за далечно виждане, за да разузнаят територията пред кервана, и ако нещо вдъхваше и най-малкото подозрение, непорочният щеше да използва хематита, за да отиде напред и да разгледа по-добре. Тези тримата бяха очите и ушите на кервана, водачите, които трябваше да го пазят от беди и ако те се проваляха, монасите със сигурност щяха да влязат в битка може би още преди да напуснат тъй наречените цивилизовани земи на Хонс-де-Беер.

Пътуваха цялата сутрин по северозападния път към Амвой, малък пристанищен град около великия Масур Делавал на Палмарис. Обикновено толкова голям керван щеше да пътува на югозапад, към Урсал и моста над великата река, тъй като нямаше достатъчно огромни фериботи, които да го преведат наведнъж през Палмарис. Но монасите си имаха свои методи, пътят им към Барбакан трябваше да е възможно най-пряк, а това бе напълно възможно с помощта на магическите камъни.

Конете, по два пред всеки фургон, скоро се изтощиха и си поемаха дъх така дълбоко, сякаш всеки миг щяха да рухнат. На юздата на всеки от тях имаше вълшебен тюркоаз, който позволяваше на кочияшите да общуват с животните и да ги пришпорват отвъд силите им чрез ментални техники. Починаха си за пръв път по обед, на едно поле встрани от пътя, което бяха избрали предварително. Половината монаси слязоха незабавно, за да позатегнат колелетата, а останалите приготвиха бърз обяд. Тримата с търсещите камъни започнаха да разузнаят надлъж и шир в търсене на контакт. Църквата бе добре подготвена за подобно пътуване, тъй като по всички пътища на Хонс-де-Беер имаше съюзници, пастори на малки енории, мисионери и

други подобни. Предния ден няколко от отците на Сейнт Мер-Абел, с помощта на картите и записките, осигурени от брат Франсис, бяха използвали хематита, за да се свържат с тези стратегически разположени съюзници, уведомявайки ги за техния дълг.

След по-малко от час бяха доведени дузина свежи коне. Отец Йойона разпозна монаха, който водеше шествието — човек, който бе тръгнал по широкия свят след няколко години в Сейнт Мер-Абел. Йойона го наблюдаваше изпод покривалата на фургона си и не излезе да го поздрави, защото знаеше, че това ще доведе до въпроси, а нито на монаха му бе работа да пита, нито той можеше да му отговори.

Новодошлият остана не повече от пет минути, колкото бе нужно да се осъществи смяната на впряговете.

Скоро новите коне бяха впрегнати, провизиите отново опаковани и керванът тръгна на път, бързо изминавайки милите. В късния следобед те постепенно промениха посоката си, обръщайки се повече на север и скоро след това великият Масур Делавал се разкри пред очите им.

Колкото и невероятно да звучеше, бяха изминали повече от седемдесет мили. На юг ги чакаше Амвой, а отвъд двадесет мили воден простор, скрит от погледа бе град Палмарис, втори по големина в цял Хонс-де-Беер.

— Нахранете се добре и съберете сила — заръча на всички отец Йойона.

Монасите го разбраха, предстоеше им може би най-дългата и изтощителна част от пътуването, поне докато не преминеха гористите земи.

Измина един час и макар че според подробния пътеводител на брат Франсис само толкова им бе отредено за почивка, отец Йойона не даваше знак, че възнамерява скоро да потеглят.

Брат Франсис дойде във фургона му.

— Време е да тръгваме — тихо, но твърдо каза той.

— След час — отговори отец Йойона.

Брат Франсис поклати глава и започна да развива един пергамент.

Йойона му даде знак да спре и го увери:

— Много добре знам какво пише.

— Тогава знаете...

— Знам, че ако тръгнем през тази вода и някой от нас е прекалено слаб, ще изгубим фургон, ако не и всички фургони — прекъсна го Йойона.

— Кехлибарът не уморява толкова много — възрази брат Франсис.

— Не и ако трябва да пренесеш само себе си през реката — съгласи се Йойона, — но толкова огромен товар?

— Ние сме двадесет и петима.

— И ще останем толкова, когато стигнем западния бряг — остро отвърна Йойона.

Брат Франсис тихо изръмжа и се обърна да си тръгне.

— Ще пътуваме и през нощта — каза му Йойона. — Използвай диамантите, за да осветяваш пътя, и така ще спестим времето, загубено тук.

— И да привлечем вниманието на всички със сигналните си светлини? — кисело попита Франсис.

— Може би — отговори Йойона, — но това е по-малък риск, отколкото ако тръгнем през Масур Делавал, докато братята са уморени.

Брат Франсис присви очи и стисна зъби, след което се обърна и напусна сумтейки, като почти блъсна брат Браумин Херде, който бе застанал на стълбата на фургона.

— Не следваме плана му — весело обясни Йойона, когато приятелят му влезе.

— Имай предвид, че той ще докладва това на върховния абат — отговори брат Браумин.

— Сякаш самият абат Маркварт ни стои на главата — въздъхна Йойона. — Каква радост!

Гримасата, изписала се на лицето му, обаче премина в усмивка и скоро се превърна в смях, когато Браумин Херде на свой ред се изкикоти.

Пред фургона брат Франсис чу всичко.

Час по-късно, след успешно намиране на място за излитане по брега на реката, те се събраха отново, докато слънцето слизаше ниско по западния хоризонт. Сега отец Йойона, най-опитен и могъщ с магическите камъни, водеше заедно с двама първокурсници зад него и един кочияш отпред. Осемнадесет от двадесет и петимата монаси, всички освен кочияшите и един, който продължаваше да разузнава с

кварца, бяха разделени поравно между шестте вагона, по трима във всеки.

Стискаха ръце около къс магически кехлибар и обединяваха силите си, като изпращаха енергия в камъка и призоваваха магическите му свойства. Кехлибарът се използваше за ходене по вода и когато фургоните се плъзнаха от брега, те не потънаха, а конските копита и колелетата оставиха плитки бразди по повърхността.

Осемнадесетимата монаси потънаха дълбоко в своята медитация, а кочияшите постоянно се мъчеха да насочат конете така, че да компенсират силата на течението. Но тази част от пътя се оказа лесна. Преходът мина много гладко, давайки отдих и на конете, и на фургоните, и на монасите.

Два часа по-късно кочияшът на Йойона, използвайки диаманта, за да освети пътя напред, намери полегат наклон по западния бряг и пристигна с фургона си отново на сушата. След това се върна, за да уведоми за това Йойона, и бащата, освободен от транса, излезе да се протегне и да види как останалите пет фургона достигат брега. На юг, на няколко мили разстояние, се виждаха светлинките на Палмарис, на север и на запад бе само тъмнината на нощта.

— Ще се движим по-близо един до друг по време на вечерния преход — уведоми ги баща Йойона. — Разстоянието между задницата на предния фургон и впряга на задния не бива да надвишава една конска дължина. Недейте пришпорва животните прекалено и си починете по време на пътя, хапнете. Ще пътуваме през нощта, докато конете издържат, но бавно. Бих искал да изминем още двадесет мили, докато си установим бивак.

След това той разпусна събранието, но каза на брат Франсис да остане.

— Кога е следващата смяна на впряговете? — попита той младия монах.

— Не по-рано от късния следобед — отвърна Франсис. — Ще вземем дузина свежи коне в замяна на само шест, които после я могат пак да теглят каруца, я не.

— Щом трябва, така ще стане — каза баща Йойона и се отправи към фургона си, изпълнен със съжаление, че трябва да товарят така горките животни.

ГЛАВА 6

ПОДЦЕНЕН

Роджър бе изненадан да намери стражи на паурите толкова късно в покрайнините на Каер Тинела. Обикновено джуджетата и гоблините се прибираха в града скоро след залез. Макар гоблините определено да предпочитаха прикритието на нощта, за да вършат ужасните си дела, в подсигурения град те предпочитаха по това време да играят хазарт, да пият и да се бутат помежду си, докато избухне някоя свада.

Това обаче беше преди предполагаемото превръщане на госпожа Келсо в дърво, действие, което чудовищата приписваха на своя бог, демона дактил. Затова сега бяха по-бдителни, за да се подсигурят, в случай че дактилът лично наблюдава работата им.

Роджър се ухили. Беше доволен, че малката му уловка е създала толкова неприятности на противните същества. Що се отнася до стражите, не бе особено притеснен за тях. Щом бе тръгнал към Каер Тинела, значи щеше да отиде там, както и да се опитваха да го спрат паурите.

Да, стражите щяха да го забавят, но не и както очакваха.

Двама паури стояха спокойно, единият с ръце в джобовете, а другият пушеше дългата си лула и вдишваше дълбоко дима. Роджър забеляза, че кепетата им са аленочервени дори на бледата светлина. Явно бяха опитни ветерани. Паурите бяха наричани червенокапци или кървавокапци заради навика си да потапят шапките си, най-честно изработени от човешка кожа, в кръвта на жертвите си. Шапките се поддържаха със специални мазила, които им позволяваха да приемат цвета на кръвта, и всяка следваща жертва правеше червеното все по-ярко. Затова по цвета на шапката можеше да се прецени колко високо в йерархията е един паур.

Роджър бе отвратен от гледката и усложненията, които предвещаваха тя, но не се отказа. Видът на двамата само засили решимостта му.

Според него онова, което бе замислил, щеше да отмъсти за мъртвите, поне донякъде. Паурите бяха напалили неголям огън и бяха

оставили само три факли, образуващи полукръг, които осветяваха едва част от малката пътека към града. Роджър се промъкна отвъд този полукръг тихо като облак, плъзгащ се по лунното небе. Когато премина кръга, градът бе отворен за него, но той се обърна и тръгна към двете джуджета, като се притаи под един жив плет на няколко фута от тях. Изчака там няколко мига, за да е сигурен, че паурите не са особено бдителни и наоколо няма никой друг, след това запълзя по корем покрай храстите, приближавайки своите жертви.

— И аз бих попушил малко — каза едното джудже и бръкна в джоба за лулата си.

Още щом ръката му излезе от джоба, на нейно място в него се мушнаха пръстите на Рождър.

— Сипи ми малко тютюн — рече джуджето и подаде лулата си на своя спътник. Другият я взе и надигна торбичка с тютюн, докато първият пак прибра ръката си в джоба — малко след като Роджър бе извадил своята оттам, вземайки със себе си няколко жълтици — странните осмоъгълни монети на Брулените острови.

Роджър се ухили широко, когато джуджето прибра лулата си с другата ръка и така отвори и втория си джоб.

— Сигурен ли си? — попита Белстър О'Комли за около десети път.

— Видях ги лично — отвърна мъжът на име Янсен Бриджис. — Преди не повече от час.

— Големи?

— Могат да лапнат някой и в корема им ще остане място за жена му — отвърна Янсен.

Белстър стана от дървения ствол и се отправи към южната част на малкото сечище, което служеше за базов лагер на групата бегълци.

— Колко тръгнаха към града? — попита Янсен.

— Само Роджър Локлес — отвърна Белстър.

— Той ходи там всяка нощ — отвърна Янсен с леко неодобрителен тон. Той бе дошъл от севера с групата на Белстър и не бе очарован от Роджър Локлес.

— Да, и тъкмо затова си хапваме добре — отговори Белстър и се обърна да го изгледа. Бързо разбра обаче, че Янсен е по-скоро изнервен, отколкото гневен на Роджър и, понеже бе мекосърдечен, предпочете да подмине това.

— Ако някой може да се измъкне от тях, това е Роджър Локлес — продължи Белстър, казвайки го колкото на Янсен, толкова и на себе си.

— Всички се надяваме — каза Янсен, — но не можем да чакаме, за да разберем. Викам да турим още пет мили между нас и джуджетата, поне докато разберем колко опасни са тези нови подкрепления.

Белстър помисли върху това известно време, след което кимна в знак на съгласие.

— Иди и кажи на Томас Гингеварт — упъти го той, — че е по-добре да сме на път още тая нощ. Ако е съгласен, групата ни ще е готова.

Янсен Бриджис кимна и тръгна към сечището, а Белстър остана насаме с мислите си.

Беше се уморил от всичко това. Умори се да се крие в горите, умори се от паурите. Навремето се бе справял добре като съдържател на кръчма в Палмарис, град, който бе наричал свой дом още от петгодишен, когато се пресели там с родителите си от южната земя близо до Урсал.

Повече от тридесет години бе живял в богатия град до Масур Делавал, като работеше първо с баща си, строител, а подир това и сам, тъй като бе изградил кръчмата си без чужда помощ. После майка му почина, а след година я последва и баща му. Чак тогава Белстър узна за дълговете, които бе наследил от него.

Изгуби кръчмата и скоро бе изправен пред дилемата да връща дългове още десет години или да изгние в затворите на Палмарис.

Бе избрал трети вариант и с малкото си останали вещи побягна към дивия север, в Гористите земи, към място, наречено Дъндалис — малко градче, изникнало сред останките на предходното, опустошено от гоблини.

В Дъндалис Белстър О'Комли бе намерил нов дом и място за себе си, отваряйки кръчмата „Виещата Шийла“. Нямахше много клиенти — Гористите земи не бяха особено населени и единствените посетители бяха преминаващите търговци. Но животът в разположения наред дивото град, осигуряващ само необходимото, не изискваше много пари.

И тогава се върнаха гоблините, този път заедно с орди паури и великани. Белстър отново стана беглец, като този път залогът бе много

по-голям.

Той погледна към тъмната гора, в посока към Каер Тинела, макар че градът бе твърде далеч и нямаше как да го види зад хълмовете и дърветата. Белстър знаеше, че групичката бежанци не може да си позволи да изгуби Роджър Локлес. Младежът бе станал легенда за обсадените бегълци, нещо като техен водач, макар че рядко бе сред тях и още по-рядко говореше с тях. Откак Роджър дръзко бе спасил госпожа Келсо, този му статус бе станал дори още по-висок. Ако сега го убиеха, ударът върху духа на бегълците щеше да е жесток.

— Какво знаеш? — долетя въпрос. Белстър се обърна и видя Рестън Медоус, още един от дъндалиските бежанци.

— Роджър е в града — отговори Белстър.

— Така ни каза и Янсен — мрачно отвърна Рестън. — Каза също и за новите им подкрепления. Опасявам се, че Роджър ще трябва да направи нещо повече от достойно за репутацията му.

— Томас каза ли нещо по въпроса?

Рестън кимна.

— Каза, че до час тръгваме.

Белстър разтри масивната си брадичка.

— Вземете двама от най-добрите си следотърсачи и тръгнете към Каер Тинела. Опитайте се да узнаете съдбата на Роджър Локлес.

— Смяташ, че трима от нас могат да го спасят? — попита невярващо Рестън.

Белстър го разбираше, малцина от групата желяеха каквито и да било срещи с Кос-косо Бегулн и неговите жестоки паури.

— Искам само да узнаете съдбата му, не да я определяте — отвърна едрият човек. — Ако Роджър е пленен и убит, ще трябва да съчиним по-достойна история за отсъствието му.

Рестън наклони глава с любопитство.

— За тях — завърши Белстър, посочвайки с брадичка лагера. — Те не се отказаха, когато Нощната птица, Пони и Авелин тръгнаха към Барбакан, но колко ли ще натежат сърцата ни, ако разберем, че са мъртви?

Рестън най-после разбра.

— Те имат нужда от Роджър.

— Те имат нужда да вярват, че Роджър работи за свободата им — отговори Белстър.

Човекът отново кимна и се затича да намери подходящи спътници следотърсачи, оставайки Белстър отново сам да се взира в гората. Да, О'Комли бе уморен от всичко това и най-вече от отговорността. Чувстваше се като баща на сто и осемдесет деца и едно от тях определено обичаше да поема рискове и да опъва нервите му.

Белстър искрено се надяваше, че въпросният калпазанин ще се върне жив и здрав.

След като си прибра плячката, Роджър запълзя нататък. Докато се скриваше обратно в храстите обаче, забеляза проснато намотано въже, с което робите влачеха трупи. Не можа да се въздържи. Нави средата на въжето около един як дънер, след което взе двата му края и се върна към нищо неподозиращите пушещи паури.

Скоро след това се скри обратно в гората. Реши, че на връщане ще стресне тия двамата. Ако не се раздвижеха много, а паурите обикновено не го правеха, щяха да си имат проблеми, а Роджър щеше да се позабавлява, когато ги подмами да го подгонят и примките, поставени около краката им, щяха да се затегнат и да ги повалят на земята.

Може би дори щеше да се върне и да задигне една от техните безценни шапки, преди да успеят да се освободят.

Пропъди тези мисли за по-късно, защото градът, тих и тъмен, вече беше пред погледа му. Двама гоблини се млатеха наблизо, но дори централната сграда на града, обикновено използвана за хазартни игри, тази нощ бе тиха. Роджър отново се замисли за шегата с дактила, която бе измислил заради госпожа Келсо. Сега чудовищата бяха много внимателни, явно се опасяваха, че безмилостният им господар е наблизо.

На Роджър почти му се дощя да бе измислил друго обяснение за изчезването на госпожа Келсо.

Но вече беше твърде късно да се тревожи за това, каза си той и се спусна към града. Трябваше да бъде внимателен тази нощ; вместо по обичайния си маршрут, промъквайки се от сграда към сграда и преджобвайки всеки срещнат — като често оставяше на мястото на парите не толкова ценни неща, за да предизвика свади, — той отиде право при складовете с храна. Искаше да хапне добре и да занесе провизии на криещите се в гората хора.

Вратата на склада бе заключена, а дръжките ѝ бяха увити с тежки вериги и заключени с катинар.

Откъде са взели тия неща, зачуди се Роджър, потърквайки брадичката и бузите си и озъртайки се във всички посоки. И защо им пукаше толкова?

С въздишка на отегчение той извади малка клечка иззад ухото си и я промъкна в отвора на катинара, привеждайки се ниско, за да чува какво прави. Няколко завъртания, няколко щраквания и катинарът се отвори. Роджър го повдигна и започна да развива веригите, след което спря и се замисли. Даде си сметка, че не е толкова гладен.

Огледа се във всички посоки, вслушваше се в тишината и се опитваше да прецени доколко е напрегнат градът. Може би щеше да намери някакво предизвикателство тази нощ. После ще се върне да вземе малко храна за приятелите си.

Взе със себе си веригата и катинара и остави вратата неотворена.

Късметът бе с него, осъзна той, преди да е направил и две крачки, защото чу глух тропот зад себе си. Втурна се обратно, приведе се ниско и долепи ухо до дървената врата.

Изад нея се чуваше ръмжене и пръхтене и тогава внезапно прозвуча висок и гневен лай, който звучеше така свирепо, че стресна Роджър и го накара за едно мигване на окото да скочи на крака.

Младежът побягна, промъквайки се зад друга сграда. Скри веригата и катинара зад една хлабава дъска на улицата — бяха твърде шумни за бягане — и се изкатери към покрива.

Един паур пресече площада и стигна до вратата на склада с храна, проклинайки с всяка стъпка.

— Какво толкова виеш, бе? — изпухтя джуджето с глас, който звучеше като хрущене на чакъл.

Паурът протегна ръка към вратата, след което спря и се почеса по главата, осъзнавайки, че нещо липсва.

— Да му се не види — промърмори Роджър, когато видя паурът да побягва обратно. Обикновената тактика на Роджър би била да остане мирен, но косъмчетата на врата му бяха настръхнали и инстинктите му подсказваха незабавно и бързо да се маха от това място. Той се спусна към далечния край на сградата и след това побягна в мрака. Зад него навсякъде из града заблестяха факли и крясъци: „Крадец“, огласиха нощта.

Роджър скачаше от покрив на покрив, катереше се от стена на стена, след което прескочи една ограда и се озова в едно ограждение за добитък наред северозападната част на града. Приведе се и се запромъква сред кравите, като нежно ги галеше и им шепнеше молби да останат тихи.

Щеше да се измъкне без особени проблеми, защото кравите не бяха никак притеснени от него.

Обаче не всичките бяха крави.

Ако не бе така притеснен от събуждащите са паури и гоблини, Роджър щеше да осъзнае, че се намира във фермата на Росин Делавал и че Росин притежава бик, може би най-проклетото добиче в цял Каер Тинела. Росин обикновено държеше бика си отделно от кравите, тъй като злобното животно често ги нараняваше и изобщо не го улесняваше, когато сутрин трябваше да ги дои. Но паурите не разделяха животните, дори се радваха на ранения добитък и на проблемите на гоблинските си слуги всеки път, когато ги изпращаха за мляко или за да заколят някоя крава.

Роджър, който гледаше повече през рамо, отколкото пред себе си и се прокрадваше през същински лабиринт от крави, нежно смушка едно животно настрана, след което меко побутна следващото. Веднага усети, че това животно изглежда по-яко от другите и не желае да се помръдне.

Роджър понечи да го побутне отново, след което замръзна и бавно обърна глава, за да го разгледа внимателно.

Бикът, който тежеше около две хиляди паунда, бе полузаспал и Роджър, който смяташе, че това „полу“ е крайно опасно, отстъпи назад бавно и тихо. Блъсна се в една крава и тя измуча възмутено.

Бикът изпръхтя, след което обърна към крадеца грамадната си рогата глава.

Роджър хукна да бяга, проправяйки си път точно зад извъръщания се бик, а после се завъртя пак, така че да остане зад него. За момент си представи как замайва добичето и то просто рухва. Но уви. Независимо от номерата му, бикът отново се обърна към него, а смъртоносните му рога приближаваха.

Роджър пое по единствения път, който изглеждаше свободен — скочи на гърба на бика.

Знаеше, че не бива да издава нито звук, но въпреки това изкрещя.

Бикът изпръхтя и се заклати, а копитата му заблъскаха земята в абсолютна ярост. Започна да се криви и да скача, отметна глава назад и почти промуши Роджър.

Младежът някак си се задържа на гърба на бика, докато той достигна далечния край на ограждението, зад който се виждаше само мрачният лес. Това бе много добре, тъй като от другата страна бе пълно с гоблини и паури, които кресяха и сочеха с пръст към суматохата.

Бикът продължи да тича, обзет от нов пристъп на гняв, след което рязко спря и се насочи надясно, а после пак наляво. Роджър отново отчаяно се задържа върху него, борейки се за живота си, дори се вкопчи в един от рогата. Изведнъж бикът загуби равновесие и Роджър бързо видя своя шанс. Подви единия си крак под себе си и силно дръпна рога, накланяйки главата на бика още повече.

Бикът тежко рухна и Роджър отскочи настрани и падна на земята.

След миг пак скочи на крака и хукна да бяга. Стигна оградата още преди мучащия бик да се е изправил, и я прескочи за едно мигване на окото.

Бикът се спусна в тръс към оградата, а Роджър, въпреки че видя гоблини да приближават и от двете му страни, спря, за да се изфука:

— Можех да ти счупя дебелия врат. — И щракна с пръсти току пред муцуната на бика.

Бикът изпръхтя, заора с крака в земята и наклони глава.

Роджър зяпна.

— Ама ти не можеш да ме разбереш — оплака се той.

Нямаше полза; бикът се втурна към оградата.

Роджър се изстреля към гората. Бикът заблъска и зарита, като разпиля гредите.

Вече свободен, той излезе на малкото сечище пред ограждението.

Гоблините приближаваха от всички посоки и внезапно се озоваха между Роджър и бика.

— Аааа! — изпищя един от тях, който минаваше за по-схватлив сред доста тъпите си приятели. Сграбчи първия, когото докопа, и го хвърли точно на пътя на бика.

Нещастникът скоро полетя във въздуха, завъртайки се два пъти, преди да тупне на земята. Запълзя със сподавено скимтене —

опитваше се да не привлича вниманието на озверялото говедо, което бе подгонило и останалите гоблини.

От едно не много далечно дърво Роджър искрено се забавляваше.

Смехът му обаче се превърна в съчувствен стон, когато бикът докопа един от бягащите гоблини и го разкъса, а острият рог прониза крака на създанието отзад и излезе през капачката на коляното. След това животното разтресе глава и гоблинът полетя с писъци, стоварвайки се на огромния му врат. Бикът отново препусна, като се мяташе яростно, а гоблинът се лашкаше безпомощно върху него, докато най-накрая рогът не разкъса съвсем крака му и нещастникът падна настрана. Говедото обаче не бе привършило с него. Обърна се, изрови един чим с копито и се спусна към жертвата си. Стъпка го, преди онзи да може да изпълзи настрана.

Роджър вече се придвижваше към клоните на друго дърво, на север, към бежанския лагер.

— Някоя друга нощ — обеща си той, като си спомни катинара и веригата. Можеше да направи доста пакости с тях, помисли си весело.

Въпреки че не бе проникнал в склада с храна и независимо от срещата с бика, вечният оптимист Роджър считаше нощта за успешна и си тръгна с леко сърце, почти танцувайки обратно към двамата стражи. Той ги забеляза отдалеч — седяха на земята и се мъчеха да освободят глезените си от въжето. Тупурдията в града явно бе привлякла вниманието им и те бяха скочили, а въжето ги бе спънало.

Роджър съжали, че не е видял как е станало, и все пак бе донякъде доволен да види две лули в прахта и да чуе клетвите на жертвите си.

Това само го зарадва още повече, а на лицето му цъфна пакостлива усмивка.

И тогава чу лая.

— Какво... — прошепна младежът, спря и се вслуша. Нямаше никакъв опит с ловни кучета и не разбираше, че търсеха следа. Неговата следа.

От неспирния лай обаче бе ясно, че приближават, затова се покатери на едно дърво и отново потъна в тъмнината.

Далеч на юг грейнаха факли.

— Тъпи и упорити — промърмори си той и поклати глава, убеден, че изчадията никога няма да го хванат в тъмната гора.

Заслиза по дървото, но се върна веднага щом лаят долетя до него.

От един нисък клон различи четири фигури. Беше виждал кучета и преди — Росин Делавал имаше две, които му помагаша със стадото. Но онези бяха малки и дружелюбни, винаги въртяха опашки и обичаха да си играят с него или с който и да е друг. Тези изглежда бяха от съвсем друга порода. В лая им не се долавяше нищо дружелюбно, напротив, той бе дълбок, гърлен и заплашителен. Кошмарен. В тъмното нямаше как да различи прекалено много детайли, но по черните силуети и шумния лай разбра, че кучетата са значително по-големи от тези на Росин.

— Откъде са ги взели? — промърмори младият крадец, защото подобни кучета бяха новост за Каер Тинела. Огледа се, търсеше начин да слезе от дървото достатъчно далеч, за да се отърве от животните.

Разбра почти веднага, че слезе ли, ще бъде изяден. Трябваше да се довери на шанса си и се покатери на най-високите клони с надеждата, че като го изгубят от поглед, кучетата ще изгубят интерес към него.

Но той не разбираше как са обучени тези животни. Хрътките останаха точно в основата на дървото, душеха, драскаха и лаеха. Едната продължи да скача и да дере по кората на дънера.

Роджър нервно погледна на юг и видя, че факлите се приближават.

Трябваше да накара кучетата да млъкнат или да намери начин да се измъкне от това място.

Но не знаеше откъде да започне. Имаше само едно оръжие, малък нож, по-подходящ да отваря ключалки, отколкото за бой. Но дори да носеше огромен меч, мисълта да се изправи срещу тези кучета го изпълваше с ужас. Почеса се по главата, оглеждайки се наоколо. Защо се бе покатерил точно на това дърво, така отдалечено от другите?

Защото не разбираше враговете си.

— Подцених ги — сопна се сам на себе си Роджър, когато паурите навлязоха в сечището под дъба. За няколко мига дървото бе обкръжено от джуджета, сред които и усмихнатият Кос-косио Бегулн. Роджър го чу как поздравява слугите си, че са взели кучетата — краготски хрътки, както ги наричаха.

И младият крадец разбра, че е бил надигран.

— Слизай долу — изрева Кос-косои Бегулн към дървото. — Слез веднага, иначе, кълна се, ще изгоря проклетото дърво! И тогава ще оставя кучетата да изядат каквото е останало от тебе.

Роджър знаеше, че свирепият Кос-косои изобщо не се шегува. С примирено свиване на раменете той се спусна към ниските клони на дървото и излезе пред погледа на паурския предводител.

— Слизай! — настоя Кос-косои Бегулн. Гласът му внезапно бе станал остър и ужасяващ.

Роджър със съмнение погледна полуделите кучета.

— А, значи харесваш моите краготски хрътки — изсмя се паурът. — Развъждаме ги на Хулиантес, специално за да ловят плъхове като тебе.

Кос-косои Бегулн махна към няколко от слугите си, които бързо се спуснаха към кучетата, сложиха им нашийници и ги дръпнаха настрана — немалък подвиг, като се има предвид колко възбудени бяха песовете. Роджър успя да ги види добре на светлината на факлите и се увери, че нямат почти нищо общо с кучетата на Росин. Главите и гърдите им бяха огромни, телата — мускулести, с дълги мършави крака, с къса кафява и черна козина и с очи, които светеха в алено в мрака, като дупки към ада. И макар да изглеждаха напълно озаптени в този момент, Роджър не смееше да помръдне.

— Слизай долу — повтори Кос-косои Бегулн. — Казвам го за последен път.

Роджър леко се спусна на земята точно пред главатаря на паурите.

— Роджър Билингсбъри, на вашите услуги, добро ми джудже — каза той с поклон.

— Наричат го Роджър Локлес — изграчи друг паур.

Роджър кимна и се усмихна, приемайки го за комплимент.

Кос-косои Бегулн го просна в несвяст с един-единствен удар.

ГЛАВА 7

ДЪЛГА НОЩ НА СРАЖЕНИЯ

До този момент пътуването им беше изненадващо лишено от особени прекеждия. Наистина, бяха се натъкнали на банда гоблини в южната част на Мочурливите земи, но се бяха справили с тях с характерната си ефективност — чрез три изстрела на Джуравиел и мълния, пуснат от Пони. А пък двамината, опитали се да се измъкнат от основната група, бяха стъпкани от Симфония. След битката елфът и пазителят, и двамата майстори в следотърсачеството, претърсиха района, но не успяха да намерят никакви следи от други врагове наоколо, така че битките, поне до този момент, приключиха.

Нещата се успокоиха дори повече, когато тримата оставиха Мочурливите земи далеч зад гърба си и навлязоха в кралство Хонс-де-Беер, на юг от Гористите земи. Северозападната част на Хонс-де-Беер не бе гъсто населена и в действителност имаше само един път, който минаваше след Дивите земи и към главния път, свързващ Палмарис с Тревясал лъг. Очевидно, гоблините и паурите бяха сметнали района за безинтересен, тъй като нямаше и следа от тях.

Скоро обаче тримата навлязоха още по на юг, в по-населени региони, пресичайки ниви, обградени с живи плетове или каменни стени, и много пътища, по които можеше да се тръгне. И по всички тях се виждаха следите на паури, гоблини и великани, както и дълбоки бразди, оставяни от дървените каруци и бойните машини на злите джуджета.

— Земепад — рече Пони, посочвайки стълб пушек, който се издигаше от далечината, зад един хълм. Тя бе минавала през тази околност само няколко пъти, но я познаваше по-добре и от двамата си спътници.

Когато завоевателната армия от чудовища за пръв път бе дошла към трите града в Гористите земи, Пони бе тръгнала на юг да предупреди хората от Земепад и околностите за опасността.

— Завладян от чудовищата — отговори пазителят. Не му се вярваше хората да са още в града, като се имаше предвид количеството

вражески следи по пътя. А пушекът беше не от пожарища — плътна, ядна пелена дим от горящите сгради, — а по-скоро сиви струйки дим, издигащи се от домашните огнища.

— Вероятно ще открием и съседния град в подобна ситуация — добави Бели'мар Джуравиел. — Изглежда, враговете ни са се укрепили добре и възнамеряват да останат.

— Каер Тинела — отбеляза Пони след кратък размисъл. — Следващият град по пътя е Каер Тинела. — Тя погледна отново назад, на север, докато говореше, тъй като групата им се бе отклонила от главния път, свързващ Палмарис с Тревясал лъг. Движеха се през гората и бяха дошли от запад, под нивото на Каер Тинела, най-добре уредения северен град на Хонс-де-Беер и най-близък до трите градчета в Гористите земи.

— А отвъд Каер Тинела? — попита Елбраян.

— Пътят към дома — отвърна Пони.

— Значи ще започнем от север — разсъди пазителят. — Ще се върнем обратно към Каер Тинела и ще видим какво може да намерим, подир което ще се върнем в Земепад и ще се приготвим за битка.

— Битка, която вероятно ще намериш още иззад хълма — отбеляза Джуравиел.

— Първата ни задача е да открием бегълците, ако има такива в околността — отговори Елбраян. Тази мисъл не го изоставяше. Не я бе изричал на глас, но таеше надежда, че ще намери Белстър О'Комли и другите хора от Дъндалис сред отрядите на съпротивата в района.

Пазителят погледна към Пони, видя усмивката, озарила красивото ѝ лице, и разбра, че тя добре осъзнава какво се крие зад настойчивостта на тона му, както и това, че споделя мнението му. Щеше да е добре отново да са сред доверени съюзници. По молба на Елбраян Пони се качи зад него на широкия гръб на Симфония.

— Градът точно на пътя ли е? — попита Бели'мар Джуравиел.

— И двата — отвърна Пони. — Земепад на юг, а Каер Тинела само няколко мили на север.

— Ние обаче ще се държим на разстояние от Каер Тинела и ще обиколим на запад — обясни Елбраян. — Възможно е групите на бежанците да са се укрепили по-далеч на север, където пътищата и полята са по-малко, а горите — по-гъсти.

— Вървете тогава на запад — съгласи се Джуравиел и погледна на север. — Аз ще отида по-близо да Каер Тинела, да разузная какви са силите на нашите неприятели.

Елбраян, притеснен за своя малък приятел, отвори уста да възрази, но се спря, давайки си сметка за потайността и ловкостта на Туел'алфарите. Бели'мар Джуравиел бе способен да се озове и зад най-предпазливия елен и да го потупа два пъти по задницата, преди животното да го усети.

А и едва ли Джуравиел щеше да се съобрази с неговите аргументи, даде си сметка Елбраян, като видя самоувереното изражение на ъгловатото лице на елфа, който им намигна със златното си око и рече:

— И техните слабости.

След което изчезна, промъквайки се нататък, като сянка сред сенките.

— Ще ми кажеш това, което искам да разбера — рече Кос-косио Бегули.

Роджър остана с изправен гръб, доколкото здравите ремъци му позволяваха, и се усмихна обезоръжаващо.

Главата на Кос-косио Бегули се спусна напред, костеливото му чело разби носа на Роджър и младежът политна назад. Изплю малко кръв и се опита да се превърти, но възетата държаха ръцете му зад стола и той не можа да набере сила. Група паури внезапно се озоваха зад него и отново го вдигнаха.

— Да, ще ми кажеш — обяви Кос-косио Бегули. Ухили се злобно и надигна сбръчканата си ръка, щраквайки с пръсти.

Звукът изкълтя в главата на нещастния Роджър и той можа само да изпъшка, когато вратата на малката стая се отвори и влезе друго джудже, което водеше на къса каишка най-огромното и грозно куче, което Роджър бе виждал. Псето опъна каишката и оголи страховитите си зъби, ръмжеше, гъргореше и щракаше с могъщите си челюсти.

— Краготските хрътки ядат много — рече ухиленият Кос-косио Бегули. — Сега, момче, имаш ли да ми кажеш нещо?

Роджър си пое дъх няколко пъти, мъчеше се да се успокои, да не се паникьоса. Паурите искаха да разберат къде е бежанският лагер, а

той бе решен да не им каже, независимо от мъченията, които му бяха подготвили.

— Много се забави — каза Кос-косио Бегулн и отново щракна с пръсти. Паурът отпусна каишката и краготската хрътка се спусна към Роджър и скочи право към гърлото му.

Роджър се метна настрани, но кучето го последва и зъбите му се забиха в бузата му и дори опряха в неговите.

— Не оставяйте звяра да го убие — нареди Кос-косио Бегулн. — Само да го нарани както трябва. Ще пропее, не се съмнявайте.

После той излезе от стаята, макар че зрелището му доставяше голямо удоволствие.

За нещастния Роджър светът се превърна в кървава баня.

Белстър О'Комли погледна приближаващите факли и бе завладян от такъв страх, какъвто не бе изпитвал от напускането на Дъндалис.

Според завърналите се следотърсачи паурите бяха хванали Роджър и приближаването на такава огромна армия от изчадия на север, накара едрият мъж да реши, че Роджър е бил принуден да ги издаде. Може би Янсен Бриджис в крайна сметка бе прав, като не одобряваше нощните набези на крадеца.

Нямаше начин бегълците, които наброяваха почти 200 души, сред които мнозина старци и деца, да избягат от такава сила. Белстър и хората му знаеха, че имат само един избор: здравите да отидат напред и да се бият с паурите в гората, използвайки тактиката удрай и бягай, докато онези, които не могат да воюват, избягат далеч.

Не бе очарован от тази перспектива, както Томас и останалите водачи на бежанците. Сблъсъкът с организирана и подготвена група изчадия можеше да им струва скъпо и да сложи край на всякаква реална съпротива в региона. Белстър подозираше, че всички оцелели след тази нощ ще тръгнат на юг и ще рискуват с бягство през лагерите на чудовищата, за да се доберат до Палмарис. Много пъти през последните седмици двамата с Томас бяха обсъждали този вариант и всеки път го отхвърляха като твърде рисков. Силите на Палмарис още не бяха притиснали достатъчно чудовищата и редиците на злодеите оставаха здрави и добре укрепени.

Въпреки това от самото начало някогашният ханджия подозираше, че ще се стигне до това, и знаеше, че основната им задача е да осигурят шанс неспособните да се бият да избягат от сраженията.

Бягството към Палмарис щеше да е изпълнено с опасности, но лятото нямаше да трае вечно, а много от старците и децата нямаше да издържат на студените зимни нощи в гората.

Белстър прогони мисли с тежка продължителна въздишка. Трябваше да се съсредоточи върху настоящите проблеми, организацията на предстоящата битка. Стрелците му вече бяха отишли на изток и запад от приближаващата орда.

— Източният фланг е готов за стрелба — рече Томас Гингеварт, приближавайки ханджията.

— Ударете ги силно и после бягайте — обясни Белстър.

— А после онези от запад нападат с всички сила, щом изчадията се насочат на изток — отвърна Томас по план.

Белстър кимна.

— И тогава идва нашият ред да свършим най-важната работа. Трябва да преценим силата на врага, дали са достатъчно отслабени и дезорганизирани за открито нападение. Ако да, изпращаме войните си напред и сигнализираме на тези от изток и запад да ги затворят помежду си като във вълчи челюсти.

— А ако не — прекъсна го Томас, който бе чувал това и преди, — тези на запад побягват към гората и тези на изток нападат отново задните позиции в обръщащата се армия на Кос-косо Бегулн.

— Докато ти, аз и момчетата стигнем до останалите и започнем дългия обиколен път на юг — завърши Белстър, а унилият му глас подсказа, че този вариант не му се нрави.

— Смяташ да тръгнем веднага? — попита Томас, донякъде изненадан. Мислеше, че ще изчакат в гората настъпването на зората, за да осъществят плановете си.

— Ако ще ходим на юг — а с тази сила срещу нас, ще ни останат малко варианти — по-добре да тръгнем, докато чудовищата са заети със стрелците ни — реши Белстър.

— Ще трябва да им кажем тогава — рече Томас. — Когато започнат да отстъпват, трябва да знаят къде да ни търсят.

Белстър помисли върху това за момент, след което поклати глава с мрачно изражение.

— Ако обзети от страх побегнат на юг, ще бъдат преследвани, а с тях и ние — обясни той. — Вече им е казано да побегнат към гората,

ако атаката пропадне. Ще намерят пътя си оттам, накъдето и да потеглят.

Това бяха най-трудните думи, които Белстър О'Комли някога бе изричал. Той знаеше, че аргументите му са правилни, и все пак се чувстваше така, сякаш изоставя другарите си.

Първата реакция на Томас бе незабавно да протестира, но щом видя тъжното изражение на Белстър, се сепна и се замисли. Откри, че всъщност е съгласен с решението, и разбра, че колкото и трудна да стане ситуацията за стрелците, тя няма да е по-лека за групата бежанци на Белстър, които трябваше да пресекат много мили през земи, пълни с чудовища.

Един човек дотича до тях, идваше от юг.

— Паурите и гоблините имат четирима великани със себе си — докладва той. — Току-що са пресекли притока на река Арнесун.

Белстър затвори очи и почувства как го наляга тежка умора. Четирима великани, всеки от които вероятно можеше да избие половината от войните му. По-лошо, великаните можеха да отвърнат на стрелбата с лък, като мятат огромни камъни с размера на дънери.

— Да сменим ли плана? — попита Томас.

Но Белстър знаеше, че е прекалено късно.

— Не — отвърна той мрачно, — нека източният фланг нападне. И дано Бог ги закриля.

Томас кимна към следотърсача и човекът хукна да предаде заповедта. Само десет минути по-късно гората на юг се изпълни с викове и рев, а свистенето на стрелите се смеси с гърма от запокитваните от великаните скални блокове.

— Паури, гоблини и великани — обясни Джуравиел на Елбраян и Пони, когато ги настигна на северозапад от Каер Тинела. — Мощна сила, която върви на север с някаква цел, поне така изглежда.

Елбраян и Пони се спогледаха притеснено, не беше трудно да се досетят каква може да е тази цел.

— Качвай се при нас — каза Елбраян и се приведе, протягайки ръка към елфа.

— Симфония ще издържи ли и трима ни? — със съмнение попита Джуравиел. — Той е сред най-добрите коне, които съм виждал, но трима са множко.

— Тогава бягай, приятелю — каза Елбраян, — намери къде ще ти е най-удобно да се присъединиш към битката.

Джуравиел побягна като стрела към гората.

— И се пази! — викна след него Елбраян.

— Ти също, Нощна птицо! — дойде отдалеч отговорът.

Пазителят се обърна към Пони с изражение, подсказващо, че е готов за битка, и поглед, издаващ решителност, която тя вече познаваше добре.

— Подготви ли камъните?

— Както винаги — отвърна мрачно Пони, удивлявайки се на промяната в него. За няколко секунди той се бе превърнал от Елбраян в Нощната птица. — Само си спомни какво те научих за хематита.

Пазителят се изсмя, обърна се и пришпори огромния си жребец.

Пони извади диаманта, призовавайки магията му да осветява пътя, и докато яздеше, махна диадемата с котешкото око от главата си и я постави на главата на своя спътник. А после остави светлика на диаманта да изгасне. Нощна птица щеше да напътства Симфония, тъй като чрез телепатичната връзка между кон и ездач, осъществена чрез тюркоаза, животното сякаш виждаше през очите на Елбраян. Дори с тази помощ обаче, пазителят намери пътя труднопроходим — осеян с гъсти храсталаци и дървета и пътечки, които сякаш винаги го водеха по на запад, вместо направо на север, така че Джуравиел, който бе избрал по-пряк път от ездачите — тъй като дърветата не бяха пречка за чевръстия елф, пристигна на бойното поле пръв. Скоро видя чудовищата да тичат на изток, очевидно преследвайки нещо.

— Великани — мрачно промълви елфът. Пред очите му един от гигантите запрати огромен камък към дърветата и изпотроши клоните им.

Един човек рухна от ударено дърво. Група гоблини и мятащият камъни великан пристъпиха към него, а другите продължиха преследването си.

Джуравиел се огледа; надяваше се, че Нощната птица и Пони скоро ще се появят. Какво можеше да стори сам срещу такъв враг?

Благодарният елф пропъди тези мисли. Каквото ще да става, но той бе длъжен да опита, не можеше просто да стои и да гледа как убиват човека. Покатери се на дървото и притича по един дебел клон.

Падналият мъж бе все още жив, но главата му бе безсилно отпусната и от устните му се чуваха стенания. Над него изникна гоблин с осеяна с бодли тояга.

Първата стрела на Джуравиел улучи изчадието в бъбрека.

— Проклятие — зави гоблинът. — Ударен съм!

Втората стрела на елфа го прониза в гърлото и той рухна, като гъргореше и отчаяно притискаше смъртоносната рана.

Елфът обаче не го наблюдаваше, след като бе видял тактиките на великана. И наистина, един огромен камък се стовари върху дървото, точно където Джуравиел бе застанал допреди миг.

Елфът обаче вече бе далеч, на друго дърво, и се засмя звънко — знаеше, че великаните мразят това.

— Не става така, големи глупако! — запя Джуравиел и подчерта думите си с една стрела право в лицето на великана.

Но дори този тъй съвършен изстрел имаше минимален ефект, тъй като гигантът махна стрелата от себе си, сякаш пъдеше досадно насекомо. Емоционалната щета обаче допадна на Джуравиел. Великанът изрева и се втурна в сляпо преследване, като събаряше дърветата по пътя си и крещеше на гоблините да го последват.

Скоро елфът бягаше, скачайки по високите клони и спирайки се от време на време, за да подхвърли някоя обида или, когато имаше възможност, да пусне стрела, колкото да е сигурен, че преследвачите му го следват. Той не вярваше, че ще убие великана и се съмняваше, че ще има шанса да повали дори някой гоблин, но реши, че да отвлече един гигант и половин дузина гоблини от битката, е сериозно постижение.

Острите уши на елфа доловиха звуците от битка скоро след това, но сега тя бе далеч на север, а той и преследвачите му бяха слезли на юг, по-близо до Каер Тинела, далеч от падналия човек.

Джуравиел смяташе да ги накара да тичат цялата нощ, ако се наложеше, отвъд Каер Тинела и по целия път към Земепад.

— Охо, добра работа — одобрително каза Елбраян, когато видя втората група стрелци на хората да се придвижва на изток, зад армията от чудовища.

Пони го изгледа с любопитство.

— Познавам тази тактика — обясни пазителят, — ще ударят от двете страни. Искат да заблудят противника. — Усмивката му стана

още по-широка.

— И аз я знам — съгласи се Пони, сещайки се накъде бие приятелят ѝ. — Това значи...

— Бестър О'Комли — кимна пазителят. — Да се надяваме.

— Да видим ще има ли място и за нас — добави Пони и пришпори Симфония. Огромният жребец се спусна напред, трополейки с копита и приближавайки втората група от армията на Белстър.

Елбраян упъти Симфония на юг от враждуващите сили — ако не се брой една група изчадия, които по незнайна причина търчаха на юг. Скрит зад дебелия дънери на боровете, пазителят слезе от коня и подаде юздите на Пони.

— Пази се — прошепна ѝ той и докосна ръката ѝ. За негова изненада Пони му подаде диаманта.

— Аз не мога да го ползвам, без да привлека внимание — обясни тя.

— Но ако те приближат... — започна да възразява Елбраян.

— Помниш ли горичката в Мочурливите земи? — отвърна Пони спокойно. — Тогава бяха близо.

Споменът за касапницата успокои пазителя. Ако чудовищата успеяха да приближат Пони, щеше да е жалко за тях, не за нея.

— Вземи диаманта и маркирай целите ми с него — обясни жената, — ако можеш да използваш хематита, значи можеш да използваш и диаманта. Силата на всеки камък се призовава горе-долу по един и същ начин. Освети ми някоя банда паури и после се отдръпни.

Елбраян стисна ръката ѝ по-силно и я придърпа към себе си, като се изправи на пръсти, за да я целуне.

— За късмет — каза той и понечи да тръгне.

— И за по-късно — хитро добави Пони, когато Елбраян се скри от погледа ѝ. Но веднага си припомни пакта, който бяха сключили, и въздъхна раздражено. Тая работа се проточваше по-дълго, отколкото ѝ харесваше.

По-дълго, отколкото се харесваше и на Елбраян. С котешкото око пазителят виждаше отлично в нощта. И все пак, когато провокиращият отговор на Пони долетя, той почти падна в една яма.

Пое си дълбоко дъх и прогони от ума си всякакви картини, които коментарът ѝ бе породил, като потъна напълно в настоящето. Затича се към шума от битката, адреналинът пробяга през вените му и той изпадна в състояние, подобно на транс. Бе същинско въплъщение на войн, движещ се в перфектен баланс и с изострени сетива, които откриваше в би'нел дасада, своя сутрешен танц с меч.

Сега той бе Нощната птица, обученият от елфите боец. Дори стъпката му сякаш се смени, ставаше по-лека и гъвкава.

Скоро бе достатъчно близо, за да види сражаващите се. Трябваше да си припомня постоянно, че за разлика от скъпоценния си камък, той самият не вижда много надалеч и паурите и гоблините са слепи за ставащото отвъд светлината на факлите им. А за тези, които не носеха факли, нощната битка в гората бе повече въпрос на усет. Пазителят гледаше, преценяваше ситуацията и се опитваше да не се разсмее на глупостта, на която ставаше свидетел. На това, че хора и паури често се разминаваха, понякога само на десетина фута, без въобще да се забележат.

Пазителят знаеше, че е време да си намери мястото. Забеляза двама гоблини, привели се ниско в основата на едно дърво. Гледаха на запад, откъдето бе дошла последната атака. Елбраян ги виждаше ясно, но те тънеха в мрак и нямаше как да го забележат. Тих и бърз, той се втурна безшумно към тях, приближи ги внимателно и с мощен скок се озова помежду им. Могъщият му меч се развъртя и започна да сече. Единият гоблин падна мъртъв. Пазителят изтръгна острието и се завъртя на другата страна. Вторият гоблин бе на колене и притискаше стомаха си, посечен от първия удар. Буря полетя напред, мощен и сигурен, и отсече грозната глава на създанието.

Нощната птица побягна, прекоси леко откритото тревисто пространство, като от време на време се качваше по дърветата, за да обхване по-добре сцената на разиграващото се наоколо. Винаги поглеждаше и къде е Пони и дали има нужда от помощта му.

Секундите изглеждаха като дълги минути на нетърпеливата Пони, която стоеше притихнала на седлото, скрита под покрива на сплетените клони на няколко бора. От време на време забелязваше или чуваше движение недалеч от нея, но не можеше да определи дали е човек или паур, или пък елен, изплашен от шума на битката.

През цялото време галеше с пръсти камъните, които бе избрала: графита и магнетита, могъщия рубин, предпазващия серпентин и малахита.

— Побързай, Елбраян — прошепна тя, нетърпелива да се намеси в битката, да нанесе първите удари, които да я отърват от типичната нервност. Така започваха за нея битките — освен, разбира се, неочакваните такива — с присвиване на стомаха и избиване на студена пот от чакането.

Един удар щеше да я отърве от тази нервност, когато адреналинът и целеустремеността я завладеят.

Чу шум пред себе си и забеляза някаква огромна фигура. Нямаше нужда от светлината на диаманта, за да разбере какво е грамадното създание. Протегна ръка и надигна графита, камъка на мълниите, призовавайки силите му. Поколеба се за миг, оставяйки силата да се натрупва, а великанът и шепата му съюзници да заемат позиции над една падина, пълна с рехави дръвчета.

Изчака още малко — съмняваше се, че светкавицата ще убие много от създанията, и бе сигурна, че няма да унищожи великана. Ако освободеше магията, щеше да разкрие къде се намира и да се озове в разгара на битката. Може би щеше да изскочи по-добра възможност.

Но тогава великанът изрева и метна огромен камък на запад, откъдето бързо приближаваше група хора, и това предреши действията ѝ. Гоблини и паури завиха от злоба — мислеха, че са хванали малката групичка и бързо ще я избият.

Тогава падна мълнията, внезапна, разтърсваща и ослепителна експлозия от бяла енергия. Няколко гоблини и двама паури полетяха към земята, а великанът бе блъснат така силно назад, че изкорени едно дърво.

Но най-важното според Пони бе, че хората бяха предупредени и видяха точния брой на враговете си при това внезапно осветяване.

Обаче нейната позиция бе разкрита. В малката долина между нея и изчадията пламнаха огньовете, ударените от мълнията дървета пламнаха като факли. Великанът, повече ядосан, отколкото наранен, тръгна към нея, като бръкна в огромна торба и извади нов камък.

Пони мислеше да изстреля още една мълния, но графитът бе изключително изтощителен и тя знаеше, че този път трябва да е по-

съсредоточена. Затършува из камъните си. Ръцете на великана вече се вдигаха.

Тя можеше само да се надява, че няма да я улучи.

Но в този миг се появи нова светлина, озаряваща великана и неговите спътници. Ярка и бяла светлината на диамант. Тя проблесна само за секунда-две, даде на Пони ясна картина на враговете и разсея за миг великана.

Това бе всичко, от което Пони се нуждаеше. Тя вдигна магнетита, рудния камък. Съсредоточи се върху магията му, взря се през енергията му, търсейки нещо, което да го привлече, каквото и да е. „Видя“ мечовете на паурите, металната тока на колана на едно джудже. Гледката на великана, осветен от диаманта, дойде ясна в съзнанието ѝ, особено надигнатите ръце, грамадни и готови да метнат камъка.

Той носеше метални ръкавици.

Пони бързо съсредоточи енергията на магнетита, блокирайки всякакви други метални влияния освен това на едната великанска ръкавица.

Призова силата на камъка и го остави да полети като снаряд, много по-бързо и мощно дори от смъртоносните стрели на Елбраян.

Великанът отново надигна камъка над главата си. Мислеше да го метне по посока на невидимия и пускащ светкавици заклинател. Но внезапно в дясната му китка избухна изгаряща болка и тя изгуби цялата си сила. Камъкът падна от хватката му и се стовари върху рамото му, преди да падне безполезен настрани.

Великанът почти не усети ожулването по рамото, тъй като китката и дланта му бяха напълно смазани, а малкото останало от металната ръкавица се бе забило в кожата му. Два пръста висяха почти отрязани на парченце кожа, а трети беше просто изчезнал.

Великанът залитна, ослепен от болка и изненада.

Тогава го удари втора светкавица, която го просна на земята. Почти изгубил съзнание, той не чу как малцината му другари побягнаха в тъмната нощ. Пони пришпори Симфония отвъд дърветата, към долината. Насочи го през гъсталаците и извади мечата си. Не срещна никаква съпротива, когато връхлетя върху гърчещия се великан.

Уби го бързо.

Сигурен в способностите и преценката на Пони, Нощната птица не спря на едно място, след като отбеляза целта ѝ със светлината на

диаманта.

Потъна отново в мрака, отправяйки се на север, невидим за хора и чудовища.

Видя група бежанци да пълзят през папрати, а на нисък клон над тях, двама гоблини държаха остри копия и се целеха, чакайки възможност за изгоден удар.

Ястребокрилия се надигна и миг по-късно един от гоблините падна от клона.

— Кво? — каза другият, извърщайки се към мястото, където допреди миг бе стоял другарят му. Чудеше се защо е скочил.

Следващият изстрел на пазителя го удари право в слепоочието и той умря преди да рухне на земята до спътника си.

Хората долу се разшумяха, несигурни какво е паднало между тях.

Нощната птица се придвижи бързо напред, скъсявайки разстоянието.

Един човек се изправи с лък в ръка, щом усети приближаването му.

— Какво? — възкликна той невярващо, а сетне прошепна: — Нощната птица.

— Последвайте ме — каза пазителят. — Тъмнината не е проблем, аз ще ви водя.

— Това е Нощната птица — обади се друг.

— Кой? — попита трети.

— Приятел — бързо обясни първият и малката групичка — петима мъже и три жени, тръгнаха подир пазителя.

Скоро Елбраян забеляза още една група бегълци, които пълзяха в тъмнината, и поведе останалите след тях. Внезапно хората му станаха над двадесет и той ги предвождаше в търсене на врагове. Добре разбираше тънкостите на нощната схватка и огромното предимство, което му даваше котешкото око. Голямото сражение около тях бързо се разпадна на малки схватки, осеяни с писъци и псувни, със стрели в тъмнината и случайни сблъсъци между неприятели или дори другари. Някъде в далечината се чу грачещият рев на паур, последван от оглушителен трясък и Нощната птица разбра, че още някой от враговете им е имал нещастieto да се натъкне на Пони.

Прехапа устни и устоя на порива да се втурне назад, за да провери как е любимата му. Трябваше да ѝ се довери, повтаряше си той. Тя знаеше как да се бие и денем, и нощем, при това както с меча си, който въртеше умело, така и с магическа сила.

Още една битка се разрази в противоположната посока — група гоблини връхлетя върху оцелелите човеци в северния край. Този път резултатът бе трудно определим, тъй като крясъци и на хора, и на гоблини огласиха нощта. Битката привлече още войни, докато гората не се изпълни със сражаващи се. Пазителят разположи своята група на напълно защитна позиция и след това тръгна да изследва околността.

Всеки човек, минал оттам, бе привличан и така скоро членовете на групата станаха повече от тридесет. Каквито и врагове да приближаваха, Нощната птица ги осветяваше и стрелците му можеха да ударят внезапно и смъртоносно.

Когато районът в непосредствена близост се изчисти от чудовища, Нощната птица остави групата си да тръгне напред, подреждайки хората така, че да могат да се напътстват един друг само с докосване.

На няколко места дълбоко в гората пламнаха факли, а от много други се дочуха писъци, но нямаше ясна следа от битка, в която групата да се включи. Тези, които крачеха редом до пазителя, запазиха спокойствие и последователност и се движеха организирано, а Нощната птица неуморно обикаляше около тях и ги напътстваше. Той неведнъж забеляза врагове да се промъкват през храстите, но реши да не разкрива хората си.

Не още.

Скоро звуците от битката заглъхнаха, оставяйки гората мрачна и притихнала. В далечината пламна факла и Нощната птица предположи, че това са паурите, нахални и сигурни в изхода от битката. Придвижи се към най-близкия от бойците си и му каза да предаде на другарите си, че времето за удар приближава.

След това пак разположи хората си на защитна позиция и се промъкна напред сам. Добре запознат с тактиката на паурите, той пресметна, че онези с факлата ще формират центъра на атаката, а останалите ще ги обкръжават като спици на колело. Светлината от факлата бе на не повече от 200 фута, когато пазителят срещна края на

една от тези спици, двама гоблини, приклекли зад гъста групичка брези.

Нощната птица умело се промъкна зад нищо неподозиращата двойка. Мислеше да ги освети с диаманта, за да могат стрелците му да ги повалят, но реши друго и се приготви да нанесе един решителен удар.

Приблужи ги сам, напредвайки стъпка по стъпка.

Ръката му запуши устата на гоблина отляво, а мечът му прониза дробовете на онзи отдясно. Остави Буря да падне с мъртвия гоблин и сграбчи косата на другия гоблин с дясната си ръка, като плъзна лявата така, че да стисне брадичката му. Преди гоблинът да успее да изкрещи, пазителят извъртя ръце наляво, а после рязко в другата посока.

Гоблинът нямаше шанс дори да извика. Чу се единствено пукането на стрoшения му врат — като пращане на настъпен сух клон.

Пазителят прибра Буря и се придвижи към центъра на атаката. Разглеждаше формацията на враговете, която бе точно каквато подозираше.

Преброи ги внимателно и се оттегли към чакащата го група.

— Идват чудовища — обясни той, — трима паури носят онази факла.

— Тогава покажи ни ги и да приключваме с тях — обади се един нетърпелив войн и мнозина му запригласяха.

— Това е капан — допълни пазителят, — повече паури и гоблини чакат в мрака, а зад дърветата дебнат двама великани.

— Какво да правим тогава? — попита човекът вече много по-унило.

Пазителят огледа хората си и на лицето му се появи крива усмивка.

Смятаха, че са притиснати — това бе ясно от израженията им. Но Нощната птица, който се беше борил с чудовища по време на целия път до Барбакан, знаеше по-добре.

— Първо ще убием великаните — отговори той спокойно.

Белстър и Томас гледаха и слушаха какво става от далечния хълм.

Изнервеният ханджия постоянно потриваше ръце и се напрягаше да разбере какво се случва долу. Трябваше ли да изтегли силите си? Или да продължи битката?

Можеше ли? Плановете изглеждаха тъй логични, когато ги правеха, така лесно изпълними. Тогава изглеждаше, че при нужда хората ще могат да бъдат изтеглени. Но битките никога не протичаха по план, особено в тъмна и объркваща нощ.

Зад него Томас Гингеварт се бореше със също толкова трудна дилема. Той бе корав човек, кален в битки, но при цялата си омраза към чудовищата, все пак си даваше сметка, че да ги привлече в открита битка, е безумие.

И той не можеше да разбере какво точно става. Чуваше отделни писъци — повече на чудовища, отколкото на хора, и виждаше проблясвания на светлина. Няколко изненадващи лумвания, ярки и внезапни, привлякоха неговото и на Белстър внимание, тъй като не бяха от факли.

Белстър разбра, че става дума за магия.

Проблемът бе, че нито Белстър, нито Томас имаха идея кой хвърля заклинанията. Тяхната малка банда не притежаваше скъпоценни камъни, а и да ги имаше, не можеха да ги ползват. Но пък и гоблините, паурите и великаните не владееха такава магия.

— Трябва да решим какво да правим, и то бързо — отбеляза Томас, гласът му бе пълен с раздражение.

— Янсен Бриджис ще се върне скоро — отговори Белстър. — Трябва да открием кой създава тази магия.

— Не сме го виждали от доста време — продължи Томас. — Чакането ни може да е напразно, ако магията е изчерпана или заклинателят е мъртъв.

— Но кой е той?

— Може би Роджър Локлес — отговори Томас. — Той винаги има някой скрит коз в ръкава си.

Белстър не бе особено сигурен в това, макар идеята, че Роджър владее някаква магия, да не бе нещо ново за него. Легендите за крадеца може и да бяха преувеличени, но подвизите му наистина бяха впечатляващи.

— Тогава да ги изтеглим — реши тогава Томас. — Запали сигналните факли и прати бегачи да разнесат заповедта. Битката свърши.

— Но Янсен...

— Нямаме време да чакаме — твърдо го прекъсна Томас. — Изтегли ги.

Белстър сви рамене, тъй като не можеше да възрази логично. Но да дадат сигнала за отстъпление, един човек дотича при тях.

— Нощната птица! — извика той. — Нощната птица е дошъл, заедно с Авелин Десбрис!

Белстър се втурна да го посрещне.

— Сигурен ли си?

— Лично видях Нощната птица — отговори Янсен, защото това бе той. Едва си поемаше дъх. — Трябва да е той, никой друг не би могъл да се движи с такава грация. Видях го да убива гоблин, и то с невероятно умение. Размахваше меча ей така — и махна с ръка в опит да имитира движението.

— За кого говори той? — попита Томас, докато слизаше да се присъедини към тях.

— За пазителя — отвърна Белстър. — А Авелин? — попита той Янсен. — Говори ли с Авелин?

— Трябва да е той — отговори Янсен, — светлината от мълниците, поваляща паури, помитаща великани. Те са се върнали при нас!

— Предполагаш твърде много — обади се прагматичният Томас, сетне се обърна към Белстър. — Можем ли да се надяваме наблюденията на този човек да са верни? Ако той бърка...

— Тогава пак сме се сдобили със съюзници, и то могъщи — отговори Белстър. — Но нека наистина запалим факлите. Да се прегрупираме и да видим колко силни сме станали.

Белстър нетърпеливо се спусна по хълма. Тайничко се надяваше старите му другари от Дъндалис наистина да са се върнали да помогнат на каузата.

Израженията им издаваха смесени чувства. Някои кимаха нетърпеливо, други с колебание, а трети се споглеждаха със съмнение към другарите си.

— Факлите маркират центъра на паурската защитна позиция — бързо обясни Нощната птица. — Пътят пред нас е отворен, ако сме достатъчно бързи и умни. Трябва да ударим силно и сигурно, след което да сме подготвени за всякакви атаки.

— Центъра? — попита един мъж със съмнение.

— На паурския защитен кръг — обясни пазителят. — Малка група по средата на широк периметър.

— Но ако нападнем там, точно в средата, те ще ни обградят — отговори човекът и се чуха недоверчиви изсумтявания в негова подкрепа.

— Ако нанесем достатъчно силен удар в центъра и убием великаните, другите, особено гоблините, няма да посмеят да се изправят срещу нас — отговори пазителят уверено.

— Факлите не са нищо друго освен примамка — отвърна онзи, повишавайки глас така, че пазителят и още неколцина му направиха знак да е по-тих.

— Факлите наистина са предназначени да примамват враговете — призна Нощната птица. — Но тези врагове се предполага да бъдат разпознати и подмамани още по краищата на защитния пръстен. Ако се придвижим без повече отлагане, пътят ни към сърцето на защитата им ще е открит, а враговете ни няма да очакват толкова силно нападение.

Мъжът понечи да възрази отново, но хората около него, чиято вяра в пазителя растеше, му изшъткаха.

— Тръгвайте тихо и по трима в редица — упъти ги Нощната птица. — Тогава ще оформим тясна примка около центъра и ще ги убием, преди да успеят да извикат подкрепления. Все пак мнозина от групата си размениха изпълнени със съмнение погледи.

— Вече месеци наред се боря с паурите, това е тактиката им, сигурен съм — обясни Нощната птица.

Увереността му вдъхна кураж на тези най-близо до него и те се обърнаха към останалите, кимвайки им окуражително.

Групата тръгна незабавно, като Нощната птица бе далеч напред и начело. Той се върна на мястото, където бе убил двамата гоблини, и с радост откри, че телата им си лежат непокътнати, а в района няма нови следи. Враговете не бяха безчислени и спиците на защитния кръг бяха малко, пресметна той, тъй като когато бе претърсил околността, насочван от светлината от паурите, не видя други чудовища.

Поведе силите си право напред, след което ги разпръсна във ветрило, само на около тридесет фута от паурите — и от великаните, осъзна той, тъй като двата гиганта още бяха на местата си, притиснати

плътно към един дъб, използвайки дънера му, за да се крият в сенките от предателската светлина.

Пазителят пое предпазливо по пътя си. Мина покрай хората си, давайки им сигнал да са готови, и стисна здраво диаманта в юмрука си.

Далеч вляво от тримата паури той намери нисък, дебел клон и бавно се покатери на него, съвсем безшумно. После избра внимателно пътя си по здравето дърво, приближавайки до ствола му все повече и повече.

Както и до великаните.

Пазителят се съсредоточи върху камъка и призова енергията му, но не я освободи.

Призоваваше и призоваваше, а ръката му потръпна от натрупаната магия на камъка, която молеше да бъде освободена.

Нощната птица се затича по клона и паурите погледнаха по посока на звука.

А след това и те, и великаните извърнаха очи, заслепени от внезапно избухналата, бяла светлина, по-светла от самия ден.

Нощната птица врълетя върху изненаданите паури и се гмурна надолу към най-близкия великан, макар че главата на чудовището бе на едно ниво с неговата. Той знаеше, че няма да има втори шанс, затова грабна Буря в две ръце и спря движението си, насочвайки всяка частица от силата си в това гмурване.

Острието, очертаващо линия бяла светлина, почти неразличима в ослепителния блясък на диаманта, удари с всички сила челото на великана, преминавайки през костта и разкъсвайки мозъка. Гигантът зави, хвана се за главата и рухна назад.

Другият великан се втурна към него само за да бъде посрещнат от залп жилещи стрели.

Нощната птица смени посоката си, катерейки се бързо по друго дърво.

Паури и гоблините запищяха и се пръснаха във всички посоки, а стрелците трябваше да насочат мерника си към приближаващите се цели.

Оцелелият великан се отърси от първия порой стрели и се хвана здраво за дървото. Смяташе да го изтръгне и да смаже пазителя, мизерния плъх, който току-що бе нанесъл смъртоносна рана на

неговия брат. Обърна се с рев на гняв и болка, след което замлъкна, щом видя, че пазителят го гледа иззад тетивата на странен лък.

Нощната птица вече бе изтеглил Ястребокрия. С изопнати възлести мускули, с ръце, опънали тетивата, и крака, здраво захванали се за клона и ствола, той бе останал в една поза, докато великанът не бе застанал на позиция точно пред него и не го бе погледнал.

Тогава пусна стрелата си, която се заби в лицето на изчадието, потъвайки дълбоко, докато изчезна напълно.

Ръцете на великана се размахаха диво и безпомощно, след което той рухна на колене, падайки точно до брат си, който все още се гърчеше в прахта.

Нощната птица не ги гледаше, бе твърде зает да се катери, защото беше уязвим на тази ниска позиция. И след това от един висок клон той загледа битката и внимателно подбра целите си, като убиваше тези изчадия, които бяха прекалено добре скрити, за да бъдат видени от другарите му на земята.

— Крийте се — извика пазителят и миг по-късно изгаси диамантената светлина, оставяйки района в пълен мрак, ако не се броеше една паднала факла, която вече гаснеше.

Нощната птица стисна очи, след което ги отвори бавно, за да се приспособят към тъмнината и за да може котешкото око още веднъж да поеме контрол над тях. Чудовищата все още не бяха победени, бързо осъзна той, защото няколко групи се бяха обединили и упорито продължаваха да настъпват, главно от юг. Елементът на изненадата си бе отишъл, а противниците им все още превишаваха драстично оскъдната им сила от трийсет човека.

— На север — каза той колкото се може по-тихо, — стойте заедно на всяка цена. Ще се присъединя към вас възможно най-скоро.

Докаато войниците се измъкваха през храсталаците, пазителят обърна вниманието си на юг, откъдето приближаваха много групи чудовища.

Мислеше как да ги възпре, дали да не ги подмами в дълга и заобиколна гонитба на юг.

Но тогава той погледна зад линията на зверовете и видя обгърнатата в синьо фигура на жена на кон.

— Бягайте — изкрещя пазителят на хората, — бягайте за живота си!

И Нощната птица отново се закатери трескаво по дървото, но не от страх от паурските арбалети.

Доверявайки се на превъзходното чувство за ориентация на Симфония, Пони пришпори коня през гъсталаците. Профуча покрай двама сащисани паури — които закрепяха и хукнаха да я гонят — и подсили щита на серпентина.

Чудовищата я обкръжиха, търчейки и надавайки викове на злобна наслада.

Тогава, само за едно мигване на паурско око, всички те пламнаха, както и дърветата наоколо.

Пони профуча през пожара, мъчейки се да задържи защитния щит.

Премига невярващо, когато приближи огромния дъб в края на огньовете и видя по него да се спуска Нощната птица.

Пони подкара Симфония към най-долния клон и пазителят падна на земята пред нея и веднага се превъртя, за да потуши няколко случайни пламъчета.

— Можеше да ме предупредиш — нахока я той, докато от туниката му се издигаха няколко струйки дим.

— Нощта е доста гореща — със смях отвърна Пони и подкара Симфония до него. Сетне се наклони на една страна и му протегна ръка.

Елбраян я пое — попадайки под защитния щит веднага щом пръстите им се докоснаха — и се покатери зад нея. Двамата се отправиха напред в тръс, сигурни, че наоколо няма чудовища, които да ги преследват.

— Трябва да си по-внимателна къде взривяваш — продължи да я хока пазителят.

— А ти по-мъдро да избираш прикритията си — отвърна Пони.

— Има и други начини освен скъпоценните камъни — възрази пазителят.

— Тогава научи ме на би'нел дасада — отговори тя без колебание.

Пазителят си замълча, знаеше, че с жена като Пони никога няма да има последната дума.

ГЛАВА 8

НАМЕСАТА НА СЪВЕЩТА

На една ливада, на двадесетина мили от Земепад, керванът от Сейнт Мер-Абел направи последна смяна на конете. Монахът Пембълтън, който бе довел отпочиналите животни, носеше и вести, които не бяха добре приети от водачите на кервана.

— Трябва да се придвижим още по на изток тогава — разсъди брат Браумин Херде, поглеждайки на северозапад, към техния предварително начертан курс, като че виждаше как орда изчадия се спуска към тях.

Брат Франсис погледна Браумин заплашително, тъй като младият и амбициозен монах приемаше всяка малка промяна в плана му като лична обида.

— Успокойте се, братко Франсис — отбеляза отец Йойона, като видя, че изнервеният мъж хапе устната си. — Чухте добрия монах Пембълтън.

Всичко между Земепад и Дивите земи е потънало в чудовища.

— Можем да се крием от тях — възрази брат Франсис.

— Но на каква цена? — попита отец Йойона. — Ще се изтощим магически. А и колко ли ще се забавим? — Възрастният мъж въздъхна, а Франсис изръмжа и се оттегли. Йойона се обърна отново към Пембълтън, едър и пълен мъж с гъста черна брада и гъсти вежди.

— Разкажете ни повече за пътя, добри ми Пембълтън, познавате местността далеч по-добре от нас.

— Накъде пътувате? — попита монахът.

— Това не мога да разкрия — отвърна Йойона. — Трябва да знаете само, че е нужно да продължим на север, отвъд Гористите земи.

Пембълтън потърка бузата си.

— Има път, който ще ви изведе на север, минава през източните покрайнини на Гористите земи, а не през западните, както сте запланували. Пътят е добър, макар и рядко използван.

— А дочува ли се мътва за гоблини и паури?

Монахът сви рамене.

— Ни дума — призна той. — Изглежда, че чудовищата са дошли от северозапад, преминавайки през Гористите земи и трите града Дъндалис, Тревясал лъг и Края на света. Оттам са се понесли на юг, но от това, което знам, не са се отправяли на изток.

— Разумно е да потеглите натам — добави обнадеждено Пембълтън. — Малко неща на изток биха събудили интереса на изчадията. Няма градове или селца, и има много малко чифлици — а може би вече и тях ги няма.

В този момент към тях се присъедини по-млад монах, който носеше чанта, пълна с навити пергаменти, чиито краища стърчаха от нея. Брат Франсис незабавно му препречи пътя и издърпа чантата от ръцете му.

— Благодаря ви, братко Делман — каза спокойно отец Йойона на стреснатия младеж и му даде знак да се връща при останалите.

Брат Франсис започна да рови из свитъците, накрая избра един и го издърпа. Разви го и го опъна до един дървесен ствол, а отец Йойона, брат Браумин и Пембълтън се събраха около него.

— Пътят ни минава точно през Тревясал лъг — отбеляза брат Франсис, отбелязвайки с пръст линията по картата.

— В такъв случай очаквайте битки на всяка крачка — искрено отвърна Пембълтън. — А Тревясал лъг по всички данни вече е станал аванпост на паурите. Там е пълно и с великани.

— Откъде минава този източен път? — запита отец Йойона.

Пембълтън се приближи до картата, огледа я и прокара пръст на изток от сегашната им позиция, после на север, минавайки през потесните региони на източната част от Дивите земи и право към южен Алпинадор.

— Разбира се, ще можете да завиете обратно на запад, преди да минете отвъд Гористите земи и да се промъкнете на север от трите града.

— Какъв терен ни очаква — попита отец Йойона. — Бил ли си там?

— Веднъж — отговори монахът. — Когато възстановиха Дъндалис след гоблинското нападение — преди няколко години, разбира се. Пътят минава през гора, разположена върху хълмове, оттам идва и името на региона.

— Гора значи, не е особено подходящо за фургони — намеси се брат Браумин.

— Не е толкова лошо — отговори Пембълтън. — Гората е стара, но дърветата не са пуснали корени по пътеките. Единственият проблем е еленовият мъх, с него ще се сблъскате не един и два пъти.

— Еленов мъх? — учуди се брат Франсис и всички се обърнаха към него. Бяха изненадани, че не е разпознал името. Той посрещна любопитния поглед на отец Йойона и отново сви очи заплашително. — Нищо не пише за него в книгите — отвърна той на незададения въпрос на отца.

— Това е бял шубрак, растящ ниско по земята — обясни Пембълтън. — Конете ви няма да имат проблем да минат през него, макар че ще се захване за колелетата ви. Но други растения няма, дърветата хвърлят твърде плътен покров. Ще преминете, независимо къде решите да завиете на запад.

— Ще се придържаме към оригиналния маршрут — остро отвърна брат Франсис.

— Извинете, добри ми братко — отговори с поклон Пембълтън. — Не искам да ви отклонявам. Просто ви предупредих...

— За което сме искрено благодарни — каза му отец Йойона, макар че докато говореше, гледаше право към Франсис. — Питам ви сега, ако вие трябваше да избирате, с вашия опит, накъде бихте тръгнали?

Пембълтън се почеса по гъстата брада, обмисляйки възможностите.

— Бих тръгнал на изток — каза той. — Подир това на север, точно към Алпинадор. Земята е почти незаселена, но ще намерите живеещите там варвари приветливи, макар и не много склонни да помогнат.

Отец Йойона кимна, а брат Франсис отвори уста да възрази.

— Ще отидете ли да говорите с конярите ни, да ги упътите за източния път? — помоли Йойона монаха. — Трябва незабавно да потеглим.

Монахът отново се поклони и отмина, но няколко пъти се обърна назад.

— Върховният абат... — започна брат Франсис.

— Не е тук — твърдо го прекъсна отец Йойона. — Ако беше, щеше да се съгласи с новия маршрут. Преглътнете гордостта си, братко. Не подхожда на човек с вашето положение.

Брат Франсис понечи да оспори думите му, но не можа да каже нищо, обзет от пълна ярост. Той бързо събра пергаментите и ги накъса на много места, докато грубо ги прибираще — нещо, което никога не бе правил, и отлетя нататък.

— Отива да съобщи на върховния абат — каза брат Браумин.

Отец Йойона се засмя при тази мисъл, убеден, че изборът му е правилният и Франсис е просто прекалено заслепен от гнева и наранената си гордост, за да погледне нещата от правилния ъгъл.

Керванът скоро отново бе на път, движейки се без проблем по източния път. Брат Франсис не се показва от фургона си този ден, макар че монасите, които пътуваха с него, бързо го изоставиха. По техните думи той само се мусел.

— В някои ситуации можем да разчитаме на върховния абат Маркварт — прошепна отец Йойона, намигвайки на брат Браумин.

Младият монах се ухили широко, винаги доволен да види амбициозния Франсис поставен на мястото му.

Както им бе казал Пембълтън, пътят бе лесен и чист. Монасите, претърсващи областта с кварца, докладваха, че няма никакви чудовища наблизо, само дивите животни в гората. Отец Йойона наложи постоянно и спокойно темпо. Не можеха да си позволят да претоварят тези коне отвъд силите им, тъй като не очакваха повече смени в остатъка от пътя си към Барбакан и обратно, докато не се срещнеха отново със същия калугер, за да сменят тези коне с оставените на грижите му.

Разбира се, при положение че малкото селце на Пембълтън оцелееше през следващите няколко седмици, а предвид слуховете за изчадия само на двадесетина мили оттук, на монасите им оставаше само да се молят за това.

Пътуваха до късно през нощта, като отец Йойона дори си позволи да освети гората с диамант. Лагеруваха точно на пътя, разполагайки фургоните в кръг за защита. С голяма грижа се отнесоха към безценните коне, почистиха копитата им и внимателно провериха подковите им. Животните бяха изтрити и заведени на паша в близката

долчинка, а около тях бе разположена повече стража, отколкото при фургоните.

Продължиха леко и през следващия ден, но сега пътят им щеше да е много по-дълъг и нямаше начин да спазят срока, без да пришпорят конете. Брат Франсис дотича до фургона на отец Йойона и се качи, за да му напомни именно това.

— А ако ги претоварим дотолкова, че да не могат да продължат — възрази отецът.

— Има си начин — спокойно каза брат Франсис.

Отец Йойона знаеше за какво говори той — в старите тонове Франсис се бе натъкнал на формула, комбинация на магическите камъни, която можеше да изтръгне живата сила на едно животно и да я даде на друго. Отец Йойона намираще процеса за варварски и се молеше да няма повод дори да го обсъжда. Беше се надявал да удържа похода по план, за да възпира Франсис, защото амбициозният и нетърпелив брат със сигурност имаше желание да опита новата магическа комбинация само за да добави голяма бележка в своя доклад за пътуването. Сега, когато бяха изправени пред дълъг и тежък път, отецът погледна брат Браумин, който само сви рамене. Накрая Йойона вдигна ръце пораженчески и каза на брат Франсис:

— Направи го.

Монахът кимна, без да може да скрие усмивката си, и се оттегли.

Използвайки тюркоаза и хематита, монасите под ръководството на брат Франсис хванаха първите елени за по-малко от час. Нещастните диви животни бяха завързани зад конете и върху тях отново бе използвана комбинацията на хематита и тюркоаза, този път, за да изсмучат живота им и да го предадат на конете.

Скоро елените бяха оставени назад, два от тях мъртви и още два твърде немощни, за да се държат на краката си. Отец Йойона ги погледна с искрено съчувствие. Той трябваше отново и отново да си напомня важността на мисията им и факта, че ако не намерят отговори и чудовищата не бъдат прогонени, още много хора и животни щяха да страдат.

Въпреки това гледката на изтощените животни на пътя го натъжи изключително много. Абеликанският орден не бива да си позволява такива тъмни деяния, помисли си той.

Още елени бяха докарани и веднъж дори една огромна мечка, която не представляваше заплаха, тъй като ѝ бе повлияно телепатично. Постоянно освежавани от откраднатата енергия, конете преминаха повече от 60 мили, преди слънцето да залезе, а керванът отново пътува дълго през нощта.

С изобилието на диви животни и отсъствието на чудовищата нито Йойона, нито Франсис се съмняваха, че до няколко дни ще се върнат в графика, независимо от обиколния път.

— Само гоблини — обяви един човек, удряйки канчето си с ейл по дъбовата маса така силно, че металната дръжка се счупи и златистата течност се разля. Човекът бе едър и силен, с едри плещи и гъста брада. Той обаче не се открояваше с нищо в това събрание на тридесетима мъже от Тол Хенгор. Всички бяха като него — високи, силни и закалени от свирепия климат на южен Алпинадор.

— Поне стотина гоблини — обади се друг. — И с тях има един-двама великани, без съмнение.

— И онези ужасни малки джуджета — добави трети. — Грозни като кучешки задник, но по-здрави от подкова!

— Ха! Пак ще ги смачкаме, всичките! — изръмжа първият.

Вратата на хана се отвори и всички се извърнаха, за да видят как влиза мъж, висок дори по алпинадорските стандарти. Той бе видял повече от шестдесет зими, но стоеше изправен като двадесетгодишен младеж и нито в мускулите, нито в стойката му се долавяше някаква отпуснатост. В града и из цял Алпинадор се носеше мълвата, че този човек е омагьосан от феи и в някаква степен това бе вярно. Косата му бе руса и дълга, спускаше се до доста под раменете, а лицето му бе украсено от добре поддържана златиста брада, подчертаваща очите му — ясни и сини като чистото северно небе. Всички хвалби секнаха на мига в присъствието на този велик човек.

— Виждал ли си ги? — попита един от мъжете. Много глупав въпрос за всеки, който познаваше пазителя Андаканавар.

Той приближи дългата маса и кимна, след което изтегли гигантския си клеймор иззад рамото си и постави окървавеното му острие на масата.

— Е, остана ли нещичко и за нас? — запита един мъж и избухна в смях, който скоро зарази всички.

Всички, освен един.

— Остана прекалено много — отвърна мрачно Андаканавар и стаята притихна.

— Само гоблини — повтори решително човекът, разлял ейла си.

— Гоблини, великани и паури — поправи го пазителят.

— Колко великани? — долетя въпрос от края на залата.

— Бяха седмина — отвърна пазителят, надигайки блестящото си острие пред очите им, — но сега са само пет.

— Не са толкоз много — казаха двамина едновременно.

— Твърде много са — повтори Андаканавар, този път по-твърдо. — Докато техните по-малки слуги ви държат заети, великаните ще унищожат Тол Хенгор.

Гордите северняци се спогледаха ядно и нервно, не знаеха как да отвърнат на това. Почитаха Андаканавар дълбоко — никога не ги беше подвеждал. За последните няколко месеца нашествието по суша и море бе притиснало много градове на Алпинадор и немалко вече бяха паднали. Обаче където бе неуморимият Андаканавар, везните се накланяха в обратната посока и алпинадорците се представяха добре.

— Какво да правим тогава? — попита Брюнхелд, вождът на Тол Хенгор.

Мъж, голям колкото мечка, се бе опрял на масата и гледаше пазителя в очите. Махна с ръка на жената, която чакаше до стената на кръглата шатра, и тя взе един парцал и приближи великия пазител.

— Ще отведеш хората си на запад — обясни Андаканавар и подаде клеймора си на жената. Тя започна да го чисти с благоговение.

— И да се крием в горите като жени и деца? — попита онзи, който бе разлял ейла си, и скочи от мястото си. Понеже бе пил прекалено много, той се олюля на нестабилните си крака и човекът до него го дръпна да седне отново.

— Ще продължа да се боря с великаните — каза пазителят. — Ако мога да ги победя или отвлека надалеч, ти и войните ти ще нанесете ответен удар и ще си върнете Тол Хенгор.

— Не искам да напускам дома си — отговори Брюнхелд и залата се смълча. Брюнхелд бе водачът. Беше спечелил тази позиция в битка и племето щеше да послуша думите му, каквото и да кажеше

Андаканавар. — Но ще ти се доверя, приятелю — добави той и постави ръка на рамото на пазителя. — Удари ги бързо и силно. Би било най-добре, ако тези отвратителни същества не стъпят в Тол Хенгор. А ако го направят, надявам се да се махнат бързо. Не ми се нрави криеницата в гората, не и на моята възраст. — Последното бе изречено с намигване, тъй като той бе поне с 15 години по-млад от Андаканавар, който пък, от своя страна, живееше почти постоянно в дълбоката гора.

Пазителят кимна към водача, след това към всички останали. Взе парцала от жената и доизчисти кръвта от оръжието си. После го вдигна, за да го видят всички. Беше елфически меч, наречен Ледоразбивача, най-огромният предмет, правен някога от силвърил. Ледоразбивача никога не се нащърбваше и не се затыпяваше, а в ръцете на Андаканавар можеше да отсече някое по-малко дърво с един удар. Пазителят прибра меча в ножницата си, кимна към Брюнхелд и излезе.

Отец Йойона и Браумин Херде стояха на един висок хребет и гледаха към малкото селце долу — каменни къщи, скупчени в широка и плитка долина. Слънцето вече бе ниско на запад и хвърляше дълбоки сенки в долината.

— Отдалечихме се повече, отколкото предполагахме — разсъди братът.

— Алпинадор — съгласи се отец Йойона. — Или сме пресекли Гористите земи, или тези варвари са се нанесли отвъд признатата южна граница.

— Мисля, че е първото — отговори брат Браумин, — така смята и брат Байжюс, майстор в употребата на секстанта.

— Магията, използвана върху дивите животни, очевидно е ефективна, макар и неморална — рече Йойона.

Брат Браумин погледна своя спътник, изучавайки го. Той също не бе очарован от изсмукването на жизнената сила на невинни диви животни, макар да не изглеждаше така огорчен като Йойона.

— Дори упоритият Франсис се съгласи, че сме наваксали времето, изгубено в обикаляне — продължи старият отец. — Макар че той нямаше голям избор, след като и абат Маркварт се съгласи с източния път.

— Когато е несъгласен с нещо, брат Франсис рядко има нужда от подкрепа — дори и от тази на логиката — отбеляза Браумин и накара наставника си да се разсмее. — Сега той планира новия ни маршрут със същата страст, с която подготвяше и първоначалния.

— Не е голяма изненада — отвърна отец Йойона, снишавайки гласа си до шепот, когато видя, че приближават двама по-млади монаси. — Брат Франсис би сторил всичко, за да впечатли върховния абат.

Брат Браумин се подсмихна, но загуби доброто си настроение, когато видя мрачното изражение на новодошлите.

— Простете за нахлуването ни, отец Йойона — рече брат Делман.

Двамата млади монаси се поклониха.

— Да, да — нетърпеливо каза отецът, виждаше, че нещо не е наред. — Какво има?

— Група чудовища — обясни брат Делман. — Идват от запад и са се насочили към селцето.

— Брат Франсис казва, че можем лесно да ги избегнем — намеси се другият монах. — И това е вярно, но редно ли е да оставим онези селяни да бъдат избити?

Отец Йойона се обърна към Браумин, който клатеше глава така бавно, сякаш самото действие му причиняваше изключителна болка.

— Абат Маркварт ни даде указания, които са много ясни по този въпрос и не търпят компромис — каза тъжно непорочният. — Не бива да се свързваме с приятели или да се борим с врагове, поне докато не завършим мисията си в Барбакан.

Йойона погледна към селото и към струите дим, които мързеливо се издигаха от комините. Представи си колко тъмни щяха да станат те скоро, черен пушек, извиващ се над горящите къщи, докато мъже, жени и деца бягат с писъци на ужас и болка.

И след това умират в адски мъки.

— Какво нашепва сърцето ти, братко Делман? — попита неочаквано отецът.

— Аз съм верен на върховния абат Маркварт — отговори младият монах без колебание и изпъна решително рамене.

— Не те попитах какво би сторил, ако решението зависи от теб — обясни му Йойона. — Само искам да разбера какво ти нашепва

сърцето. Какво би било редно да сторят монасите от Сейнт Мер-Абел в ситуация като тази.

Делман отвори уста да каже, че трябва да се борят за живота на хората в селото, сетне се спря объркан. Отново опита да каже нещо, този път за голямата цел, за висшето благо на целия свят. Но спря и изпъшка безпомощно.

— Традицията на Абеликанския орден е да защитава тези, които не могат да се спасят сами — намеси се другият млад монах. — В нашия регион ние често сме приютявали селяните, които търсят закрила зад стените на абатството във времена на гибел, като при нашествието на паурите или развихрили се бури.

— Ами висшето благо? — попита отец Йойона, спирайки младия монах, преди да е набрал инерция.

Когато отговор не последва, Йойона опита друга тактика.

— Колко хора има долу според вас? — попита той.

— Тридесет — отвърна брат Браумин, — може би дори петдесет.

— Струват ли си петдесет живота провала на нашата мисия, риск, който със сигурност поемаме, ако се намесим?

Отново последва само мълчание. Двамата монаси няколко пъти се спогледаха, сякаш всеки искаше другият да намери правилния отговор.

— Знаем позицията на абат Маркварт по този въпрос — отбеляза брат Браумин.

— Абат Маркварт би настоял, че те не си струват потенциалната цена — безцеремонно каза отец Йойона. — И би защитил тезата си много добре.

— А ние сме верни на абат Маркварт — каза брат Делман, като че този факт слагаше край на дискусията.

Но отец Йойона нямаше да го остави да се измъкне така лесно, нямаше да остави Делман или когото и да било от другите да прехвърли отговорността за решението другиму. Решение, което според него засягаше същността на Абеликанския орден и бе в основата на спора му с Маркварт.

— Ние сме верни на заветите на Църквата — поправи го той, — а не на човеци.

— Върховният абат въплъщава тези завети — възрази брат Делман.

— Такава е нашата надежда — отговори отецът. Той отново погледна към Браумин, тъй като той бе видимо изнервен от думите му.

— Какво би казал ти, братко Браумин? — внезапно попита отецът. — Ти си бил в служба на Църквата повече от десет години; какво ти подсказва изучаването на заветите на Абеликанската църква? Според тия завети струват ли си петдесет или сто живота риска за висшето благо?

Браумин се напрегна, изненадан, че отец Йойона го оставя сам да решава, че го кара да разкрие публично това, което е в душата му.

Мислите му се върнаха към битката с паурите в Сейнт Мер-Абел, към селянина, когото абатът бе обсебил и чието тяло бе хвърлил на смърт.

Това действие бе към висшето благо — много паури бяха измрели от тази атака — и въпреки това оставяше лош вкус в устата и черен студ в сърцето.

— Струват ли си? — настоя Йойона.

— Да — отговори искрено Браумин. — Един-единствен живот си струва риска. Когато пред нас има толкова важна мисия, ние не бива да се отклоняваме от пътя си, за да спасяваме изпадналите в беда, но когато Господ ги разположи пред нас, ние сме длъжни по най-свят начин да помогнем.

Двамата млади монаси ахнаха едновременно, изненадани от думите, но и някак облекчени — това особено много личеше на лицето на младия Делман.

— А вие двамата — попита ги Йойона, — какво бихте предприели?

— Бих искал да спасим селцето — отговори брат Делман, — или поне да ги предупредим за приближаващото нашествие.

Другият монах кимна в съгласие.

Йойона се замисли, претегляше рисковете.

— Има ли други изчадия в района? — запита той.

Двамата млади монаси се спогледаха изненадано, сетне свиха рамене.

— И колко е голяма силата, която приближава? — отново попита отец Йойона.

Отново нямаше отговор.

— Трябва бързо да намерите отговор на тия въпроси — обясни отец Йойона. — В противен случай ще последваме декрета на абат Маркварт и ще продължим по пътя си, оставяйки тези селяни на мрачната им участ. Вървете! — рече им той, натирвайки ги като бездомни кучета. — Идете при ония, които ползват кварца. Намерете ми отговорите, и то бързо!

Младите монаси незабавно се поклониха, обърнаха се и забързаха нанякъде.

— Поемаш голям риск — отбеляза брат Браумин, щом двамата си тръгнаха. — Повече за себе си, отколкото за пътуването.

— А какъв е рискът за душата ми, ако подмина това? — попита Йойона. Аргумент, който временно смути брат Браумин.

— И все пак — каза накрая младият монах, — ако върховният абат...

— Абатът не е тук — напомни му отец Йойона.

— Но ще бъде, ако брат Франсис разкрие плана ти да се намесиш в битката с тези чудовища.

— Ще се оправя с брат Франсис — увери го отец Йойона. — Ако се наложи и с абата, ако той наистина намери пътя до тялото му.

Тонът му подсказа, че това е краят на спора, и въпреки основателните си страхове Браумин Херде се усмихна, когато Йойона решително мина покрай него. Неговият отец и наставник заемаше позиция. Понякога просто трябваше да послушаш сърцето си.

Нощта бе тъмна; пълната луна бе изгряла рано, но бе закрыта от гъсти и заплашителни буреносни облаци. Подходяща нощ, като се имаше предвид чудовищната сила, която приближаваше Тол Хенгор. Съставена от почти двеста звяра, тази свирепа банда вече бе опустошила две села и вероятно това чакаше и следващото по пътя им. Дойдоха от западния край на долината в тяхната типична полукръгова бойна формация, като гоблините, всеки от които носеше факла, образуваха външния периметър на защитата, докато паурите и великаните бяха скупчени в средата, готови да помогнат на фланговете или да се втурнат напред в атака. Макар да се движеха между два хребета, те не се бояха от засада. Алпинадорците по принцип не бяха стрелци, а дори и войните от селото да се бяха усъвършенствали в изкуството на далечния бой, броят им — според следотърсачите не повече от три дузини — нямаше да е достатъчен, за да предизвика

проблеми. Освен това великаните, които издържаха на много попадения на стрели, щяха да отговорят на атака по фланговете с опустошителен залп от огромни камъни. Не, паурските главатарии знаеха, че алпинадорците са опасни в близък бой и разчитат на своята голяма сила в това отношение, а не на тактиката удрай и бягай. И тъй, чудовищата бяха избрали този път за формацията, пред това да рискуват да разпръснат бандата си на по-малки групи по неравния терен на хребетите.

Така паурите ръководеха своята обединена сила с изключителна самоувереност, като всеки от тях нямаше търпение да пролее човешка кръв и да напои с нея кепето си.

Те нямаше как да знаят за силата, която идваше срещу тях. По дузина от монасите от Сейнт Мер-Абел дебнеха от всяка страна на долината, като брат Франсис ръководеше тези на северната стена, а брат Браумин бе начело на ония от юг. Отец Йойона стоеше най-отзад в командата на Браумин и притискаше до сърцето си хематита, най-ценния и всестранно употребим камък. Отецът първи се поддаде на магията и освободи душата си от телесните окови, издигайки се в нощния въздух.

Първата му задача бе достатъчно лесна. Той насочи невидимия си дух, придвижвайки се с голяма скорост към западния край на долината и пресрещайки идващата сила, преценявайки броя ѝ и бойния ѝ строй.

Духът му бързо се върна първо към северния хребет и брат Франсис, а после при брат Браумин, предавайки наученото и на двете групи. После, само със силата на мисълта, отец Йойона отново се отпрати към приближаващите чудовища.

Сега дойде ред на по-трудната задача на стария отец — да се внедри във вражеската сила. Тих и невидим, той премина неусетно пред предната гоблинска редица и стигна централната група, търсейки тяло на паур, но после мъдро премисли. Паурите, предупреждаваха древните тонове, имаха естествен имунитет срещу магията и особено към всяка форма на обсебване. Те бяха корави, умни и надарени със силна воля.

При все това отец Йойона не желаше да влиза в тялото на гоблин.

Гоблините бяха непредвидими и склонни към измяна, затова паурите и великаните нямаше да бъдат особено изненадани, ако някой от тях се обърне срещу останалите, а един жалък гоблин не би могъл да причини голяма щета на корав паур, да не говорим пък на великан.

Това остави само един вариант на отец Йойона, който знаеше, че навлиза в напълно непознати води. Никога не бе чел за обсебване на великан и знаеше много малко за огромните създания, освен че имат лют нрав и са изключително опасни в бой.

Духът му се придвижи внимателно зад шепата фоморийци. Имаше един, който, изглежда, контролираше групата, като плашеше останалите и ги подкарваше напред.

Йойона обмисли различните стратегии, които можеше да използва при този си опит, и реши, че един от другите гиганти би бил по-добра мишена. Никой, дори водачът, не изглеждаше особено интелигентен, но имаше един, в другия край на групата, голямо, безцелно шляещо се създание, което клатеше глава и се хилеше на звука, издаван от плющящите му устни.

Духът на Йойона се промъкна в подсъзнанието на чудовището.

— Ъ? — попита разумът на великана.

— Дай ми тялото си! — телепатично настоя Йойона.

— Ъ?

— Тялото ти! — заповяда духът на монаха. — Дай ми го! Махай се!

— Не! — извика на глас ужасеният великан, а волята му се вкопчи в тази на Йойона, инстинктивно опитвайки се да я прогони.

— Знаеш ли кой съм аз? — обясни Йойона, опитвайки се да успокои гиганта, преди спътниците му да усетят, че нещо не е наред. — Ако знаеше, глупако, нямаше да ми се противиш.

— Ъ?

— Аз съм твоят бог — придума го духът на Йойона, — аз съм Бестесбулзибар, демонът дактил, който ви идва на помощ, за да изколите хората. Не се ли чувстваш почетен, че избирам твоето тяло за мой съсъд?

— Ъ? — отново попита духът на великана, но този път тонът на телепатичната връзка бе определено различен.

— Махни се — настоя Йойона, усещайки слабостта му — или ще си намеря друг съсъд и ще те унищожа напълно!

— Да, да, господарю — изломоти на глас великанът.

— Тишина! — настоя Йойона.

— Да, да, господарю — повтори великанът дори още по-високо.

Йойона, който отчасти се бе укрепил, можеше да чуе света през ушите на гиганта, да слуша останалите великани, които обкръжаваха събрата си и му задаваха въпроси. Почувства болката, когато главатарят на великаните удари объркания гигант по рамото.

Обсебеният великан, убеден, че наистина говори с демона дактил, отчаяно се опитваше да се подчини, макар че нямаше никаква идея как да напусне тялото си. Йойона знаеше, че трябва да работи бързо, тъй като обсебването бе винаги трудно, дори ако обектът го желаше. Той потъна по-дълбоко в хематита, използвайки магията му, за да проникне във всеки аспект, във всяка частица от съзнанието на великана. Умът на съществото инстинктивно се уплаши и се опита да се бори, но без подкрепата на духа нямаше голяма сила.

Йойона ясно усети удара, който най-големият великан нанесе на новото му тяло.

— Млъквай! — настоя огромното чудовище.

— Да, господарю — отговори Йойона. Тежките челюсти и крайници се оказаха странно преживяване за монаха, когато той се опита да говори и да стане от земята.

Огромният великан го удари отново и той наклони глава примирително.

— Ще съм тих — каза той.

Това, изглежда, умилостиви главатаря и групата се придвижи обратно към бойния строй, без да знае, че към нея се е присъединил неканен дух.

Дузината монаси от двете страни на долината седяха, стиснали ръце в редица, като четвъртият и десетият от всяка група държеше графит, а брат Франсис стискаше диамант — отстъпка, която отец Йойона бе направил, за да потуши гнева му. Франсис трябваше да избере времето на удара — той отговаряше и за двете групи. Монасите трябваше да атакуват бързо и безпогрешно; евентуален контраудар от чудовищата щеше да им излезе прескъпо.

Франсис остави първите няколко гоблина от защитния полукръг да преминат под него. Всички се бяха съгласили, че ключът към победата е да унищожат паурите бързо и да наранят великаните така,

че те да нямат желание за битка. Ако водачите на атаката бяха елиминирани, гоблините щяха да си плюят на петите.

Франсис бе единственият от двете редици, който държеше очите си отворени — останалите бяха потънали в магията на двата графита. Видя как гоблините преминават покрай него, някои на не повече от двадесетина ярда, и различни извисяващите се силуети на няколко великана.

Пое си дълбоко дъх и призова силата на диаманта, отправяйки кратък светлинен сигнал към брат Браумин, който бе от другата страна.

— Сега, братя — прошепна Франсис, — времето настъпи.

И тогава той също потъна в общата магия, отдавайки енергията си през редицата към графитите.

Думите на Браумин към неговата група бяха почти същите.

Миг по-късно първият гръм изригна от ръката на четвъртия монах в редицата на Франсис, последван от заряд от другата страна, а после и десетият монах от първата група удари, пак последван от десетия в групата на Браумин. Кръстосаният огън от светкавиците продължи, като всеки монах отдаваше енергията си към своята редица. Много от по-младите дори не можеха да използват такива камъни сами, но ментално присъединени към Франсис, Браумин и другите поопитни от тях, те можеха да дадат енергията си, която бе изстрелвана по ред.

Цялата долина се разтнесе от гърмежите, а всяко проблясване на мълния разкриваше все по-малко и по-малко чудовища, които се мъчеха да останат на крака.

В центъра на вражеската формация паурите, разтърсени и олюляващи се, отчаяно се опитваха да се измъкнат, но бяха повалени отново и отново. Великаните, които бяха много по-големи мишени, понесоха дори повече удари, но огромните им тела устояха по-добре на атаката и четирима от петимата все още бяха на крака. Само един бе повален — и то от падащо дърво, а не от директно попадение на магическа мълния.

Най-големият от великаните пренебрегна своя пищящ спътник, посочи към северния хребет и нареди да бъде засипан с камъни. Намерението и изражението на лицето му обаче бързо се промениха, когато гигантът зад него надигна във въздуха една огромна скала и я стовари на главата му.

Отец Йойона почувства внезапните протести на духа на обсебения от него великан.

— Като го убием, ставаме главатари! — импровизира той с телепатично съобщение и това значително успокои глупавия гигант. Въпреки това, при цялото му желание да остане на заден план и да отдаде тялото си на това, което вярваше, че е демонът дактил, великанът просто не знаеше как да го стори. Смееше се по-високо отвсякога, когато Йойона напътстваше ръцете да удрят главатаря отново и отново по главата, докато замаяното създание не рухна на земята.

Двамата други гиганти завиха и се насочиха към него да го озаптят.

Йойона приближи огромния камък до гърдите си и го метна в лицето на най-близкия, зашеметявайки го. Другият обаче връхлетя върху него и двамата смазаха няколко от оцелелите паури, когато се стовариха на земята.

— Хей — възрази духът на великана и Йойона усети, че тъпоумното създание най-сетне разбира какво става.

— Хей!

Волята на гиганта отново започна борба за надмощие, нападайки Йойона.

И тогава започна вторият залп светкавици.

Йойона принуди великана да се изправи и сетне се затича точно на пътя на ослепителните мълнии. И когато изпепеляващата енергия удари гърдите му, той напусна смазаното тяло на великана, предоставяйки го на неговия собственик, и остави духа си да полети.

Най-големият великан някак си успя да се изправи на крака, макар че главата му кървеше — но само за да бъде ударен от следващата светкавица, а веднага след това от още една. Огромното същество отново рухна на земята, лишено от съпротивителни сили, и зачака смъртта да го прибере.

Мълниите продължиха да падат, като силата им постепенно намаляваше, тъй като монасите бяха изхабили енергията си. Но значим контраудар нямаше да има, осъзна отец Йойона, тъй като от отряда на врага бяха останали по-малко от половината гоблини, дузина паури и един-единствен великан, а и всички те бяха прекалено изплашени и изненадани, за да могат дори и да помислят да продължат битката.

Разпръснатите светлини на факли показаха бягството им на запад, натам, откъдето бяха дошли.

В бягството си създанията преминаха през един друг тих наблюдател, който бе възнамерявал да опита тихо нападение в тила им. И което от изчадията неволно приближеше пазителя, намираще смъртта си в острието на огромния му меч. А когато разбра, че единият от великаните е оцелял, Андаканавар приближи отслабения гигант и го повали с няколко могъщи удара, преди онзи дори да разбере какво става.

Накрая, когато долината утихна, брат Франсис отведе монасите си при останалите, а след това цялата група се придвижи към южния хребет, към фургоните и отец Йойона. Потеглиха бързо, защото не искаха да бъдат видени нито от чудовищата, нито от алпинадорците.

Андаканавар ги наблюдаваше със смес от объркване и надежда.

ГЛАВА 9

СРЕЩА НА СТАРИ ПРИЯТЕЛИ

— О, значи е истина! — извика едрият мъж, като видя Елбраян и Пони да навлизат в укреплението след завръщащите се стрелци.

— Белстър, стари приятелю! — възкликна пазителят. — Така се радвам да те видя жив и здрав.

— Жив и здрав съм си! — обяви Белстър. — Макар и малко гладен напоследък, предвид липсата на редовни хранителни дажби. — Той потупа корема си. — Но вярвам, че ти ще се погрижиш за това.

Както Елбраян, така и Пони се засмяха на тази забележка — Белстър както винаги държеше на приоритетите си!

— А къде е другият ми приятел? — попита Белстър. — Симпатягата, чийто апетит се равняваше на моя?

По лицето на Елбраян премина сянка. Той се обърна към Пони, която бе дори по-объркана.

— Но докладите от гората разказваха за могъща магия, извлечена от светите камъни! — възрази Белстър. — Магия, каквато само лудият пророк може да запрати. Не ми казвайте, че е загинал тази нощ! Би било наистина ужасно!

— Авелин вече не е между нас — тъжно отвърна Елбраян. — Но той не намери смъртта си тази нощ. Умря в Аида, когато унищожи демона дактил.

— Но разказите от гората... — запелтечи Белстър, сякаш се опитваше да опровергае някак думите на пазителя.

— Тези разкази са верни, но говорят за Пони — обясни Елбраян и прегърна с една ръка жената. — Тя използва магията на камъните тъй изкусно. — Обърна се към любимата си и погали дългата ѝ руса коса.

— Авелин я обучи добре.

— Така изглежда — отбеляза Белстър.

Пазителят се отдръпна от Пони и се изпъна решително, поглеждайки Белстър.

— И Пони е готова да продължи оттам, докъдето стигна Авелин — обяви той. — В недрата на димящата Аида Авелин унищожи демона дакил и обърна хода на тази война, ликвидирайки това, което обединяваше враговете ни. Сега ние трябва да довършим делото му и да прочистим земите си от гнусните създания.

Елбраян сякаш порасна още повече, докато говореше, и Белстър О'Комли се усмихна. Това бе чарът на Елбраян — загадъчността на Нощната птица. Белстър знаеше, че той ще вдъхнови всички и ще ги поведе към нови битки, наказвайки всяка слабост сред редиците на противника. Въпреки новините за Авелин, въпреки неговите растящи страхове за изчезналия Роджър Локлес, тази нощ светът като че стана малко по-светъл.

Резултатите от победата бяха впечатляващи. Гората бе пълна с телата на мъртви гоблини и паури, а и на неколцина великани. Шестима от хората бяха ранени, един от които смъртоносно, а още трима липсваха и вероятно бяха мъртви. Тези, които носеха най-зле ранения, не очакваха той да преживее нощта — наистина, носеха го само за да може да се сбогува със семейството си и да бъде погребан както е редно.

Пони отиде при него с хематита, след като бе работила с него часове наред, жертвайки всяка частица от собствената си енергия.

— Тя ще го спаси — обяви Белстър на Елбраян малко по-късно, когато с Томас Гингеварт намериха пазителя, който чистеше Симфония и проверяваше подковите му.

— Ще го спаси — повтори си няколко пъти някогашният кръчмар, очевидно се мъчеше да убеди сам себе си.

— Шеймс Тъкър е добър човек — добави Томас. — Не заслужава такава участ.

Елбраян забеляза, че Томас го гледа почти обвинително. Сякаш той смяташе грижата на Пони за ранения за някакъв вид тест.

— Пони ще стори всичко по силите си — отвърна простиичко пазителят. — Тя е могъща с камъните почти колкото бе Авелин, но изразходи голяма част от енергията си в битката и се опасявам, че не ѝ е останало много, с което да помогне на Шеймс Тъкър. Когато привърша със Симфония, ще ида при нея и ще видя мога ли да ѝ помогна по някакъв начин.

— Първо ще се погрижиш за коня? — обвинението в гласа на Томас не можеше да бъде скрито.

— Ще сторя, както ме посъветва Пони — спокойно отвърна пазителят. — Тя предпочита да започне процеса на лечението сама, тъй като в усамотението може да достигне по-дълбоки нива на концентрация и така да осъществи по-съкровена връзка с ранения. Аз се доверявам на преценката ѝ, ти също трябва да го направиш.

Томас наклони глава, изучавайки мъжа, и кимна бавно и неуверено.

Изнервеният Белстър прочисти гърлото си и смушка с лакът упорития си спътник.

— Не смятай, че сме неблагоприятни... — започна да се извинява той на Елбраян.

Смехът на пазителя го прекъсна и той премигна изненадано. Погледна към Томас, който очевидно бе ядосан и смяташе, че му се подиграват.

— От колко време живеете така? — попита Елбраян. — От колко месеца се криете в гората и се биете?

— Твърде много — отговори Белстър.

— Наистина — каза пазителят, — а за това време аз научих много. Знам защо не ми се доверяваш, Гингеварт — каза той откровено. — Преди с Пони да пристигнем, ти бе един от безспорните лидери на тази група.

— Намекваш, че не осъзнавам висшето благо? — запитва Томас. — Вярваш, че съм поставил своята воля за власт над...

— Казвам истината — прекъсна го Елбраян, — това е всичко.

Томас почти се задави след това изявление.

— Сега се притесняваш и така и трябва — продължи пазителят, обръщайки се обратно към коня си. — Всеки в твоята позиция, която е натоварена с тежка отговорност, усеща промяната, дори промяната към добро, като нещо тревожно. Залогът е твърде висок.

Белстър прикри усмивката си, докато наблюдаваше Томас. Простичките разсъждения на пазителя и откровеният начин, по който бяха изказани, наистина бяха обезоръжаващи. Напрежението на Томас премина и той определено се поотпусна.

— Но разбери — продължи Елбраян, — че аз и Пони не сме нито твои врагове, нито дори твои съперници. Ще помогнем където и когато

е възможно. Нашите цели, както и твоите, са да отървем тези земи от злите слуги на дактила точно както отървахме света от самия него.

Томас кимна; изглеждаше някак укротен, макар и малко объркан.

— Ще оцелее ли човекът? — попита Белстър.

— Пони е обнадеждена — отвърна пазителят, — а тя прави чудеса с хематита.

— Да се надяваме — искрено добави Томас.

Пазителят привърши със Симфония и отиде при Пони и ранения.

Намери ги подслонени под навес. Човекът спеше дълбоко, а дишането му бе дълбоко и равномерно. Пони също спеше, легнала върху него, стиснала в ръка хематита. Елбраян помисли да вземе камъка на душата и да опита сам да лекува Шеймъс Тъкър, но прецени, че сънят е може би най-доброто лекарство.

Пазителят тихо премести Пони, опитвайки се да я настани в по-удобна поза, и ги остави. Върна се при Симфония. Мислеше да си легне там и с облекчение видя, че Бели'мар Джуравиел се е върнал и го чака.

— Поведох малката група обратно към Каер Тинела — обясни елфът с мрачен глас. — Там намерих сто паура, същия брой гоблини и още няколко великана, готови да се присъединят в преследването.

— Още великани? — повтори пазителят невярващо, тъй като не бе обичайно за чудовищата да се събират в големи групи. Самият потенциал за унищожение на такава група спря дъха му.

— Смяташ ли, че ще се отправят към Палмарис? — попита той.

Джуравиел поклати глава.

— По-вероятно е да използват градовете като бази, от които да предприемат по-малки набези — обясни той. — Но трябва да наблюдаваме Каер Тинела внимателно. Ръководителят там е паур с очевидно голяма слава, дори великаните му се кланят, а през цялото време, което прекарах там, криейки се в сенките, не чух и дума на несъгласие с него, дори когато новините за катастрофа в гората пристигнаха.

— Значи не сме ги ужилили достатъчно силно — отбеляза пазителят.

— Ужилили сме ги — отговори Джуравиел. — И това може да ги разяри дори още повече. Трябва да наблюдаваме юга внимателно. Следващия път, когато нападнат, ще са много повече, сигурен съм.

Елбраян инстинктивно погледна на юг, като че очакваше орда изчадия да дойде от горите.

— Има и още нещо — продължи Джуравиел, — става дума за един затворник на паурите.

— Доколкото знам, те имат много пленници в различни градове — отвърна Елбраян.

— Но този е различен — обясни Джуравиел. — Този познава приятелите ти от гората, нещо повече, много е обичан сред тях, както бе ти сред хората в Дъндалис и другите градчета в Гористите земи.

Застанал на края на сечището и скрит под сплетените клони на един бор, Белстър О'Комли наблюдаваше пазителя с любопитство. Зад него Томас бе значително по-оживен и само постоянното смущаване от страна на едрия кръчмар не позволи и двамата да бъдат разкрити.

Елбраян като че говореше на себе си, макар че Белстър подозираше каква може да е причината. Пазителят гледаше към един клон, на който уж нямаше нищо, и му, говореше, макар че не можеха да различат думите.

— Приятелят ти да не си пада нещо луд? — прошепна Томас на ухото на Белстър.

Белстър поклати глава.

— По-скоро целият свят е полудял — отвърна той.

Прекалено високо.

Елбраян се обърна и наклони глава, а Белстър, осъзнал, че са разкрити, изведе Томас от укритието на клоните.

— А, Елбраян — каза ханджията, — ето те и теб. Търсихме те навсякъде.

— Не съм се крил — отговори пазителят спокойно, но и малко подозрително. — Отидох да видя Пони. Вашият приятел е добре и изглежда, че ще оцелее. След това се върнах при Симфония.

— При Симфония и... — каза Белстър, кимвайки към дървото.

Пазителят остана неподвижен и не отговори. Не бе сигурен как ще реагира Томас, ако види Джуравиел, макар че Белстър бе виждал елфа и още няколко Туел'алфари по времето, когато се беше сражавал с Елбраян на север.

— Хайде де — продължи Белстър, — познавам те добре, Елбраян. Знам, че не би си говорил сам.

„Да ме видиш само с Оракула“, помисли си пазителят и тихо се засмя.

— Довел си приятел, ако не се лъжа — рече Белстър. — Приятел, чиито умения ще донесат само добро на мен и спътниците ми.

Елбраян махна на двамата да дойдат при него под дървото, а Бели'мар Джуравиел скочи от клона и с няколко махвания на полупрозрачните си криле кацна зад пазителя.

Томас Гингеварт почти подскочи от изненада.

— Какво, в името на всички тайни на този откачен свят, е това? — извика той.

— Това е елф — отговори спокойно Белстър.

— Туел'алфар — добави Елбраян.

— Бели'мар Джуравиел, на вашите услуги — рече елфът, покланяйки се на Томас.

Високият мъж само кимна глуповато, клатейки глава и мърдайки устни.

— Хайде стига — рече му Белстър — разправях ти за елфите, които се биха редом с нас при Дъндалис. Разказах ти за кервана катапулти, които Авелин разби сам-самичък и за това как елфите жилеха враговете ни, стреляйки от дърветата.

— Аз... аз... не очаквах — запелтечи Томас.

Елбраян погледна към Джуравиел, който изглеждаше почти отегчен от тази толкова типична реакция.

С дълбоко вдишване Томас си наложи да се успокои.

— Джуравиел е бил до Каер Тинела — започна да обяснява Елбраян.

— Щях да го помоля за това — прекъсна го нетърпеливо Белстър, страхуваме се за един от нашите, Роджър Локлес се казва. Той отиде тази вечер в града, малко преди чудовищата да ни нападнат.

— Или маршът им към позициите ни е бил хайка за него, или са го хванали — добави Томас.

— Второто е — съобщи им Елбраян. — Джуравиел е видял вашия Роджър Локлес.

— Жив? — попитаха двамата мъже с искрена загриженост.

— Определено — отговори елфът. — Ранен е, но не много лошо. Не можах да го приближа много, паурите го държат под строга и зорка охрана.

— Роджър е трън в петата им, откак пристигнаха — обясни Томас.

Белстър си припомни много приказки за приключенията на Роджър, дръзките му кражби, унизителните шеги, които си правеше, най-често обвинявайки гоблини за собствените си престъпления, или пък освобождаването на госпожа Келсо.

— Голяма е отговорността ти, Нощна птицо — мрачно каза Томас Гингеварт, — ако искаш да заместиш Роджър Локлес.

— Да го замести ли? — възкликна пазителят. — Говориш за него, като че е вече мъртъв.

— В лапите на Кос-косо Бегули... — отговори Томас.

Елбраян и Джуравиел се спогледаха, разменяйки си лукави усмивки.

— Ще видим — каза пазителят.

Белстър почти подскочи от радост, обзет от надежда.

Елбраян бе изненадан да открие Пони будна и очакваща го на следващата сутрин, докато източното небе се осветяваше от първите лъчи на зората.

— Очаквах да проспие целия ден след вчерашните усилия с камъните — рече пазителят.

— Щях, ако днес не бе толкова важен ден — отговори Пони.

Елбраян я погледна учудено за момент, но след това забеляза позицията, която Пони бе заела, и меча на кръста ѝ.

— Искаш да овладееш танца на меча — каза той.

— Ти се съгласи — отвърна Пони.

Липсата на ентузиазъм у пазителя бе съвсем очевидна.

— Имаме толкова много работа — обясни той. — Роджър Локлес, доста важна фигура за тези хора, е пленник в Каер Тинела и ние трябва да прегледаме групата, за да видим кой може да се бие и кой не.

— Значи ти самият не възнамеряваш да танцуваш с меча? — попита Пони и пазителят разбра, че се е оплел в логиката ѝ.

— Къде е Джуравиел?

— Нямаше го, когато се събуди — отговори Пони, — но нали той отсъства всяка сутрин?

— За да танцува вероятно — каза пазителят, — и да претърси областта.

Много от Туел'алфарите предпочитат това време на деня, призори.

— Както и аз — рече Пони, — хубаво време за би'нел дасада.

Елбраян не можеше да удържи на настояванията ѝ.

— Хайде ела — каза той, — да намерим подходящо място.

Той я поведе през тъмната гора, докато не стигнаха малка падина, където земята бе чиста и необрасла с храсталаци.

— Виждал съм те как се биеш — рече той, — но никога не съм имал възможност или причина да изуча стила ти. Няколко прости нападащи или защитни движения ще ми свършат работа.

Той ѝ махна да пристъпи напред и да му покаже какво може.

Пони го погледна с любопитство.

— Няма ли да се съблечем — хитро попита тя.

Елбраян въздъхна раздражено.

— Няма ли да спреш да се закачаш с мен? — попита той безпомощно.

— Да се закачам? — невинно отвърна Пони. — Виждала съм те как танцуваш...

— Ще се учим или ще си играем? — прекъсна я пазителят твърдо.

— Не те закачам — отговори Пони. — Просто смятам да поддържам интереса ти през времето, в което се точи тази война.

Тя пристъпи напред и изтегли меча си, привеждайки се леко.

Тогава обаче той я стисна за рамото и я обърна към себе си. Беше се втренил в нея с напълно сериозно изражение.

— Не бе мой изборът за въздържание — каза той тихо, — нито твой.

Това бе решение, продиктувано от обстоятелствата, което търпя, но не харесвам. Въобще. И изобщо не се притеснявай от това дали съм заинтересуван, любов моя. Цялото ми сърце е твое и само твое. — Той се приведе към нея и я целуна леко, но не позволи това да прерасне в нещо по-дълбоко и страстно.

— Ще намерим нашето време — обеща му Пони, когато се разделиха. — Време за теб и мен, когато няма да трябва да пазим целия свят.

Време, в което ти ще си Елбраян Уиндон, а не Нощната птица. Време, в което нашата любов ще ни дари с дечица.

Те останаха така дълго, взираха се един в друг, изпитваха огромна наслада просто от присъствието на другия. Най-сетне крайчецът на слънцето се показа на източния хоризонт и наруши съзерцанието им.

— А сега ми покажи какво можеш — рече пазителят и отстъпи малко назад.

Пони отново зае защитна позиция и изчака, докато се балансира правилно и се подготви психически, след което започна серия атакуващи удари, редуващи се с блокове, като мечът ѝ пореше въздуха като майсторски въртян камшик. Бе прекарала години в кралската армия, усъвършенствайки тези движения и въртенето на меча, което демонстрираше изключително.

Но това все пак бе обикновено, осъзна Елбраян, твърде представително за стила, възприет по тия земи, стил, имитирай от гоблини и паури. Пони прехвърляше тежестта на тялото си ту към единия, ту към другия си крак между всеки сечащ удар, хвърляйки се напред и след това отдръпвайки се отново в защита.

Когато завърши, тя се обърна, зачервена от усилието, но гордо усмихната.

Елбраян пристъпи зад нея, изтегляйки Буря.

— Удари този клон — рече ѝ той и посочи един нисък израстък на около три фута.

Пони се подготви, след което пристъпи напред веднъж, два пъти, три пъти и мечът ѝ се издигна за удар.

Спря го във въздуха, тъй като Буря профуча покрай нея, забивайки се дълбоко в клона. Бе направила цяла стъпка още преди Елбраян да започне движението и въпреки това той с лекота я бе изпреварил.

— Напад! — рече той, задържайки позата си — изтегнато тяло, дясната ръка изпъната силно напред, а лявата извита надолу. Отдръпна се назад внезапно, заемайки отново защитна позиция само за миг.

— Твоите сечащи удари са великолепни, но трябва да добавиш този внезапен удар, на който никой враг не може да устои.

В отговор Пони зае неговата поза, балансирайки тялото си по перфектен начин, колената присвити, краката извити перпендикулярно един на друг. Пристъпи рязко напред с единия крак, отпусна лявата

ръка и протегна дясната, имитирайки почти съвършено движението на Елбраян.

Пазителят дори не се опита да прикрие изненадата си, нито пък одобрението си.

— Ти си ме изучавала — каза той.

— И то отдавна — отговори Пони, връщайки се в защитната поза.

— Направи го почти правилно — отбеляза Елбраян, накърнявайки гордостта ѝ.

— Почти?

— Пое с тялото — обясни пазителят, — но всъщност мечът трябва да те направлява.

Пони погледна със съмнение острието си.

— Не разбирам.

— Ще разбереш — ухили се Елбраян. — А сега ела. Нека намерим по-добро място, за да упражним би'нел дасада.

Скоро намериха подходяща поляна и Елбраян се отдръпна, за да се подготви, позволявайки на Пони малко уединение, докато се съблече.

След това се срещнаха на полето. Пазителят водеше танца, а Пони се нагаждаше на всеки негов ход.

Дълго време Елбраян я наблюдаваше, внимателно измерваше ловкостта и гъвкавостта ѝ, наслаждавайки се на лекотата, с която овладяваше танца. След това сам потъна в транса на медитацията, в собствената си рутина и остави песента на би'нел дасада да обсеби тялото му.

За известно време Пони се опита да поддържа темпото му, но скоро просто гледаше, зашеметена от красотата на танца, от невероятната игра на мускулите, от постоянно сменящия се, но винаги перфектен баланс на любимия си.

Когато приключи, той бе покрит с пот също като нея. Нежният вятър галеше телата им. Двамата се гледаха много дълго, струваше им се, че са стигнали степен на единение, неотстъпваща на любовните ласки.

Елбраян се приближи и нежно я погали по бузата.

— Всяка сутрин — каза той, — но внимавай Бели'мар Джуравиел да не научи за това.

— Страхуваш ли се от реакцията му?

— Не знам дали би одобрил — призна пазителят. — Това е един от най-висшите ритуали на Туел'алфар и само те имат правото да го споделят с другите.

— Джуравиел призна, че ти не си н'Туел'алфар — напомни му Пони.

— И не се чувствам виновен — отговори пазителят убедено. — Ще те науча — но искам решението да остане само мое.

— Да предпазиш Джуравиел — разсъди Пони.

— Иди и се облечи — каза й Елбраян, — денят ще бъде дълъг и, опасявам се, труден.

Пони тръгна към храста в края на полето, удовлетворена от утринната си работа, макар и наистина изтощена. Всички тези седмици тя бе желала да започне танца на меча и сега, след първия си опит с него, определено не бе разочарована.

Някак чувстваше, че танцът на меча е като обучението, което бе получила със светите камъни, дар, който увеличаваше талантите й, приближаваше я до Господ.

ЧАСТ ВТОРА

ЙЕРАРХИЯ

Чичо Мейдър, отново съм изненадан от издръжливостта на хората, поставени в отчайващи ситуации. Както се случи в Дъндалис, където намерих неколцина, готови да дадат живота си в битка — мъже и жени, дори някои по-големи деца и старци, които би трябвало да прекарват дните си в разкази за техните отдавна отминали приключения. Видях ужасяващи страдания и все пак почти не чух оплаквания — освен къркоренето на празните стомаси.

А с общите мъки идва и алтруизмът, който наистина вдъхновява и стопля сърцата. Както стана с Полсън, Крик и Катерицата, които дадоха живота си в битка, която всъщност не беше тяхна. Така стори и смелият Брадуордън, който също можеше да избере друг път. Както сега става и с Белстър, Томас, Роджър Локлес и всички останали.

Имам си своите страхове, разбира се, за това, че може да възникне нежелано съперничество между мен и водачите на тези хора. Когато водех бойците през гората към бежанския лагер след нашата велика победа, усетих истинско напрежение у Томас Гингеварт, който до моето пристигане бе играл ролята на един от водачите на горските бегълци, може би най-влиятелният. Един спокоен разговор бързо изцери тази потенциална беда, тъй като Томас е кален от годините и опита.

Веднага след като се увери, че имаме една и съща цел — добруването на хората под нашата грижа, — съперничеството изчезна.

Опасявам се обаче, че това не е така с друг човек от групата, който дори не съм срещал, пламенния младеж, наречен Роджър Локлес. По думите на Белстър, той е млад и горд и никога не се е чувствал сигурен в позицията си сред бежанците, виждайки дори у Белстър и неговите северняци възможни съперници. Какво ли ще каже, ако види Пони и мен?

Как ще реагира на уважението, което получаваме, особено от онези, които ни познават от севера и ни следваха в битките през гората?

В действителност, чичо Мейдър, намирам за иронично, че тези бездомни хора ме считат за герой. Защото, когато видя техните лица, израженията на мъжете и жените, подложени на такова върховно изпитание вероятно за първи път — аз виждам истински героизъм.

Защото за героизма не се съди по качеството на обучението или оръжията, чичо Мейдър. Това, че съм трениран от Туел'алфарите и нося могъщи оръжия, прави ли ме по-героичен от жената, която застава между опасността и дечицата си, или пък от фермера, заменил плуга с меч, за да защити съселяните си? По-голям герой ли съм заради това, че шансовете ми да победея в една битка са по-големи?

Не мисля така, защото героизмът се измерва чрез силата на сърцето, а не на мускулите. Той е признак за съзнателни решения, за себеотрицание, желание да пожертваш всичко, знаейки, че тези, които те следват, ще бъдат по-добре заради усилията ти. Героизмът е свършеното действие на една общност, мисля

си аз, чувството, че принадлежиш на нещо повече от смъртната си черупка. Той се корени във вярата — в Бога или просто в това, че добрите хора са по-силни, когато всеки се грижи за другите.

Тази издръжливост и вътрешна сила, този дух, за мен са невероятни. Аз им се възхищавам и осъзнавам, че няма да изгубим войната, че накрая, дори и след хиляда години, ще триумфираме. Защото те не могат да ни убият, чичо Мейдър. Не могат да убият нашия дух.

Нашата вътрешна сила.

Не могат да убият човешкия дух.

Видях лицата на мъже и жени, на деца, които са твърде малки за такива изпитания, и на възрастни, твърде стари за битки, и знам, че това е истина.

Елбраян Уиндон

ГЛАВА 10

НАЙ-СВЯТОТО МЯСТО

Теренът стана по-труден по пладне на следващия ден след битката в долината. Отец Йойона се опита да запази духа на своите съратници, напомняйки им каква добрина са сторили и какво страдание са предотвратили. Но всички монаси бяха уморени от нощните изпитания, особено тези, които трябваше да използват още магия, а предвид трудния терен тя бе много необходима.

Нещо, с което нито Йойона, нито брат Франсис бяха склонни да направят компромис обаче, бе употребата на кварца при претърсването на околността. Колкото и да бяха изтощени, монасите просто не можеха да си позволят да свалят гарда си, не и в тази дива местност. Отец Йойона спря пътуването този ден рано, преди слънцето да залезе, и пожела на своите братя да спят дълбоко и добре, та да съберат сили и да пътуват на следващия ден с повече кураж.

— Щяхме да имаме силите да пътуваме до много по-късно — каза брат Франсис на отца, когато, както обикновено, изникна до него, като че вечно го държеше под око, — ако не се бяхме намесвали в чужди проблеми.

— На мен ми изглеждаше, че на теб битката с чудовищата се хареса най-много, братко — отвърна старият отец. — Как може да се съмняваш в мъдростта на действията ни?

— Не отричам, че изпитах голямо удоволствие от унищожаването на Божиите врагове — отговори брат Франсис.

Това високопарно изявление накара Йойона да повдигне вежди.

— И въпреки това — продължи брат Франсис, преди едрият монах да отговори — знам какво ни нареди абат Маркварт.

— Само това ли има значение?

Отец Йойона изохка тихо при тази проява на сляпа вяра от страна на монаха. Грешка, господстваща тези дни в Абеликанския орден, която самият той бе допускал в продължение на толкова години. Отец Йойона, като всички отци и непорочни в Сейнт Мер-Абел бе знаел, че корабът, нает да превози братята до остров Пиманиникуит,

никога няма да напусне залива на Все светии при завръщането си и че всички на борда ще бъдат убити. Като всички други — всички освен Авелин Десбрис — той бе приел, че това мрачно решение е по-малкото от двете злини, че монасите не могат да оставят някой, знаещ местоположението на Пиманиникуит, да остане жив. Знаеше също и че брат Пелимар е умрял от инфекцията на рана, която със сигурност по-стари монаси можеха да излекуват с камъка на душата. Вината му бе, че не държа устата си затворена и бе разказал за тъй важното пътуване до острова.

Но по онова време смъртта на Пелимар пак изглеждаше на Йойона като по-малката от две злини.

Сега, спомняйки си собствените си решения, отец Йойона не можеше напълно да вини фанатичния брат Франсис.

— Спасихме много семейства онази нощ — напомни му той. — И за това не бих могъл да съжалявам. Нашата мисия не се е провалила.

— Простете, отец Йойона — долетя глас иззад фургона.

Двамата се обърнаха и видяха, че трима по-млади монаси, сред които брат Делман, приближават.

— Засякох присъствие в областта — обясни брат Делман. — Не на гоблин или друго чудовище — добави бързо младият монах, видял как се стреснаха останалите. — А на човек, който следи всяка наша стъпка.

Отец Йойона седна назад, не особено притеснен и в момента позаинтересуван да изучи младия човек, който бе донесъл новините. Брат Делман напоследък бе станал твърде полезен и работеше повече от всеки друг в кервана. Йойона харесваше потенциала, който виждаше в очите на младежа, в идеализма му.

— Човек ли — повтори брат Франсис, като видя, че Йойона не отговаря. — От църквата? От Палмарис? Или от селото? — добави нетърпеливо.

И той бе забелязал здравата работа на Делман в последно време, но не бе сигурен какви са мотивите на младия монах.

— Кой е и откъде идва?

— Очевидно алпинадорец — отговори Делман. — Огромен мъж, с дълга лененожълта коса.

— От селото е, без съмнение — каза брат Франсис с пухтене. — Може би прибързахте с изводите, отец Йойона.

— Това е човек — възрази стария монах, — само един човек. Вероятно иска да разбере кои сме и защо спасихме селото му. Ще го отпратим и с това ще приключи.

— Ами ако е съгледвач? — рече брат Франсис. — Шпионин, пратен подире ни, за да разкрие слабостите ни? Алпинадорците никога не са били приятели на Абеликанската църква. Нужно ли е да напомням за трагедията при Фулдебароу?

— Няма нужда да ми напомняш каквото и да било — остро отвърна отец Йойона, но гледната точка на Франсис бе добре известна. Фулдебароу бе алпинадорско градче, по-голямо от селцето, което спасиха предишната нощ, в което от Църквата, и по-точно от абатството Сейнт Прешъс от Палмарис, се бяха опитали да установят мисия. Всичко вървеше добре почти година, но тогава явно абеликанските мисионери бяха казали или направили нещо, което бе засегнало алпинадорците. Вероятно бяха обидили някой от боговете на северните хора. Никой повече не видял никого от монасите там, поне не и телом. От Сейнт Прешъс се бяха обърнали към Сейнт Мер-Абел с молба за помощ в разследването и с помощта на магията на камъните на душата духовете на мъртвите бяха намерени, а отците от древното абатство откриха, че мисионерите са били избити.

Но този инцидент бе отпреди повече от сто години, а изпращането на мисионери сред езичници винаги бе опасно.

— Нека се отървем от шпионина — каза брат Франсис и скочи на крака. — Аз...

— Ти няма да правиш нищо — прекъсна го отец Йойона.

Брат Франсис се стегна, все едно го бяха зашлевили.

— Интересно, че не можах да се свържа с абат Маркварт преди битката в селото — отбеляза внезапно той. Намекът му бе ясен, предвид погледа, който хвърли към Йойона. — Разстоянието се счита за несъществуващо там, където е замесен хематитът.

— Може би не си тъй могъщ с камъните, както смяташ — сухо отвърна отец Йойона. Но и двамата знаеха какво е станало. Знаеха, че отец Йойона, който имаше малък, но ефективен слънчев камък, камъка против магията, се бе намесил, когато брат Франсис бе опитал да се свърже с абата, за да се противопостави на решението да защитят алпинадорското село.

— Тогава какво ще правим с тази досадна сянка? — настоя Франсис.

— Какво наистина? — каза отец Йойона.

— Той знае за нас и представлява заплаха — продължи брат Франсис. — Ако е шпионин, както предполагам, вероятно ще изпрати могъща сила срещу нас и ако го оставим жив, няма да е особено милостиво спрямо мъжете, които ще платят за щедростта ни с живота си. — Той направи кратка пауза и на Йойона му се стори, че е тъй доволен от тази възможност, че сам ще настоява да оставят човека жив.

Но брат Франсис бързо се овладя.

— Дори и да не е шпионин — продължи той пламенно, — пак си остава заплаха. Да предположим, че бъде пленен от паури. Съмнявате ли се, че ще разгласи каквото знае за нас сред чудовищата, хранейки празни надежди за милост?

Отец Йойона погледна другите трима монаси, всички изглеждаха шокирани от разгорещеността на разменените реплики.

— Може би за вас ще е най-добре да се оттеглите — нареди им той. — А на теб, братко Делман, поздравления за добрата работа. Върни се обратно към скъпоценните камъни, този път избери онзи на душата и наблюдавай неканения ни гост по-внимателно.

— Неканен и нежелан — промърмори под нос брат Франсис, докато тримата млади монаси се отдалечаваха. Те се разминаха с Браумин Херде, който очевидно идваше да се присъедини към Франсис и Йойона.

— Не подценявайте този алпинадорец — рече брат Браумин, като ги приближи. — Ако не бе камъкът на душата, още щяхме да се чудим кой ни следи, дори сега той е на не повече от петдесетина ярда от лагера ни.

— Шпионите са обучени за такива неща — отбеляза брат Франсис, а Йойона и Браумин се смръщиха.

— Ти какво мислиш? — попита отца Браумин.

— От селото е, предполагам — отвърна непорочният. — Макар да не мисля, че това е от толкова злокобно значение, колкото му придава нашият брат.

— Мисията ни е твърде важна, за да си позволим да свалим гарда — възрази Франсис.

— Така е — съгласи се Йойона и погледна брат Браумин право в очите. — Обсеби този човек — нареди той, — убеди го, че трябва да си ходи или да се провали, използвай силите си, за да отпратиш физическото му тяло далеч, далеч отгук. Нека си върне разума чак като стигне навътре в гористите земи, и то да е прекалено уморен, за да се върне скоро.

Брат Браумин се поклони и си тръгна, не особено въодушевен, че ще трябва да обсебва някого, но все пак облекчен, че брат Франсис не бе постигнал своето. Не бе извървял всички тези мили, за да участва в убийството на човек.

Брат Браумин тръгна най-напред към Делман и му каза, че всяка активност с кварца трябва да бъде прекратена, както и да спре с употребата на камъка на душата. Обсебването бе достатъчно трудно и без друг безтелесен дух, блуждаещ наоколо! После тръгна към фургона си, за да се подготви.

Андаканавар стоеше ниско приведен в храстите, убеден, че се е прикрил твърде добре, за да бъде забелязан от близките монаси. Поне не и с очи, за магията пазителят нямаше как да знае, тъй като бе запознат само с вълшебствата на Туел'алфарите и нямаше представа на какво са способни светите камъни.

Ала Андаканавар имаше необикновена чувствителност към околната среда и усещаше кога е наблюдаван. Затова и усети присъствието, смътно чувство, че до него има някой.

Това усещане прерасна в силна изненада, когато духът на брат Браумин се придвижи напред, опитвайки се да завладее тялото на човека!

Андаканавар се огледа насам-натам, а очите му претърсваха всяка сянка, всяко местенце, където някой можеше да се скрие. Знаеше, че не е сам, и при все това сетивата му не разкриваха нищо.

Абсолютно нищо.

Усещането стана по-силно и пазителят почти извика, напук на всяка предпазливост. Това го изненада и доведе до ужасяващото и немислимо заключение, че някаква друга сила се опитва да наложи волята си над него.

Андаканавар бе участвал в общите сбирки на Туел'алфарите, обединението на цялата елфическа общност в единна хармония. Това бе нещо красиво, единение на ума и най-съкровено преживяване. Ала това...

Пазителят отново едва сдържа вика си, спирайки се в последния момент, защото си даде сметка, че нападателят му вероятно иска той да изкрещи и да издаде присъствието си.

Отново започна да търси в себе си, мъчеше се да намери нещо осезаемо, нещо определимо. Отново си спомни общата песен на елфите, сто гласа, слети в едно, сто души, станали едно в съвършена хармония.

Ала това...

Това си бе изнасилване.

Пазителят се приведе още по-ниско към земята, тихо ръмжейки и борейки се по единствения начин, който разбираше. Изгради си стена от ярост, пурпурна бариера, спираща всяко действие. Андаканавар напълно контролираше волята си, на всяко ниво. Той използваше дисциплината на би'нел дасада, танца на елфите, дисциплина, която бе ползвал толкова дълго по време на обучението си при Каер'алфар.

Така със своята мрачна решителност и силата на своята воля, пазителят успя да намери духовния си враг. В главата на Андаканавар се оформи карта, карта на собственото му съзнание, и постави знак на мястото, където беше врагът му.

Волята на брат Браумин скоро се показва пред мъжа и внезапно двамата бяха на бойно поле, в открита битка на умовете, като всеки бе лишен от предимството на изненадата. Брат Браумин, дисциплиниран и обучен с камъните, се би добре, но пазителят бе далеч по-силен и монахът скоро бе прогонен, а малко след това и преследван.

Андаканавар бе истински изплашен от това изживяване и тази непозната магия, но понеже бе смел, нямаше как да пропусне тази възможност. Усети канал, път към отдръпващия се дух, и изпрати мислите си подире му, напускайки тялото си.

Скоро вече бе в укреплението на монасите и след това в един от техните фургони. Там седеше нападателят, монах на около тридесет зими, кръстосал крака и дълбоко потънал в медитация.

Без колебание Андаканавар продължи по мислената просека, последвайки духа до тялото, и отново започна битката. Сега тя стана

по-трудна и се водеше на територия, позната за врага. Но пазителят продължи да го притиска, съсредоточавайки волята си. Само една мисъл го забави за миг — ако превземеше това тяло, нямаше ли да остави своето открито за атака?

Пазителят нямаше как да знае това и колебанието му почти прекрати битката.

Но след това, използвайки същата решимост, която го бе съхранила през годините на изпитания в суровата земя на Алпинадор, Андаканавар усили десеторно натиска си, прониквайки дълбоко в ума на монаха, избутвайки го отвсякъде и открадвайки всяка мисъл, надежда или страх.

Усещането бе неприятно, странно. За благородния пазител то бе просто гадно. Въпреки разумните обяснения, че просто е предпазвал собствената си душа и дълга си към своите събратя алпинадорци, Андаканавар все пак се чувстваше някак виновен. Да обсебиш чуждо тяло по каквито и да е причини нарушаваше представите за добро и зло, които имаше пазителят.

Той обаче устоя на угризенията и някак се успокои от сивия гладък камък, който държеше непознатата ръка. Този камък служеше за изпращане на душата, разбра пазителят, отваряше проход между духовете и с него в ръка, контролирайки го физически и духовно, Андаканавар се почувства сигурен, че тялото му е недостъпно за обсебване. Приспособявайки се към новата си обвивка, той се довлече до края на фургона, надникна към лагера и внимателно се заслуша в разговорите на околните. Остана така известно време и след като бе поздравен от неколцина монаси. Отвърна на поздравите им, благодарейки наум на елфите, които го бяха научили на езика на Хонс-де-Беер. Тогава, събирайки смелост, се осмели да излезе от фургона и да пристъпи сред чужденците.

Не му бе трудно да разгадае йерархията, в тази група тя явно се определяше от възрастта, а Андаканавар винаги бе умеел да разгадава годините на хората. От тези впечатления и от уважителния начин, по който другите го поздравяваха, той установи, че е в тялото на някой с висок сан сред монасите.

— Отец Йойона иска да разговаря с теб — каза му един от помладите монаси и друг го повтори малко след това, но, разбира се, Андаканавар нямаше как да знае кой е загадъчният отец Йойона. Така

той продължи да се разхожда из лагера и да събира информация. Скоро усети, че е следван — не от друг, а от лишения от тяло дух. Той отново и отново се опитваше да се върне в плътта и макар че Андаканавар отблъскваше атаките, започна да се уморява и си даде сметка, че няма да го удържи още дълго.

Точно тогава той забеляза един доста по-възрастен човек, вероятно водачът на групата, може би въпросният Йойона. Зад него стоеше друг монах с ядовито изражение, който бе на възрастта на човека, чието тяло Андаканавар бе обсебил.

— Привърши ли вече? — рече отец Йойона, приближавайки към него.

— Да, отец Йойона — отвърна почтително Андаканавар, надявайки се, че догадката му за самоличността на мъжа и тонът му са правилни.

— Отърва ли ни от шпионина? — остро попита другият монах.

Андаканавар потисна порива да го удари в лицето. Нарочно пренебрегна въпроса му с надеждата, че двамата ще разкрият още нещо.

— Брат Браумин? — настоя отец Йойона. — Отиде ли си алпинадорецът?

— Какво искаше да направя? — остро отвърна Андаканавар, насочвайки гнева си към по-младия от двамата, тъй като бе очевидно, че той не е в добри отношения с човека, когото бе обсебил.

— Това няма значение — отговори брат Франсис, поглеждайки красноречиво отец Йойона.

— Тъй като не си имал достатъчно време да изпратиш алпинадореца надалеч, надявам се си сложил в ума му доста ясно предложение, че трябва да напусне — спокойно рече отец Йойона.

— Може би трябваше да го поканим — осмели се да отвърне Андаканавар. — Той несъмнено познава тайните на тази земя и щеше да ни упъти по-добре.

Пазителят погледна брат Франсис и видя нарастващо подозрение в очите му, тъй като на лицето му се бяха изписали изненада и дори ужас.

— Мислех за това — призна си отец Йойона, без да се поддава на гнева на своя темпераментен спътник. — Но трябва да следваме декретите на върховния абат.

Брат Франсис изсумтя.

— Ако го поканим, ще трябва да отговаряме на много въпроси — продължи отец Йойона, пренебрегвайки напълно Франсис. Андаканавар се досети, че старецът е свикнал на това поведение от страна на младежа.

— Въпроси, на които не можем да си позволим да отговорим — продължи Йойона. — Ще преминем през Алпинадор бързо и е по-добре да не въвличаме северняци в пътуването. Няма защо да отваряме стари рани между нас и варварите.

Андаканавар не попита нищо повече, но определено бе облекчен да научи, че този могъщ контингент не е дошъл на север, за да навреди на Алпинадор.

— Иди при нашия преследвач — упъти го отец Йойона — и провери дали той следва инструкциите ти.

— Аз ще го сторя — прекъсна го брат Франсис.

Пазителят мъдро премълча. А и нямаше желание да се бори с още един дух днес.

— Способен съм да довърша задачата, която ми поставихте — каза той на възрастния монах.

И изведнъж, по изражението на другия, той се сети, че е изтървал титлата „отец“, явно запазена за стария човек. Брат Франсис вече ставаше подозрителен, а след миг на лицето му се изписа и неверие, когато присви очи и се вгледа в погледа на пазителя, през очите на обсебения монах. Андаканавар се опита да прикрие грешката си, като се обърна към възрастния човек, но видя на лицето му същото подозрение.

— Дай ми камъка, братко — рече отец Йойона.

Андаканавар се поколеба, мислеше за възможните усложнения.

Можеше ли да се върне обратно в тялото си без камъка. Можеше ли старият отец да разкрие измамата?

Като че усетил моментното колебание на пазителя, безтелесният дух намери удачна възможност да нападне още веднъж.

Пазителят разбра, че е време да си ходи.

Отец Йойона и брат Франсис скочиха напред, за да хванат тялото на залитналия брат Браумин, докато очите на последния премигнаха и краката му се подгънаха. Брат Франсис се протегна и взе хематита от ръката му.

Но духът на Андаканавар нямаше проблем нито с намирането на тялото си, нито с влизането в него. Той скочи на крака и хукна незабавно нанякъде, макар че се чудеше къде ли би могъл да е в безопасност от търсещи призрачни очи.

Обратно в лагера, брат Браумин се успокои, след което се преви на две, поставяйки ръце на коленете си, и се помъчи да успокои дишането си.

— Какво стана? — попита отец Йойона.

— Как можа да се провалиш срещу човек, който дори не е трениран... — започна брат Франсис, но Йойона го накара да замълчи с поглед.

— Много е силен — отбеляза пъшкайки Браумин. — Този алпинадорец има бърза мисъл и силна воля.

— Естествено, че ще кажеш така — сухо отговори брат Франсис.

— Защо не се пробваш сам с камъка? — избухна Браумин. — Няма да ти дойде зле, ако те научат на малко скромност.

— Достатъчно! — извика Йойона и понижи глас, щом забеляза, че наоколо се събират хора.

— Какво успя да научиш? — попита той Браумин.

Младият монах сви рамене.

— Опасявам се, че той научи много от мен, а не обратното.

— Чудесно — саркастично отбеляза Франсис.

— Какво научи той? — настоя Йойона.

Отново Браумин можеше само да свие рамене.

— Подгответе конете — рече тогава отец Йойона, — трябва да се махаме от това място?

— Ще намеря този шпионин — каза брат Франсис.

— Ще го търсим заедно — поправи го отец Йойона, — ако този човек е победил брат Браумин, ще победи с лекота и теб.

Брат Франсис пламна, опитваше се да намери някакъв отговор.

После се обърна, сякаш искаше да напусне.

— Няма ли да се присъединиш към търсенето? — остро го попита Йойона.

— Не виждам смисъл от него — долетя дълбок глас и всички монаси се извърнаха, за да видят един огромен алпинадорец да влиза в лагера, преминавайки кръга от фургони, като само удостои с поглед монасите, които стояха на стража.

— Не съм в настроение за повече битки в света на духовете днес. Нека говорим открито и честно, като мъже.

Отец Йойона и брат Франсис се спогледаха изумени. Брат Браумин обаче, единственият, осъществил истински контакт с пазителя, не беше нито изненадан, нито пък особено доволен.

— Определено е човек на честта — каза Йойона. — Не бихте ли се съгласили?

Брат Браумин бе твърде зает, за да отговори. Той бе сключил поглед с този на Андаканавар, и двамата се взираха един в друг с почти първична омраза. Бяха водили битката твърде съкровено, виждайки душата на другия окъпана в омраза. За Андаканавар човекът на срещата му се бе опитал да го насили, за брат Браумин онзи се бе оказал посилен и го бе посрамил.

Те останаха така за миг, а всички около тях, дори брат Франсис, не прекъснаха момента, осъзнавайки нуждата от него.

Ала тогава брат Браумин остави чувството да отшуми, напомняйки си, че човекът срещу него в крайна сметка само се бе защитавал. Постепенно изражението на лицето му се смекчи и той леко кимна.

— Този опит да те убедим ни изглеждаше най-безопасен — извини се той, — дори и за теб.

— Смятам една орда великани за по-безопасна от това, което се опита да ми направиш — отговори Андаканавар, но също кимна, давайки знак, че е простил, след което се обърна към отец Йойона.

— Името ми е Андаканавар — рече той — и моята земя е под ботушите ви. Аз имам много титли, но за ваше удобство можете да ме считате за защитник на Алпинадор.

— Каква гръмка титла — отбеляза брат Франсис.

Пазителят подмина тази забележка. Стори му се странно, че харесва и дори уважава човека, опитал се да го обсеби, повече от този.

— Аз не съм шпионин и в мотивите ми да ви проследя няма нищо злонамерено. Последвах ви от долината, където видях вашата мощ, и не можех да ви оставя да я обхождате свободно. С такава сила можете да донесете катастрофа на моя народ.

— Ние не сме врагове на Алпинадор — отвърна отец Йойона.

— И аз така разбрах — каза Андаканавар, — затова дойдох във вашия лагер открито, като приятел и може би съюзник.

— Не сме ви искали помощта — изсъска брат Франсис и си спечели неодобрителния поглед на отец Йойона.

— Аз съм отец Йойона — бързо се намеси старият монах, за да попречи на свадливия Франсис да каже още нещо. — От Сейнт Мер-Абел.

— Знам вашия дом — отговори пазителят. — Казват, че бил могъща крепост.

— И не лъжат — мрачно отвърна Франсис. — Всеки тук е добре обучен в бойните изкуства.

— Както кажеш — отвърна пазителят и отново се обърна към Йойона, който изглеждаше далеч по-разумен. — Както знаете, дойдох при вас, използвайки тялото на вашия приятел — обясни той. — Тъй научих, че възнамерявате да преминете през тези земи. Мога да ви помогна. Никой не знае пътя по-добре от Андаканавар.

— Андаканавар Скромний — излая брат Франсис, — това да не е още някоя от титлите ти?

— Знаеш ли, от устата ти твърде лесно изхвърчат обиди — отговори пазителят. — Може би трябва да си по-внимателен, та да не захвърчат и зъби.

Твърде горд да понесе тази заплаха, Франсис сви очи и смело пристъпи напред.

Пазителят реагира незабавно, твърде бързо, за да може някой от монасите дори да извика. Извади малка брадва от колана си и я метна светкавично.

Брадвата се завъртя по такъв начин, че прелетя точно между краката на брат Франсис, извиси се във въздуха и се заби в един от фургоните, на около двадесетина фута зад монаха.

Шокираният Франсис, както и всички останали, се обърнаха да видят къде е попаднала брадвата, след което погледнаха отново Андаканавар. Вече с по-голям респект.

— Можех да я хвърля малко по-високо, а тогаз и гласът ти щеше да стане по-височък — ухили се пазителят.

Разтреперан от страх и гняв, брат Франсис някак се овладя, но пребледнялото му лице го издаваше.

— Отдръпни се, брат Франсис — сопна му се отец Йойона.

Франсис го погледна, а после се втренчи гневно в кривата усмивка на Андаканавар. Отстъпи назад, преструвайки се на ядосан,

макар че — и всеки усети това — всъщност бе доволен от намесата на Йойона, предотвратила по-нататъшна конфронтация.

— Както виждате, и аз имам известни умения в онова, което наричате бойни изкуства — рече пазителят. — Ала предпочитам да ги пазя за великани, паури и други подобни твари. Вашата Църква и моят народ не са били приятели и да ви кажа, не виждам причина да променяме това, но ако паурите са ваши врагове, тогава смело може да наречете Андаканавар свой съюзник.

След това погледна брат Браумин и тихо се изсмя.

— Но знам и как да си тръгна далеч без вашата помощ.

Младият монах силно се изчерви.

Отец Йойона погледна спътниците си и прочете две противоположни мнения в очите им. Погледна към огромния странник, знаейки, че в крайна сметка решението е негово.

— Нямам право да ти кажа накъде отиваме — накрая рече той.

— Да съм питал? — ухили се в отговор Андаканавар. — Вие отивате на северозапад и смятате да напуснете моите земи. Ако искате да държите този курс, ще ви покажа най-лекия и бърз път.

— А ако не смятаме да го правим? — прекъсна го брат Франсис и погледна отец Йойона, за да покаже ясно отношението си към странника.

— Смятате, смятате — отговори пазителят, все още усмихнат. — Тръгнали сте към Барбакан, към планината Аида, така смятам аз.

Невероятно дисциплинирани, нито един от тримата монаси не показва какво смята за смелото му предположение, но зяпналите уста на много от по-младите подсказаха на Андаканавар, че е бил прав в догадката си.

— Значи просто така смяташ? — попита отец Йойона, давайки си сметка, че човекът сигурно е научил това от мислите на брат Браумин.

Андаканавар се бе оказал прекалено опасен, реши старият монах със съжаление, защото това можеше да позволи на Франсис да постигне своето и да убие този достоен човек. — Просто така смяташ?

— Така мисля — допълни Андаканавар. — Отдалечили сте се твърде на североизток, ако сте възнамерявали да ударите чудовищата, които са нападнали дома ви. Трябвало е да завиете на запад и въобще нямаше да сте тук. Но вие не бихте допуснали такава грешка, не и с

ващите магии. Така че отивате към Барбакан, това е ясно. Искате да разберете повече за експлозията там, за огромния облак сив дим, покрил земите там повече от седмица и довялкъл пепел чак дотук.

Страховете на Йойона бързо преминаха в нескрито любопитство.

— Значи наистина е имало експлозия? — попита той откровено, независимо от страха си, че разкрива прекалено много информация.

Зад него Франсис почти се задави.

— О, да. Най-голямата, която светът е виждал, откак съм роден — потвърди пазителят. — Разтърси земята под краката ми, а бях на стотици мили от мястото. В небето се издигнаха облаци пепел, изхвърлени от недрата на самата планина.

Отец Йойона се замисли над тази информация и се озова пред наистина тежка дилема. Едиктите по този въпрос, издадени от върховния абат Маркварт, бяха достатъчно ясни, но в сърцето си Йойона усещаше, че този човек не му е враг и може наистина да им помогне много. Отецът погледна към своето обкръжение — защото всички монаси се бяха събрали в този момент — и накрая спря поглед на брат Франсис, който естествено щеше да се окаже най-проблематичен.

— Видях сърцето му — каза накрая Браумин след продължително и неловко мълчание.

— Дори повече, отколкото бих искал — сухо отбеляза пазителят.

— И повече, отколкото аз бих искал — отговори монахът, като дори съумя да се усмихне. Обърна се към Йойона, загърбвайки смущението си, и рече:

— Нека ни води през Алпинадор.

— Знае прекалено много — възрази брат Франсис.

— Знае повече от нас — отвърна остро брат Браумин.

— Върховният абат... — заплашително започна Франсис.

— Върховният абат нямаше как да предвиди това — бързо го прекъсна брат Браумин. — Андаканавар е добър човек, могъщ съюзник и знае пътя. А ние лесно можем да се изгубим по този неравен терен — добави той високо, така че всички да го чуят.

— Една грешка в пътя може да ни провали или да ни коства седмица лутане обратно към правилния маршрут.

Брат Франсис отвори уста да възрази, но отец Йойона вдигна ръка, знак, че е чул достатъчно. Изведнъж се бе почувствал много стар.

Потърка лицето си с две ръце и погледна първо двамата си спътници, а после и пазителя.

— Вечеряй с нас, Андаканавар от Алпинадор — няма да потвърдя нашата цел, но ще ти кажа, че наистина възнамеряваме да напуснем твоите земи от северозапад възможно най-скоро.

— Ще ви е нужна седмица, и то ако пришпорвате животните си здраво — каза пазителят.

Отец Йойона кимна, макар че знаеше, че с магията ще съкратят това време наполовина.

По обед на следващия ден отец Йойона вече нямаше съмнения, че е направил правилния избор да вземе Андаканавар като водач на кервана.

Пътят оставаше труден, тъй като северен Алпинадор бе неприветливо място, земя на строшени от леда камъни и стръмно издигащи се планини, ала пазителят познаваше пътя отлично, минаваше умело всяко препятствие и винаги намираше вярната пътека. След дългата почивка монасите облекчаваха пътя си с магия и олекотяваха товара с помощта на левитационния малахит. Чистеха пътя със светкавици и, разбира се, продължаваха да си докарват диви животни с камъка на душата.

На Андаканавар му отне известно време, за да разгадае точно този номер. Първо се чудеше каква дяволия ползват монасите, за да ловуват, но когато керванът остави два полумъртви от изтощение елена зад гърба си, пазителят бе наистина озадачен — но далеч не и доволен. Отиде до елените и ги огледа.

— Как наричате това деяние? — попита той брат Браумин, който се приближи до него, следвайки указанията на отец Йойона.

— Използваме енергията на дивите животни — обясни монахът откровено. — Захранваме конете.

— И после ги оставяте да умрат? — попита пазителят.

— Какво друго да сторим? — безпомощно сви рамене Браумин.

Пазителят тежко въздъхна, опитваше се да потисне гнева си. Той извади огромен нож от колана си и бързо и методично уби двата елена, след което коленичи в прахта и се помоли за душите им.

— Вземи този — рече той на брат Браумин, а сам вдигна по-голямото животно за копитата и го метна на рамо.

Двамата скоро настигнаха кервана и Андаканавар метна трупа точно пред фургона на брат Йойона. Отецът накара другите да спрат и се запъти към пазителя.

— Значи просто им вземате енергията и ги оставяте да умрат, така ли? — обвини го пазителят.

— Неприятна необходимост — призна отец Йойона.

— Не е толкова необходимо, като гледам — изригна в отговор пазителят. — Ако ще ги убивате, ползвайте ги, иначе само обиждате животните.

— Ние не сме ловци — отвърна Йойона и се намръщи, като видя, че брат Франсис се приближава до тях.

— Ще ви покажа как да ги одирате и да си правите дрехи от тях предложи им Андаканавар.

— Нямаме време за това — излая Франсис.

Отец Йойона прехапа устни, не знаеше какво да стори. Искаше да сгълчи Франсис, тъй като не желаше да загуби толкова ценен гид, но се опасяваше, че бедата вече е сторена.

— Или ще намерите време за това, или повече няма да ми убивате животните — сопна се пазителят.

— Твоите животни? — изумени се Франсис.

— Вие сте на моите земи, казах ви вече — отвърна пазителят. — Аз пазя и тия животни. — Обърна се към отец Йойона. — Не бих ви спрял от лова, аз самият ловувам. Но ако се налага да убиете животинката, няма да я оставяте да умре на пътя. Това е ненужно и жестоко по всички критерии.

— Ох, варварин да ме учи за жестокости — изсумтя брат Франсис.

— Ако е нужно — отговори веднага Андаканавар.

— Нямаме нужда нито от храна, нито от кожата им — спокойно отвърна брат Франсис, — но тяхната енергия е жизненоважна за нашия керван. Ако тези коне не ни отведат до крайната цел и после обратно, сме загубени.

— И защо е нужно да вземате толкова енергия от животното, че да умре? — запита пазителят.

— Как да разберем кога да спрем?

— Да предположим, че мога да ви покажа?

Отец Йойона се усмихна широко. Никога не бе одобрявал убиването на невинни животни.

— Приятелю Андаканавар — каза той, — ако можеш да ни кажеш как да довършим мисията си, без да оставим вече ни един труп зад себе си, ще ти бъда вечно признателен.

— Вероятно и немалко елени ще са ми благодарни — отговори пазителят. — А за тия, които убихте сега, знайте, че ще хапнете добре тази вечер, а кожата им ще ви е нужна, когато стигнете по на север, където дори през летните нощи духа леден вятър.

Подир това Андаканавар показва на монасите как да одират мъртвите животни. Малко по-късно керванът отново бе на път и още няколко елена бяха призовани. Пазителят внимателно наблюдаваше изсмукването на жизнената енергия на всяка животинка и веднага щом животното показеше признаци на стрес, той спираше процеса и жертвата, уморена, но жива, се отдалечаваше в гората.

Само брат Франсис показва недоволство, но на отец Йойона и брат Браумин се стори, че дори той е облекчен от премахването на ужасните убийства.

— Хитър номер, ако се върши, както е редно — рече Андаканавар, докато пътуваха заедно с Йойона. — Но ще свърши повече работа, ако докарате един или два лоса. Това ще направи конете ви Чесуинд!

— Лос?

— Това е голям елен — обясни пазителят с крива усмивка.

— Ние извикахме няколко големи... — започна отец Йойона, но Андаканавар го прекъсна.

— По-големи — рече той, скочи от фургона и хукна към храстите.

— Доста е пъргав — отбеляза брат Браумин.

Пазителят се върна до фургона след около час.

— Кажи на твоите тичащи из света на духовете приятели да погледнат нататък. — И той посочи към един плитък дол на запад от пътеката. — Кажи им да потърсят нещо едро и тъмно с чифт рога, широки два човешки боя.

Йойона и Браумин си размениха изпълнени със съмнение погледи.

— Само им кажи — настоя Андаканавар, — тогава ще видиш лъжа ли.

Малко по-късно, когато един огромен мъжки лос се появи на пътеката, поведен от контрола на камъните на душата, двамата монаси поднесоха извинения за съмненията си.

А как само полетяха конете, когато оставиха уморения лос зад гърба си!

Препускаха бързо през целия ден и вечерта монасите се събраха около напалените огньове да слушат приказките на пазителя за севера.

Веселият нрав на Андаканавар и интересните истории, които разправяше, спечелиха всички, дори брат Франсис, който не изпълни закана си да се оплаче на върховния абат.

И тъй на четвъртия ден от тяхното пътуване, когато пазителят обяви, че напуска кервана, над лагера им се спусна гробна тишина.

— Е, не се отчайвайте, де — рече им Андаканавар. — Ще ви покажа пътя до Барба... — Усети се, спря и се ухили криво. — Ако натам ще ходите, разбира се — хитро добави той.

— Не мога да го потвърдя — отвърна отец Йойона, но също се ухили.

Бе видял сърцето на Андаканавар и знаеше, че е близко до неговите убеждения. Разбира се, че той знаеше накъде отиват монасите — къде другаде би отишъл някой, навлязъл така навътре в Дивите земи?

— Пътят е все направо — продължи пазителят. — И ако не срещнете паури или великани, ще стигнете скоро.

— Според моите карти, целта ни е далеч, на много мили от западните граници на Алпинадор — отбеляза брат Франсис, но гласът му към пазителя сега бе изпълнен с повече уважение. — Опасявам се, че ни чака още дълъг път.

Андаканавар вдигна ръка и брат Франсис му подаде картата, която показваше околността. Пазителят повдигна вежда, като я видя, тъй като бе много подробна и относително точна.

— Картите ти казват истината — съгласи се Андаканавар, — ала ние оставихме западните граници на Алпинадор зад нас още преди да лагеруваме по-миналата нощ. Тъй че, приятели, не се бойте, почти сте стигнали целта си — макар че аз бих се страхувал, ако съм тръгнал към място, за което се говори, че е демонско леговище!

Той захапа върха на пръста си и начерта с кръвта си пътя до планината Барбакан, отбелязвайки с кръстче сегашното им местоположение.

След това върна картата на Франсис, поклони се и ги напусна, като се затича със смях към шубраците.

— Да не бе ръстът му, бих го помислил за елф — каза брат Браумин. — Ако има такива създания като елфите.

Последните думи на Андаканавар за местоположението им, донякъде облекчиха монасите, натъжени от загубата на отличния водач. Хапнаха вечерта — отново великолепно сърнешко месо, — казаха вечерните си молитви и подир това спаха добре, а на сутринта отново бяха на път още преди настъпването на зората.

Земята остана неравна — с по-малко възвишения, но и с по-гъста растителност по пътя. Въпреки това, водейки се по кървавата линия по картата, монасите скоро излязоха от тясната пътечка и се озоваха на широк път. Тогава керванът спря и водачите му се събраха за оглед.

— Тази просека е направена от чудовищата по пътя им на юг — рече отец Йойона.

— Това значи, че ако тръгнем по нея, ще стигнем мястото, където злите сили са се събрали — отвърна брат Браумин.

— Поемаме опасен курс — отбеляза брат Франсис, оглеждайки се наоколо. — На открито сме.

— Но пък пътят ще е лек — отговори Браумин.

Отец Йойона се замисли, спомни се, че не друг, а Андаканавар ги бе повел към този път.

— Изследвайте духом пътя пред нас — нареди той, — нека и фургоните, и конете ни се ползват от отдиха на равния път.

Брат Франсис използва всеки кварц и хематит, разпореждайки монасите да изследват пътя навсякъде и във всички посоки, обзет от страх, че пътуват право към главното укрепление на чудовищата.

Два дни по-късно все още не бяха видели ни едно от изчадията, макар да оставиха над сто мили зад себе си. Сега пред тях се издигаха планините, обкръжаващи Барбакан, и монасите се опасяваха, че им предстои труден преход.

Ала пътят продължи не само до основите на планината, но и нагоре по нея, минавайки през широко дефиле. Да устроиш лагер на такова място бе доста дръзко, но отново нито едно чудовище не се

появи, а монасите, които изследваха терена с камъните откриха, че наоколо дори дивите животни са малко. Земята изглеждаше странно мъртва и тънеше в зловеща тишина. На следващата заран крайт на планините вече се виждаше и само едно било скриваше гледката отвъд. Отец Йойона даде знак на кервана да спре и махна към братята Браумин и Франсис да го придружат.

— Трябва да продължим напред духом — рече Франсис.

Това бе добро и разумно предложение, но отец Йойона поклати глава. Имаше чувството, че онова, което му предстои да разкрие, е изключително важно и трябва да бъде видяно и телом, и духом. Махна на двамата и викна още неколцина непорочни да се присъединят към тях, подир това започна да се катери нагоре.

Младите монаси последваха групата, като гледаха да не изостават много.

Когато отец Йойона преодоля и последното възвишение и пред него се откри широката долина, сърцето на Барбакан, духът му хем се възрадва, хем посърна. Монасите шокирани се взираха в гледката.

Разрушението бе пълно.

Там, където някога се бе издигала гора, сега имаше поле сива пепел, в което се чернееха обгорени пънове. Цялата долина бе сива и пуста, а въздухът бе натежал от мириса на сярата. Приличаше на същински апокалипсис, онова, което тяхната Църква наричаше „ад“. Най-разстроени бяха младите монаси, които също дойдоха иззад билото. Някои дори се разплакаха, обзети от отчаяние.

Ала отчаянието премина в мрачно примирение, а подир него в умовете на монасите дойдоха други, по-радостни мисли. Та нима нещо можеше да оцелее след такъв взрив? Може би техните подозрения и надежди, че армията от чудовища е обезглавена, бяха верни, защото ако наистина Барбакан бе домът на демона дактил и той бе стоял тук по времето на експлозията, значи вече го нямаше.

Дори брат Франсис бе твърде зашеметен, за да говори и дълго остана мълчалив. Накрая приближи отец Йойона.

— Дали това разрушение е достатъчно доказателство, че демона вече го няма? — попита отецът.

Франсис погледна към пепелищата. Не бе трудно да се отгатне откъде бе дошла експлозията: сред пепелта се издигаше планина с плосък връх, а от него все още се процеждаха струйки дим.

— Не вярвам това да има естествено обяснение — накрая рече Франсис.

— Тук са изригвали вулкани и преди — възрази отец Йойона.

— Но точно в това тежко време? — със съмнение запита брат Франсис. — Можем ли да допуснем, че вулканът е изригнал на точното място и в точното време. Там, където е нашият враг?

— Съмняваш ли се в Божията намеса? — попита отец Йойона. Беше сериозен, макар и сам да се измъчваше от съмнения. Имаше фанатици в ордена им, които очакваха Божия юмрук да се стовари от небесата върху враговете на Църквата при всеки повод; по време на обсадата на паурите Йойона бе чул как един млад монах повтаряше името Божие и молеше Господ да порази вражеската флота.

Отец Йойона също вярваше в силата Господна, но той мислеше за нея като за сила на доброто. Вярваше, че в крайна сметка доброто ще победи във всяка голяма битка, тъй като е по-могъщо от злото. Подозираше, че Франсис има сходно мнение по въпроса, защото, независимо от другите си недостатъци, той можеше да мисли и търсеше своя път към вярата по пътя на логиката.

Сега Франсис го погледна косо.

— Бог е на наша страна — каза той, — в сърцата ни, в силата, която ръководи оръжията ни, и със сигурност в магията, която унищожава враговете ни. Но това... — рече той, разпервайки драматично ръце, докато гледаше опустошената долина. — Това може и да е било Божие дело, но е извършено чрез ръката на някой богобоязлив човек или пък е резултат от това, че демонът дактил е надценил силите си в призоваването на земната магия.

— По-скоро второто — отговори отец Йойона, макар че се надяваше брат Авелин да е отговорен за случилото се.

Брат Браумин се присъедини към тях и чу последните думи от разговора. Впери поглед в брат Франсис, изненадан от реакцията му. Обърна се озадачено към отец Йойона, а той само му се усмихна и кимна, тъй като не бе чак толкова изненадан. В този момент старецът откри чертите на брат Франсис, които можеха да му донесат изкупление, и установи, че има какво да хареса в този човек. Зачуди се дали не може да бъде поведен в различна посока.

— Каквото и да е станало, е дошло от тази планина — каза брат Франсис. — Аида.

Другите двама го погледнаха с любопитство.

— Така я нарече алпинадорецът — обясни брат Франсис, — и наистина името може да се намери в много стари карти, които изучих. Аида, самотната планина, обкръжена от възвишения, бърлогата на демона.

— Няма да стигнем лесно до нея — отбеляза брат Браумин.

— Очаквал ли си друго? — засмя се в отговор брат Франсис.

Другите двама се спогледаха още веднъж и свиха рамене. Струваше им се, че тази експлозия може да е отървала света не само от демона дактил, но и е отървала Франсис от собствените му демони.

Те обаче оставиха нещата както са, приемайки доброто настроение на Франсис като благословия. Можеха само да се надяват, че ще продължи по-дълго.

Пътешествието през изпепеленото поле не бе толкова трудно, колкото се опасяваха, тъй като пепелта се бе напластила на места, а от други бе отвейана. Но докато приближаваха планината, водещият кочияш направи ужасяващо откритие.

Писькът му накара другите монаси да се затичат към него, за да намерят няколко тела, обгърнати от пепел и проснати до криволичещата пътека.

— Паури — каза брат Браумин, приближавайки се, за да ги огледа — и гоблин.

— А това там е... било е... великан — каза друг монах и посочи нагоре по пътеката, където изпод купчина пепел се протягаше огромен крак.

— Значи враговете ни са били тук — отбеляза отец Йойона.

— Били са — подчерта Франсис.

Те продължиха до самото подножие на планината и спряха фургоните си там. Отец Йойона накара половината монаси да установят лагер, а другата да огледа района, търсейки някакъв път нагоре или навътре към планината. С факли и един осветяващ диамант в ръце група монаси навлязоха в една пещера още същата нощ и се промъкнаха в недрата на Аида. Върнаха се след по-малко от час с новини, че тунелът е блокиран от огромна каменна стена.

— Няма съмнение, че се е простирал по-нататък преди експлозията — рече брат Делман на отец Йойона.

— Да се надяваме, че не всички тунели са задръстени — отвърна Йойона, опитвайки се да звучи обнадеждаващо. Гледката на опожарената Аида обаче охлади ентузиазма му.

Брат Делман поведе своята група към втори тунел и когато и той свърши, младият монах непоколебимо се насочи към трети.

— Обещаващ е — отбеляза брат Браумин, когато Делман за трети път навлезе в планината.

— Има сърце — съгласи се отец Йойона.

— И вяра — каза другият, — голяма вяра, иначе нямаше така решително да изпълнява задачите си.

— Но има ли някой по-решителен от брат Франсис? — напомни му отец Йойона.

И двамата погледнаха Франсис, който бе зает да отбелязва детайлно областта на Барбакан върху някакви пергаменти.

— Брат Франсис също има вяра — реши брат Браумин, — ала е тръгнал по погрешни пътища. Може би накрая ще реши друго; времето, което прекара с достойния алпинадорец, му се отрази добре.

Отец Йойона не отвърна, а продължи да гледа Франсис. Наистина изглеждаше, че нещо от веселия дух на Андаканавар се бе вляло в монаха, но Йойона още не броеше Франсис за обърнат към доброто.

— Какво ще правим, ако не открием тунели, които да ни отведат до сърцето на планината? — попита брат Браумин. — И ако плоският връх не ни даде достатъчно информация.

— Тогава ще търсим с хематита — отвърна старият отец.

— Мислех, че първо това ще сторим.

Йойона кимна, очакваше тези думи. И той си мислеше, че първоначалното търсене на Аида ще е по-лесно, ако монасите използват камъка на духа. Но бе променил мнението си и плана си, отчитайки сблъсъка на Браумин с Андаканавар. Не можеше да е сигурен, че духът на демона дактил не витае по тези места, а ако лишеният от магия Андаканавар можеше да направлява духа си тъй, че да проникне сред тях, какво ли можеше да стори демонът?

— Нека използваме умовете и телата си — отговори възрастният монах. — Пък ако не свършат работа, ще призовем силата на камъните на душата.

Браумин имаше пълно доверие в преценката на отец Йойона и отговорът го задоволи.

— Кога брат Франсис ще се свърже с върховния абат? — попита той.

— Накарах го да изчака до сутринта — обясни отец Йойона. — Не мисля, че е мъдро да отваряме канали за духа на това проклето място.

Това обясни много на брат Браумин, особено що се отнасяше до доброто настроение на Франсис, и той не коментира повече. Постави ръка на едрото рамо на Йойона и след това си тръгна, защото имаше много работа за вършене.

След три часа монасите в лагера започнаха да се тревожат за брат Делман и групата му. След четири отец Йойона реши, че може би е време вече да използва хематита. Вече бе взел камъка на духа, когато монаси на запад от лагера изкрещяха, че виждат факли.

Скоро след това отец Йойона видя, че към лагера се е устремил с всичка сила самотен монах.

— Брат Делман — рече Браумин на Йойона, когато човекът се приближи. Делман тичаше с всички сили дори надолу по наклона и едва не се преби.

— Сберете се и се подгответе за бой — извика отец Йойона.

Монасите се събраха в боен строй и светите камъни блеснаха в ръцете им. Други приготвиха оръжия или отидоха да се погрижат за конете.

Брат Делман стигна до лагера, залитайки и мъчейки се да си поеме глътка въздух.

— Къде са другите? — попита Йойона незабавно.

— Още... са вътре — отговори Делман.

— Живи ли са?

Младия монах изпъна тяло и наклони глава, успокоявайки се и поемайки дълбоки глътки въздух. Когато погледна обратно към Йойона, страховете на стария отец почти изчезнаха.

— Живи са, да — спокойно отвърна Делман. — Вътре няма опасност, освен ако отново не стане земетресение.

— Тогава защо си излязъл — попита Йойона — и защо си толкова развълнуван?

— Намерихме нещо... някой — отговори брат Делман — Човек или по-скоро получовек и полукон.

— Кентавър? — попита брат Браумин.

Брат Делман сви рамене, тъй като никога не бе чувал тази дума.

— Кентавърът носи тялото на човек — торса, раменете, ръцете и главата — обясни брат Франсис — ала от кръста надолу е кон, с четири копита и прочее.

— Значи сме открили кентавър — съгласи се брат Делман. — Бил е в пещерата, когато се е срутила отгоре му. Тонове скали.

— Изкопахте ли го? — попита отец Йойона.

— Не знаем откъде да почнем — отвърна Делман.

— Горкото създание — отбеляза Браумин.

— В такъв случай го оставете в гроба му — студено каза Франсис, възвърнал стария си нрав. Нито Браумин, нито Йойона пропуснаха това и безпомощно свиха рамене.

— Но брат Франсис — възрази Делман, — той не е мъртъв.

— Но ти каза... — отвори уста отец Йойона.

— Тонове скала! — довърши вместо него Делман. — Да, трябваше да е мъртъв... Нищо не би могло да оцелее след такова срутване. И със сигурност изглежда като умрял, потрошен и съсухрен от слабост. Ала е жив! Отвори очи и ме помоли да го убия!

Тримата по-старши монаси стояха със зяпнали уста, а младите около тях зашепнаха развълнувано.

— И ти стори ли го? — попита накрая отец Йойона.

— Не можах — отвърна Делман, изглеждаше ужасен от самата мисъл за това. — Сигурен съм, че изпитва невероятна болка, ала нямах сили да отнема живота му.

— Господ не ни дава повече, отколкото можем да изтърпим — изрецитира Франсис.

Отец Йойона го погледна с горчивина. В тия времена старата поговорка не бе нищо повече от извинение на Църквата за това, че селяните живеят в мизерия, докато духовниците тънеха в излишества.

Но това бе спор за друг ден, осъзна Йойона и не коментира изказването на Франсис. Вместо това рече на Делман:

— Добре си се справил. Другите, предполагам, са останали с кентавъра.

— Брадуордън — отговори брат Делман.

— Моля?

— Брадуордън — повтори монахът. — Така се казва, кентавърът. Оставих другите с него, да му осигурят някакво, макар и жалко, облекчение.

— Нека идем и да видим какво може да сторим — каза отец Йойона.

На брат Браумин той рече:

— Събери всички камъни, освен тия, които се повтарят, и ги вземи с нас. Брат Франсис — високо рече той, за да чуят всички. — Ти остани да пазиш фургоните.

Сега бе ред на Франсис да го изгледа кисело, ала Йойона не му обърна никакво внимание, вече бе тръгнал подир брат Делман. Беше нетърпелив да види Брадуордън, това, изглежда, безсмъртно създание.

Пътят не бе дълъг, а Делман наложи бърз ход, така че Йойона се бе задъхал, когато видяха светлината на другите факли. Отецът мина покрай младите монаси и коленичи пред изкривеното, измършавяло тяло.

— Би трябвало да си мъртъв — каза Йойона между другото, умело скривайки ужаса и погнуса си. Само човешката и предната част от конската част на създанието бяха открити, останалото бе погребано под огромна скална плоча, която се издигаше от коридора към върха на планината. Съществуването бе странно изкривено, а очите му бяха втрещени в скалата, смазала долната му част. Там, където по ръцете му бе имало мускули, сега висеше сбръчкана и слаба плът, сякаш тялото на кентавъра само се изяждаше заради липсата на друга храна. Отец Йойона се приближи максимално близо и се приведе колкото му позволяваше едрото тяло. Изучаваше създанието, изпълнен със състрадание.

— Определено се чувствам като умрял — отговори Брадуордън, агонията личеше по някога силния, а сега треперещ глас. — Или поне съм тръгнал към смъртта. О, вие няма как да знаете моята болка.

Той успя някак да извърне глава към тях и като погледна Йойона внимателно, я изправи любопитно и болезнено се засмя.

— Какво има? — попита старият отец.

— Да нямаш син случайно? — попита Брадуордън.

Отец Йойона погледна през рамо към брат Браумин, който безпомощно вдигна ръце. Не разбираше как това създание, в този

момент и в такова тежко положение, може да задава подобен въпрос.

— Не — простичко отвърна отец Йойона, — нито дъщеря. Отдал съм сърцето си на Бога, а не на някоя жена.

Кентавърът се изкикоти.

— Доста си изпуснал, да знаеш — и му намигна.

— Защо питаш? — поинтересува се Йойона, внезапно зачудил се дали не става дума за нещо повече от съвпадение.

— Напомняш ми на един човек, когото познавах — отговори Брадуордън и тонът му разкри, че говори за добър приятел.

— Монах ли? — настоя Йойона.

— Един по мое мнение луд човек — отвърна кентавърът, — твърде често посягаше към чашката, но иначе бе добър — или е, ако е намерил начин да се измъкне от това прокълнато място.

— И знаеш ли името му? — запита отец Йойона.

— Беше ми като брат — продължи кентавърът, говореше сякаш повече на себе си. Като че бе в някакво далечно място, или дори изпаднал в делириум.

— Името му — настоя на висок глас брат Браумин и се приведе над лицето на кентавъра.

— Авелин — спокойно отвърна кентавърът. — Авелин Десбрис. Един прекрасен човек.

— На всяка цена трябва да бъде спасен — долетя един глас зад гърба им. Всички монаси се обърнаха и видяха брат Франсис в края на редицата. В дланта му сияеше диамант.

— Наредих ти да останеш при лагера — каза му отец Йойона.

— Не приемам заповеди от отец Йойона — долетя отговорът и Йойона разбра, че върховният абат Маркварт е поел контрол върху тялото на Франсис и е дошъл сред тях. — Трябва да го измъкнем оттук — настоя абатът, вгледан в огромната скална плоча.

— Не си достатъчно силен да преместиш планината — сухо отвърна Брадуордън. — Както и аз не бях достатъчно силен да я удържа, докато приятелите ми бягаха.

— Приятеля си Авелин ли имаш предвид? — нетърпеливо рече Маркварт.

— Другите ми приятели — отвърна кентавърът. — Не знам... — Спря и направи гримаса, тъй като от движението скалата леко се помести.

— Не, не ще можеш да преместиш това — простена той.

— Ще видим — каза върховният абат. — Защо си още жив?

— Нямам представа.

— Да не си безсмъртен? — Тонът на Маркварт стана някак коварен.

Абатът мина покрай другите и се приведе до отец Йойона.

— Интересна мисъл — отговори Брадуордън, — винаги са ми казвали, че съм инат. Може би просто съм отказал да умра.

Маркварт не се усмихна.

— Но пък тате умря — додаде кентавърът, — мама също, преди доста години. Удари я гръм — странен начин да си отидеш. Тъй че, предполагам, не съм безсмъртен.

— Освен ако някой безсмъртен дух не те е обсебил — продължи Маркварт.

— Не са ли всички духове безсмъртни — осмели се да го прекъсне отец Йойона.

Леденият поглед на Маркварт прекрати разговора по темата.

— Някои духове — рече той с равен глас, поглеждайки към Брадуордън, но отговаряйки и на отец Йойона — могат да се прехвърлят от тяло в тяло и да поддържат трупа жив, дори той да е отдавна мъртъв.

— Единственият дух в мен си е моят собствен, макар да е подсилен с доста алкохол — увери го кентавърът с престомена усмивка и намигване. — Всъщност и сега бих пийнал нещо, това ще направи болката по-поносима.

Изражението на Маркварт отново остана непроменено.

— Не знам защо още не съм умрял — каза накрая Брадуордън сериозно. — Мислех, че съм, когато скалата се стовари върху краката ми. А и стомахът ми седмица след седмица ми нашепваше да умра.

Върховният абат Маркварт почти не го слушаше. Беше взел друг камък, малкия, но ефективен гранат, с който се изследваха най-фините и недоловими магии и сега преглеждаше плененото създание с него.

Почти незабавно откри отговора, който търсеше.

— Ти имаш магия — обяви той на Брадуордън.

— Или това, или късмет — каза отец Йойона.

— Лош късмет — отбеляза кентавърът.

— Магия — повтори твърдо абатът, — около дясната ти ръка.

На Брадуордън му костваше голямо усилие да се обърне така, че да види горната част на дясната си ръка.

— О, да го вземат дактила и всичките му проклети сестри — изръмжа той, като видя червената превръзка, вързана му от Елбраян — и пазителят смяташе, че ми прави услуга. Два месеца на страдания и глад, а проклетото нещо още не ме оставя да умра!

— Какво е то? — попита отец Йойона.

— Елфически лековит плат — отговори Брадуордън, — явно проклетото нещо кара раните ми да зарастват веднага щом планината ми ги нанесе! И дори гладът и жаждата не могат да ме убият!

— Елфически? — ахна Браумин. Брадуордън разгада израженията на смаяните монаси и бе изненадан, че са изненадани.

— Не ми казвайте, че не вярвате в елфи — рече той — или в кентаври? А поне в паури? Или великани?

— Достатъчно — излая Маркварт, — разбрахме какво имаш предвид.

Но досега не бяхме срещали нито елф, нито кентавър.

— В такъв случай светът ви става малко по-добър — каза Брадуордън, опитвайки се отново да намигне, но вместо това изкриви лице от болка.

Тогава Маркварт се изправи и даде знак на останалите да го последват.

— Няма да е много лесно да бъде измъкнат оттам — рече той, след като се отдалечи дотолкова, че Брадуордън да не го чува.

— Бих казал невъзможно — отбеляза брат Браумин.

— Можем да издигнем камъка във въздуха, като използваме малахита — рече отец Йойона. — Макар че се опасявам, че цялата ни сила може да не е достатъчна дори да поместим такова препятствие.

— Повече се боя, че ако преместим камъка, премахнатият натиск ще позволи на кръвта му да изтече по-бързо, отколкото елфическата превръзка и нашите умения биха могли да компенсират — посочи върховният абат.

— И все пак трябва да опитаме — каза брат Браумин.

— Естествено — съгласи се Маркварт. — Това е твърде ценен затворник, богат на сведения — не само за станалото тук, но и за брат Авелин — не можем да го оставим да умре!

— Съображенията ми бяха повече от състрадание — осмели се да изрече брат Браумин.

— Зная това — немилостиво отвърна Маркварт, — но то ще се промени.

След това Маркварт се обърна и махна с ръка на другите да го последват. Брат Браумин и отец Йойона се спогледаха безпомощно, но нямаха голям избор.

По заповед на Маркварт, който се бе изморил от обсебването и се нуждаеше от почивка, те не извършиха опита до късния следобед на следващия ден, когато всички бяха отпочинали и подготвени психически. Тогава Маркварт отново обсеби тялото на брат Франсис и поведе процесията, стискайки в ръце малахита и хематита.

Заели позиция, всички монаси в кервана, с изключение на отец Йойона, който държеше хематита, се събраха в единение чрез камъка на духа, а после канализираха съединената си енергия в малахита, а когато тя достигна своя връх, върховният абат Маркварт я освободи, прицелвайки я към каменната плочка над Брадуордън.

Чак тогава отец Йойона разбра какъв риск поема върховният абат Маркварт — риск за монасите от кервана, но не и за неговото тяло, което бе в безопасност зад стените на Сейнт Мер-Абел. Когато каменната плоча изтреця от натиска, а коридорът се изпълни с облаци прах и падащи камъчета, Йойона се изплаши, че целият тунел може да се срути. Трябваше първо да го подсигурят с подпори, осъзна той, а тази липса на подготовка само му подсказа с какво отчаяние абатът търсеше Авелин Десбрис.

Монасите продължиха натиска и скалата отново се разтърси. Брадуордън изпищя и започна да се гърчи, а Йойона притича до него и обви раменете му с ръце, мъчейки се да го издърпа, теглеше с всички сили. За свой ужас отецът установи, че не може да помръдне огромния кентавър. Дори толкова съсухрен, Брадуордън тежеше над 400 паунда.

Йойона потъна в хематита, но не за да се погрижи за раните на кентавъра, както бе възнамерявал, а да се свърже с мислите на другите монаси, умолявайки ги да заделят част от силата си, за да може да изтегли създанието на свобода.

Сега стана опасно и Йойона се опасяваше, че каменната плоча ще се хлъзне обратно надолу, но Маркварт, станал невероятно силен в

употребата на камъните, поведе монасите в тяхното усилие, прехвърляйки част от левитационната им енергия към кентавъра.

Йойона най-после го изтегли на свобода, след което отново потъна в хематита и трескаво започна да лекува раните. Бе почти пред припадък, когато Маркварт и останалите сграбчиха и него, и Брадуордън, и ги изтеглиха далеч от нестабилния тунел.

А после отец Йойона вече не бе сам в опитите си да спаси създаването, като към усилията му се присъединиха духовете на Маркварт, Браумин и още няколко монаси.

Повече от пет часа по-късно отец Йойона лежеше на земята точно до планината Аида, напълно изтощен, а до него бе брат Браумин. И двамата заспаха, а щом се събудиха на следващата сутрин, видяха брат Франсис — а не Маркварт — да стои над тях.

— Къде е кентавърът? — попита отец Йойона.

— Почива си и е доста по-добре, отколкото бихме могли да се надяваме — отговори брат Франсис. — Нахранихме го, почнахме с малко храна, ала после той изяде половината еленско и изпи няколко галона вода. Тази елфическа магия на превръзката ще да е доста силна, тъй като той вече изглежда много по-добре.

Отец Йойона кимна, искрено облекчен.

— Намерихме път нагоре към планината — добави брат Франсис.

— Има ли нужда от това?

— Ще ти е интересно да видиш какво открихме сред пепелищата — остро отговори Франсис.

Отец Йойона преглътна следващия си въпрос, преценявайки човека пред себе си. Какъвто и напредък да бе постигнал Франсис, след визитата на абат Маркварт той очевидно бе заличен. Изражението на лицето му отново бе студено, а топлотата в очите му я нямаше.

— Опасявам се, че трябва да си почина — каза накрая Йойона. — Днес ще говоря с Брадуордън, а утре ще се кача на Аида.

— Няма време — отговори Франсис, — а с кентавъра няма да говори никой, докато не се върнем в Сейнт Мер-Абел.

Отец Йойона дори не попита кой е разпоредил това. Знаеше много добре и разбра внезапната смяна на настроението на Франсис. Когато за пръв път видяха опустошения Барбакан, той бе обявил, че разрушението е дело или на някой богобоязлив човек, или на

демонската магия. Сега бе ясно, че Авелин е бил намесен, а Йойона и за миг не се съмняваше, че Маркварт е изяснил на Франсис, че Авелин не е богобоязлив.

— Ще се качим до върха на планината днес — продължи брат Франсис, — ако не можеш да се справиш, брат Браумин ще заеме твоето място.

Когато си свършим работата, отново тръгваме на път.

— Ще бъде тъмно, когато се върнем от планината — рече брат Браумин.

— Ще пътуваме ден и нощ, докато се върнем в Сейнт Мер-Абел — отвърна Франсис.

Това се видя глупаво на отец Йойона. Отговорите бяха тук, наблизно.

Нямаше смисъл да се бърза обратно към Сейнт Мер-Абел — освен ако не отчетеше изключителното недоверие, което абат Маркварт изпитваше към него. Откритието на свидетел бе променило всичко и Маркварт нямаше да го остави да поеме контрол над тази изключително деликатна ситуация. Йойона погледна Браумин, и двамата се чудеха дали не е дошло времето да се изправят срещу върховния абат и неговата Църква.

Ала Йойона леко поклати глава. Не можеха да спечелят.

Не бе изненадан, но му стана мъчно, когато се върна при фургоните и видя Брадуордън окован във вериги. Все пак подновената жизненост на кентавъра го изненада и му даде надежда.

— Поне ми дайте гайдата — помоли кентавърът.

Отец Йойона последва изпълнения с копнеж поглед на Брадуордън към прашасалата гайда на стола в близкия фургон. Понечи да каже нещо, но брат Франсис го прекъсна:

— Ще го храним и лекуваме, но само толкоз. Щом се възстанови напълно, ще му вземем елфическата превръзка.

— Уфф, Авелин бе по-добър човек от всички вас, взети заедно — отбеляза Брадуордън, затвори очи и си затананика тиха мелодия, като от време на време ги поглеждаше косо и измърморваше:

— Крадци.

Отец Йойона, без да откъсва очи от Франсис, отиде, взе гайдата и я подаде на създанието.

Брадуордън го прие с почителен поглед и кимна, след което засвири такава пленително красива музика, че всички монаси, освен инатливия Франсис, се вслушаха в нея.

Отец Йойона някак си събра сили да придружи Франсис и шестима други до Аида следобеда. Върхът на планината сега бе широк черен кратер, но пепелта и лавата се бяха втвърдили така, че монасите ходеха по тях без особени усилия.

Брат Франсис ги отведе точно до крайната им цел — вкаменена ръка, която излизаше от черната земя, а пръстите ѝ бяха стиснати тъй, сякаш държеше нещо.

Отец Йойона се приведе ниско и разгледа ръката и дланта ѝ. Познаваше я! Някак разбра чия е тази ръка, почувства нейната доброта, обгърнатата от ореол на святост и божествена сила.

— Брат Авелин — ахна той.

Зад него всички освен Франсис едва не паднаха.

— Така предполагаме и ние — отвърна брат Франсис. — Изглежда, Авелин е бил съюзник на демона и е бил погубен заедно с него.

Лъжовността на това твърдение вбеси отец Йойона. Той рязко се изправи и се обърна към Франсис, като едва се сдържа да не го удари.

Но бързо осъзна, че абат Маркварт ще продължи своята кампания срещу Авелин, защото ако наистина се установеше, че Авелин е жертвал живота си, за да унищожи дактила, това щеше да постави твърденията и позицията на Маркварт в Църквата под въпрос. Затова разговорите с кентавъра щяха да бъдат ограничени до минимум, докато създаването не бъдеше отведено в Сейнт Мер-Абел, за да е под контрола на Маркварт.

Отец Йойона се насили да се успокои. Битката едва сега започваше, не му бе времето да я поведе открито.

— Какво е държал, според теб? — попита Франсис.

Йойона погледна ръката и сви рамене.

— Долавя се някаква магия — обясни брат Франсис, — вероятно няколко камъка. Ще знаем, когато изровим тялото — но не са всичките, откраднати от него.

Да изровим тялото. Самата идея се струваше на Йойона изключително погрешна. Това място трябваше да се отбележи като гробница на светец, място, където човек да събира вяра и кураж. Той

искаше да изкрещи на Франсис, да го зашлеви през устата дори само задето бе изрекъл подобна глупост. Ала отново си напомни, че сега не е времето да започне своята битка.

— Камъкът около тялото е здрав — рече той, — взривяването му няма да е лесна работа.

— Имаме си графит — напомни му Франсис.

— Ала ако под камъка има процеп, такава рязка намеса може да ни отнеме камъните завинаги.

За миг Франсис се паникьоса.

— Какво предлагаш тогава? — остро попита той.

— Претърси с хематита и граната — отвърна отец Йойона, — няма да е много трудно да се разбере имало ли е камъни около този човек и колко са те. Сложи ярката светлина на диаманта в процепа около ръката и остави духа си да влезе в мястото.

Брат Франсис явно не разбираше причините, поради които абатът искаше да унищожи това място, затова помисли няколко мига и кимна.

Съгласи се и Йойона да го придружи духовно в процепа, тъй като върховният абат бе твърде изморен да се върне в тялото му в скоро време, а Йойона бе единственият, който можеше да разпознае брат Авелин.

Франсис го бе виждал само за кратко, тъй като Авелин бе напуснал абатството малко след като той бе постъпил в него.

Скоро самоличността на монаха бе потвърдена заедно с това, че наоколо има само един слънчев камък, макар че Йойона усети и енергийни влияния от огромен аметист. Ала не спомена за него на Франсис и без проблеми го убеди, че един слънчев камък, който и без това се намира в изобилие в Сейнт Мер-Абел, не си струва риска и изгубеното време за изравяне на тялото.

Така монасите напуснаха Авелин, водени от Франсис.

Отец Йойона си тръгна последен, като спря да погледне назад.

Мислеше за собствената си вяра и си спомняше младия монах, който неволно го бе научил на толкова много.

Когато се върнаха в лагера, Йойона постави един диамант в ръката на Браумин и му прошепна напътствия как да иде и да види свящото място.

— Ще забавя брат Франсис достатъчно, докато се върнеш.

Брат Браумин не разбираше напълно какво става, но от тона на Йойона разбра колко важно е това и се отпрати на път.

— А, братко Браумин, още нещо — рече отецът и монахът се обърна още веднъж. — Вземи брат Делман със себе си. Той също трябва да види това място.

Брат Франсис изпадна в отвратително настроение, когато научи, че тръгването им ще се забави заради счупено колело.

Все пак тръгнаха на път още преди зазоряване. Кентавърът, очевидно вече здрав — макар че Франсис не посмя да му вземе превръзката — свиреше и трополеше зад фургона му, прикован за рамката му и пазен от близките монаси.

Братята Браумин, Делман и отец Йойона не продумаха тази нощ и на следващия ден, онемели от гледка, която щеше да ги преследва до края на дните им и щеше да се превърне в дълбоко откровение за смисъла на техния живот и вяра.

ГЛАВА 11

РОДЖЪР ЛОКЛЕС, ПРЕДПОЛАГАМ

Треперейки от болка, Роджър здраво захапа парчето дърво. Бе откъснал парцал от ризата си и бе го завързал над коляното си, около второ парче дърво. Сега бе завъртял дървото, затягайки по този начин превръзката.

На няколко пъти почти припадна, като ту му причерняваше, ту губеше съзнание. Напомни си, че ако изпадне в несвяст, едва ли някога ще се събуди отново, тъй като ухапването на краготската хрътка бе дълбоко и кръвта му шуртеше.

Накрая кръвотечението поспря и Роджър, мокър от студена пот, се строполи до пръстената стена на своята клетка. Той познаваше това място отлично — вкопана изба край центъра на града и знаеше, че то има само един изход — капак, до който се стигаше по една разнебитена дървена стълба. Погледна към капака и лъчите слънчева светлина, които се прецеждаха през него. Бе късен следобед, позна той и за миг помисли, че може би трябва да опита да избяга, когато слънцето залезе, под прикритието на нощта.

Моментално осъзна безумието на тази идея. Нямахше да може да иде никъде тая нощ, нямаше сила дори да се изправи. Смеейки се на собствената си глупост, той се просна на пода и спа цялата нощ, а щеше да спи и още много, много часове, ако вратата на затвора му не се бе отворила и лъчите на зората не бяха нахлули вътре.

Роджър изпъшка и се опита да събере някакви сили.

Един паур слезе по стълбата, следван от втори, самият Кос-косио Бегулн. Първото джудже отиде до Роджър и го изправи на крака, блъсвайки го към стената.

Роджър се олюля, но сполучи да запази равновесие, осъзнавайки, че ако рухне, джуджето вероятно отново ще го повдигне, този път дори по-грубо.

— Кой използва магията? — изръмжа Кос-косио Бегулн, притича до Роджър, сграбчвайки го за разкъсаната и окървавена дреха и го приведе така ниско, че лицето му бе на не повече от инч от

сбръчканата физиономия на джуджето и усети горещия му отвратителен дъх.

— Магия? — не разбра Роджър.

— Викнете хрътките! — изкрещя Кос-косо.

Роджър отново изпъшка, като дочу звука от кучешкия лай.

— Кой използва магията? — настоя главатарят на паурите. — Какви са камъните им?

— Камъни? — повтори Роджър. — Не знам нищо за никакви камъни или магии.

Отгоре отново се чу лай.

— Кълна се — добави Роджър, обзет от ужас, — мога просто да излъжа и да ти кажа име, някакво име и ти не би разбрал дали лъжа, или не, освен ако не намериш въпросния човек. Но аз не познавам магьосници, никакви!

Кос-косо Бегули задържа Роджър още малко, ръмжейки глухо — и младежът се уплаши, че ще му отхапе носа. Но джуджето го блъсна грубо в стената и се обърна към стълбата, убеден от простичката логика на Роджър.

— Вържи го — излая той на другия паур, — с морски възел. Искаме на госта да му е удобно.

Роджър не бе сигурен какво точно има Кос-косо наум, но злата усмивка на главатаря в никой случай не бе обещаваща. Другото джудже извади тънко въже с груби краища и пристъпи към него.

Роджър се свлече на пода. Джуджето го изрита в корема, след което грубо извъртя ръцете му зад гърба.

— Не, разкарай проклетото псе — рече Кос-косо на трети паур, който се бе появил на стълбата, водейки краготска хрътка на къс повод. — Той е само един жалък човек и няма да издържи на още болка.

Кос-косо погледна зад гърба си от височината на стъпалото, на което бе застанал, и срещна погледа на Роджър.

— Искам още малко да се позабавлявам с този, преди да го оставя да умре.

— Голям късметлия съм — измърмори Роджър под носа си и това само накара джуджето зад гърба му да го завърже още по-здраво.

„Морският възел“, както го бе нарекъл Кос-косо Бегули, се оказа дяволско извъртане на въжето. Ръцете на Роджър бяха плътно завързани зад гърба му и извити така, че почти докосваха врата му.

След това отвратителната корда преминаваше през рамото му и надолу пред тялото му, извивайки се болезнено към слабините, а след това тръгваше отново по гърба, завършвайки с примка около шията. Въжето бе вързано тъй здраво и умело, че и най-малкото движение на ръцете не само предизвикваше вълни от болка в слабините, но и започваше да го души.

— Е, човешки ключарю, да те видя как ще се измъкнеш от това.

Паурът се изсмя, постави факла на един свещник на стената, запали я и викна няколко джуджета.

— Кос-косо не иска той да се измъкне!

— Значи двойно заключване? — попита едно от джуджетата горе.

— Двойно — потвърди онова на стълбите. — А подир това сложете проклетото псе на капака. И някой да дойде да ме смени, преди слънцето да залезе. Няма да пропусна вечерята заради този смрадлив човек.

— Стига мрънка — отвърна другото джудже и затвори тежкия капак с тътен, който прозвуча като присъда. Роджър слушаше внимателно как веригите и ключалките дрънчат и погледна паура, който слизаше по стълбите.

Една грешка, Кос-косо, рече си младежът. Остави този въоръжен.

Паурът се отправи право към Роджър.

— Ще лежиш мирен — рече му джуджето и след това, за да подчертае думите си, силно изрита Роджър в ребрата.

Роджър потръпна — и това само му причини още болка.

Хилейки се, джуджето се отдалечи и седна под запалената факла.

Свали червеното си кепе, завъртя го на пръста си, за да го види Роджър добре, сякаш искаше да му обещае, че и неговата кръв скоро ще оцвети шапката. След това постави кривите си ръце зад главата и се облегна на стената, затваряйки очи.

Роджър загуби много, много време, докато се съвземе. Бореше се с гаденето и болката, след което се опита да измисли начин да се измъкне от въжетата. Това щеше да е по-лесното, реши той, защото дори и да се измъкне, да вземе оръжието на джуджето и да го убие, къде щеше да иде? Вратата на избата бе заключена с вериги, а той нямаше нужда от напомняне какво има над нея.

Задачата му наистина изглеждаше безнадеждна, но Роджър си наложи да се успокои и концентрира, опитвайки се да реши нещата едно по едно.

Някъде в късния следобед паурите смениха стражите. Новият даде на Роджър малко храна и вода — като едва не го удави, — след което седна на мястото на предишния постови.

До час и този хъркаше доволно.

Решен да не прекара още една нощ като гост на Кос-косио Бегули, Роджър реши, че е дошло време да действа. Стъпка по стъпка, напомни си той, опирайки рамо на твърдата стена. Трябваше да се приведе така, че тежестта му, а не силата му да свърши работата. Роджър хвърли бърз поглед към своя тъмничар, за да се увери, че оня спи дълбоко, после притвори очи и събра сили.

След миг внезапно се хвърли към стената и силно я удари с рамо, а шокът избута ръката му назад. Мускулите и тежестта му работеха заедно, избутвайки го напред.

Рамото му се размести с ярко изхрущяване и вълните на болка, които последваха, почти го повалиха на земята. Ала той успя да ги прогони, а въжето се бе разхлабило около изкълчената му ръка до степен, че той успя да го свали от рамото си.

За няколко секунди остана да лежи на пода, освободен от въжето и борейки се за глътка въздух. След мига почивка, отново бе на крака, блъсвайки рамото си в обратната посока, намествайки го правилно трик, който крадецът бе усъвършенствал през годините. Отново спря за момент, давайки време на болката да отmine, подир което взе въжето и се придвижи до спящия паур.

— Хей — възмути се джуджето няколко мига по-късно, като отвори сънените си очи и видя, че Роджър държи собствения му къс меч.

— И какво смяташ да правиш с това? — попита паурът, изправи се и извади къс нож от ботуша си. Както джуджето, така и Роджър знаеха, че дори въоръжен, човекът не бе равностоен съперник на каления в битките паур.

Роджър отскочи назад със здравия си крак и падна до отсрещната стена. Джуджето изръмжа и нападна, вдигайки кинжала пред себе си.

Но в същия момент паурът осъзна, че около китката му има вързано въже — къса каишка, закачена за стърчащ от пръстената стена

корен, близо до мястото, където джуджето бе стояло.

— Какво? — изуми се паурът, когато клупът се затегна и издърпа ръката му между краката, повалейки го на земята.

Роджър отскочи от стената още докато джуджето правеше странното си салто, и се плъзна до него.

— Какво? — измуча отново джуджето, преди дръжката на късия му меч да се стовари върху коравата му глава. То се разшава, мъчейки се да освободи ръката си и да докопа Роджър с другата.

Роджър го удари отново по главата, пак и пак, докато упоритото джудже най-сетне изгуби съзнание. Младежът вече почти губеше сили от болки и изтощение, ту му причерняваше, ту се свестяваше.

— Нямам много време — напомни си Роджър упорито и с мъка се изправи на крака.

Паурът помръдна, а Роджър отново го удари с дръжката на меча по главата.

— Нямам много време — каза той отново, по-упорито, клатейки глава заради инатливостта на поваленото джудже.

Сега нещата се усложниха; Роджър се замисли върху целия си план, опитвайки се да открие всяко препятствие и всеки предмет, който би му помогнал да го преодолее. Взе кинжала от ръката на джуджето и свали колана от кръста му, след което затегна въжето за по-сигурно. Изкатери се по стълбата, като се опитваше да прецени здравината на капака. От вътрешната страна през средата му минаваше здрава и дебела греда.

Роджър се зае първо с нея, или по-скоро с дървото над нея, и изчопли малка кухня, колкото да прокара въжето над гредата. След това започна умела атака към дъските, разхлабвайки подпорите им от всички страни. По едно време чу ръмженето на разтревожената краготска хрътка и трябваше да спре за дълго, преди да се увери, че свирепото куче се е успокоило.

Малко по малко, тресчица по тресчица, той продължи работата си.

Но отново трябваше да спре, този път защото кракът му пулсираше така силно от болки, че той не можеше да остане на стълбата. Малко по-късно пак спря, тъй като паурът идваше в съзнание и имаше нужда от още един здрав удар по главата. Роджър упорито се

върна към работа и най-после дъските от двата края на централната подпора бяха разхлабени.

Моментът бе настъпил; младежът се надяваше, че няма точно в този момент да припадне от болка.

Върна се при джуджето, събра всичко необходимо и прекара известно време, припомняйки си плана. За последен път провери с какво разполага — меча, кинжала, токата от колана на джуджето, кожените връзки от ботушите му и накрая — един от въпросните миризливи ботуши, — след което си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои, и се закатери по стълбата. Натисна леко отхлабените дъски — опитваше се да прецени къде точно се намира хрътката. Разбира се, ако кучето не беше само едно и наблизо имаше паури, играта щеше да свърши бързо и вероятно болезнено. Но Роджър реши, че трябва да поеме риска. Нямаше какво да губи, тъй като Кос-косио Бегулн не би го освободил, а и не хранеше никакви илюзии относно пленничеството си: веднага щом главатарят решише, че вече не му е нужен, паурите щяха да го измъчват до смърт.

Вече бе навил въжето около гредата отляво надясно, но тогава, осъзнавайки, че хрътката е по-скоро отляво, той обърна посоката. Спусна се по стълбата и довлече зашеметения паур до нея, от лявата ѝ страна.

Обратно на стълбата, Роджър потри ръце нетърпеливо, напомняйки си отново и отново, че моментът трябва да бъде избран абсолютно точно. С помощта на трески от разхлабените дъски той постави примката на място точно под дясната греда. След това взе ботуша в една ръка и с другата здраво хвана дясната греда, точно през примката.

За последно си пое дълбоко дъх и блъсна здраво, като откърти дъската само колкото да събуди хрътката и да ѝ остави отвор, през който да нападне.

И тя наистина нападна — захапа ботуша, който Роджър бе набутал в муцуната ѝ. Той скочи от стълбата, издърпвайки упоритата хрътка право през отвора към примката.

Капанът проработи идеално, хващайки хрътката, докато тя падаше надолу, увивайки се около врата ѝ и едната лапа. Роджър падна заедно с кучето и се прекатури болезнено, а то увисна на края на въжето. Рязкото движение изправи паура в другия край на въжето на

колене и остави хрътката да виси, като един от задните ѝ крака драскаше по пода.

Краготската хрътка здраво захапа ботуша, тръскайки яростно глава и очевидно не обръщаше внимание на факта, че е обесена. Роджър се озова до нея за част от секундата и уви с връзките за обувки челюстите ѝ и ги затегна здраво.

— Лай си сега — подразни той звяра, след което прекара пръст през носа му. Погледна припадналия паур, тресна го пак по главата за всеки случай и отново се покатери по стълбата.

Наоколо бе тихо, но предвид болката в крака Роджър не смяташе, че би имал особен късмет, ако се опита да излезе през мъничкия отвор, който бе разбил в капака.

Промуши ръце навън, достатъчно, че да усети катанците, които заключваха двете вериги. Винаги доволен от собствената си находчивост, Роджър се ухили, взе токата от колана на джуджето и започна работа.

Нощната птица изчака сигналното изсвирване, след което бързо и тихо се покатери по дървото, където се бе настанил неговият малък приятел. От тази изгодна позиция двамата видяха по-голямата част от Каер Тинела, а сметките на Джуравиел за броя на чудовищата се виждаха прекалено предпазливи на пазителя.

— Имаш ли идея къде могат да го държат? — попита той.

— Казах ти, че ги чух да разговарят за него, а не че съм го видял — отвърна елфът. — Може да е в която и да е от сградите, а съдейки по събитията от миналата нощ е по-вероятно да е мъртъв.

Нощната птица искаше да оспори това, но съдържа езика си, тъй като логиката му подсказваше, че Джуравиел е прав. Цял ден бе отминал — той и елфът не можеха да рискуват да навлязат в Каер Тинела посред бял ден — давайки на Кос-косио Бегули достатъчно време да разбере всичко за катастрофата в гората и да хвърли вината върху ценния си затворник.

— Трябваше да дойдем незабавно — продължи Джуравиел. — Веднага след края на битката, два или три часа мрак щяха да ни свършат чудесна работа.

— Пони трябваше да се погрижи за ранените — отвърна пазителят.

— Тя така или иначе не е тук — напомни му елфът. Нощната птица се бе надявал, че тя ще ги придружи, но Пони бе изтощена от прекалената употреба на магия. След танца с мечовете тази сутрин, тя бе спала през по-голямата част от деня и вероятно щеше да спи и през цялата нощ.

— Но това е тук — отговори пазителят, държейки в ръка хематита. — Роджър Локлес вероятно ще се нуждае от него.

— Най-вероятно Роджър Локлес ще се нуждае от погребение — сухо отвърна елфът.

Пазителят не хареса този сарказъм, но отново не продума и дума, освен да посочи напред и да каже на Джуравиел да води.

Елфът тръгна на момента, а няколко секунди по-късно ново изсвирване придвижи пазителя още по-наблизо. Те задържаха позиции за известно време, когато огромна група паури и великани напусна града, тръгвайки по-скоро на запад, отколкото на север.

— Колкото по-малко останат в града, толкова по-добри са шансовете ни — отбеляза Джуравиел шепнешком заради близостта им до града.

Пазителят кимна и махна на Джуравиел да продължи напред.

Следващият им ход ги придвижи до ограда за добитък, а последващият — точно зад един хамбар в североизточната част на града. Двата се придвижваха заедно, приготвили лъковете си.

Двата замръзнаха, когато чуха гласове зад хамбара — някакви гоблини, които се оплакваха от работата си, и един, който мърмореше нещо за потрошена верига.

— Може да е тук — меко каза Джуравиел.

Пазителят не смяташе, че считаният за мъдър главатар на паурите ще е толкова глупав да остави така ценен затворник в предградията, но искаше да остави чист пътя си за бягство от Каер Тинела, затова леко опъна тетивата и кимна към хамбара.

Джуравиел поведе, идвайки от предния ъгъл. Преминаха покрай една двойна врата на нивото на главата на пазителя, използвана, за да се хвърля сено на кравите, но понеже нямаха дръжки отвън, не им обърнаха внимание — поне докато двете врати не се отвориха рязко и едната не удари Нощната птица точно по раменете, блъскайки го назад, а другата не премина над главата на Джуравиел. Нещастният гoblin, който бе отворил вратите, не осъзна, че човек ги блокира от едната

страна и дори, че навън въобще има някой, докато Джуравиел, гмуркайки се под отварящата се врата, не вдигна лъка си и не пусна стрелата си право между очите му. Елфът влетя вътре, пърхайки с криле. Сграбчи умиращия гоблин за парцаливата му туника и го подпря на място.

Нощната птица изпъшка и промърмори нещо, докато най-последно не мина покрай странната врата само за да види Джуравиел панически да държи пръста на устните си и едновременно с това да сочи навътре.

Пазителят остана спокоен и се придвижи до ръба на отвора, надничайки навътре. Видя още един гоблин, който закрепваше един пън с въжета и верига. Може би имаше и други, но вътрешността на хамбара бе твърде претъпкана с небрежно разхвърляни бали, един фургон и много други предмети.

Подпирайки Ястребокрия на стената, той изтегли Буря и се промъкна зад гоблина, след което се придвижи към полицата зад прозореца.

Тихо като котка пазителят внимателно застана зад гоблина, работещ с пъна и въжето.

— Нужда от помощ? — попита той.

Гоблинът се обърна, ококорен от изненада.

А Буря го посече.

В хамбара обаче наистина имаше още един гоблин и той изскочи от съседно помещение, опитвайки се да побегне покрай пазителя. Той потръпна и се олюля, когато една стрела го удари, след това пак се препъна, почти рухвайки на колене и забавяйки се достатъчно, че Нощната птица да го хване. Силният пазител хвана съществото за главата, запуши устата му с другата си ръка и го повали на земята.

— Къде е затворникът? — прошепна той в ухото му.

Гоблинът се заизвива и опита да изпищи, но Нощната птица го стисна още по-силно, разтърсвайки главата му напред-назад. Тогава зад тях изникна и Джуравиел, а лъкът му се издигна зад главата на гоблина, а стрелата погали слепоочието му. Гоблинът се кротна.

— Ако креснеш, мъртъв си — обеща му пазителят и отхлаби ръката си.

— Боли! Боли! — изпищя жално гоблинът и двамата приятели не можеха да го обвиняват, тъй като едната стрела на Джуравиел

стърчеше от рамото му, а друга от бедрото му. Въпреки това пазителят отново запуши устата му.

— Затворникът — настоя той и свали ръката си. — Къде е затворникът?

— Кос-косо Бегулн има много затворници — отвърна гоблинът.

— Новият затворник — поясни пазителят. — Този, който Кос-косо Бегулн мрази най-много.

— Гадни стрели от гадно елфче!

— Кажи ми — изръмжа пазителят. — Иначе приятелят ми ще ти пусне още една стрела.

— В земята — изквича гоблина. — В дупка в земята.

— Погребан? — попита нервно пазителят. — Кос-косо уби ли го?

— Не е погребан — отговори гоблинът. — И още не е мъртъв. В дупка в земята е.

Пазителят погледна Джуравиел и обясни:

— За съхраняване на храна. Имахме такива в Дъндалис, когато бях момче.

— Вкопана изба — разбра елфът и двамата отново се обърнаха към затворника.

— И къде е тази дупка? — попита Нощната птица, разтърсвайки гоблина.

Той поклати глава и пазителят го притисна още повече.

— Ще кажеш... — отвори уста Нощната птица, но Джуравиел, надзъртайки през един малък прозорец зад предната врата на избата, който гледаше към вътрешността на града, го прекъсна.

— Няма време — обясни елфът. — Паурите са на крака.

— Последен шанс — каза Нощната птица на гоблина. — Къде е дупката?

Но гоблинът се боеше от Кос-косо Бегулн повече, отколкото от тези двамата и това, което можеха да му сторят. Той се заизвива и се опита да изкрещи и когато пазителят сложи ръка на устата му, го ухапа здраво. Когато не успя да се измъкне от здравата хватка, той се опита да го ухапе наново и да изпищи, колкото и приглушен да бе викът му.

Добре премерен удар на малкия меч на Джуравиел прекрати съпротивата и съществуването рухна мъртво на земята.

— И как ще намерим Роджър Локлес сега? — попита Нощната птица.

— Гоблинът нямаше да ни каже нищо повече, дори и да знаеше — отговори елфът. — И без това бях решил да го убия веднага след като си получа информацията.

Пазителят любопитно погледна спътника си.

— След като му обещахме живот в замяна? — попита той.

— Тогава щяхме да излъжем — отговори спокойно Джуравиел. — Не ми говори за милост към гоблините, Нощна птицо. Не бих допуснал и един от тях да оцелее. Ти не би трябвало да си различен след касапницата в Дъндалис и всички ужаси след това.

Нощната птица погледна към мъртвия гоблин. Джуравиел беше прав за злата раса, разбира се, макар че щом бяха взели гоблина като затворник и бяха искали информация, това сякаш променяше нещата.

Гоблините бяха отвратителни създания, зли и безжалостни. Те живееха, за да рушат, и биха нападнали всеки човек, включително и деца, ако смятаха, че могат да спечелят битката. Пазителят никога нямаше да се чувства виновен за това, че е убил някой от тях, но ако бе дал думата си на някой, че ще го пощади, ако му предаде информация...

Това бе странна мисъл, но сега не бе времето да разсъждава върху нея, даде си сметка пазителят, когато погледна през прозореца зад вратата. Джуравиел не лъжеше — голяма група паури и други изчадия се придвижваше през града, насочвайки се на север. Пазителят остана с впечатлението, че търсят някого.

— Какво правиш? — попита той елфа, когато се обърна и видя Джуравиел да притичва през хамбара и да събира факли.

Джуравиел не си направи труда да отговори. Той закрепил с въжето факлите до една дъска, поставил я върху гредата, минаваща покрай предния прозорец, поставяйки факлите върху дебела купа сено.

— Диверсия за пътя навън?

— Ако наистина минем оттук — отвърна елфът.

Нощната птица само кимна и не разпитва повече, доверявайки се на приятеля си. За няколко мига те приключиха, минавайки през същия отвор на хамбара, от който бяха влезли, и внимателно затвориха вратите зад себе си. Те пропълзяха до предния ъгъл на сградата и се огледаха.

Наоколо имаше много врагове, повечето от тях паури и немалко носеха горящи факли.

— Не много обещаваща ситуация — рече пазителят, но той намери начин да приближи центъра на града. Сега, използвайки котешкото око, той поведе, придвижвайки се до още една сграда и след това промъквайки се по тясна уличка между нея и още една. На следващия завой те се натъкнаха на паур. Буря го посече, минавайки през рамото и дълбоко към врата на създанието; а мечът на Джуравиел го прониза под най-долното ребро, плъзгайки се нагоре, за да му отнеме дъха. При тази координирана и перфектно изпълнена атака джуджето успя само приглушено да изкрещи, преди да умре.

Двамата спътници си размениха тревожни погледи и елфът рече:

— Побързай напред.

Напредвайки с бързи крачки, пазителят гледаше повече надолу, отколкото нагоре, търсейки някакъв капак, който да подсказе наличието на изба, докато Джуравиел притичваше насам-натам, внимавайки за минаващи наблизо чудовища. Затова обикновено внимателният Нощна птица се сепна, когато чу глас над себе си.

— Търсиш ли нещо? — небрежно попита гласът.

Очите на пазителя скочиха нагоре заедно с меча, но той спря рязко замаха си, защото видя, че говорещият не е паур, гоблин или великан, а човек, нисичък и костелив. Беше се облегал на тясна издатина зад един заден вход. Пазителят бързо го огледа, забелязвайки раната на крака му, драскотините и синините по лицето и едната му ръка, която бе оголена.

И въпреки очевидната болка и в най-добрия случай несигурното си положение, човекът изглеждаше спокоен и дори горд. Тази загадка имаше два възможни отговора и един от тях изглеждаше невероятен — едва ли някой човек би станал съюзник на паурите.

— Роджър Локлес, предполагам — тихо каза Нощната птица.

— Виждам, че моята слава се е разпростряла надлъж и шир — отвърна човекът.

— Трябва да тръгваме — отбеляза нервно Джуравиел, излизайки от сенките.

Роджър погледна елфа, ококори се и зяпна, при което загуби равновесие и падна от издатината, на която се бе настанил. Той щеше

да падне лошо, ако пазителят не бе под него и не го хвана, внимателно изправяйки го на крака.

— Какво е това? — ахна Роджър.

— Разговорите ще почакат — остро каза пазителят.

— Трябва да побързаме — обясни Джуравиел. — Чудовищата затварят периметъра си на търсене около нас. Търсят от врата на врата.

— Нямаше да ме хванат — отвърна самоуверено Роджър.

— Много паури — допълни елфът, — с достатъчно факли, че да осветят деня.

— Нямаше да ме хванат — повтори Роджър.

— И великани, които гледат покривите — допълни Джуравиел.

— Нямаше да ме хванат — за трети път каза невъзмутимият крадец, щракайки с пръсти.

Нощният въздух бе раздран от мощен лай.

— А имат и кучета — отбеляза пазителят.

— О! — бързо се сви Роджър. — Изкарайте ме от това проклето място!

Тримата побягнаха надолу по алеята, но скоро стана ясно, че Роджър не може да се придвижва бързо и на няколко пъти едва не падна. Нощната птица бе точно зад него и го метна през рамо.

— Намери ми бастун — помоли се Роджър.

Пазителят поклати глава, осъзнавайки, че бастунът едва ли би помогнал много. Той внезапно се приведе ниско, прекара ръката на Роджър през раменете си и го вдигна на гръб.

— Води ни — каза пазителят на Джуравиел. — Бързо!

Елфът се втурна към един ъгъл, надзърна зад него и побягна почти веднага, спринтирайки към следващата, а после и към последващата сграда. Чуха крясък на великан и макар че не знаеха дали чудовището вика по тях, Джуравиел и пазителят се втурнаха в бягство на живот и смърт. Елфът сложи ръка на тетивата на лъка си, докато бягаше, а когато приближиха хамбара, се забави, прицели се и стреля. Стрелата полетя през прозореца зад вратата, забивайки се с все сила в отхлабената дъска, която Джуравиел бе поставил, и събори горящите факли в сеното. Преди тримата да подминат хамбара, светлината в него драматично се извиси, а докато тичаха покрай оградата на пасбището, пламъците изригнаха от предния прозорец и се разпростряха до покрива.

Те преминаха оградата и скоро бяха обратно в горите. Пазителят тичаше отпред с всички сила, независимо от товара си. Можеха да чуят дивите крясъци от Каер Тинела, заповеди, които търчащите паури, великани и гоблини си разменяха. Някои пищяха за вода, а други за преследване на избягалия човек. И после чуха, по-силно, воя на няколко хрътки, които приближаваха по дирите им.

— Бягай право към другите — рече Джуравиел. — Аз ще се отърва от тези противни псета.

— Не е толкова лесно — изохка Роджър, намествайки се.

— За някой, който няма крила, не — отвърна елфът и му смигна, макар че Роджър едвам пазеше равновесие и едва ли можеше да го забележи.

Тогавя Джуравиел се обърна назад, а пазителят побягна, изчезвайки в нощната гора. Елфът почака за момент, преценявайки преднината на своя приятел и воя на приближаващите кучета, след което избра високо и широко дърво, около което земята бе сравнително гола. Затича се към него, оставяйки диря за кучетата, и крилата му го понесоха към най-ниския клон, като се отъркваше в кората по пътя нагоре, оставяйки още следи. След това се издигна до още по-висок клон и после още нагоре, като се бе изкачил наполовина до върха, когато първата хрътка достигна дървото. Подуши в основата и заскимтя, сетне подпря предните си крака на кората и зави развълнувано.

Джуравиел му викна отгоре да го подразни и пусна една стрела в земята точно зад хрътката.

Още кучета дойдоха, душейки и кръжейки около дървото, хванали се в капана на елфа.

Той се покатери още по-високо, до самия връх на дървото, към клони, които едва издържаха дори неговото крехко тяло. Спря за миг, възхищавайки се на гледката — върховете на дърветата се разпростираха, тъмни и далечни, докдето поглед стигаше. След това, сигурен, че кучетата ще останат под това дърво, Джуравиел остави крилете си да го понесат към едно далечно дърво, дълъг полет за елф. Въпреки това веднага щом стигна клоните му, той знаеше, че не може да спре да си почине, затова полетя отново до следващото, а после и до по-следващото дърво и така чак докато лаят на хрътките остана далеч

назад. След това слезе, за да даде почивка на крилете си, и се затича през нощната гора.

По-късно, в покрайнините на човешкия лагер, Джуравиел видя, че Елбраян и Роджър са пристигнали в безопасност. Много други се бяха събрали около тях и въпреки късния час слушаха за спасяването — или бягството, както го наричаше Роджър. Удовлетворен от добре свършената работа, Джуравиел се придвижи още по-навътре в гората, към дебелиите и меки клони на едно борово дърво и там прекара нощта.

Когато се събуди, с изненада видя, че и Елбраян и Пони вече са напуснали лагера. Елфът се усмихна при мисълта, че те имат нужда да останат малко сами, като двама влюбени — далеч от другите. Но те не правеха това, което Джуравиел си мислеше. Бяха отишли до тайното сечище, за да танцуват с мечовете си би'нел дасада.

Тази сутрин и всяка следваща, всеки път, когато танцуваха, Пони следваше движенията на Нощната птица все по-дълго и по-дълго. Тя знаеше, че ще минат години, преди да достигне това ниво на съвършенство, но се окуражаваше, тъй като всеки ден ставаше все по-добра — всеки път ударите ѝ бяха по-бързи и стигаха по-надалеч, а мерникът ѝ ставаше по-точен.

Докато дните отминаваха, пазителят забеляза промяна в танца ѝ, почти недоловима, но все пак промяна. В началото се притесни дали обучението на Пони не покварява този специален дар от Туел'алфарите, но после разбра, че тази промяна, която съвсем не бе нежелана, бе чудесна. Защото всеки ден той и неговата спътница ставаха все по-близки, усещаха движенията си, учеха се да се допълват и подкрепят.

И наистина танцът им бе красив, споделящ сърце, душа и най-вече доверие.

ГЛАВА 12

НЕОЧАКВАНИ ГОСТИ

Това не може да бъде! Няма никакъв смисъл, продължи да си повтаря абат Добриниън от абатството Сейнт Прешъс в Палмарис, въпреки че изключително надеждни монаси му бяха казали, че върховният абат Далбърт Маркварт, лидер на Абеликанската църква, го очаква в параклиса.

„Маркварт е прекалено стар, за да пътува чак до Палмарис“, каза си на глас Добриниън, макар че нямаше кой да го чуе. Препъна се в робата си, докато слизаше по витата стълба от личните си покои.

— А и наистина трябваше да обяви посещението си предварително.

Такива хора не се мотаят току-така из провинцията. И не идват неочаквано — добави Добриниън.

Той не бе от почитателите на абат Маркварт, няколко години дори бяха противници заради процеса по канонизирането на един от някогашните монаси на Сейнт Прешъс. Макар да бе второто най-старо абатство в целия орден след Сейнт Мер-Абел, Сейнт Прешъс не бе излъчило ни един светец, трагичен пропуск, който абат Добриниън се мъчеше с всички сили да поправи — а абат Маркварт бе против още щом чу името на предложението за канонизиране брат Алабарне.

Гласът на Добриниън довърши френетичната си мисъл на висок глас, докато отваряше тежката врата на параклиса. Бузите му поаленяха, защото се опасяваше, че човекът срещу него, върховният абат Далбърт Маркварт, го е чул.

А това наистина беше Маркварт. Добриниън го бе виждал неведнъж и макар последната им среща да бе преди повече от десет години, веднага го разпозна. Огледа антуража му, като се опитваше да разбере какво става. Само още трима монаси бяха в параклиса и един от тях бе от Сейнт Прешъс. Другите двама бяха млади — единият слаб и нервен, а другият широкоплещест и силен на вид. И двамата стояха близо до абата със скръстени пред гърдите ръце, допрели китки. Защитна позиция, отбеляза си наум Добриниън, давайки си сметка, че

тези двамата са повече телохранители, отколкото ескорт. При пътуванията си върховният абат, Маркварт или някой от предшествениците му, бе придружаван от не по-малко от петдесет монаха и голяма част от тях бяха отци или дори други абати. Тези двамата обаче не бяха такива, тъй като бяха твърде млади, за да бъдат дори непорочни.

— Върховни отче — каза той смирено и се поклони уважително.

— Поздрави, абат Добриниън — отвърна със своя носов глас Маркварт. — Простете моето нахлуване във вашето отлично абатство.

— Наистина — бе всичко, което обърканият абат успя да отвърне.

— То беше необходимо — продължи Маркварт. — В тези времена... разбирате, че често трябва да импровизираме.

— Наистина — повтори Добриниън, искаше да се оципе, беше сигурен, че изглежда невероятно глупаво.

— Аз съм тук, за да посрещна един керван — обясни върховният абат, — който отклоних от пътя му към Сейнт Мер-Абел, понеже времето е малко.

Керван от Сейнт Мер-Абел толкова далеч, помисли си Добриниън.

И аз не знам нищо за него!

— Отец Йойона го ръководи — рече върховният абат. — Помниш Йойона, нали, вие двамата учехте заедно.

— Две или три години е по-млад от мен, доколкото си спомням — отвърна абат Добриниън. Беше се срещал с Йойона на църковните събори, а една нощ дори бяха пили заедно с един човек с ястребови черти на лицето на име Сихертън.

— Има ли други отци с кервана? — попита той — Сихертън, може би?

— Отец Сихертън почина — каза спокойно абат Маркварт. — Убиха го.

— Паури? — осмели се да попита Добриниън, макар че от тона на Маркварт разбра, че не желае да обсъжда въпроса.

— Не — рязко отвърна върховният абат. — Но стига за тази неприятност, тя се случи доста отдавна. Йойона е единственият отец в кервана, макар че с него има трима непорочни. Общо са двадесет и пет, все силни монаси и водят изключително необикновен затворник. Това,

което искам от теб, е дискретност, относно мен, моите приятели от Сейнт Мер-Абел и най-вече за затворника.

— Ще направя каквото мога... — започна абат Добриниън.

— Сигурен съм в това — прекъсна го Маркварт. — Нека някой от твоите по-доверени хора да каже на тези двамата... — той посочи младите монаси около него — къде да се настаним. Вероятно няма да останем тук много дълго. Не повече от седмица, предполагам.

Лицето му внезапно стана много сериозно и той приближи Добриниън, говорейки тихо и дори заплашително:

— Искам уверението ти, че никой няма да ни попречи.

Абат Добриниън се олюля на петите си, гледайки изненадано стареца. Това, че Сейнт Мер-Абел действаше в неговия регион без знанието му и одобрението му, бе в разрез с църковния етикет. Каква бе тази тайна мисия и защо никой не го бе информирал? А какъв бе този затворник?

Върховният абат със сигурност можеше да се свърже с него и по-рано, чрез хематита!

Абат Добриниън съумя да потисне гнева си. Маркварт все пак бе върховен абат, а в Хонс-де-Беер бушуваше ужасна война.

— Ще сторим това, което искате — увери той своя началник и сведе почитателно глава. — Сейнт Прешъс е под ваше командване.

— Ще се настаня в покоите ти, докато съм тук — рече абат Маркварт. Моите подчинени ще ти помогнат да преместиш необходимите ти принадлежности в други помещения.

Добриниън се почувства все едно са му ударили шамар. Той беше абат на Сейнт Прешъс от три десетилетия и това не бе малка позиция.

Сейнт Прешъс бе третото по големина абатство в Абеликанската църква, след Сейнт Мер-Абел и Сейнт Хонс Урсалски. И понеже Палмарис бе на границата на цивилизованите земи, може би нямаше по-влиятелно абатство в паството. За тридесет години от своето управление, Добриниън общо взето бе оставен сам — Сейнт Мер-Абел бе твърде заето със светите камъни и общата църковна доктрина, а Сейнт Хонс — твърде впримчено в политическите си отношения с краля. Така единственият съперник за властта в региона на северните граници на Хонс-де-Беер бе барон Рочефорт Билдебург от Палмарис, а той, подобно на предшественика си, не само бе близък приятел с

Добриниън, но и бе тих и непретенциозен човек. Стига личните му удобства да са осигурени, Рочефорт Билдебург бе доволен. Дори когато войната бе дошла до Палмарис, той бе отстъпил охраната на града на капитана на градската стража и му бе казал да докладва ставащото на абат Добриниън, докато самият той се бе скрил на сигурно място в своята крепост, имението Чесуинд.

Ето защо абат Добриниън не бе свикнал да му се говори така отвисоко, но си спомни своето място в абеликанската йерархия, на върха на която бе Маркварт.

— Както кажете — отвърна той скромно, поклони се за последно и се обърна да си тръгне.

— А може и да ни остане време да обсъдим проблема с брат Алабарне — каза върховният абат точно преди домакинът му да излезе от стаята.

Добриниън се спря, осъзнавайки, че току-що са му хвърлили примамка, която зависеше от неговото съдействие. Първата му мисъл бе да я захвърли обратно, ала бързо размисли. Абат Добриниън бе възрастен човек и макар да не бе стар колкото Маркварт, се опасяваше, че последният ще го надживее. По негова преценка единственото, което му оставаше да постигне в живота си, бе да види брат Алабарне от Сейнт Прешъс канонизиран за светец, а това щеше да е трудно, дори невъзможно без съдействието на върховния абат.

— Сейнт Прешъс ли? — попита смаяно брат Браумин, щом брат Франсис обяви новата цел на пътуването им.

— Върховният абат не желае да губи никакво време, иска да разговаря с кентавъра — продължи брат Франсис. — Ще ни посрещне в Палмарис.

Всъщност беше на път, когато се свърза с мен, и подозирам, че вече се е настанил в Сейнт Прешъс.

— Сигурен ли си в това? — спокойно попита отец Йойона. — Наистина ли абат Маркварт бе този, който ти каза за тази промяна?

— Намекваш, че други са ми влизали в ума? — отвърна сърдито младият монах.

— Все пак бяхме в леговището на демона — обясни отец Йойона, като се стараеше да не звучи обвинително. Ако върховният абат Маркварт наистина бе посетил брат Франсис с нови заповеди, Йойона и останалите нямаха друг избор, освен да се подчинят.

— Беше върховният абат — твърдо отвърна брат Франсис. — Ще си доволен ли, ако се свържа с него отново? Или пък да го призова в тялото си, да ти го каже лично?

— Достатъчно, братко — отвърна отец Йойона, махвайки примирено с ръка. — Не се съмнявам в преценката ти, просто исках да сме сигурни.

— Аз съм сигурен.

— Да, вече го каза — отговори отец Йойона. — И така, нашата цел е Сейнт Прешъс. Вече определи ли пътя?

— Разпоредих на другите да прегледат картите — отговори брат Франсис. — Не е прекалено далече и пресечем ли Мочурливите земи, пътят ще е сравнително лек.

— И гъмжащ от чудовища — сухо каза брат Браумин. — Носят се слухове за битки в тези райони.

— Ще бъдем прекалено бързи и тихи, няма да успеят да ни нападнат — отговори брат Франсис.

Отец Йойона само кимна. Ако върховният абат ги искаше в Палмарис, значи щяха да идат там, все едно какви са препятствията. За Йойона обаче най-голямото препятствие бе в края на пътя, в лицето на самия Маркварт.

Със своята типична ефективност брат Франсис завърши бързо планирането и керванът промени курса си, а колелата му запяха. Преминаха градчетата край Мочурливите земи за няколко дни и макар че наистина срещнаха чудовища по пътя, създанията така и не разбраха за преминаването им или се усетиха твърде късно, за да ги настигнат.

— Керван монаси — обясни Роджър Локлес. Младежът вече се чувстваше добре, защото Пони бе излекувала с хематита ухапванията и другите му рани. Той обаче почти не благодари на жената след двучасовата терапия, само изсумтя и си тръгна. Нито Пони, нито Елбраян бяха виждали Роджър през четирите дни, изминали оттогава.

— Познавам монасите, сигурен съм!

Елбраян и Пони си размениха мрачни погледи. И двамата подозираха, че това е свързано с брат Авелин и монасите вероятно търсят техните камъни.

— Движеха се много бързо — продължи Роджър, искрено впечатлен. — Съмнявам се, че Кос-косо Бегули изобщо е загрял, че са в района — или, ако все пак е научил за преминаването им, те са били твърде далеч, за да направи каквото и да било по въпроса. Би трябвало вече да са на половината път до Палмарис.

Елбраян се усъмни в това, тъй като Роджър бе видял кервана само преди няколко часа. Пазителят обаче сдържа езика си, тъй като знаеше, че независимо дали преценката му е точна, Роджър вярва в това, което казва.

— Колко жалко, че не научихме за тях по-рано — продължи Белстър О'Комли. — Каква помощ щяха да ни окажат тези служители на Господа! Каква утеха! Или поне щяха да отведат най-немоощните към по-безопасни земи на юг.

— Изобщо нямаше да научите за тях, ако не бях толкова бдителен — ядно отвърна Роджър, считайки коментара на Белстър за обида към неговите умения в проследяването. — И как стана тъй, че великият пазител не знаеше нищо за тях? Или пък неговата жена, могъщата магьосница?

— Достатъчно, Роджър — рече му Елбраян. — Белстър просто съжالياва за пропуснатата възможност, не те обвинява. Наистина е жалко, че не можахме да си спечелим помощта на такива могъщи съюзници, защото ако наистина се движат с такава скорост, а аз не се съмнявам в това — добави той бързо, като видя киселото изражение на Роджър, явно са могъщи магьосници.

Пазителят не говореше напълно сериозно, защото не бе убеден, че тези монаси щяха да се окажат техни съюзници — поне не за него и Пони.

— Бяха дори по-бързи, отколкото можеш да си представиш — отвърна Роджър. — Не мога да ти опиша истинската им скорост. Копитата на конете им бяха замъглени от бързината, а един от конниците бе така бърз, че приличаше на хибрид между човек и кон.

Последното накара хората, идещи от Дъндалис, да наострят уши, тъй като всички знаеха Горския дух, бяха се били редом с него и бяха чували омайната мелодия на гайдата му. Ала Елбраян и Пони угасиха усмивките им, поклащайки глава при мисълта. Те бяха видели края на Брадуордън, или поне такава бе убеждението им.

— Сигурен ли си, че керванът е отминал? — попита пазителят.

— Вече са на половината път до Палмарис — отвърна Роджър.

— Тогава не ни засягат — отговори Елбраян, макар наум да си каза, че трябва да следи тези монаси. Ако керванът бе дошъл на север да търси Авелин и камъните и ако бяха намерили някои отговори от употребата на магия, те с Пони вероятно вече бяха считани за престъпници.

Керванът пристигна в Сейнт Прешъс без фанфари или поздравления, абат Добриниън не присъстваше дори на посрещането. Това удоволствие бе предоставено само на върховния абат Маркварт, който тихо посрещна братята си от Сейнт Мер-Абел на черната порта на абатството, придружен само от двамата си телохранители.

Отец Йойона не бе изненадан от избора на Маркварт за спътници.

Това бяха Юсеф и Данделион, двамата монаси, обучавани да заменят покойния Куинтал като братя Правда. От всички млади ученици в Сейнт Мер-Абел Йойона харесваше тези двамата най-малко. Брат Юсеф бе третокурсник и произхождаше от Юманеф, родния град на Авелин, ала с това приликата между двамата свършваше. Юсеф бе мършав и дребен човек, ала свиреп боец, който използваше всяко предимство на тренировъчната арена, без значение колко долно или лъжливо е то. Спътникът му, брат Данделион, бе в манастира от година-две и физически бе противоположност на мършавия си събрат, тъй като бе голям като мечка и с ръце като чукове. Често го отстраняваха от тренировъчните мачове, тъй като когато вземеше надмощие, се увеличаше в побоя. В старите дни подобни действия щяха да доведат до прогонване от манастира, ала в тези мрачни времена върховният абат само се кикотеше на ентузиазма на огромния мъж. Маркварт отхвърляше оплакванията на Йойона по адрес на брат Данделион, убеждавайки го, че и за такъв свиреп човек ще се намери работа.

Отец Йойона често се чудеше дали Данделион или, в този ред на мисли, Юсеф, въобще са преминавали болезнения процес при избирането за манастира. Всеки клас се бе смелявал от хиляда или две хиляди души до двадесет и пет и за Йойона бе ясно, че сред

отпадналите е имало много по-достойни хора по характер, интелигентност и благочестивост.

Но и двамата млади монаси бяха под личното покровителство на върховния абат.

— Той е син на скъп мой приятел — бе рекъл Маркварт за Данделион, ала Йойона не му вярваше. Знаеше, че брат Данделион е избран само и единствено заради огромната си физическа сила. Той бе човекът, с който Маркварт заменяше Куинтал, един от личните охранители на върховния абат. А що се отнася до Юсеф, Маркварт бе обяснил, че със загубата на Авелин Юманеф е изгубил своя представител в Сейнт Мер-Абел, липса, която трябвало да се поправи, ако абатството иска да запази контрол над малкия град. Йойона можа само да въздъхне и да поклати глава.

Керванът стигна абатството и всички монаси бяха упътени към своите помещения, хитро отделени от братята им в Сейнт Прешъс.

Отец Йойона се намери в тиха стаичка в далечния край на огромната постройка, отделен от всички останали в групата си и най-вече от брат Браумин, който бе чак в другия край на абатството. Най-близко до него бе Франсис — да го наглежда, както подозираше старият отец.

И все пак в същата тази нощ Йойона съумя да се измъкне и да се срещне тайно с брат Браумин на една декорирана тераса, намираща се двадесет фута над големия параклис на абатството.

— Подозирам, че е в най-дълбоките подземия — обясни отец Йойона, прокарвайки пръсти през статуята на брат Алабарне, наричан от монасите Сееция ябълки. Йойона усети любовта, с която бе направена тази статуя, и това, че тя е наистина богоугодно дело.

— И несъмнено окован — съгласи се брат Браумин, — върховният абат си слага голям грях с лошото си отношение към този храбър кентавър.

Отец Йойона трескаво му махна да замълчи. Не можеха да си позволят да бъдат хванати в заговор против абата.

— Разпитаха ли те? — попита брат Браумин.

— Върховният абат вече почти не ми говори — рече Йойона. — Той знае къде е сърцето ми, макар че не му се опълчвам открито. Трябва да се видя с него призори.

— За да те разпитва за Брадуордън?

Йойона поклати глава.

— Съмнявам се, че въобще ще спомене това — призна той. — Смятам, ще говорим за моето напускане, тъй като върховният абат намекна, че ще трябва да тръгна преди кервана.

Брат Браумин долови нотката на ужас в гласа на отец Йойона и мислите му незабавно стигнаха до опасните лакеи на Маркварт. Можеше ли абатът да нареди да убият Йойона по пътя? На пръв поглед тази мисъл изглеждаше абсурдна. И все пак Браумин не можеше да я отхвърли, нито да я сподели — Йойона бе наясно със ситуацията.

— Какво да направя за теб? — попита брат Браумин.

Отец Йойона се засмя и вдигна ръце, сякаш се предава.

— Продължавай да се бориш, приятелю — отговори той. — Остани верен на сърцето си. Не ни остава друго. Не съм съгласен с посоката, в която върховният абат води ордена ни, ала той не е сам. Тези, които одобряват сегашния курс на църквата ни, са далеч повече от нас.

— Ще станем повече — убедено каза брат Браумин и в светлината на видението от върха на опустошената планина Аида, той наистина вярваше в думите си. Ръката на Авелин, подаваща се от натрошения камък, бе потвърдила подозренията на Браумин, че историите за Авелин са лъжа и Църквата е тръгнала по грешен път. Лобното място на Авелин като че бе предопределило посоката на живота му и тя вероятно щеше да го изправи срещу водачите на Църквата — битка, която бе готов да започне. Изправи рамене решително, когато завърши с думите:

— Защото нашият път е най-близък до Господа.

Отец Йойона не можеше да не се съгласи с логиката на последното.

В крайна сметка, доброто и истината щяха да победят — трябваше да вярва в това, то бе най-важният принцип на неговата вяра. Ала колко века щеше да отнеме връщането на Абеликанската църква в правия път и колко страдания щеше да причини сега грешният?

— Остани верен на сърцето си — повтори той на Браумин, — тихо разпространявай словото, не срещу върховния абат или някой друг, а за Авелин и подобните му, хора с добро сърце и благочестив дух.

— Но сега, когато кентавърът е държан като затворник, може би ще се отиде отвъд това — възрази брат Браумин. — Върховният абат може да ни принуди да се изправим открито срещу него или да замълчим завинаги.

— Има тишина и тишина, братко — отвърна отец Йойона, — а сега върви в стаята си и не се бой за мен. Аз съм умиротворен.

Брат Браумин прекара дълго време втрещен в този скъп за него човек, негов учител, след което се поклони ниско, даже му целуна ръка, подир което си тръгна. Йойона прекара още час, че и повече, на тихата тераса, гледайки статуите на светците от миналото и новата статуя на брат Алабарне от Сейнт Прешъс, който повече от век бе засаждал ябълкови дръвчета по света, та да ги има в изобилие. Процесът по канонизирането бе под покровителството на абат Добриниън, който искрено желаше той да се осъществи преди смъртта му.

Отец Йойона знаеше приказките за милия Алабарне и знаеше, че той наистина заслужава да бъде признат за светец. Ала в сегашното състояние на Църквата неговите щедрост и жертвоготовност вероятно нямаше да бъдат оценени.

Страховете на отец Йойона за състоянието на Брадуордън бяха основателни, тъй като кентавърът наистина бе отведен в най-дълбоките катакомби на Сейнт Прешъс и там бе окован в мрачна и влажна килия.

Все още зашеметен от ужаса в планината и напълно изтощен от галоп на юг, по време на който монасите го бяха засипвали с магии, че да търчи по-бързо, Брадуордън бе останал съвсем без сили.

Беше изтощен дори умствено, когато върховният абат Маркварт дойде с хематит в ръка през същата тази нощ. Без да продума, абатът потъна в силата на камъка на душата, освободи ума си от телесната му обвивка и нахлу в мислите на кентавъра.

Очите на Брадуордън се разшириха, когато почувства това нагло нахлуване в неговата личност. Опита се да отскубне веригите си, ала те не поддадоха. Опита се да се бори умствено — ала не знаеше как. В това време отвратителният старец тършуваше из спомените му.

— Разкажи ми за Авелин — рече на глас върховният абат и макар че Брадуордън не възнамеряваше да говори, самото споменаване на името извика в ума му спомени за човека, за пътуването към Аида, за

Пони и Елбраян, за Джуравиел и Тунтун, за Симфония и за всички, които се бяха борили с чудовищата около Дъндалис.

Постепенно Брадуордън успя да се овладее и да подреди мислите си, ала през това време върховният абат бе узнал премного. Авелин бе мъртъв и камъните бяха изчезнали, а тези двамата, Елбраян и Пони, бяха напуснали опустошената Аида или поне тунела, в който кентавърът бе хванат в капан.

Маркварт насочи ума си към тях и продължи мъчението. Установи, че и двамата са от малко градче в Мочурливите земи на име Дъндалис, но през последните години не са живели там. Пони, сега Джилсепони Полт, бе живяла в Палмарис.

— Проклетата гад! — изкрещя Брадуордън, когато менталната връзка най-сетне се разпадна.

— Можеше да ми дадеш информацията и по по-лесен начин — отвърна върховният абат.

— На теб! — излая кентавърът. — О, Авелин бе прав за теб и за смрадливата ти църква!

— Къде е живяла тази жена, Джилсепони, докато е била в Палмарис?

— Наричате се Божи хора, но никой бог не би одобрил това, което правите — продължи Брадуордън. — Отвлякохте ме, гадини такива, и ще си платите за това.

— А тези мънички създания — спокойно продължи да разпитва върховният абат Маркварт — Туел'алфар?

Брадуордън го наплю.

Маркварт вдигна друг камък, графита, и удари окаяния кентавър с ярка електрическа мълния.

— Има и лесен, и труден начин — спокойно каза върховният абат. — Ти избираш.

И тръгна към ниския, открит коридор, който водеше към главната част на катакомбите.

— Ще проговориш — заплаши Маркварт. Но и двамата знаеха, че другия път няма да е толкова лесно. Кентавърът имаше силна воля и нямаше да бъде изненадан отново и Маркварт трудно щеше да нахлуе в ума му.

Но Брадуордън се опасяваше, че вече е разкрил прекалено много.

— Дори не можеш да разбереш колко е важно всичко това! — изкрещя върховният абат на Добриниън следващата сутрин. Бяха в кабинета на абата и Маркварт се бе настанил зад голямото дъбово писалище.

— Палмарис е голям град — спокойно каза Добриниън, опитвайки се да угоди. Маркварт не му бе казал много — само че има нужда от информация за млада жена на около двадесет години, известна с името Пони, или Джилсепони.

— Не познавам никой с това име, освен едно конярче, което имаше такъв прякор.

— Джилсепони тогава?

Абат Добриниън безпомощно сви рамене.

— Дошла е от север — притисна го върховният абат, макар че не му се щеше да разкрива това на потенциално опасния Добриниън. — Сираче е.

Това като че накара абатът да си спомни нещо.

— Можеш ли да ми кажеш как изглежда? — попита той.

Маркварт описа жената, която Брадуордън неволно му бе разкрил доста ясно, с нейната гъста руса коса, сини очи и плътни устни.

— Сещаш ли се нещо? — настоя Маркварт, като видя промяната в пълното лице на Добриниън.

— Нищо, може би — призна другият, — имаше едно момиче, Джил й викаха. Тя дойде от север, бе останала сираче след гоблинско нападение.

Но това беше много отдавна, преди десетина или повече години.

— И какво стана с нея?

— Омъжих я за господаря Конър Билдебург, племенник на барона на Палмарис — обясни абат Добриниън. — Но не консумираха брака си и за наказание момичето бе обявено за престъпник. Пратиха я при кралската стража — каза накрая Добриниън с надеждата, че това е крайт на разпита, тъй като въобще не бе доволен нито от действията на върховния абат, нито от потайното му поведение.

Маркварт се обърна и потърка острата си брадичка. Едва сега забеляза, че не се е бръснал от много, много дни. Значи жената бе служила в армията, да, това съвпаднаше със спомените на кентавъра.

Пъзелът се нареждаше.

Маркварт остана в кабинета след края на разговора. Следващият поред бе брат Франсис и заповедите на върховния абат към него бяха прости и ясни: дръж всеки, дори абат Добриниън, далеч от кентавъра, който не бива да събира сили. По-късно щяха да се срещнат в тъмницата, за да продължат разпита.

Когато Франсис напусна, влезе отец Йойона.

— Трябва да обсъдим твоето отношение към кентавъра — каза той без дори да поздрави върховния абат.

Маркварт изсумтя и отвърна небрежно:

— Кентавърът не е твоя грижа.

— Изглежда, че Брадуордън е герой — осмели се да каже отец Йойона. — Той, заедно с Авелин Десбрис, е участвал в унищожението на дактила.

— Бъркаш — отвърна върховният абат, като се мъчеше яростта му да не проличи. — Авелин наистина е отишъл до дактила, а Брадуордън, Пони и Елбраян са го придружавали. Но не са били там, за да се бият с демона, а да потърсят съюза му.

— Както подсказва унищожената планина — саркастично каза Йойона.

Маркварт отново изсумтя.

— Преминали са границата на разумното с магията — обяви той, потънали са в кристалния аметист, който Авелин открадна от Сейнт Мер-Абел.

Отец Йойона веднага осъзна, че това е лъжа. Той познаваше Авелин вероятно по-добре от всеки друг в Сейнт Мер-Абел и знаеше, че той никога не би преминал на страната на злото. Ала не знаеше как да убеди Маркварт в това.

— Имам работа за теб — каза абатът.

— Намекна, че трябва да се върна в Сейнт Мер-Абел преди останалите — рязко отговори отец Йойона.

Маркварт поклати глава.

— Ще тръгнеш преди нас — обясни той, — но не към Сейнт Мер-Абел.

Не, твоят път е на юг, към Сейнт Хонс в Урсал.

Отец Йойона бе твърде изненадан, за да проговори.

— Там ще се видиш с абат Джаховит и ще обсъдиш канонизирането на Алабарне от Сейнт Прешъс.

Изражението на лицето на отец Йойона изразяваше пълно неверие.

Върховният абат Маркварт бе основният противник на този процес. Ако не бяха протестите му Алабарне отдавна щеше да е обявен за светец.

Защо бе променил мнението си, чудеше се отецът и му се струваше, че Маркварт се опитва да засили връзките си с Добриниън и едновременно с това ловко да разкара него самия от пътя си.

— В тези времена на изпитания един светец е може би точно онова, от което Църквата се нуждае, за да вдъхнови народа — продължи абатът.

Отец Йойона искаше да запита как така такъв процес е по-важен от истинските проблеми пред тях, сред които и продължаващата война.

Искаше да попита защо някой по-нисшестоящ монах не отиде да занесе това съобщение до Урсал. Да попита Маркварт как така е променил мнението си така внезапно.

Ала нямаше да получи отговор, осъзна Йойона. Върховният абат преследваше своята цел, възвръщането на камъните, откраднати от Авелин, и дискредитирането на отстъпника монах по всякакъв начин.

На Йойона се струваше, че този човек потъва все по-надолу по някаква спирала към мрака, а всяка дума, която изговаря, го отдалечава все повече от Бога.

— Ще отида да си събера нещата — каза отец Йойона.

— Вече е сторено — отвърна Маркварт. — Очакват те на задния вход на абатството.

— Тогава ще ида да говоря с...

— Отиваш право към задния вход — спокойно каза върховният абат. — Всичко нужно вече е сторено, всички провизии са осигурени.

— Магически камъни?

— Приятелю — рече Маркварт, стана и заобиколи писалището, — пътуваш през цивилизовани земи. Магията няма да ти трябва.

Отец Йойона се почувства, все едно се изправя пред най-голямото препятствие в живота си. Да мине целия път до Урсал без никаква магия, на мисия, която можеше безкрайно да се усложни от бюрокрацията по процеса на канонизация, за да бъде задържан година или повече далеч от Сейнт Мер-Абел, където чувстваше, че ще е необходим. Ала единствения друг път бе да се изправи срещу

Маркварт тук и сега, може би да го предизвика публично да каже в какво вява и да извади някакви доказателства, че брат Авелин Десбрис е отишъл до Аида, за да се присъедини към демона дактил.

Но съюзниците му щяха да са малцина, осъзна отец Йойона. Брат Браумин вероятно щеше да застане зад него, може би дори младият Делман щеше да го последва. Но останалите, абат Добриниън, сто и петдесетте монаси от Сейнт Прешъс?

Не, Маркварт го бе надвил. Изпрати го да обсъжда ситуация важна за Сейнт Прешъс и Добриниън нямаше да се изправи срещу Маркварт, не и сега.

Отец Йойона дълго се взира в сбръчкания старец, някогашен негов учител, а сега най-голям враг. Не, нямаше отговори, нито към кого да се обърне за помощ. А може би просто му липсваше смелост. Колко стар се почувства, колко далеч от своите славни дни, изпълнени с действие.

Отиде до задния вход на абатството, а сетне тръгна по улиците на Палмарис пешком, тъй като Маркварт не му бе осигурил дори магаре или каруца по пътя към южната порта на града.

ГЛАВА 13

НОВИЯТ ВРАГ

В късния следобед на десетия ден, откакто бе с бежанците, Елбраян потърси помощта на Оракула, за пръв път след повече от седмица.

Преминаването на кервана монаси го бе притеснило, ала тази сутрин получи нова тревожна новина, пак донесена от Роджър Локлес. Той се бе върнал в лагера с петнадесет избягали от Кос-косио Бегули затворници.

След като научил, че затворниците са преместени от Каер Тинела в Земепад, той се бе възползвал от възможността да се промъкне в по-слабо укрепения град и да ги изведе оттам. Въпреки грешката на паурския главатар да премести затворниците в по-слабата общност, Роджър едва не бе сполетян от нова трагедия, тъй като още една краготска хрътка бе по дирите му. Бегълците се бяха спасили единствено благодарение на намесата на Джуравиел.

Това бе подробност, която Роджър някак пропускаше, когато разказваше събитията от предишната нощ на развълнуваните и очаровани хора.

Пазителят усети нов проблем тук, по-дълбок и потенциално по-опасен, затова той отиде при своя чичо Мейдър за съвет.

Стана това, от което се страхувах, чичо Мейдър, започна той, когато образът се появи пред него в огледалото. — Съперничеството с Роджър Локлес ще доведе до катастрофа. Тази сутрин той дойде в лагера начело на петнадесет човека, затворници, които бе освободил от паурите през нощта. Разбира се, ние се зарадвахме, когато го видяхме, ала по-късно разбрах че Роджър е рискувал както своя, така и техния живот с освобождаването им. Защото макар че искаме да освободим всички от паурите, няма нужда от такъв отчаян акт. Затворниците, по всичко личеше, бяха в сравнителна безопасност и може би щяхме да успеем да измислим по-сложен план, който да доведе не само до тяхната свобода, но също и до падението на Кос-косио Бегули и злите му събрата.

Но аз разбирам това, което накара Роджър да отиде до града онази нощ. И Пони го разбира. Той погрешно смята, че е изгубил ранга си сред своите хора и те сега следват мен.

Пазителят спря и се замисли върху срещата си с Роджър. Спомни си гнева му, как се пъчеше, когато говореше, и как поглеждаше към Пони, докато разказваше за подвизите си.

— Пони — каза Елбраян и въздъхна дълбоко.

Пони, повтори той. Роджър се е влюбил в нея. Или може би просто смята нейната реакция за най-добрия индикатор на неговите постижения. Пони е моя партньорка, както всички знаят, и той може би смята, че ако спечели нейното одобрение, всички ще го възприемат като по-висшестоящ от мен.

Щом осъзна, че Роджър е „хлътнал“ по Пони, Елбраян разбра колко опасна може да стане ситуацията. Със своите изключителни умения Роджър можеше да е много полезен за тяхната група, ала юношеската му прибързаност можеше да доведе всички до гибел.

— Ние с него ще се сблъскаме — каза тихо Елбраян. — Опасявам се, че ще се стигне дотам.

Пазителят напусна стаята малко след това, за да види, че нощта бе паднала, а наблизко весело горят лагерните огънове. Тръгна към него и още преди да наближи, дочу шумен спор.

— Трябва да ги ударим — разпалено обясняваше Томас Гингеварт, — и то здраво! Да ги изгоним от земите ни и да ги наврем обратно в планинските дупки, откъдето са изпъзели!

Елбраян се появи на светлината на пламъците и видя, че повечето хора кимат в знак на съгласие. Забеляза, че Пони стои близо до Томас и на лицето ѝ е изписана тревога.

Разговорът секна в знак на уважение към пазителя и всички се обърнаха към него, сякаш очаквайки присъдата му. Веднага щом погледите на Томас и Елбраян се срещнаха, двамата разбраха, че ще са на противоположни страни в дебата.

— Нямаат затворници — каза Томас, — времето да ударим е дошло.

Елбраян помълча известно време, съчувстваше му, спомняше си собствената си отчаяна нужда от отмъщение, когато неговият дом бе сринал със земята.

— Разбирам... — започна той.

— Тогава подготви войните ни — изръмжа в отговор Томас, а като ехо прозвуча съгласието на останалите.

— И все пак се опасявам, че подценявате силата на нашите врагове — продължи пазителят спокойно. — Колко от нас, от нашите приятели, биха загинали при такава битка?

— Струва си — извика един мъж, — ако Каер Тинела е свободна!

— И Земепад — добави една жена.

— Ами ако не бъдат освободени? — спокойно запита пазителят. — Ако бъдем отблъснати и избити?

— Ами онези, които не могат да се бият? — добави Пони и простичката ѝ логика, напомнянето за по-голяма отговорност, заглуши много отговори.

Все пак спорът продължи и приключи от умора, а не заради постигане на съгласие. Елбраян и поддръжниците му спечелиха малка победа, тъй като все още никакви бойни планове не бяха начертани. Сега всички бяха развълнувани от появата на трима нови, могъщи съюзници, от победата в гората, завръщането на Роджър Локлес и последвалото освобождаване на затворниците на Кос-косо. Сега, опиянени от това развитие, хората се осмеляваха да мислят за връщането на техните домове и наказването на убийците и грабителите, дошли до Каер Тинела и Земепад. Дано с успокояването на нещата разумът надделееше над емоцията.

Пони разбираше това и бе доста изненадана, когато по-късно, щом се срещнаха с Джуравиел в една борова горичка на юг от укреплението, пазителят обяви:

— Настъпило е времето да ударим.

— Току-що ти се обяви против това — отвърна жената.

— Враговете ни са отслабени и неорганизирани — продължи Елбраян. — Една мощна атака би могла да ги прогони.

— Би могла — мрачно повтори Джуравиел, — а би могла и да струва живота на много от войните ни.

— Самото ни съществуване е риск — отговори пазителят.

— Може би трябва да изпратим твърде слабите на юг, до Палмарис, преди да заплануваме атаката си към Каер Тинела и Земепад — рече елфът. — Може дори да намерим съюзници в южните градове.

— Ние имаме съюзници в южните градове — каза Елбраян, — но те са твърде заети с техните си граници. И са прави. Но ако успеем да ударим Кос-косо Бегулн достатъчно силно и го прогоним от градовете...

— Ще ги удържим? — саркастично го прекъсна елфът, защото самата мисъл за това как тази група окаяни бегълци се укрепява на позицията бе нелепа.

Елбраян наведе глава и въздъхна дълбоко. Знаеше, че Джуравиел играе ролята на съперник в момента, повече за да му помогне да формулира и организира идеите си, отколкото да го обезкуражи, ала разговорите с Туел'алфар и техния прагматичен, макар и високомерен поглед върху света бе както винаги леко потискащ. Джуравиел не разбираше колко ядосани са Томас и останалите, колко опасен може да стане този яд.

— Ако успеем да прогоним Кос-косо Бегулн и паурите му от двата града — бавно започна пазителят, — възможно и дори вероятно е много от съюзниците им да ги изоставят, може би дори да се сложи край на войната. Нито гоблините, нито великаните изпитват някаква обич към паурите — те мразят джуджетата поне толкова, колкото и хората — и според мен само силата на паурския главатар ги сплотява. И дори великаните и гоблините да са били съюзници в миналото, между тях също не е царяла голяма дружба, ако съдим по историите. Казват, че понякога великаните дори похапват гоблини. Така че нека опозорим главатаря на паурите, този, който ги сплотява, и да видим какво ще стане.

Сега бе ред на Джуравиел да въздъхне.

— Както винаги търсиш възможно най-голямото предимство — каза той примирено. — Винаги подлагайки себе си и тези около теб на най-тежко изпитание.

Наранен, Елбраян погледна учудено елфа, озадачен от критиката.

— Разбира се — оживи се елфът и по ъгловатото му лице се изписа хитра усмивка, — това е точно според наученото от Туел'алфар!

— Значи си съгласен? — нетърпеливо попита Елбраян.

— Не съм казал това — отвърна Джуравиел.

Елбраян изръмжа раздражено.

— Ако не ги ударим и не използваме появилото се предимство — а вярвам, че то може да се окаже решаващо — вероятно ще се намерим в същата отчаяна ситуация, от която съвсем скоро се измъкнахме. Кос-косо Бегули ще се прегрупира и с подкрепления ще се върне за нас, принуждавайки ни да влезем в нова горска битка и рано или късно тези битки ще се обърнат срещу нас. Главатарят на паурите несъмнено е побеснял заради загубата в гората и бягството на затворниците.

— Може би дори подозира, че Нощната птица е дошъл в областта — добави Пони, предизвиквайки учудени погледи.

— Аз си спомням името му, както и вие, ако се замислите — обясни Пони. — Кос-косо Бегули ни е срещал в Дъндалис.

Джуравиел кимна, спомни си засадата, която чудовищата бяха поставили на Нощната птица, унищожавайки цяла долина, която пазителят искрено обичаше, за да го изкарат от гората. Засадата обаче се бе обърнала срещу чудовищата, както ставаше с всичко, което опитваха срещу Елбраян и неговите могъщи приятели.

— Дори е възможно керванът монаси, за който говореше Роджър, да е бягал от нещо — продължи Елбраян.

— Можем да използваме временното си предимство, за да се промъкнем край градовете и да избягаме на юг — разсъди Джуравиел, но забеляза разтревожените погледи, които Елбраян и Пони си размениха.

— Какво има? — рязко попита елфът.

— Онова, което може да накара вещите в магията монаси да избягат, трябва да е изключително внушително — каза Пони, ала не можа да излъже проникателния елф.

— Това би трябвало да ни накара да избягаме на юг, като монасите — притисна ги Джуравиел. Той отново забеляза погледите, които спътниците му си размениха.

— Какво има? — отново попита елфът. — Има нещо важно в бягството на тези монаси. Познавам те твърде добре, Нощна птицо.

Елбраян се засмя безпомощно.

— С Пони не можем да останем тук — призна той, — нито смеем да отидем на юг.

— Заради камъните на брат Авелин — каза Джуравиел.

— Може би монасите, за които спомена Роджър, са търсили нас — каза Пони. — Или поне камъните, които притежавам. Когато братът

Правда търсеше Авелин, той използва този камък — обясни тя и извади червения гранат от пазвата си, за да може Джуравиел да го види. — Този камък засича всяка употреба на магия и така уменията на Авелин само привлякоха брата Правда към него.

— И вие смятате, че вашата магия е привлякла монасите по следите ви — разбра Джуравиел.

Пони кимна.

— Възможно е, а е много опасно да предприемаме рискове.

— Последното нещо, което брат Авелин направи, бе да остави светите камъни на наша грижа — решително каза Елбраян. — Не можем да го провалим в това.

— Тогава вие тримата може би вече трябва да сте поели по свой път — каза Джуравиел. — Не са ли тези камъни дори по-важни от бегълците, които сега предвождате?

Елбраян погледна към Пони, ала тя нямаше отговор.

— От гледна точка на историята, може би са — каза пазителят.

В този момент от храстите долетя гъргорещ, шумен звук, който накара и тримата да застанат нащрек. Джуравиел бързо се стрелна напред, вдигна лъка си и изчезна в гъсталака. Миг по-късно се върна, следван от вбесения Роджър Локлес.

— Смяташ, че някакви камъни са по-важни от хората, които претендираш, че ръководиш! — изкрещя младежът, но същевременно се отдалечи от Джуравиел, явно чувствайки се неловко в компанията му.

— Няма нужда да се боиш от него — сухо отбеляза Пони. Смяташе за глупав страха на Роджър към онзи, който го бе измъкнал от жестоката хватка на Кос-косио Бегули. Но осъзна, че нежеланието на младежа да приеме Джуравиел за приятел не е причинено само от страх.

— Бели'мар Джуравиел, както и всички от народа на Туел'алфар, са наши съюзници.

— Аз обаче разбрах вашето значение за тази дума — остро отвърна Роджър. Пони понечи да отговори, но Елбраян пристъпи пред нея.

— Както казвах — каза той спокойно, поглеждайки сериозно младежа, — тези камъни са толкова важни...

— Каза, че са по-важни — прекъсна го Роджър.

— Не подценявай тяхното значение! — извика в отговор Елбраян, забеляза неодобрителното изражение на лицето на Джуравиел и се опита да се успокои.

— Тези камъни въплъщават нещо много повече дори от могъщата сила, заключена в тях — продължи той със спокоен глас. — Може наистина да са по-важни от моя живот, от живота на Пони или на всички хора в тази група.

— Какви са тези глупости! — разкрещя се Роджър, но Елбраян го прекъсна, като вдигна ръка така бързо и уверено, че младежът шокирано изграчи последната дума.

— Въпреки това — спокойно продължи пазителят, — въпреки всичко казано дотук, в което аз вярвам най-искрено, не мога да ви оставя.

Трябва да заведе тези хора на безопасно място, на юг, или поне да се уверя, че пътят пред тях е чист.

— Вече се обяви за предводител — обвини го Роджър.

— Затова искаш да ударим силно по Кос-косо Бегулн — разбра Джуравиел, пренебрегвайки думите на Роджър. — Ако ги ударим с все сила в двата града и ги прогоним в гората, всички могат да избягат на юг, където ще са в относителна безопасност дори без помощта на Нощната птица.

— Защото там за Нощната птица няма да е разумно да се мярка — каза Пони. — Ала все пак — погледна тя своя любим в очите — самият ти преди малко се изказа против такова действие.

— Така е — съгласи се Елбраян. — И все още съм против битка, която ще изпрати всички или повечето войни срещу градовете.

Пони отвори уста, за да попита какво точно има предвид той, ала внезапно разбра. Елбраян бе отишъл до Каер Тинела, за да спаси Роджър, и сега смяташе отново да се върне, само с най-силните си приятели, и да наклони везните в тяхна полза.

Джуравиел също го бе разбрал и кимна.

— Ще отида до Каер Тинела тази нощ и ще събера информация — съгласи се той.

— И аз мога да ида — каза Роджър — Джуравиел е по-добре подготвен за тази задача — бързо отвърна Елбраян.

— Забрави ли вече, че бях в Каер Тинела само преди две нощи? — възрази Роджър — И че се върнах със затворниците?

Другите трима го погледнаха внимателно; явно държеше да подчертае заслугите си.

— Ако затворниците бяха още там, нямаше дори да помислите да атакувате града! — завърши Роджър.

Елбраян кимна, нямаше как да не признае това. Действията на Роджър наистина бяха подготвили тяхната атака. Ала въпреки това, особено след разговора си с освободените затворници и за това как отчаяно са бягали през нощната гора, Елбраян бе убеден, че Бели'мар Джуравиел е по-добре подготвен за задачата. Елфът бе казал, че поне още една хрътка е жива и ако звярът бе намерил следата, никой, нито Роджър, нито затворниците, щяха да се завърнат.

— Моят избор е Джуравиел — спокойно каза пазителят.

Пони забеляза изражението на лицето на младежа и разбра, че Елбраян още повече е наранил самолюбието и гордостта му.

— Можеш ли да летиш по върховете на дърветата, когато хрътките надушат следите ти? — попита рязко Елбраян, преди Роджър да успее да възрази.

Роджър прехапа долната си устна — всички помислиха, че ще се нахвърли върху Елбраян. Той обаче само тропна с крак и понечи да си тръгне.

— Спри! — извика Пони и с това изненада и тримата. Тя бе започнала да разбира Роджър и макар че го харесваше, осъзнаваше, че е по-горд, отколкото е полезно за него.

Роджър рязко се завъртя, ококорен от гняв.

Пони взе един скъпоценен камък, скри го в ръката си така, че да не се вижда, и пристъпи към него.

— Това, което чу, бе лична работа — обясни тя.

— Сега благоволяваш да ми заповядваш ли? — попита Роджър.
— Да не си моя кралица? Искаш ли да коленича пред теб?

— Дори на твоята възраст би трябвало да си достатъчно умен, за да различиш приятел от враг — скара му се Пони. Искаше да продължи и да разкрие на Роджър проблемите в техните взаимоотношения, но осъзна, че за да се научат, такива уроци трябва наистина да се преживеят.

— И все пак виждам, че по някаква причина си решил, че ние не сме ти приятели. Така да бъде.

Жената бръкна в още една торбичка и Роджър отстъпи назад. Не достатъчно обаче, тъй като ръката на Пони се издигна внезапно и бързо начерта с някакъв жълт бурен кръстче върху челото му. След това вдигна ръката със скъпоценния камък пред него и започна да изговаря нещо като древно заклинание.

— Какво ми направи? — попита трескаво Роджър, като почти падна по гръб, докато отстъпваше.

— Нищо, освен ако не ни предадеш — спокойно отвърна Пони.

Лицето на Роджър се сбърчи от объркване.

— Не ви дължа нищо — каза той.

— Нито аз — отговори остро Пони, — така че сме квит. Ала подслушвайки ни, ти дочу неща, които не те засягат, и затова си длъжен да ги забравиш.

Роджър нямаше отговор, само поклати глава.

— Или най-малкото да останеш дискретен по този въпрос — продължи Пони. — Но в случай, че не можеш, последиците ще бъдат изключително неприятни.

— За какво говориш? — попита Роджър и когато Пони се усмихна злокобно, той се обърна към Елбраян и настоя:

— Какво ми е направила?

Елбраян наистина не знаеше, затова само сви рамене.

— Кажи ми! — извика Роджър в лицето на Пони.

Елбраян притвори очи, когато Роджър посегна към нея, очакваше любимата му да повали малкия глупак в несвяст. Ала Роджър се спря навреме и застана пред Пони с безсилно стиснати юмруци.

— Проклех те — тихо каза Пони, — ала проклятието действа само условно.

— Какво имаш предвид? — попита той, а в гласа му освен яд, се долавяше и страх.

— Имам предвид, че докато се държиш, както е редно, и си мълчиш за нещата, които не бива да знаеш, нищо лошо няма да ти се случи — спокойно обясни тя. Но след миг изражението ѝ внезапно се промени, стана мрачно и гробовно и тя приближи страховита и ужасна към нисичкия младеж.

— Ала ако ни предадеш — каза тя с такъв глас, че косъмчетата по тила на Елбраян се изправиха, а Роджър потръпна, — магията,

която произнесох, ще стопи мозъка в главата ти тъй, че той ще изтече през ушите.

Очите на Роджър се разшириха. Той не разбираше много от магия, но това, което бе видял, беше достатъчно впечатляващо, за да реши, че жената е способна да изпълни заканата си. Той се препъна назад и побягна.

— Пони! — скара ѝ се Елбраян. — Как можа да направиш такова...

— Нищо не съм направила, само го докоснах с едно жълтурче по челото — отвърна тя. — Правила съм го и на теб, търках лютиче в брадичката ти, когато си играехме като деца.

— Но тогава... — Елбраян спря и се захили, донякъде изненадан от спътницата си.

— Това беше ли нужно наистина? — сухо запитва Бели'мар Джуравиел.

Пони кимна.

— Щеше да ни предаде на останалите — обясни тя, — а не искам да става обществено достояние фактът, че ние двамата сме престъпници в очите на Абеликанската църква.

— А толкова ли е ужасна нашата тайна? — намеси се Елбраян. — Научих се преди много време да се доверявам на тези хора.

— Като на Тол Юганик ли? — отвърна Пони, имаше предвид човека, който бе предал нея, Елбраян и хората в Дъндалис преди пътешествието към Аида.

Елбраян не знаеше как да отговори, но Пони разбра, че цинизмът ѝ е обидил нейния любим, затова добави:

— Аз също вярвам на Белстър, Томас и останалите — призна тя, — ала Роджър щеше да разкаже тази история само за да се похвали пред останалите и се опасявам, че това щеше да ни представи в неблагоприятна светлина. И кой знае какви истории щяха да се разпространят, когато хората стигнат в Палмарис?

Елбраян, който също бе започнал да разбира Роджър Локлес, не можеше да не се съгласи с това.

— Добре се справи — каза накрая Джуравиел, — времената са твърде опасни, за да поемаме рискове. Младият Роджър може би има проблеми с откриването на правилната посока в живота си, но мисля, че му остави доста ясен сигнал.

Елбраян изсумтя.

— Тук само аз ли вярвам, че моралът е някак свързан със съвестта?

— Така е — отговори Пони.

— В идеалния случай — добави Джуравиел, — но не подценявай силата на страха. Собствената ти Църква използва заплахата с вечни страдания в ад и сяра след смъртта, за да държи паството си под контрол вече повече от хиляда години.

— Това не е моята Църква — отговори Елбраян, — нито Църквата, която Авелин искаше.

— Не, това е Църквата, която преследваше монаха отстъпник, за да си върне камъните и да го накара да замълчи. Не се съмнявай — отвърна без колебание Джуравиел.

Елбраян погледна към Пони и видя как тя кима на всяка дума на елфа. Засмя се, неспособен да спори повече.

— Църквата, която преследва мен и Пони — отбеляза той.

— Монасите, които минаха, са се придвижвали на юг, и то бързо. Поне така каза Роджър — рече Пони. — Използвах граната, ала не мога да засека магия в местността, така че подозирам, че предположението на Роджър за тяхната скорост е вярно.

— Надявам се да са продължили покрай Палмарис — добави Елбраян.

— Във всеки случай времето ни тук е ограничено. Трябва да го използваме максимално.

— Каер Тинела и Земепад — рече Бели'мар Джуравиел.

Лицето на Елбраян бе напълно сериозно и дори мрачно, когато той кимна и отговори:

— Ще се видим отново тук, когато мръкне, за да можем да нападнем преди зазоряване.

— Както желаяш, приятелю — каза елфът. — Отивам да разузная градовете тогава. Пригответи нападението и се опитай поне малко да се помириш с Роджър Локлес. Той е извършил големи добрини за тези хора. От това, което чувам от Белстър О'Комли, бих предположил, че му предстоят още велики дела, стига гордостта му да не го погуби.

— Ще се погрижим за Роджър — отвърна Пони.

— Да, можеш да му повториш нишана на челото — рече през смях Джуравиел и изчезна в шубраците така бързо, че Пони премигна

и потърка очи, чудейки се дали не са ѝ изиграли номер. Ала Елбраян бе привикнал с Туел'алфар и понеже знаеше колко добре познават гората, никак не се изненада.

— Това е той — настоя Кос-косо Бегулн. — Знаем как действа гадното копеле!

Майер Дек обмисли думите му доста дълго, както правеше винаги, когато смяташе нещо за важно. Огромният фомориец бе изключителен представител на расата си, както физически, така и умствено. Макар да не бе така съобразителен като паурския главатар или дори като владетеля на гоблините Готра, Майер Дек осъзнаваше слабостите си и затова изучаваше всичко бавно и внимателно.

Мълчанието на великана обаче не подобри и без това лошото настроение на изнервения Кос-косо Бегулн. Паурът ходеше напред-назад из големия хамбар, чешеше носа си с една ръка и се пляскаше по бедрото с другата.

— Може да има и други човеци като Нощната птица — предположи великанът.

Кос-косо Бегулн изсумтя.

— Ако беше така, щяхме отдавна да сме прогонени обратно до Аида!

— Добре де, още един като него — отговори великанът.

— Надявам се, че няма — отговори паурът. — Мисля, че няма. Това е той. Мога да подуша мръсното копеле. Това е Нощната птица, не се съмнявай. Така че смяташ ли да ми дадеш затворниците си, или не.

Майер Дек отново потъна в дълбок размисъл.

Той и другите трима великани, които го придружаваха, току-що се бяха върнали от южната земя, където бяха водили ужасна битка с кралските хора на запад от Палмарис. Много великани бяха загинали в това сражение, но Майер Дек и оцелелите му спътници бяха отвели много хора в плен.

— Пътуваща храна — наричаше ги предводителят на великаните и наистина, десетима от пленените две дузини вече бяха изядени, докато жестоките фоморийци стигнат Каер Тинела. Сега Кос-косо Бегулн се надяваше останалите тридесет да примамят Нощната птица,

пък и Майер Дек не обичаше чак толкова много човешкото месо. Ала великанът още си спомняше последния път, когато той и другите господари на армията чудовища бяха примамили Нощната птица в боровата гора. Наистина ли Кос-косо Бегулн искаше да го докара тук?

— Трябва да ми ги дадеш — внезапно каза Кос-косо Бегулн. — Трябва да се оправим с Птицата сега, преди половината ни армия да ни напусне. Гоблините вече мърморят за дома, а и моите искат да се върнат на Ветрените острови.

— Значи всички — отговори великанът, който от самото начало не бе искал да идва на юг в Хонс-де-Беер. Преди дактилът да се събуди, Майер Дек си бе живял спокойно в планините на север от Барбакан с племе от четиридесет великани — от които половината женски, винаги на негово разположение — и много гоблини за добър улов и още по-хубаво ядене.

— Не още — отвърна рязко паурът, — не и преди проклетата Птица да си плати за това, което ни причини.

— Ти и без това не харесваше Улг Тик'нарн — отговори великанът, без дори да се спре да помисли, както обикновено правеше.

— Няма значение! — излая Кос-косо Бегулн в отговор. — Той беше паурски главатар, и то добър. Нощната птица го уби, значи аз трябва да убия него.

— И после си тръгваме?

— После си тръгваме — съгласи се паурът. — Напуснем ли земите на хората, нито аз, нито хората ми ще пазим гоблинската паплач от търбуха ти.

Това бе всичко, което Майер Дек искаше да чуе.

Докато Джуравиел разужнаваше градовете, Елбраян и Пони убедиха хората да отложат своето нападение — нелека задача, предвид успеха на горската битка и завръщането на Роджър и неговите затворници. Всички вече бяха нетърпеливи да приключат с това приключение, искаха да седнат в някоя удобна кръчма край огъня и да преувеличават подвизите си и ако преминаването през Каер Тинела и Земепад значеше, че скоро може да са зад безопасните стени на Палмарис, значи бяха повече от готови за битка.

Пони все още бе с тях, обсъждаше детайлите, в случай че атаката към Каер Тинела и Земепад се осъществи, когато Елбраян се върна в

боровата горичка. Веднага щом видя как Джуравиел слиза от дървото, пазителят разбра, че нещо не е наред.

— Укрепиха се — предположи пазителят.

— Определено — отвърна с кимване Джуравиел. — Има три нови наблюдателни кули по северния, северозападния и югозападния край на града, а около всичко се издига новопостроена крепостна стена, сглобена от бурета, останки от стени и всичко, което са могли да намерят. Изглежда доста здрава, почти на височината на човек, но не прекалено дебела.

— Ала достатъчно, за да забави една атака — рече пазителят.

— Вероятно, да — призна Джуравиел, макар той да не бе особено впечатлен от укреплението. — Ала предвид новия им съюзник, който е пристигнал, не мисля, че имат нужда да се укрепяват.

— Още паури? — попита Елбраян.

— Великани — отговори Джуравиел, — включително най-големия и грозен индивид от противната им раса, който съм виждал някога.

Наричат го Майер Дек и дори паурите, включително самия Кос-косо Бегулн, изпитват страхопочитание към него. Опасявам се, че бронята му е специална, може би дори магическа, тъй като изглежда сякаш в нея има вътрешен огън.

Елбраян кимна, той се бе борил с така защитени великани — и си спомняше името на Майер Дек от Гористите земи. Бронята му бе направена със земна магия, изкована от демона дактил за елитните му войници.

— Не можем да позволим тези хора да тръгнат към Каер Тинела — продължи елфът. — Ние можем да се промъкнем в града, скрити от тъмнината на нощта, или пък да ударим в Земепад, където гарнизонът не е тъй страховит. Ала да изпратим тези нетренирани за бой хорица срещу великани, особено срещу това ново изчадие, ще бъде лудост.

Дори твоят боен план е изключително рисков.

Елбраян не можеше да възрази срещу тази простичка логика. Той се бе борил с достатъчно великани, за да пресметне вероятността от пълна катастрофа.

— Ако се опитаме да избягаме около градовете, те най-вероятно ще хванат дирята ни — каза той. — Никога няма да можем да се измъкнем до Палмарис.

— Да заобиколим повече тогава — предложи елфът, макар да подозираше, че пазителят няма лесно да бъде убеден.

— Може да ги изпратим — отговори предпазливо Елбраян.

— Но ти все още искаш да отидеш до града и да проведеш своята битка — досети се Джуравиел.

— Ако този великан, Майер Дек, е тъй силен и почитан, както казваш, може би трябва да си побъбрим — обясни пазителят.

— Да побъбрите? — учуди се Джуравиел.

— С оръжия — изясни Елбраян, — колко тежък би бил ударът според теб, ако Кос-косио Бегулн и Майер Дек бъдат убити едновременно?

— Ще е тежък удар наистина — призна елфът. — Не знам какво държи великаните и гоблините заедно, още повече с паурите, ако не силната ръка на тия двамата. И все пак помисли внимателно, приятелю. Няма да е лесно дори да се добереш до водачите на паурите и великаните. А дори и някак да влезеш в битка с тях, без слугите им да пъплят към теб, може да бъдеш победен. Задай си въпроса какво биха правили бегълците без Нощната птица?

— Справяха се доста добре без Нощната птица съвсем доскоро — напомни пазителят, — а и ще имат Джуравиел.

— Това, което става, не е негова работа!

— Но той избра да помогне на хората — отговори Елбраян с крива усмивка.

— Той реши да последва своето протеже, за да е сигурен, че въпросният младеж няма да стори някоя глупост — поправи го елфът и се усмихна широко. Елбраян разбра, че е на негова страна.

— Прекалено много години посветих на твоето обучение — дори носиш елфически меч и лък, направен от собствения ми баща. Не мога да те оставя да се затриеш.

— Това, което някои наричат глупост, други назовават дързост — каза пазителят.

— А двете може би са едно и също нещо — добави Джуравиел.

Елбраян потупа елфа по рамото и двамата още се смееха, когато Пони се появи откъм горичката, за да се присъедини към тях.

— Да приема ли, че новините от града са добри? — попита тя.

— Не — едновременно отвърнаха Елбраян и Джуравиел.

Пони отстъпи назад изненадана от това, предвид доброто им настроение.

— Просто обсъждахме глупавите намерения на Елбраян — обясни Джуравиел. — Да отидеш в средата на вражеско укрепление и да убиеш двамата му водачи, макар че единият е паур, упорит и корав като камък, а другият — огромен и свиреп великан.

— И според теб това е забавно? — попита Пони Елбраян.

— Естествено.

Жената кимна и сериозно се зачуди дали стресът накрая не е оказал влияние върху ума на приятеля ѝ.

— Ала аз няма просто да отида там — рече сериозно пазителят и погледна елфа. — Ще се промъкна, тих като сянка, неканен като смъртта.

— И умрял като пън — довърши Джуравиел и двамата отново избухнаха в смях.

Пони, която разбра, че зад закачките им се крие някаква доза истина, не бе развеселена.

— Стига глупости — скара им се тя. — Стотина нетърпеливи войни изнервено ви чакат, чудейки се дали ще умрат тази нощ?

— И моята заповед, за която ще настоявам е, че те трябва да останат мирни — каза Елбраян, вече сериозен.

— Не знам дали ще те послушат — призна Пони, тъй като за времето, в което пазителят се бе отдалечил, разговорите отново се бяха разгорещили в полза за незабавно нападение.

— Не можем да нападнем градовете — обясни пазителят, — тъй като паурите са намерили нови великани съюзници, включително един, защитен от земната магия на демона дактил.

Пони въздъхна дълбоко, надявайки се, че хората ще го послушат. Тя си спомни тази броня от битката им в Барбакан и знаеше, че ако някой от бегълците се изправи срещу този нов враг, ще бъде покосен бързо. Тя погледна към Елбраян и разпозна опасното изражение на лицето му.

— Трябва просто да им обясним, че ще почакаат още ден-два преди битката, докато разузнаем силата на новите ни врагове — обясни Елбраян.

— И все пак ти възнамеряваш да отидеш и да се биеш още тази нощ — отбеляза Пони.

— Искам да унищожа този великан и Кос-косо Бегулн — призна Елбраян. — Това ще е голям удар за враговете ни и може да ги обърка дотолкова, че оцелелите чудовища да се разпръснат и да заведем тези хора до Палмарис.

— Тогава нека решим как да изпълним тази задача — каза Пони спокойно, отиде до Джуравиел, взе една пръчка, подаде я на елфа и разчисти земята пред тях от боровите иглички.

— Да започнем с карта — каза тя.

Джуравиел погледна Елбраян; и двамата бяха изненадани, че Пони, обикновено по-сдържана от пазителя, така лесно се съгласи на плана.

Джуравиел се чудеше и какво ли си мисли Елбраян. Дали наистина смяташе да включи любимата си в толкова опасна мисия?

Пазителят кимна с мрачно изражение на незададения въпрос. С Пони бяха преживели твърде много, за да може дори да си помисли да я изключи от такава важна битка. Макар че планираше да държи Джуравиел настрана от това — миниатюрните оръжия на елфа нямаше да свършат работа срещу великан, — той бе планирал да изпълни атаката си с Пони.

Вече се бе смрачило, така че Пони извади диаманта си и го протегна напред като малък глобус от светлина. Не след дълго Джуравиел бе начертал карта на Каер Тинела.

— Не знам къде ще е Кос-косо Бегулн — обясни елфът, — но само три сгради са достатъчно големи да приютят великан. — Той ги отбеляза на картата.

— Хамбари — обясни той. — И този е най-вероятното обиталище на главатаря на великаните. — Пръстът му се спря на знак за огромна сграда близо до центъра на града.

— От това, което знам, те нямат организирана защита — продължи елфът, — освен барикадите и няколко пазачи.

— Паурите обикновено са подготвени — каза Пони. — Вероятно техните защити са добре прикрити.

— Но тази група не е имала проблеми в скоро време — отговори Джуравиел.

— Освен битката в гората — каза Елбраян.

— И кражбата на затворниците — добави Пони.

— Но не е имало истинска атака над града — обясни елфът. — Съмнявам се, че очакват такава в присъствието на фоморийските великани, които биха обезкуражили всеки, замислящ подобно нещо.

— Но след като Роджър доказва уменията си да се промъква из града когато си поиска, и да се измъква дори от капана им, водачите, особено Кос-косио Бегули, може да са доста добре пазени.

— А при тях смятам да ида — добави Елбраян.

— Това няма да е лесно — рече Джуравиел.

— Никога не е — отвърна пазителят.

— И все пак си решен да отидеш — отбеляза елфът.

Елбраян погледна към Пони.

— Тази нощ — обясни той — първо ще отида при Белстър О'Комли и Томас Гингеварт и ще им разкажа за плана си и какво трябва да сторят, в зависимост от това дали ние с Пони успеем.

— А моята роля е? — попита елфът.

— Ти ще си връзката ми с Белстър — обясни Елбраян. — Несъмнено бързо ще научиш изхода от битката и колкото по-скоро го информираш, толкова по-бързо ще реагира той.

Джуравиел се вгледа задълго в Елбраян, човекът, който си бе спечелил титлата Нощна птица от Туел'алфарите. Почувства, че скептичната Тунтун сега е с него и признава, че е сбъркала в преценката си за Елбраян Уиндон, „кръвта на Мейдър“, както толкова често го бе подигравала.

Тунтун никога не бе вярвала, че Елбраян ще успее да стане пазител, считаше го за прекалено глупав и некоординиран. Тя обаче бе прозряла истината, и то до степен, че доброволно бе пожертвала живота си за младия мъж — а елфите рядко бяха така алтруистични спрямо хората!

И Джуравиел знаеше, че ако сега тя бе тук да види спокойствието, решителността и чувството за дълг, с които Елбраян подхващаше тази изключително опасна битка, отново щеше да го нарече „кръвта на Мейдър“, ала този път с най-искрена привързаност.

— В тази битка твоята роля ще се ограничи с употребата на камъните — каза Елбраян на Пони, докато бавно приближаваха Каер Тинела.

Белстър и Томас се бяха съгласили, че битката трябва да се отложи, докато не бъде събрана повече информация, но не знаеха, че

пазителят смята да атакува сам.

Пони го погледна скептично.

— Тренирах доста здраво — отговори тя.

— И успешно.

— Но ти все пак не вярваш, че ще се справя с меча.

Елбраян поклати глава още преди тя да довърши.

— В момента си между двата бойни стила — обясни й той, — главата ти подсказва следващото правилно движение, ала тялото ти е тренирано в другия стил. Ще понижеш или ще посечеш врага? В момента, в който се двоумиш върху това, оръжието на противника ще те достигне.

Пони прехапа устна, опитваше се да намери логичен отговор. В момента тя танцуваше с меча добре, ала на по-бавни обороти, отколкото в истинска битка. В края на всяка тренировка, когато Елбраян ускореше движенията си, тя не можеше да издържа на темпото му, хваната, както бе казал той, между мислите и паметта на мускулите си.

— Скоро — обеща й Елбраян, — ала дотогава оставаш най-ефективна с магическите камъни.

Пони не възрази.

Двойката настигна Джуравиел на една могила, гледаща към Каер Тинела от североизток, достатъчно висока, за да позволи да обхванеш с поглед целия град. А той изглеждаше точно така, както Джуравиел го бе описал — с нови барикади, издигнати около централните сгради, но и тримата се втреничиха в огромна клада в югоизточния ъгъл, точно от другата страна.

— Ще проверя какво става — предложи елфът.

Елбраян кимна и погледна към Пони.

— Намери ги с камъка на душата — каза й той, а сетне се обърна към Джуравиел. — Ако Кос-косио Бегулн и Майер Дек са в хамбара, аз и Пони отиваме натам. Наблюдавай напредъка ни през града, след което се върни да вземеш Симфония, тъй като смятам, че ще оставя коня зад себе си. След това само чакай и наблюдавай.

— Ти почакай — поправи го Джуравиел с тон, подсказващ, че няма да се остави да бъде разубеден. — Тази клада не е обикновена, ще е добре да почакаш да разбера какво представлява, преди да влезеш в града.

— Няма да имаме много шансове да докопаме тези двамата — каза Пони на Елбраян, кимайки в знак на съгласие с казаното от Джуравиел, — нека сме сигурни, че моментът е избран правилно.

— Бързо тогава — отвърна нетърпеливият Елбраян.

Преди Джуравиел да отговори, тишината на нощта бе раздрана от вик, който идваше откъм града.

— Хвърлете още един в огъня — чу се гръмогласен рев, който можеше да излиза само от гърлото на великан. — Гледаш ли, Нощна птицо?

Виждаш ли как хора умират заради теб?

Тримата се втренчиха в далечината, в пламъците. Видяха три силуета, два на паури и един на човек, и с ужас видяха как човекът бе хвърлен в пламъците.

Письците му огласиха нощта.

Елбраян изръмжа от яд, свали Пони от коня и със същото елегантно движение взе лъка си в ръка.

— Не, пазителю! — каза му Джуравиел. — Те искат точно това!

— Мислят си, че искат точно това — отвърна пазителят. — Води ме със стрелите си право към стената! — Сетне силно пришпори Симфония и могъщият жребец препусна напред, спускайки се с тропот по хълма, към града. Джуравиел тръгна след него, наполовина тичайки и наполовина летейки, а Пони смени хематита в ръката си с друг скъпоценен камък.

Нощната птица излезе от прикритието на дърветата и пресече малкото поле пред импровизираната стена, приготвил Ястребокрия за стрелба. Първата му стрела покоси един нищо неподозиращ гоблин в главата. Втората улучи друг гоблин в гърдите, точно когато той надигна ръка, за да метне копието си.

Ала елементът на изненадата си бе отишъл и сега стената се препълни с врагове, гоблини и паури. С рев на уста, твърде ядосан и отчаян, за да опита нещо различно, пазителят се приведе ниско над врата на Симфония и пришпори коня още повече. Тогава обаче Симфония се препъна и едва не падна с ездача си, когато пред тях удари светкавица, о която разби барикадата и във въздуха се разхвърчаха дървета, гоблини и паури.

Пазителят и неговият жребец се окопитиха бързо, почти без да губят време. Могъщият жребец се завъртя, разрови пръстта и след това

прескочи високата шест фута бариера, прелитайки над мъртвите и смаяни чудовища, а когато копитата му се удариха в земята, веднага препусна. Стрели профучаха покрай пазителя, когато той рязко зави с коня си, спускайки се между две сгради. Той отново зави рязко, видя как зад него се появяват още противници. Надолу по алеята се спусна към градския площад, ала отново зави, тъй като бе претъпкан с паури, и се спусна по друга алея.

Приближавайки един нисък покрив, Нощната птица метна Ястребокрилия на рамо, изтегли Буря и се изправи, стъпвайки на седлото с разкрасени крака. Чрез тюркоаза той каза на Симфония да запази бързия си ход и да се приближи към сградата отдясно.

Един гоблин тъкмо се изправяше, когато Нощната птица го връхлетя. Буря почти го обезглави, но пазителят бързо освободи меча си и замахна отново, промушвайки втори гоблин под брадичката.

Нощната птица отново седна, плъзна Буря между седлото и бедрото си и отново приготви лъка. На пътя му изскочи паур, а друг се появи на покрива отляво. Нощната птица се съсредоточи върху целта нависоко и прониза джуджето в гърдите, докато то още мятеше копие си към него. Симфония се справи с паура пред тях, като го стъпка и успя да се задържи на крака.

Нощната птица отклони с лъка майсторски хвърленото копие и с това спаси живота си, макар че оръжието го удари болезнено в рамото и разкъса ризата му. Нощната птица го изтегли с ръмжене, за да го хвърли.

Вместо това обаче го стисна под мишница, подобно на пика, докато се спускаше към една отворена врата, където един паур се готвеше да ги посрещне. Щитът на джуджето се издигна, ала не достатъчно бързо и копие се заби право в устата му, разбивайки зъбите и след това продължавайки през черепа.

Нощната птица пусна оръжието и дори нямаше време да погледне какво е сторил.

Прикован в изправена позиция, паурът потръпна няколко пъти и умря.

Нощната птица зави зад един ъгъл, после зад друг, насочвайки се към североизточния край на града. Ала след още един завои се озова в беда, тъй като там, препречвайки пътя му, стояха двама великани,

огромни същества, които стрела не можеше да повали и покрай които Симфония нямаше как да премине.

Докато Джуравиел стигна разбитата барикада, тя бе чиста от чудовища, тъй като малцината оцелели след атаката на пазителя и взрива на Пони бяха разпръснати по улиците на Каер Тинела, преследвайки бързия и неуловим Симфония. Един мах на крилете изпрати Джуравиел от другата страна на стената. На пътя му стоеше гоблин, който се щураше нагоре-надолу и крещеше заповеди на другарите си по земята, когато видя препускащия ездач.

Джуравиел го приближи на около пет крачки с лък в ръка. Падна на коляно, за да се прицели по-добре, и стрелата му улучи гоблина точно в основата на черепа, блъсвайки го напред. Създанието падна от ръба на покрива и рухна тежко по гръб на улицата, мъртво.

Някакво движение зад елфа го накара да се извърти и да приготви нова стрела. Задържа изстрела обаче и това бе добре, тъй като фигурата, която се катереше по ръба на покрива не бе на гоблин или паур, а на слабичък човек.

— Какво правиш тук? — прошепна елфът, когато Роджър се появи до него.

— Един въпрос, който бих могъл да задам и на теб — отвърна младежът. Погледът му се спря на редица затворници.

— Трябва да са около тридесет — каза той и хукна към югоизточния край на покрива.

Джуравиел го остави да продължи и не го последва. От колкото повече страни нападнеха чудовищата, толкова повече суматоха щяха да създадат, а тази суматоха може би бе единственото, което щеше да помогне на глупавия Елбраян да излезе от това място жив!

Пърхащите криле отведоха елфа до нов покрив, по-навътре в града и по на север, и оттам той видя много мишени. Стрелите му полетяха една след друга, удряйки паури и великан, и макар да не убиха никого — въпреки че последната рани лошо едно джудже, — предизвикаха гневни крясъци и отвлякоха вниманието поне на неколцина от останалите. Чудовищата обиколиха сградата от всички посоки.

Джуравиел полетя право нагоре, в тъмнината на нощта, насочвайки полета си така, че да кацне на друга сграда. Побягна към

далечния край на покрива, застреля един нищо неподозиращ гоблин и отново прелетя до друга сграда, големия хамбар в центъра на града.

Чудовищата виеха и пищяха, вече не вярваха, че пазителят е дошъл в града сам.

Копитата на Симфония вдигнаха прах, когато рязко зави, а пазителят се опита да изпревари великаните отдясно. Най-близкото от огромните същества надигна кривака си, ала пазителят бе по-бърз — изтегли Буря и посече ръката на великана точно над лакътя.

Великанът изрева от болка и не можа да довърши атаката си и така Нощната птица и неговият кон преминаха покрай него, привидно успели да се измъкнат.

Ала тогава още един великан пристъпи и блокира пътя им, а пътеката напред се стесняваше и не даваше възможност на пазителя да избяга.

Той прибра меча си и отново издигна Ястребокрилият, пригответайки стрела и прицелвайки се за едно мигване на окото.

Имаше възможност само за един изстрел.

Трябваше да е перфектен.

Стрелата уцели великана право в окото и как само изрева чудовището! Хвана се за лицето и се завъртя, пищейки от болка.

— Бягай! — заповяда Нощната птица на коня си. Буря отново проблесна, пазителят стегна краката си около могъщия жребец и Симфония, разбрал заповедта на ездача си и отчайващата ситуация, доброволно се подчини и връхлетя гиганта в пълен галоп.

Пазителят удари в същия момент, тежко стоварвайки меча си върху врата на препъващия се великан. Огромното създание рухна на земята, а замаяният Симфония възстанови равновесието си. Нощната птица се напрегна, за да завърти коня към другите двама, които идваха.

— Дръж този настрана — каза пазителят на Симфония, след което захвърли меча си на земята и взе лъка, скочи от коня, претърколи се и в същото време пусна една стрела. Тя уцели огромното същество в рамото, ала то почти не реагира.

Пазителят призова в ума си образа на нещастните затворници от другия край на града, хора, които бяха изгаряни живи на паурските кладя, и от тези видения събра гняв, а от гнева си сила. Протегна се към Буря и магическото острие, усетило тихия му зов, полетя към ръката му и заблестя с вътрешна сила. Нощната птица, твърде

съсредоточен дори за да види чудото, сторено от неговия меч, напада, хвърляйки се право напред.

Атаката му изненада великаните достатъчно, че пазителят да може да падне на едно коляно, гмуркайки се под един кос великански удар. Мечът му проблесна и строши коляното на гиганта и когато той инстинктивно вдигна крака си, за да притисне раната, пазителят се втурна напред точно под надигнатия тежък ботуш, премина покрай другия крак и така бе извън обсега на втория великан, дошъл на помощ на приятеля си.

Изправи се и удари отново и отново, разсичайки задните части на великана. Той се извъртя и размаха оръжието, а с другата ръка притискаше ту удареното от стрела рамо, ту посеченото си коляно, ту наранения си задник.

Тоягата дори не приближи пъргавия пазител. Той приклезна, оставяйки оръжието да профучи над главата му, сетне напада, като удари ръката на великана право в китката.

Огромното същество изрева и изгърва оръжието си.

Ала това движение бе оставило Нощната птица в неблагоприятна позиция спрямо втория великан и той не можа напълно да избегне летящата му тояга. Тя го удари под рамото и го запрати във въздуха, където той се превъртя, падна лошо и се завъртя отново и отново в опит да притъпи част от болката.

Изправи се с кълбо, изучавайки противника си. Това наистина бе най-грозният великан, когото бе виждал. Едната му устна липсваше, а половината от челото му бе покрито с гоблинова татуировка. Злобно ухилен, великанът погледна ранения си другар и кимна, като разбра, че той още е способен да се бие. А после бавно пристъпи напред.

Дори за обучен от елфите пазител двама великани бяха твърде много.

Е, поне не бяха повече, рече си Нощната птица и се озърна към Симфония. Великанът на земята се опитваше да се изправи, ала конят отново и отново се издигаше над главата му и го риташе с копита.

Великанът, ослепен с едното око, се протегна отчаяно, след което отново се опита да стане, когато Симфония се завъртя.

Ала конят само се приготвяше за ритник и огромното създание дори не се бе изправило на половина, когато Симфония го тресна и с двата си задни крака право в лицето и го просна назад.

След това конят отново го изрита по главата с предните си копита.

Нощната птица не видя последното, бе твърде зает да се пази от ударите на по-близкия великан. Могъщи удари, които не можеха да бъдат отбити. Земята се разтrese от тях.

Другият великан надигна изпуснатата си тояга, но не бързаше да се присъедини към другаря си. Ала Нощната птица чу как преследвачите му идват от всички страни и знаеше, че времето му изтича.

Пони също не бе стояла със скръстени ръце. След като светкавицата разби барикадата, отваряйки пътя на Елбраян и Джуравиел и на Роджър Локлес, Пони побягна надолу по склона, следвайки крясъците на чудовищата, докато звънтящият Буря вършееше. Беше сигурна, че нейният любим напредва по пътя си към северната част на града.

Тичането ѝ се разреди на кратки спринтове, докато се придвижваше от прикритие до прикритие, опитвайки се да събере някаква информация. Видя главите на двама великани и как единият внезапно се приведе, пицейки от болка, и разбра, че Нощната птица ги е връхлетял.

Когато главата и раменете на трети великан се появиха, извисявайки се над ниските сгради, Пони разбра, че любимият ѝ е в голяма беда.

Затършува из торбичката с камъни, опитвайки се да намери някой, който би могъл да помогне. Рубинът не вършееше работа, тъй като тя нямаше време да стигне до Елбраян. Можеше да ползва графита, за да пусне мълния от покривите, ала така щеше да улучи и любимия си, особено в толкова напрегната битка.

— Малахита — реши жената, надигайки зеления кръгъл камък. Щеше да издигне един от великаните във въздуха и да поизравни шансовете.

Ала докато вадеше камъка, забеляза друг, магнетита, и реши, че може да го използва дори по-успешно.

Вдигна ръка и се прицели, фокусирайки зора си чрез магията на скъпоценния камък, търсейки метална цел, към която да изстреля своя

заряд. Ала такава като че ли нямаше — великаните не носеха броня и се биеха с дървени криваци!

Пони изръмжа и се взря по-внимателно, ала отново не намери нищо.

Вече мислеше да се върне към малахита, когато видя още един великан да рухва и най-сетне усети нещо откъм оцелелия, в областта на ухото.

Нощната птица скочи напред и настрани, избягвайки още един удар.

Буря отново проблесна, когато той внезапно се спусна напред, ала великанът вече обръщаше огромното си туловище, за да избегне удара.

Беше добре обучен, даде си сметка пазителят. Нервно се озърна встрани и видя, че другият великан ги гледа.

Пазителят и великанът отново влязоха в схватка, отново без явен победител, макар че този път Нощната птица успя леко да одраска противника си. Ала гигантът само се захили и другарят му изглеждаше вече по-уверен и готов да се присъедини.

— Айде идвай бе — ревна грозният гигант, ала думите внезапно замряха в устата му, когато главата му изхрущя и се завъртя на една страна.

Очите на съществото се изцъклиха и то падна по лице в прахта.

Нощната птица видя, че обицата на великана е изчезнала. Всъщност бе забита в главата му, право в мозъка му.

Без да спира, пазителят се спусна към последния великан с победоносен вик, но фомориецът падна сам, затискайки един внезапно изскочил иззад ъгъла паур.

Пазителят разбра доста ясно какво е станало. Благодарни наум на Пони и разцепи главата на великана с меча си и извади магнетита.

— Симфония! — извика той и се затича да вземе лъка си.

Огромният жребец изцвили и се завъртя, спирайки само за да изрита още веднъж поваления великан в лицето. Пристигна в галоп и пазителят скочи на седлото, плъзвайки Буря под бедрото си и приготвяйки Ястребокрия с едно движение.

Той простреля паура, когато великанът бе затиснал, докато се опитваше да се изправи на крака, сетне препусна през нещастното

джудже с коня си, разчиствайки пътя пред себе си и спускайки се към друга алея.

Гонитбата започна отново.

За разлика от пазителя, Роджър Локлес правеше всичко възможно да не привлича нежелано внимание към себе си. Дребничкият крадец внимателно се придвижваше от покрив на покрив, когато имаше възможност, а ако не, се спускаше по едната сграда и се покатерваше по другата. На два пъти се оказа, без да иска, на един и същ покрив с някой от враговете, ала и двата пъти остана спокоен и тих като сянка и се придвижи незабелязано, тъй като вниманието на въпросните врагове бе заето от шумното преминаване на пазителя.

Кладата упътваше Роджър, водеше го безпогрешно през Каер Тинела, докато той не се озова на един покрив на не повече от двадесет фута от окаяните дузина затворници, половината от които бяха седнали на земята, оковани за глезените и отчаяни. Около тях имаше много чудовища и две от тях — най-огромният великан, който Роджър бе виждал, и нервният Кос-косою Бегулн — привлякоха вниманието му, а и това на останалите същества в района.

— Обречени сме! — пищеше паурът. — Нощната птица дойде и няма да може да се скрием нийде по света!

Великанът поклати огромната си глава и спокойно каза на джуджето да замълчи.

— Не беше ли ти оня, който искаше до го викнем тук?

— И представа нямаш за какво говориш — остро му отвърна паурът. — Ти не беше там, в разгара на битката, в която той ни изтреби.

— Ех, де да беше го направил — сухо отвърна великанът. Това накара Роджър да се замисли. Остроумен великан? От самата мисъл тръпки полазиха по гърба му, тъй като единствената слабост на великаните бе съдържанието на главите им.

Младежът потръпна и се промъкна обратно към задната част на сградата, оставайки в сенките далеч от светлината на пламъците, след което се промъкна на пръсти към затворниците, озовавайки се точно между двама много изненадани и объркани мъже. Те обаче успяха да останат тихи и Роджър, с шперц в ръка, веднага започна да работи по ключалките на оковите им.

— Обречени сме, казвам ти — пак изпищя паурът, — и двамата!
— Прав си — каза тихо великанът. — Наполовина.

С едно внезапно движение Майер Дек повдигна Кос-косио Бегули и го хвърли в горящата клада. Джуджето изкрещя и изскочи от огъня, но пламъците упорито го последваха, обхващайки дрехите му, косата и плътта му, и дори магическите гривни, които бе взело от падналия Улг Тик'нарн не успяха да го спасят от ужасяващата смърт.

В този момент чудовищата се разпръснаха, някои пищяха и изискваха смъртта на затворниците, а други — все паури, — искаха да нападнат великана. И сред всичко това Роджър Локлес спокойно си вършеше работата, освобождавайки хората един след друг, молейки ги да останат спокойни.

— Чуйте ме! — изрева Майер Дек и всеки, който бе в радиус от сто ярда чу дълбокия му отекващ глас. — Това е само един човек, един жалък, мъничък човек. Сто кралски жълтици и десет затворника ще получи тоя, който ми донесе главата на Нощната птица.

Това развълнува чудовищата и ги накара да се разскачат и развикат развълнувано, а много от тях се втурнаха да намерят пазителя.

За миг Роджър Локлес изпита удоволствие от мисълта, че тези изчадия могат да хванат и убият Елбраян. Но изръмжа и се укори, че си позволява такива мисли, дори наум благодари на пазителя, че му позволява да си свърши работата тук, като отвлича вниманието на врага. И докато отваряше следващата пранга, младежът прошепна една молитва за спасението на Елбраян.

— С теб съм, Нощна птицо — чу се най-приветливият глас на света над пазителя, докато той рязко завиваше покрай една сграда, преследван от чудовищата. Чу звън на елфическа тетива и пърхане на криле и миг по-късно Джуравиел кацна зад него на Симфония с лък в ръка.

— Стреляй по тези пред теб, аз ще покрия фланговете и тила — рече елфът и пушна още една стрела. Тя улучи своята мишена, забивайки се в лицето на един великан, ала огромната твар само изрева и пренебрегна незначителния удар.

— Макар че ще си свърша стрелите, преди да убия дори един великан — добави Джуравиел.

Това обаче нямаше голямо значение, тъй като нито едно от създанията зад него не можеше да приближи бързия Симфония. Навел глава, жребецът препускаше и пазителят, който го управляваше телепатично чрез тюркоаза, нямаше нужда от ръцете си, за да го насочва. Чудовищата, които изникваха пред тях или се мъчеха да ги нападнат от засада, срещаха или стрелите на Нощната птица, или копитата на Симфония, и скоро спътниците стигнаха до селския път, който минаваше по западната страна на Каер Тинела, точно покрай барикадата.

Симфония, с одобрението на пазителя, спря внезапно.

— Не можем да стигнем до тях — каза Джуравиел, поглеждайки над пазителя към кладата и към дузините чудовища, които пъплеха по пътя пред тях. Нощната птица изръмжа и понечи да пришпори коня си.

— Не! — скара му се Джуравиел. — Твоята атака бе великолепна и дръзка, ала да продължиш с нея ще е пълна глупост. И каква надежда ще остане за тези хора, ако видят как Нощната птица бива посечен пред очите им? Отвъд стената! Това е единственият път!

Нощната птица се взря пред себе си, чуваше как чудовищата приближават зад него и как още идват от изток. Не можеше да не се съгласи, затова хвана юздите и насочи коня на запад, към барикадата и откритото поле зад нея.

Зад стената Пони бе озадачена и отчаяно се чудеше какво да измисли.

Не знаеше къде е пазителят, макар че смяташе, че е дошъл в този край на града. Нямаше време да използва кварца или хематита, за да го открие, затова не можеше да рискува да изстреля мълния или да предприеме друга мощна магическа атака.

Но това?

В ръката си държеше диамант, извор на светлина и топлина. Имаше деликатен баланс в магията на светите камъни, защото в дълбочина светлината и мракът не бяха абсолютни, а по-скоро градации на себе си.

Така диамантът можеше да светне ослепително или меко. Но какво щеше да стане, чудеше се Пони, ако изкривеше баланса в друга посока?

— Това е чудесно време за експериментиране — прошепна си тя саркастично и почти в същия миг попадна в магията на камъка и

намери баланса, представяше си го като чиния на върха на игла. Ако я повдигнеш от единия край, щеше да докара светлина.

Вместо това тя я обърна надолу.

Огромната клада внезапно избледня, а всички факли сякаш угаснаха и от тях останаха само искри. Първо Нощната птица помисли, че над тях е преминал внезапен повей на вятъра — вероятно над главата му, предположи той, тъй като не бе усетил никакъв бриз. Ала нещо не се връзваше — как може вятърът да угаси такъв бурен пламък като този на кладата?

Накрая стана тъмно, просто тъмно и Симфония, насочвайки се към западната стена се поколеба, неспособен да види барикадата, която трябваше да прескочи.

— Джилсепони е направила нещо с камъните — прецени Джуравиел, макар че в себе си се опасяваше от друго, тъй като мракът бе любимата магия на демона дактил. Джуравиел бе срещал демона веднъж, малко след като бе напуснал експедицията на пазителя, за да отведе неколцина бегълци на безопасно място в Андур'Блау Иннинес. Тогава дактилът се бе обвил в облак от мрак. Ала мракът сега бе различен, тъй като липсваха вълните на отчаяние, съпътстващи чернотата на демона — това бе просто липса на доловима за окото светлина.

— Като ослепени са — отвърна Нощната птица, забелязвайки трескавите движения на чудовищата по пътя. Те вече не можеха да го видят, разбра той, не можеха да видят дори земята под краката си или стените пред тях.

— Както и аз — бързо отвърна Джуравиел и това накара пазителя да се замисли. Ако Пони наистина бе направила някакво заклинание да заслепи противниците им, защо тогава Джуравиел също беше засегнат, а той самият не?

— Котешкото око — осъзна той, усещайки диадемата на главата си.

Това трябваше да е причината, но Нощната птица нямаше да остави този обрат на съдбата да отmine просто така. Свърза се с коня си, накара го да обърне обратно, към пламъците и затворниците, и започна да го насочва чрез тюркоаза и позволявайки му, както много пъти досега, да гледа през неговите очи.

— Дръж се здраво — каза Нощната птица на елфа и Джуравиел се съгласи без възражения, тъй като и без това не можеше да използва лъка си.

Двамата се спуснаха по пътя, като Нощната птица умело промъкваше Симфония покрай щураците се гоблини и паури и го държеше настрана от великаните, обикалящи една от сградите. Излязоха от магическата зона на мрак внезапно и без предупреждение, точно пред кладата. Повечето от чудовищата бяха зад тях, но огромният Майер Дек стоеше близо до огъня, размахвайки гигантски меч в едната си ръка. Нощната птица успя да види какво има зад великана и забеляза Роджър в края на редицата затворници, който трескаво отключваше някакви окови.

— Твърде дълго чаках това — тихо каза великанът.

— Както и аз — мрачно отвърна пазителят; трябваше да демонстрира смелост, за да задържи вниманието на чудовището и всички около него.

— Както и аз! — долетя вик иззад пазителя и Джуравиел се наклони на една страна, пускайки стрела в лицето на Майер Дек.

Великанът отстъпи, но без нужда, защото макар да бе изстреляна точно, в последния момент стрелата на Джуравиел се отклони настрани.

— Невъзможно — отбеляза елфът.

Нощната птица тихо простена — той разбра какво означава това, тъй като го бе виждал и преди. Когато се бе изправил срещу Улг Тик'нарн, по някаква причина, която тогава не бе разбрал, оръжията му не можеха да наранят паура.

Явно Майер Дек бе брониран по същия начин. Ала дори и великанът да бе гол и невъоръжен, щеше да е свиреп противник. Елбраян знаеше това.

— Ела, Нощна птицо! — изрева великанът и отметна глава назад, избухвайки в предизвикателен кикот.

Веселието му обаче рязко секна, когато другарите на Майер Дек започнаха разтревожено да крещят, щом видяха затворниците, сред които и Роджър, да се разбягват във всички посоки, като някои дори се счепкаха с враговете си, вземайки им оръжията, а други просто хукнаха към бариерата.

— Какъв фокус е това? — изрева огромният великан, оглеждайки се във всички посоки. — Забравете ги! — изрева той и посочи с пръст пазителя. — Забравете всички, освен този! Това е Нощната птица! Искам главата му!

Нощната птица пришпори Симфония — не към Майер Дек, тъй като пазителят не смяташе за разумно да напада въпросния противник точно сега, а в кръг около района, стъпквайки чудовища и посичайки ги с Буря, докато лъкът на Джуравиел отново зажува. Трябваше да предизвикат объркване и двамата ездаци и техният великолепен жребец си свършиха работата чудесно.

Нощната птица потръпна, когато видя как един човек бива ударен смъртоносно от паурски чук, а друг смазан от великанска сопа. Ала много повече бяха тези, които се измъкваха, катерейки се по стената и побягвайки към сигурността на гората. На върха на стената точно до огъня Нощната птица видя Роджър. Младежът се усмихна и махна за поздрав, след което изчезна.

Надолу по пътя мракът се разпръсна. Нощната птица завъртя Симфония и се насочи натам, разпръсквайки огромните чудовища. След това обърна коня си рязко на изток, отново към сърцето на града, мъчейки се да привлече внимание към себе си, а не към бягащите затворници.

Така те обикаляха и обикаляха, като Симфония винаги бе на крачка пред преследвачите си — сред които и вбесеният Майер Дек. Джуравиел запя дразнеща песен, като подчертаваше всяка фраза с точно изстреляна стрела.

След няколко минути, когато Симфония вече се бе задъхал, а кръгът чудовища се затваряше около тях, пазителят мъдро прецени, че играта е свършила. Насочи коня към най-близката барикада, на източната стена, и двамата изчезнаха в нощта. Нощната птица мислеше да препусне на югоизток, след което да се насочи към лагера на бегълците. Плановете му обаче се промениха, когато видя как огромният Майер Дек прескача южната стена и се насочва към дърветата. Може би щеше да се бие с великана в крайна сметка.

— Трябва да ги държим объркани — рече Джуравиел, отлитайки от гърба на Симфония към един близък клон.

— Ти ги объркай — каза Нощната птица, — аз имам по-спешна работа на юг.

— Великанът? — невярващо попита Джуравиел. — Но той е защитен с магия?

— Виждал съм тази магия и преди — отвърна Нощната птица. — И знам как да я победя. Той иска да се бие с мен. Така да бъде!

Джуравиел не възрази, когато пазителят пришпори Симфония в бягство. Преследването не бе организирано добре и представляваше гневна тълпа чудовища, които повече се въртяха в кръг, отколкото да следват някаква посока. Не след дълго много от тях се отказаха от преследването, тъй като не знаеха какво точно гонят и не желяеха да останат сами срещу Нощната птица.

Ала упоритият Майер Дек не се отказа, а продължи, призовавайки пазителя да се изправи лице в лице с него.

Следвайки тези призиви, Нощната птица нямаше проблем да приближи великана и бе доволен да види, че останалите чудовища ги няма никакви, а главатарят е останал сам в гнева си. Пазителят се зачуди дали първо да не извика Пони.

— Слънчевия камък — промърмори си той, спомняйки си как Авелин бе свалил магическата защита на Кос-косио Бегулн и сецайки се, че двамата с Пони не бяха взели такава магия от запасите на Авелин, тъй като слънчевият камък бе загубен с унищожението на Аида.

Пазителят погледна към меча си и към скъпоценния камък на дръжката му, който бе магическа смес от няколко камъка, сред които бе и слънчевият.

Фомориецът се показва пред него, събаряйки няколко храста и борови дървета.

— Спаси ме, Буря — прошепна пазителят и изведе Симфония от прикритието на дърветата на отсрещната страна, преди великанът да е прекосил половината поляна.

Майер Дек спря, изненадан, че човекът се осмелява да го срещне открито.

— Ти ме последва — спокойно му обясни пазителят — и ме намери.

Нека приключим веднъж завинаги.

— С теб! — долетя гръмкият отговор. Майер Дек подозрително се огледа наоколо.

— Сам съм — увери го пазителят, — поне доколкото знам. Ти се опита да ме последваш, но всъщност аз те последвах. — Той изпрати телепатични инструкции към Симфония, в случай че слънчевият камък се провали, сетне слезе от седлото с Буря в ръка и бавно и спокойно пристъпи към фомориеца.

Усмивката на Майер Дек се разширяваше с всяка измината стъпка.

Великанът подозираше, че в града ще има проблеми — бе хвърлил главатаря на паурите в пламъците, все пак нямаше ли всички — великани, гоблини и дори упоритите джуджета — да му се поклонят, ако им донесе главата на Нощната птица! А Майер Дек бе убеден, че няма как да загуби. Той носеше предпазители на дактила и с тяхната магия никое оръжие не можеше да го засегне.

Така изненадата на великана бе пълна, когато Нощната птица се втурна напред, прецизно атакува и го прониза в корема. Буря премина през кожените доспехи и дрехи и потъна почти наполовина в търбуха на великана.

Нощната птица изтегли меча си и отново замахна, удряйки Майер Дек в коляното. Когато кракът на великана се подви, пазителят се стрелна покрай подобните на стволоче крайници и се превъртя ловко, избягвайки огромния меч на Майер Дек. Изправи се и отново нападна великана, като го удари право в ахилесовото сухожилие. След това обиколи и се озова лице в лице с него.

Великанът бе объркан, огромната му ръка придържаше изпадащите вътрешности.

— Ти вярваше, че демонската ти броня ще спре моето нападение каза пазителят. — Ето как дарът на Бестесбулзибар те предаде, Майер Дек, тъй като моята магия идва от Бога и е неизмеримо по-силна.

В отговор Майер Дек изрева и нападна.

Нощната птица скочи право напред, надигайки меча си, сякаш за да блокира атаката. Не можеше да възпре силата на удара на огромния меч, затова в последния момент отскочи настрана, шмугна се под меча и отново прониза ранения корем на великана. Майер Дек дръпна назад гигантската дръжка на оръжието си, така че отчасти да блокира атаката, след това плавно извъртя ръка така, че дръжката на меча му удари Нощната птица по раненото рамо и го претърколи назад.

Пазителят се изправи, ала дясното му рамо пулсираше от силния удар. Майер Дек, видял, че има леко предимство, се втурна напред, този път насочил меча си напред, а не размахвайки го диво.

Великанът мързеливо удари, изпитвайки защитата на пазителя.

Буря отекна силно в сблъсъка с огромното острие отново и отново, отклонявайки го настрани.

— Въртиш умело мъничкото си острие — отбеляза великанът.

— Освен когато съм го забил в търбуха ти.

Разгневен, Майер Дек се втурна напред и завъртя меча така, че да обезглави пазителя.

Ала Нощната птица вече не бе прав, а на колене. После се изправи рязко и острието му проблесна нагоре. Буря профуча наляво, надясно и пак наляво, сетне с точен прав удар, пак, пак и накрая за трети път прониза огромния корем.

Пазителят отчаяно се гмурна напред, когато великанът внезапно замахна толкова ниско, че Нощната птица просто трябваше да се просне на земята.

Майер Дек се втурна към него и надигна огромния си ботуш да го смачка.

Пазителят се превъртя, ала великанът отново пристъпи към него.

Тогавя, когато чудовището приближи за трети път, той преви единия си крак под себе си и когато Майер Дек отново надигна ботуша си, пазителят рязко се изстреля нагоре, стискайки дръжката на Буря с две ръце до гърдите си, и заби с все сила оръжието в ботуша на великана.

Острието разкъса кожата като хартия и прониза кости и плът. Майер Дек се опита да се отдръпне, ала пазителят продължи атаката си.

Земята се разтресе, когато Майер Дек падна назад. Великанът усети как пазителят скача на бедрото му и хуква по тялото му. Протегна ръката си към него, ала Буря отсече единия пръст до кокалчето и рани останалите. Нощната птица се озова на огромните гърди на великата, сетне скочи напред и се приземи на рамото на огромното същество, удряйки с все сила по врата му. После отново скочи, претърколи се назад и се изправи на крака пред проснатия великан, избягвайки удара на огромния му меч.

Нощната птица се бе отдалечил на двадесет фута, когато великанът най-сетне успя да се изправи. Пазителят забеляза как кръвта свободно се лее от едната страна на врата му и знаеше, че битката е приключила.

— Ще си платиш за това, малък плъх такъв — изкрещя Майер Дек. Ще те разрежа на две. Ще... — Великанът спря и притисна осакатената си ръка до врата си, след това я вдигна пред лицето си, взирайки се невярващо в кръвта. Смаян, Майер Дек се обърна отново към пазителя, за да го види как яха Симфония, прибрал меча в ножницата си.

— Ти си мъртъв, Майер Дек — обяви Нощната птица. — Единственото, което може да те спаси, е Божията милост, но се опасявам, че Той няма да бъде милостив към такъв злодей.

После обърна коня си и се отдалечи.

Майер Дек понечи да го последва, но спря, вдигна пак ръка и като разбра колко силно тече кръвта от врата му, притисна раната, опитвайки се да забави кръвотечението, и побягна към Каер Тинела.

Усети как тялото му изстива много преди да стигне полето, а после над очите му се спуснаха мракът и смъртта.

ГЛАВА 14

ПРАВДА И КРИВДА

— О, простете, отче — запелтечи жената. — Просто нямам представа какво бихте искали от бедната стара Петибуа.

Върховният абат Маркварт я погледна с подозрение, знаеше, че не е толкова глупава, на колкото се правеше. И все пак очевидно бе изплашена. Тя, съпругът ѝ Гревис и синът им Грейди бяха отведени от „Пътят на Задругата“, малка кръчма в по-бедната част на Палмарис.

Върховният абат си отбеляза наум да поговори с братята Юсеф и Данделион за техните груби методи. Използването на сила и заплахи, вместо по-фини форми на принуда бе изплашило тези тримата и сега извличането на всякаква информация можеше да се окаже трудно. Всъщност Маркварт се опасяваше, че ако не бе дошъл лично да наблюдава ареста, прекалено бруталните му лакеи щяха да ранят сериозно някой от тримата, може би дори да убият сина им Грейди.

— Успокойте се, госпожо Чиличънк — каза Маркварт с фалшива усмивка, — търсим един от нашите, това е всичко. Имаме причини да вярваме, че той е в компанията на вашата дъщеря.

— Кат? — попита жената и Маркварт веднага разбра, че е засегнал струна в душата ѝ, макар да не знаеше нищо за никаква Кат.

— Дъщеря ви — повтори той. — Онази, която осиновихте, която бе останала сираче в Гористите земи.

— Кат — каза добродушно жената. — Кат, бродещото коте, така я наричахме, да ви кажа.

— Не знаех това име — призна абатът.

— Тогава Джили? — уточни жената. — Това е истинското ѝ име или поне част от него. О, така искам да видя моята Джили отново!

Джили, превъртя Маркварт името в ума си. Джили... Джилсепони...

Пони.

Да, каза си той. Пасва идеално.

— Ако ни помогнете — любезно каза той, — наистина ще я видите отново. Вярвам искрено, че тя е жива и здрава.

— Да, сред кралските хора — добави жената.

Маркварт умело скри раздражението си. Ако Петибуа и семейството ѝ знаеха само стара информация, нямаше да са от голяма полза.

— Ала аз казах на другия монах, че не знам къде са пратили моето момиче — продължи Петибуа.

— Другият монах? — повтори върховният абат. Нима братът Правда вече бе разпитал тази жена, учуди се той, надявайки се, че ако случаят е такъв, Куинтал може би е установил връзката между Авелин и семейство Чиличънк.

— Монах, казахте. От Сейнт Прешъс, може би?

— Не, не, познавам хората от Сейнт Прешъс — моята Джили бе венчана лично от абат Добриниън, знаете ли? — гордо рече Петибуа. — Не, този носеше тъмнокафяви роби, като вашите, и акцентът му бе като да е човек от изтока. Казахте, че сте от Сейнт Мер-Абел. Предполагам, че и той е оттам.

Абат Маркварт се чудеше как точно да установи кой е бил този човек — макар че подозираше Куинтал, — без да издаде нищо, когато развълнуваната Петибуа се изпусна.

— А и беше много дебел човек, да ви кажа — рече тя. — Добре трябва да ги храните в Сейнт Мер-Абел, макар че вие самият имате нужда от повечко ядене, ако не се сърдите да ви го кажа!

За миг върховният абат бе объркан, тъй като по изваяните мускули на брата Правда нямаше и грам тлъстина. Ала скоро разбра за кого става дума и едва скри вълнението си.

— Брат Авелин? — попита той, останал без дъх. — Авелин Десбрис от Сейнт Мер-Абел е говорил с вас?

— Авелин — повтори Петибуа, оставяйки името да отекне в паметта ѝ. — Да, така беше. Брат Авелин дойде да ме пита за Джили.

— И тя беше ли с вас?

— О, не, отдавна я бяха взели в армията — обясни Петибуа, — ала той не търсеше самата нея, а се интересуваше откъде идва и как така живее с мен и Гревис. Беше весел и мил човек, да ви кажа.

— И вие му казахте?

— Ами да, разбира се — каза Петибуа. — Не бих искала да разгневя светата Църква!

— Запомнете тези си думи — сухо каза върховният абат. Всичко се нареждаше доста добре. Авелин бе срещнал тази жена, Пони или Джили, извън Пирет Тюлм по време на паурското нашествие и бе пътувал с нея през Палмарис и още по на север, където бяха срещнали кентавъра. Жената бе оцеляла на планината Аида и заедно с тайнствения си приятел Нощната птица, когото Брадуордън неволно бе описал, бяха взели камъните.

Намирането им нямаше да е лесно, естествено, но може би Маркварт имаше начин да доведе Пони и Нощната птица при себе си...

— Ще ви направя едно хубаво печено — тъкмо казваше Петибуа, когато абатът отново се съсредоточи върху разговора. Нормално да мисли все за такива неща, каза си Маркварт, наблюдавайки пълничката ѝ фигура.

— С удоволствие, но не сега — отговори той.

— Не, сега не — съгласи се Петибуа. — Ала елате в „Пътя на задругата“ тая вечер или когато искате и ще ви нахраним.

— Опасявам се, че няма да се върнете в „Пътя“ днес — обясни Маркварт, стана от мястото си зад огромното писалище на абат Добриниън, и кимна на брат Данделион, който стоеше в сенките на огромната стая. — Или пък когато и да е било скоро.

— Но...

— Казахте, че не бихте искали да разгневите светата Църква — прекъсна я Маркварт. — Надявам се наистина да е така, госпожо Петибуа Чиличънк. Нашата работа е много важна — повече от благоденствието на нищожната ви кръчма.

— Нищожна? — повтори Петибуа, вече разтревожена и ядосана.

— Брат Данделион ще ви придружи...

— Не мисля! — прекъсна го жената. — Аз не съм враг на Църквата, отче, ала си имам живот и семейство.

Върховният абат Маркварт дори не си направи труда да отговори, тъй като вече бе отегчен и дори раздражен от тази жена, която само бе потвърдила вече известни факти. Той отново кимна към брат Данделион, който пристъпи към Петибуа и я хвана за пълничката ръка.

— Пуснете ме! — извика му тя и издърпа ръката си.

Данделион погледна към Маркварт и той му кимна. Тогава огромният монах сграбчи по-силно жената. Петибуа се опита да се отдръпне, но хватката на огромния мъж бе като стоманена.

— Разберете ме добре, госпожо Чиличънк — обясни върховният абат Маркварт с леден глас и приближи съсухреното си лице до жената. — Ще последвате брат Данделион, каквото и да става.

— И вие се наричате божи човек? — отвърна Петибуа, ала гневът в гласа ѝ отстъпи място на страха. Тя отново опита да се измъкне и брат Данделион стегна още повече хватката на железните си пръсти и я халоса по челото. После прекара длан под нейната, притисна я надолу и изви пръстите ѝ. Вълни от болка преминаха през женицата и краката и омекнаха. Брат Данделион прекара свободната си ръка под рамото ѝ и я вдигна с лекота, без да пуска пръстите ѝ. Маркварт отново седна на бюрото, без да обръща внимание на ставащото.

След като Данделион изкара жената, в кабинета влезе абат Добриниън. Изглеждаше много недоволен.

— Така ли се отнасяш с паството ни? — попита той Маркварт.

— Така Църквата се отнася с тези, които не желаят да ѝ помогнат — хладно отвърна върховният абат.

— Не желаят? — със съмнение повтори Добриниън. — Или не могат?

— Семейство Чиличънк са честни и достойни хора, това е всеизвестно.

— Ако не могат да ти помогнат в твоето търсене...

— Моето търсене? — изрева в отговор върховният абат, скочи на крака и удари по писалището. — Значи смяташ, че това е само мое търсене?

Не разбираш ли какво означава всичко това?

Абат Добриниън вдигна ръка в опит да успокои стареца. Ала този жест само вбеси абата още повече.

— Намерихме еретика Авелин — изръмжа Маркварт. — Да, намерихме го, мъртъв, както заслужава, в пустошта на планината Аида. Може би неговият приятел, демонът, се е обърнал срещу него или може би сам е надценил силите си и го е нападнал. Гордостта бе един от многото му грехове.

Абат Добриниън нямаше думи да изрази смайването си от думите му и от яростта в гласа му.

— А тази жена — продължи Маркварт, посочвайки с костеливия си пръст вратата, през която Петибуа и Добриниън току-що бяха излезли — и нейното проклето семейство вероятно могат да ни кажат къде са нашите камъни. Нашите камъни! Дадени от Господ на Сейнт Мер-Абел и откраднати от грабителя и убиеца Авелин Десбрис, проклето да е името му! Помислете, абат Добриниън! Ако тия камъни попаднат в ръцете на враговете на църквата, значи ни чака още по-голяма война, не се и съмнявайте!

Добриниън подозираше, че върховният абат преувеличава. Вече бе говорил с отец Йойона за камъните и той изобщо не бе така притеснен за тях. Ала Добриниън също бе стар, времето му на този свят бързо изтичаше и той разбираше колко важни са репутацията и наследството му. Затова отчаяно искаше да види брат Алабарне канонизиран, докато той е начело на Сейнт Прешъс, и бе склонен да приеме желанието на Маркварт да си върне камъните.

Би казал всичко това, ако имаше шанс, но върховният абат го притисна, напомняйки му доктрината на Църквата, както и за отец Сихертън, този така добър човек, погубен от Авелин. После повтори, че семейство Чиличънк може би са единствените, които могат да им помогнат, за да стигнат до онази проклета жена и откраднатите камъни.

— Не подценявайте моята отдаденост към всичко това — завърши Маркварт, снишавайки заплашително глас. — Ако ми попречите, ще ви го върна тъпкано.

Лицето на Добриниън се изкриви от изумление, не бе свикнал да бъде заплашван от представител на собствения му орден.

— Както знаете, отец Йойона вече пътува към Сейнт Хонс, за да уреди канонизирането на брат Алабарне — спокойно каза Маркварт. — Мога да го извикам незабавно и да прекратя този процес.

Добриниън се стегна и изправи раменете си. Реши, че върховният абат е преминал всякаква граница.

— Вие сте предводителят на Абеликанската църква — призна Добриниън — и с това притежавате огромна сила. Но силата на процеса по канонизиране е още по-голяма и такава нещо го решават всички абати, не само господарят на Сейнт Мер-Абел.

Маркварт се засмя още преди той да довърши мисълта си.

— Да знаеш какви истории имам да разкажа за брат Алабарне — каза той със зловна усмивка. — Забравени приказки от катакомбите на Сейнт Мер-Абел. За това как преминал през източната земя и се отдал на разврат и пианство, може би дори на една дребна кражба.

— Невъзможно! — извика Добриниън.

— Но пък е много възможно — мрачно отвърна Маркварт — някой да изфабрикува такова нещо и да го направи да изглежда автентично.

— Тази лъжа няма да издържи изпитанието на времето — възрази Добриниън. — Подобни глупости са се разказвали и за света Гуендолин и пак не успяха да спрат процеса по канонизирането ѝ!

— Но го забавиха с едно двеста години — напомни му Маркварт. Така че наистина, лъжите вероятно няма да издържат проверката на времето, но на времето няма да устоиш и ти, стари приятелю.

Добриниън залитна, имаше чувството, че го бяха зашлевили.

— Смятам да си събера информацията както намеря за необходимо — спокойно каза Маркварт. — От този момент нататък Гревис, Петибуа и Грейди Чиличънк са задържани, за да бъдат разследвани за измяна срещу светата Църква. А може би ще поговоря и с Конър Билдебург, за да видя дали и той не е забъркан в тази конспирация.

Добриниън понечи да отговори, но реши да запази мислите си за себе си. Конър Билдебург бе любимият племенник, считан на практика за син и наследник на стария барон на Палмарис, човек с немалко влияние и възможности. Може би върховният абат щеше да си намери майстора, реши Добриниън. Може би злият старец щеше да си създаде много опасен враг.

— Както желаете, отче — отвърна абатът на Сейнт Прешъс, поклони се ниско и напусна кабинета.

Маркварт изсумтя доволно, когато вратата се затвори зад Добриниън, убеден, че го е поставил на мястото му.

Дейнси Оукъмб не бе най-голямата умница на света и жизненият младеж знаеше това, но пък бе доста наблюдателна. Освен това Конър Билдебург често се възползваше от недостига ѝ на съобразителност.

Племенникът на барона бе дошъл тази вечер в „Пътя“, както правеше често — макар че в интерес на истината отношенията между Конър и Петибуа Чиличънк доста охладняхха след анулирането на

сватбата му с Джил. Все пак Грейди Чиличънк бе доволен да може да нарече благородника свой приятел и дори Гревис не можеше да обвини човека за провала на сватбата — Джил му бе отказала съпружеските му права все пак. И така, Конър продължаваше да посещава „Пътят на задругата“, защото макар да бе добре дошъл във всички скъпи таверни на Палмарис, там той бе просто поредният благородник. А сред обикновените хорица в „Пътя на задругата“ се чувстваше по-важен във всяко отношение.

Както много обикновени посетители и той бе изненадан да открие кръчмата залостена тази нощ. Единствената светлинка, която се виждаше от нея, идваше от прозорците на две от гостните на втория етаж, една от кухнята и една от малка стаичка зад хана, която някога бе принадлежала на Джил, ала сега бе на Дейнси. Конър тихо я извика и почука леко по вратата.

— Отвори ми, Дейнси — настоя той.

Не последва отговор.

— Дейнси Оукъмб! — каза Конър по-високо. — Много хора чакат на улицата. Не можем да пренебрегнем това, нали?

— Дейнси не е тук — долетя зле преправен женски глас.

Конър застина, изненадан от страха в гласа ѝ. Какво ставаше тук?

— Дейнси, аз съм Конър... господарят Билдебург, племенникът на барона — каза той по-твърдо. — Знам, че си зад вратата и чуваш всяка моя дума, и настоявам да говориш с мен.

Отговор не последва, чу се само тих плач.

Конър се напрегна още повече и дори се поуплаши. Нещо много странно ставаше, може би ужасно.

— Дейнси!

— О, вървете си, господарю Билдебург — примоли се жената. — Не съм сторила нищо лошо и не знам какви престъпления са извършили те, че да си заслужат яростта на Църквата. Самата аз нямам грехове и в леглото си съм била сама — освен когато бях с вас... и още два или три пъти...

Конър се опита да осмисли чутото. Престъпления срещу Църквата?

От семейство Чиличънк?

— Невъзможно — каза той на глас, сетне вдигна ръка, за да потропа отново по вратата. После обаче спря и се замисли. Дейнси бе уплашена и очевидно си имаше причина за това. Ако я изплашеше още повече, едва ли щеше да научи повече.

— Дейнси — каза той тихо и успокояващо, — познаваш ме. Знаеш, че съм приятел на семейство Чиличънк.

— Госпожата няма много високо мнение за теб — рязко отговори Дейнси.

— И знаеш защо — отвърна Конър, като се мъчеше да запази спокойствие. — Знаеш, че не обвинявам Петибуа за това, че ми се сърди.

Знаеш, че пак идвам в „Пътя“ и още го считам за свой дом. Не съм враг на семейство Чиличънк, Дейнси, нито пък на теб.

— Така казваш.

— Помисли какво можех да сторя, ако поискам — рязко каза Конър. — Можех да дойда с половин гарнизон и тази врата нямаше да може да те защити.

— Дейнси не е тук — долетя отговорът. — Аз съм сестра й и не знам за какво говорите.

Конър изсумтя и подпря чело на вратата.

— Добре тогава — каза той след малко, — тръгвам си, а ти, ако си разумна, ще направиш същото, преди онези монаси, дето се задават по пътя, да стигнат дотук.

Конър стоеше точно вдясно на вратата и затропа с ботуши по дървото, сякаш си отиваше. Както можеше да се очаква, вратата се отвори след малко и младежът бързо сложи крак в процепа и натисна с рамо.

Дейнси бе силна девойка, заякнала от носенето на тежки табли с поръчки, така че оказа съпротива, но накрая той я избута в стаята и бързо затвори след себе си.

— Ще викам! — предупреди го момичето и отстъпи уплашено назад.

Взе един тиган и разсипа яйцата. — Стой настрана! — извика тя и замахна с тигана.

— Какво ти става бе, Дейнси — попита Конър и направи крачка напред, а после бързо отстъпи от свистящия тиган и вдигна ръце, за да покаже, че няма лоши намерения. — Къде са семейство Чиличънк?

Трябва да ми кажеш.

— Вече знаеш — обвини го жената, — със сигурност чичо ти има пръст в това.

— Пръст в кое? — настоя Конър.

— В ареста — изплака Дейнси и по меките ѝ бузи потекоха сълзи.

— Арест? — повтори Конър. — Били са арестувани? От градската стража?

— Не — отвърна Дейнси, — от монасите.

Конър занемя от удивление.

— Арестувани? — попита той отново. — Сигурна ли си? Не са ли просто извикани за нещо в Сейнт Прешъс?

— Господин Грейди се опита да спори — каза Дейнси. — Каза, че е твой приятел и така нататък, ала това само ги накара да се захият и когато господин Грейди понечи да извади меча си, единият — дребен, но бърз като пепелянка, го удари така, че го повали на земята. После дойде старият и...

— Абат Добриниън?

— Не, много по-стар — каза Дейнси. — Костелив и сбръчкан, с роба като Добриниън, но още по-пищна. Красива дреха, дори върху този стар и сбръчкан човек със зло изражение на лицето...

— Дейнси — прекъсна я Конър внезапно, за да не ѝ позволи да се отплесне.

— Та старият се развика на дребния, но после погледна господин Грейди и му рече, че ако отново опита нещо глупаво, ще му изтръгнат и двете ръце — продължи Дейнси. — Аз му повярвах, както и господин Грейди. Целият побеля като платно и се разтрепери като лист.

Конър крачеше из стаята и седна на леглото. Беше объркан, опитваше се да разбере какво става. Той бе в „Пътя“ онази нощ преди години, когато дебелият монах от Сейнт Мер-Абел, а не от Сейнт Прешъс, бе говорил с Петибуа. Срещата бе минала спокойно, макар че човекът на няколко пъти спомена Джил, което някак разгневи обикновено веселата жена. Ала все пак монахът изглеждаше мил и добър.

— Казаха ли защо са дошли? — попита я Конър. — Споменаха ли престъпленията, в които обвиняват семейство Чиличънк? Трябва да

ми кажеш, умолявам те.

— Питаха ги за дъщеря им, това е всичко — отговори Дейнси. — Първо решиха, че съм аз и двамата млади ме сграбчиха. Но после старият каза, че не съм аз, и господинът и госпожата го потвърдиха.

Конър подпря брадичката си с ръка, напразно се опитваше да проумее ставащото. Джил? Търсили са Джил? Но защо?

— Казаха, че господинът и госпожата вероятно я крият, и претърсиха навсякъде — продължи Дейнси. — А после отведоха и тримата.

Конър Билдебург не бе човек без възможности. Мрежата му от приятели и довереници включваше хора от двореца през абатството, чак до къщата „Бойна вежда“, един от най-известните бардаци в града.

Трябваше да задейства тази мрежа, осъзна той, да се добере до някакви отговори.

Ако Църквата се бе отнесла така брутално със семейство Чиличънк заради Джил, вероятно и самият той бе застрашен. Времената бяха наистина опасни и Конър, който близо тридесет години бе живял като част от висшето общество, знаеше колко сериозни могат да станат дворецовите интриги.

— Стой тук, Дейнси — каза той накрая, — и дръж вратата залостена.

Не отваряй никому, освен на мен.

— Но как да съм сигурна, че си ти?

— Ще имаме тайна фраза — загадъчно каза Конър и видя, че това привлече вниманието на Дейнси. Лицето ѝ светна за миг и тя остави тигана на масата и приседна до него на леглото.

— Толкова е вълнуващо — щастливо каза тя. — И каква ще е тази фраза?

Конър се замисли за един миг.

— О, Боже мой — каза той с хитра усмивка, която накара Дейнси да се изчерви. — Ще запомниш, нали?

Дейнси се захили и се изчерви още повече. Бе чувала тази фраза преди и я бе повтаряла многократно, когато с Конър оставаха насаме в стаята ѝ.

Конър я погъделичка леко под брадичката, изправи се и тръгна към вратата.

— Не говори с никого — каза ѝ той, докато излизаше. — А ако Чиличънкови се върнат...

— Ще ги пусна, разбира се! — прекъсна го Дейнси.

— Естествено — сухо каза Конър, — но после кажи на Грейди да се свърже с мен. Ще запомниш ли?

Дейнси кимна нетърпеливо.

— О, Боже мой — намигна ѝ Конър и излезе.

Дейнси остана на леглото и се подхилква още дълго време.

— Смяташ, че това е просто някаква игра — изкрещя Маркварт и навря лице пред физиономията на нещастния Грейди Чиличънк. Кървясалите очи на стареца се втренчиха в тези на пленника. Грейди бе окован за китките на стената, толкова нависоко, че през цялото време стоеше на пръсти. А и в килията в подземията на Сейнт Прешъс бе горещо, тъй като бе накладен буен огън.

— Дори не я харесвах — заекна в отговор затворникът, а от устата му с всяка дума хвърчаха слюнки. — Въобще не съм искал да имам сестра!

— Тогава ми кажи къде е! — изрева Маркварт.

— Щях, ако знаех — възрази Грейди, контролираше гласа си, но в никой случай не звучеше спокоен. — Трябва да ми повярвате!

Върховният абат Маркварт се извърна към двамата монаси, които го бяха придружили в подземията, братята Франсис и Данделион. Свирепият млад монах носеше роба с ниско дръпната качулка, подходяща за такава мрачна сбирка.

— Вярваш ли му? — попита Маркварт Франсис.

— Изглежда искрен — отвърна брат Франсис. Всъщност беше леко пристрастен, тъй като просто вече не можеше да гледа този разпит, най-бруталния, на който бе присъствал. Вярваше на Грейди и искрено се надяваше, че и Маркварт ще му повярва.

— Изглежда? — повтори Маркварт с неверие в гласа. — Скъпи ми братко Франсис, за такъв важен въпрос смяташ ли, че това е достатъчно?

— Разбира се, че не, отче — отговори Франсис, подтискайки въздишката си.

Върховният абат се извърна към Грейди.

— Къде е тя? — спокойно попита той.

Мъжът изскимтя, докато търсеше отговор, който нямаше как да намери.

Маркварт кимна към закачуления Данделион.

— Трябва да сме сигурни — каза той и след това тръгна към изхода, следван от брат Франсис.

Данделион се озова за миг до Грейди и огромният му юмрук се стовари в ребрата му.

— Моля ви — запелтечи Грейди, но след това бе ударен отново, отново и отново, докато думите не започнаха да излизат от устата му като неразбираеми стонове.

— Когато приключиш — каза абат Маркварт на Данделион, — иди до огнището на горния етаж и вземи ръжен, след това го подръж в огъня малко. Трябва да изпитаме честността на този човек и да го научим на подчинение към Църквата.

— Не! — опита се да извика Грейди, но дъхът му бе отнет от поредния тежък удар.

Маркварт излезе от стаята, без да поглежда назад. Брат Франсис се спря за момент и се обърна. Грейди Чиличънк не бе единственият в стаята, който получаваше урок.

Следващият удар донесе още един стон за милост и Франсис забърза да настигне Маркварт.

— Не смятате да горите с ръжена този нещастен глупак, нали? — попита той.

Погледа на Маркварт смрази кръвта на Франсис.

— Ще ползвам всичко, което сметна за нужно — спокойно отвърна абатът. — Ела, вярвам, че старецът в залата долу вече се е пречупил. Може би ще нахлуем в мислите му с камъка на душата. — Маркварт спря и се вгледа в лицето на младия монах, защото видя изписалите се съмнения. — Когато работата стане неприятна, всичко, което трябва да направиш, е да се замислиш за висшето благо — тихо го упъти той.

— Но ако казват истината... — осмели се да възрази Франсис.

— Ами жалко тогава — призна Маркварт. — Ала не толкова, колкото би било, ако лъжат и не ги изпитаме достатъчно. Мисли за висшето благо, брат Франсис.

При все това Франсис трудно успокои сърцето си след това зрелище.

Не коментира нищо повече, обаче подготви камъка на душата и покорно последва своя началник към следващата килия.

След малко повече от час, един болезнен за Грейди и Гревис час, Франсис и Маркварт отвориха тежката врата, водеща към тясното каменно стълбище до параклиса на абатството. Намериха абат Добриниън да ги чака на най-горното стъпало.

— Настоявам да знам какво правите долу — горещеше се абатът. — Тези хора са от моето паство и са верни на светата Църква.

— Верни? — излая му Маркварт. — Та те укриват бегълци!

— Ако знаеха...

— Знаят! — изрева Маркварт в лицето му. — И ще ми кажат, не се и съмнявай!

Самият гняв и дивата ярост на стареца накараха Добриниън да отстъпи няколко крачки. Втренчи се в Маркварт, опитваше се да разбере намеренията му, да проумее колко далеч ще стигне всичко това.

— Върховни абате — каза той тихо, опитвайки се да овладее собствения си гняв, — не се и съмнявам във важността на вашето търсене, ала няма да стоя безучастно, докато...

— Докато започвам процеса по канонизиране на скъпия ни Алабарне от Сейнт Прешъс? — довърши Маркварт.

Абат Добриниън спря, мислите бушуваха в главата му. Не, реши накрая той, не може да позволи на върховния абат да упражнява постоянно този натиск върху него, не и когато ставаше дума за такъв важен въпрос.

— Брат Алабарне заслужава — отвори уста да възрази той.

— Като че това има значение — излая отново Маркварт, — колко стотици заслужават, абат Добриниън? Но колцина биват избрани!

Добриниън поклати глава.

— Стига вече — каза той. — Стига вече. Вие решете какво да сторите, що се отнася до брат Алабарне, имайки предвид неговия труд и светия му живот, а не съгласно това дали настоящият абат на Сейнт Прешъс е съгласен с вашата кампания на ужаса! Това са добри хора, с честни сърца и извършили достойни дела.

— Какво знаеш ти за това? — избухна Маркварт. — Когато враговете на Църквата обкръжат Сейнт Прешъс или гнилочта вътре в самата църква те повали зад стените, които толкова почиташ, или когато гоблините свободно закрачат по улиците на Палмарис, тогава абат Добриниън ще плаче за справедливата, макар и желязна ръка на върховния абат Маркварт! Разбираш ли изобщо какво означава кражбата на светите камъни? Не схващаш ли каква сила могат да дадат на нашите врагове? — върховният абат махна отвратено с ръка и поклати глава. — Писна ми да ви образовам, глупави ми Добриниън — рече то. — Затова нека те предупредя. Този въпрос е твърде важен, за да се бъркаш в него, и действията ти няма да останат незабелязани.

Абат Добриниън изпъна рамене и погледна стареца право в очите.

Наистина, някои от твърденията на Маркварт за евентуална катастрофа бяха намалили увереността му, но въпреки това сърцето му подсказваше, че мъченията, на които бяха подложени Чиличънкови и кентавърът, не можеше да са праведни. Ала в този момент нямаше как да противостои на Маркварт. Йерархията на Абеликанската църква не позволяваше на него, обикновения абат, да оспорва властта на върховния, дори в собственото си абатство. Той се поклони и се отдалечи.

— Кой е вторият човек след Добриниън в Сейнт Прешъс? — попита Маркварт брат Франсис.

— Бъдещият наследник на абатството ли? — попита Франсис и когато Маркварт кимна, Франсис поклати глава и сви рамене.

— Тук няма монаси с висш сан — обясни той, — няма дори отец, който да служи в Сейнт Прешъс.

Лицето на Маркварт се изкриви от почуда.

— Имали са двама отци — обясни брат Франсис, — един убит в битка на север, другият починал от червена треска само преди няколко месеца.

— Интересно — отбеляза върховният абат.

— В действителност в Сейнт Прешъс няма кой да наследи поста на абата — продължи брат Франсис.

Маркварт се усмихна злокобно при тази мисъл. В Сейнт Мер-Абел той си имаше отец, готов за тази позиция, човек със също толкова желязна ръка.

— Ала отстраняването на действащия абат би било трудно — обясни брат Франсис, решил, че е разбрал какво има предвид Маркварт.

— Моля? — попита учудено върховният абат, като че мисълта никога не му бе хрумвала.

— Вселенският събор никога няма да отнеме абатството от Добриниън, щом като няма наследник в Сейнт Прешъс.

— Има много отци в Сейнт Мер-Абел, готови да станат абати — отговори Маркварт, — а и в Сейнт Хонс.

— Ала историята ни учи, че Вселенският събор няма да отнеме абатството от абат, ако някой в същото абатство не може да го наследи — възрази брат Франсис. — Дванадесетият събор на Сейнт Агрейн имали такъв проблем, и то с абат, чиито престъпления съвсем определено били по-големи от тези на абат Добриниън.

— Да, да, не се съмнявам в твоите познания по въпроса — прекъсна го някак нетърпеливо върховният абат. Все така усмихнат, погледна в посоката, в която се бе отдалечил абат Добриниън.

— Жалко — промърмори той.

След това тръгна отново, а брат Франсис се спря за момент, преди да го последва, изненадан, че върховният абат Маркварт дори мисли такива неща. Изхвърлянето на един абат от служба не бе шега работа!

Бе опитвано само няколко пъти в хилядолетната история на Църквата и два от тези случаи бяха предизвикани от фактите, че обвиненият абат е бил уличен в далеч по-сериозни престъпления, веднъж в поредица от изнасилвания, включително на игуменката на Сейнт Гуендолин, а втория път за убийство. Нещо повече — останалите четири опита бяха от много ранната история на Абеликанския орден, когато позицията на абат често била предлагана за продан или давана по политически причини. Брат Франсис въздъхна дълбоко, за да успокои нервите си, и покорно последва своя началник, напомняйки си, че Църквата, както и цялото кралство, са във война, а времената на отчаяние предизвикваха отчаяни мерки.

Брат Браумин Херде не бе в добро настроение. Знаеше какво става в подземията на абатството, макар че не му се разрешаваше да

приближава долните нива. Нещо по-лошо, знаеше, че сега ще е съвсем сам, ако реши да предизвика върховния абат. Отец Йойона отдавна бе отпратен. Абат Маркварт познаваше своите противници и имаше предимство пред тях, от което не смяташе да се откаже.

Така брат Браумин, избягвайки монасите от собственото си абатство от страх, че ще докладват на Маркварт всеки разговор, прекарваше времето си с братята от Сейнт Прешъс. Той откри, че те са по-добродушни от сериозните последователи от Сейнт Мер-Абел, въпреки че нерядко бяха чували звуците на битки в последните седмици. Като цяло Сейнт Прешъс бе едно по-светло място. Може би причината бе и времето, мислеше брат Браумин, тъй като Палмарис бе далеч по-слънчев от залива на Все светии. А може би тайната се криеше в това, че Сейнт Прешъс бе построен по-високо от грамадния Сейнт Мер-Абел, с повече прозорци и балкони. Или пък в това, че тези монаси не бяха така изолирани, абатството им бе в центъра на голям град. Или пък, размишляваше Браумин, и реши, че това е най-вероятното обяснение — Сейнт Прешъс бе по-светъл от Сейнт Мер-Абел, защото и двете абатства отразяваха настроенятия на своите ръководители. Добриниън Калислас по всички сведения бе човек, свикнал да се усмихва, а дълбокият му смях бе известен в цял Палмарис, както и любовта му към виното — елфическо, както шушнеха някои, — а също така и увлечението му по игрите на късмета с приятели и голямата му любов по организирането на пищни сватби, за които средства не се пестяха. Върховният абат Маркварт не се усмихваше много, а в редките случаи, когато го правеше, тези, които не разчитаха на благоволенieto му, си имаха доста проблеми.

По-късно следобед Браумин стоеше в коридора, който водеше до личните покои на абат Добриниън. Много пъти вдигна ръка, за да почука на вратата, но все се отказваше. Разбираше какъв риск поема, ако сподели с абат Добриниън страховете си относно Маркварт и идеята му за тих съюз срещу него. От една страна Браумин разбираше, че няма голям избор. С отпращането на отец Йойона на дълъг път, който щеше да го държи настрана години наред, Браумин бе безсилен да предприеме каквото и да било относно решенията на върховния абат, особено за това, което бе отпратило Йойона. Съюзването с абат Добриниън, който по всичко личеше, че също има проблеми с Маркварт, можеше значително да подсили каузата и на двамата.

Ала от друга страна, Браумин Херде трябваше да признае, че в действителност не познава абат Добриниън добре, особено що се отнася до политиката му. Възможно бе Добриниън и Маркварт да спореха просто защото и двамата искаха славата от откриването на камъните. А може би възраженията на абат Добриниън бяха породени от гнева, че Маркварт бе дошъл в Сейнт Прешъс и бе узурпирал властта му.

Брат Браумин остана почти половин час в коридора, като обмисляше какво да предприеме. Накрая мъдрите думи на отец Йойона се оказаха решаващи.

„Тихо разпространи думите ни — бе го приканил обичният му учител. — Не срещу върховния абат или някой друг, а за Авелин и тези, които имат сърца като неговото.“

Търпение, реши брат Браумин. Това бе дългата война за човечеството, сблъсъкът на доброто и злото, и неговата страна, тази на истинската доброта, накрая щеше да победи. Трябваше да вярва в това.

Сега се чувстваше нещастен и много самотен, но това бе тежестта на истината и да отиде при абат Добриниън в това опасно време не бе правилно.

Както щеше да се окаже в следващите седмици, брат Браумин Херде щеше да съжالياва горчиво за момента, в който се бе отдалечил от вратата на абат Добриниън.

ГЛАВА 15

ГОРДОСТ

— Майер Дек и паурът Кос-косо — каза Пони, много доволна от развитието на събитията в Каер Тинела. Тя, Елбраян, Томас Гингеварт и Белстър О'Комли седяха около лагерния огън в укреплението на бегълците и нетърпеливо чакаха завръщането на Роджър Локлес и останалите разузнавачи, които се опитваха да разберат пълния ефект от нощната атака срещу чудовищата. Подозираха, че новините ще са добри.

Освен двамата главатари още няколко чудовища бяха убити, но те, дори и тримата великани, не бяха така важни като двамата предводители.

Още повече, че Майер Дек сам бе убил Кос-косо пред втрещените погледи на паурите!

Преди идването на демона дактил великаните и паурите рядко се съюзяваха; нещо повече, те се мразеха помежду си така силно, както ненавиждаха и хората. Бестесбулзибар бе прекратил тази разпра, ала с падението му съюзът бе продължен само заради необходимост, тъй като и двете армии бяха навлезли навътре в земите на хората. Ала това бе съюз, който можеше да се разтури и по най-малкия повод.

— Да бяхме убедили Майер Дек да се присъедини към нас, нямаше да ни помогне толкова — отбеляза през смях Елбраян. — Надеждата ми пламна, като го видях как хвърля паурския главатар в пламъците.

— И сега, след като Майер Дек и трима от великаните му са мъртви — добави Пони, — можем да очакваме, че сърдитите паури имат надмощие.

— Но гоблините са по-дружелюбни към великаните, отколкото към злите джуджета — отбеляза Томас Гингеварт. — Макар че великаните често ги ядат!

— Това е вярно — призна Елбраян, — при това положение вероятно двете страни ще са в равновесие, тъй като градът гъмжи от

отвратителните гоблини. Освен ако между тях не се намери някой с голямо влияние, опасявам се, че битката в града е едва в началото си.

— Дано се избият сами — каза Белстър О'Комли, надигайки халбата с бира, донесена от Роджър Локлес. Отпи юнашка глътка и почти пресуши халбата.

— Та значи те са слаби, а ние сме достатъчно силни, че да се подготвим за битка — каза Томас.

— Достатъчно сме, за да помогнем на останалите да преминат покрай градовете на юг — поправи го Елбраян. — Вече видяхме достатъчно битки.

— Към Палмарис — извика Белстър и се оригна.

Томас Гингеварт не бе така развеселен.

— Преди месец или даже седмица, дори преди два дни, щях да се съглася с вас — обясни той. — Ала Каер Тинела е нашият дом и ако враговете ни настина са толкова отслабени, значи е дошло време да си върнем града. А и това бе планът, нали така? Да видим колко силни са и да ударим?

Елбраян и Пони си размениха нервни погледи, разбираха желанието му.

— Това е дискусия за по-късно — спокойно каза пазителят. — Не знаем колко силни са укрепленията в Каер Тинела.

Томас изсумтя.

— Ти се промъкна там — каза той. — Колко по-опустошителна можеше да е една атака, ако всичките ни войни бяха зад теб?

— Опустошителна, но и за двете страни, опасявам се — отвърна Пони. — Ние ужилихме чудовищата и освободихме затворниците само заради елемента на изненадата. Ако Майер Дек бе усетил, че приближава по-голяма сила, щеше да нареди всеки пленник да бъде убит и защитата на Каер Тинела определено щеше да е много по-силна.

Томас отново изсумтя, не желаше да приеме аргументите й. Според него, щом Елбраян, Пони, техният невидим приятел Джуравиел и Роджър Локлес можеха да нанесат такива щети, той и войните му щяха да свършат работата докрай. Елбраян и Пони отново се спогледаха и тихо се съгласиха да не коментират. Добре разбираха чувствата на Томас, нуждата му да вярва, че домът му не е изгубен. Само се надяваха да е достатъчно интелигентен, че да се вслуша в

техните доводи и че изоставянето на града и бягството на юг е по-удачният ход.

Белстър О'Комли усети напрежението и поведе разговора в друга посока, а именно за съдбата на армията от чудовища по другите земи.

— Щом ние ги бием така здраво тук, вероятно това се случва навсякъде — каза той. — Хо, обзалагам се, че следващата пролет ще бъде във „Виещата Шийла“ в Дъндалис! — завърши той, отново напълни халбата си и я пресуши.

— Възможно е — каза искрено пазителят, а оптимизмът му изненада Пони. — Ако армията на чудовищата се разпадне, кралят бързо ще поиска земите си обратно.

— И Шийла отново ще завие — изрева Белстър, защото в своето пиянство бе забравил всичките си клетви да изкара остатъка от живота си кротко в Палмарис. Вълнението му докара и други около огъня, като повечето носеха храна и пиене.

Разговорът стана по-весел, разказваха се анекдоти от едни пощастливи времена, преди нашествието на чудовищата, и това, което започна като чакане на вести се превърна в празнуване на победата. Елбраян и Пони почти не продумваха, предпочитаха да слушат бърбенето на останалите и само се споглеждаха и кимаха. Вече бяха уредили среща с Джуравиел призори в боровата долчинка и след като чуеха какво има да каже елфът за силата на враговете им, щяха да вземат своето решение.

Нощта напредна и огньовете бяха почти догорели. Повечето от хората си легнаха. Накрая, само час преди пукването на зората, разузнавачите се завърнаха, водени от развълнувания Роджър Локлес.

— Великаните ги няма! — обяви младежът. — Всичките са се махнали!

Прогонени от паурите, без дори да се съпротивляват!

— Те не искат да са тук — обясни Пони, — по принцип предпочитат дупките си по стръмните планини на Дивите земи.

Томас Гингеварт победно изкрещя.

— А гоблините? — попита спокойно Елбраян. Той не искаше вълнението на Роджър да набере сила и да накара Томас и останалите да поемат по пътя на собственото си унищожение. Дори без великаните, останалите паури можеха да се окажат непобедими.

— Имаше битка и някои загинаха в нея — отвърна Роджър, без да се спира. — Други се разбягаха из гората.

— Ала някои са останали с паурите — разбра Елбраян.

— Да, но...

— И много малко паури са били убити? — прекъсна го пазителят.

— Останалите гоблини ще побегнат при първите признаци на битка — каза убедено Роджър. — Останали са само заради страха си от червенокапците.

— Сплотени от страх, някои армии са печелили велики победи — сухо каза Пони.

Роджър я погледна.

— Готови са да бъдат прогонени — каза той спокойно.

— Още е рано за такъв извод — бързо отвърна пазителят и вдигна ръка да прекъсне Томас. Изправи се пред Роджър и каза:

— Отговорността ни е твърде голяма, за да избързваме с решенията.

— Както ти направи, когато хукна към Каер Тинела сам — излая в отговор младежът.

— Направих това, което считах за правилно — отвърна тихо и спокойно Елбраян. Усещаше погледите на хората. Знаеше, че всеки конфликт между него и Роджър може се окаже източник на сериозен проблем. Тези хора обичаха Роджър Локлес, вярваха му и той наистина бе направил много за тях в дните на тяхното изгнаничество. Ала ако сега грешеше и позволише на желанието си да води тези хора да надделее над разума, тогава всичките му предишни подвизи щяха да изгубят смисъл, защото бегълците скоро щяха да са мъртви.

— Както сторих и аз, освобождавайки тридесетимата пленени войници — силно и високо каза Роджър.

— Самичък? — намеси се Пони.

Елбраян вдигна ръка, давайки ѝ знак да замълчи.

— Много е рано да решаваме дали да нападнем градовете, или да ги избегнем — каза той. — Скоро ще знаем повече, когато настъпи светлината на деня.

И пазителят се обърна с надеждата, че разговорът е приключил, и понечи да се отдалечи.

— Връщаме си Каер Тинела — обяви Роджър Локлес и немалко гласове го подкрепиха. — И Земепад — продължи младежът. — А после ще се свържем с Палмарис, за да може армията на краля да утвърди позициите ни.

— Хората на краля може и да не дойдат чак толкова на север — възрази Пони. — Във всеки случай не бива да разчитаме прекалено на това. Не още. Не и докато Палмарис е заплашен от нашествие.

— Откъде знаеш? — остро попита Роджър.

— Служила съм в армията на краля — призна Пони, — сред Бреговата охрана. Разбирам добре техните приоритети и те уверявам, че спрямо Палмарис, вторият по големина град в Хонс-де-Беер и порта към Масур Делавал, Каер Тинела и Земепад са незначителни. Ако Палмарис падне, пътят към трона в Урсал е открит.

Това охлади малко ентузиазма на Роджър. Той потръпна, мислейки как да отговори, но преди това се намеси Томас Гингеварт.

— Всички сме уморени — каза той високо, привличайки вниманието на околните. — Казват, че добрите вести понякога изморяват като лошите, а двете заедно се равняват на седмица тежък труд.

— Това е вярно — съгласи се Белстър О'Комли.

— Затова и нашето настроение е добро, а мислите ни са изпълнени с надежда — продължи Томас, — но пазителят и Джилсепони са прави.

Не му е сега времето да решаваме.

— Враговете ни са объркани и замаяни — възрази Роджър.

— И поне още един ден ще си останат така — отговори рязко Томас. — Няма да нападнем градовете през деня така или иначе, затова нека си починем и дано утре видим нещата по-ясно.

Елбраян погледна Томас и му кимна с благодарност, че така разумно бе поел нещата под контрол. Сетне кимна към Пони и двамата се отдалечиха към долчинката и боровете, за да получат по-ясна картина за положението на врага.

Роджър Локлес изчака в лагера още малко, след което, когато никой не му обръщаше внимание, тръгна по следите на пазителя и жената към, както се досещаше, срещата им с техния личен разузнавач.

Настигна Елбраян и Пони в долчинката, обкръжена от борови дръвчета. Изчерви се, дори си помисли да си тръгне, когато двамата се

прегърнаха и се целунаха страстно. Роджър си отдъхна, щом се разделиха.

Ако беше помислил върху чувствата си по-внимателно и поткровено, Роджър щеше да разбере, че целувката им го смути повече. Смути се не само защото бе станал свидетел на интимност, но защото ставаше дума точно за тази красива жена. Ала той все още не бе способен да изследва себе си така добре по проблемите, които засягаха тези двама новодошли. Затова приближи по-близо и не бе изненадан изобщо, когато от клоните на близък бор долетя познатият мелодичен глас.

— Късметът бе с нас тази нощ — обясни Джуравиел, — великаните ги няма вече, а с тях си отидоха и немалко гоблини. Само открита битка между паурите и великаните би била по-голямо щастие за нас.

— Но това не се случи — отвърна Елбраян, — затова трябва да приемем, че силата на паурите все още е значителна.

— Така е, наистина — потвърди Джуравиел, — макар предводителят им да бе изпечен!

— Хората искат да нападнат Каер Тинела, да върнат дома си — намеси се Пони.

— Не е ли така, Роджър Локлес? — добави Елбраян, доловил присъствието на младежа.

Роджър се приведе дори по-ниско и зарови лице в тревата.

— Омръзна ми шпионирането на този — отбеляза Джуравиел и се спусна от дървото.

— Хайде излез, де — подкани го Пони. — Нали искаш да чуеш какво имаме да си кажем, ела и се присъедини към разговора.

Роджър няколко пъти си повтори, че няма начин тези тримата да са го видели, нито знаят със сигурност, че ги е последвал.

— Ами стой си с лице в тревата тогава — засмя се Елбраян, след което се обърна към Джуравиел. — Аз съм против такова нападение.

— И си прав — отговори елфът, — ако войната е все още в задънена улица, тогава със сигурност би трябвало да обмислим такъв удар. Ала аз съм убеден, че Каер Тинела не е нещо повече от временно убежище на паурите и няколкото гоблини, които са останали. Със сигурност не е база за провизии на някаква организирана група чудовища. Нищо не може да се спечели с такава атака — градът в

момента не може да бъде превзет и удържан, — а може да се изгуби всичко. Не бива да подценяваме силата на враговете, останали в Каер Тинела.

— Мисля, че е по-умно да преминем покрай града и да побегнем на юг — добави Елбраян.

— Вероятно пътят на юг сега е открит — отговори Джуравиел. — Ала за колко време, нямам представа.

— Няма да е лесно да убедим хората да изоставят домовете си — обясни Пони.

— Ще успеем — увери я Елбраян. Той погледна към Роджър Локлес, защото смяташе, че това изявление най-накрая ще го накара да излезе от скривалището си.

— Може би на теб не ти е пукало за дома ти — отговори младежът, щом изскочи от укритието си и се изправи лице в лице с пазителя, — но ние сме верни на Каер Тинела.

— И ще си го върнете — каза спокойно Елбраян. — Тази война няма да трае още дълго и веднага щом областта около Палмарис бъде обявена за сигурна, кралят ще изпрати армия на север.

— И какво ще намерим тогава? — каза Роджър, приближавайки се към много по-високия Елбраян. — Пепелищата, останали от домовете ни.

— Ще ги построите наново — спокойно отвърна Елбраян.

Роджър се изсмя на идеята.

— Собственият ни дом в Дъндалис бе унищожен преди години — каза Пони — и после построихме всичко наново с Белстър и останалите. А сега бе унищожен отново.

— И пак ще бъде построен — твърдо каза Елбраян. — Къщите могат да се построят, ала погубените хора не се връщат.

— Семейството ми бе избито в тази атака — каза Пони, поставяйки нежно ръката си на рамото на младежа.

— Както и моето — добави Елбраян. — Тогава загубих всичките си приятели.

Изражението на Роджър се смекчи за момент, когато погледна Пони, ала после той се отдръпна и очите му се изпълниха с гняв.

— Не ми разправяй за твоята мъка — излая той, — знам какво е да загубиш приятелите и семейството си. И не се страхувам. Джуджетата са в Каер Тинела, моят дом, затова ще отида там и ще се

отърва от всяко едно от тях. Ти отложи това, но след успеха на атаката ни не можеш да го спреш. Хората ще последват мен, Нощна птицо — каза той и посочи гърдите си. — Мислиш, че ти си водачът им, но не ти, а Роджър Локлес спаси затворниците в последната атака, пак Роджър Локлес ги хранеше през цялото време, като крадеше под самия нос на Кос-косо Бегулн.

— Аз! — викна той и отново посочи към себе си. — Няма да ги прогониш от Каер Тинела. Те ще последват мен.

— Към гибелта си — спокойно отвърна пазителят. — Всичко това заради Каер Тинела ли е, Роджър, или за да се наложиш като водач.

Роджър махна пренебрежително с ръка.

— Не сме свършили, Нощна птицо — каза той, като изплю елфическата титла с презрение, а после се обърна и си тръгна.

Пони понечи да го последва. Лицето ѝ се бе изопнало от гняв, ала Елбраян вдигна ръка да я спре.

— Той е млад и объркан — каза пазителят. — Мисли, че си е извоювал място сред тези хора и ние сме му го отнели.

— Той никога не е бил формалният лидер на групата — каза Джуравиел. — Тази чест се пада по-скоро на Томас Гингеварт и Белстър О'Комли. Роджър по-скоро е работил извън групата. Пристигането ти не би трябвало да засяга тази му роля.

— Той се вижда като героя на тези хора — разсъди Пони.

— Той е героят им — поправи я Елбраян.

— Съгласен съм — каза Джуравиел, — но той мисли, че няма място за други.

— Роджър Локлес! — високо извика Елбраян.

Роджър, който бе стигнал до края на долчинката, спря и се обърна.

— Трябва да приключим с това, тук и сега — каза пазителят. — За доброто на всички. — Макар да говореше решително, изражението му разкриваше безпокойството му.

— Дай на Джуравиел мечата си — каза той на Пони с тежка въздишка.

Пони се загледа в любимия си и отвърна:

— Не му е сега времето.

— Точно сега е — каза пазителят. — Дай на Джуравиел меча си. — Погледна към Пони и приближаващия Роджър, като се мъчеше да разбере напълно мотивите на младия крадец. — И си тръгни — добави Елбраян, — не бива да ставаш свидетел на онова, което ще се случи. Заради него.

Пони изтегли малкия си меч от ножницата и го подаде на елфа, като през цялото време гледаше Елбраян право в очите.

— Ако го нараниш... — предупреди тя, сетне се обърна и се оттегли към прикритието на боровата гора.

Елбраян бе достатъчно умен, за да разбере какво означава Пони да остави заплахата си недовършена.

— Бъди внимателен — предупреди го и Джуравиел, — последствията може да са мрачни, ако нараниш честта на някой човек.

— Дано не се стигне дотам — искрено каза Елбраян, — защото и аз се опасявам от последиците. Но този разрив не може да продължава до безкрай. Не бива в такава тежка ситуация да изискваме от хората да избират между Роджър и мен.

— И смяташ, че Роджър ще те послуша? — попита Джуравиел.

— Ще го накарам да ме послуша — увери го Елбраян.

— Вървиш по много тънко въже, Нощна птицо — каза елфът.

— Както ме научихте ти и Тунтун — отвърна пазителят.

Джуравиел кимна, предаваше се.

— Нека той започне, ако се стигне дотам — посъветва го елфът.

Елбраян кимна и след това се стегна, когато храбрият както винаги Роджър се изправи срещу него.

— Уморих се от нашата препирня, Роджър Локлес, самообявил се предводителю на групата — каза Елбраян. — Ала в последната ни атака към Каер Тинела показахме, че можем да работим добре и заедно.

— Показахме, че моите задачи, а не твоите, са за доброто на хората — отговори младежът.

Елбраян прие обидата, разбираше гнева зад нея.

— И двамата свършихме добра работа в града — каза той тихо и спокойно. — Ти освободи затворниците, за което всички ние сме ти благодарни. Но аз победих Майер Дек — удар, от който нашите врагове няма скоро да се възстановят.

— Но аз щях да свърша моята задача дори по-лесно, ако ти не беше там — обвини го младият човек. — Попита ли ме въобще? Великата птица дори не ме попита дали искам да участвам в мисия, в която моите умения са най-необходими!

— Не знаех, че имат заложници — отговори искрено пазителят. — Иначе планът ми щеше да е коренно различен.

— Планът ти? — излая Роджър. — Откакто си дошъл, слушам само за твоите планове!

— И не сме ли по-добре сега?

Роджър се изплю в краката на Елбраян.

— Нямам нужда от теб, птичко — изсъска той, — бих искал ти и странният ти малък приятел просто да изчезнете в гората.

— Но не и Пони — отбеляза Джуравиел.

Роджър се изчерви.

— Тя също — неуверено каза той.

Елбраян разбра, че е по-добре да не задълбава в този въпрос.

— Но ние няма да се махнем — каза той, — не и докато хората не са в безопасност в Палмарис или докато армията не тръгне на север, за да си върне градовете. Аз съм фактор в твоя живот, Роджър Локлес. И ако съм поставен начело, съм спечелил това с моя опит и работата си в северните земи. Няма да се откажа от това заради твоята глупава гордост.

Роджър потръпна, като искаше да го удари, но сдържа яда си, макар лицето му да остана алено.

— Моята отговорност е към хората, а не към теб — спокойно обясни Елбраян. — Но в групата ти имаш ценно място.

— На твой лакей?

— Искам да знаеш нещо — продължи пазителят, пренебрегвайки нелепия коментар. — В момента аз оспорвам решението да нападнете Каер Тинела. Правилният ход е да напуснете района и ще настоявам ти да ме подкрепиш.

Роджър го погледна в очите и с изненада установи, че пазителят дръзва да му заповядва.

— Това са изискванията ми към теб, Роджър Локлес.

— Заплашваш ли ме? Както По... Джилсепони с нейното идиотско проклятие?

— Казвам ти истината и нищо повече — отвърна Елбраян. — Това е прекалено важно...

Преди пазителят да може да довърши, Роджър атакува, като се опита да го удари в челюстта. Елбраян не се изненада, само вдигна ръка пред лицето си, колкото да отбие удара. А след това зашлеви Роджър и той полетя назад.

Младежът извади кинжал и понечи отново да нападне, но се спря, щом видя Буря да блести злокобно пред него.

— Битката между нас е безсмислена — каза пазителят. — Ти призна, че никога не си убивал, ала аз, за жалост, съм живял по законите на меча много, много дълго време. — И Елбраян спокойно прибра Буря в ножницата.

— Мога да се бия! — изкрещя Роджър.

— Не се съмнявам в това — отговори Елбраян, — но истинските ти умения са другаде — в това да следиш противника, да го надхитряш.

— Хитрост, която ти очевидно не оценяваш при вземането на това решение!

Елбраян поклати глава.

— Става дума за битка, а не за кражба.

— Значи аз съм не съм повече от прост крадец?

— Държиш се като разглезено дете — каза пазителят, — ако ме нападнеш и ме убиеш или пък ако аз те убия, какво ще си кажат хората, които разчитат на нас да ги ръководим?

— Не искам да те убия — каза Роджър, — само да те нараня!

И нападна с кинжала.

Лявата ръка на Елбраян удари точно под острието и хвана Роджър над китката. Преди младежът да реагира, пазителят замахна със свободната си ръка и изви с другата тази на Роджър. Младежът усети болка, но след миг бе свободен. Зае стойка веднага и се опита да контраатакува, но забеляза, че вече не държи кинжала — той беше в дясната ръка на Елбраян. Пазителят мълниеносно стрелна лявата си ръка и го зашлеви три пъти през лицето.

— Искаш ли да опиташ отново? — попита Елбраян, подхвърляйки ножа обратно в хлабавия захват на Роджър.

— Чест — прошепна Джуравиел зад пазителя.

Осъзнал, че отива твърде далеч и унижава младежа, Елбраян взе меч на Пони от Джуравиел, завъртя го и го заби в краката на Роджър.

— Ако искаш да продължим, вземи истинско оръжие — каза той.

Роджър протегна ръка към меч, но се поколеба, щом срещна погледа на пазителя.

— Мога да се бия — каза той, — но това са твоите, а не моите оръжия. Ти ми даваш малкия обикновен меч на Пони, а сам носиш магическо острие...

Преди да завърши възражението си, с едно бързо движения Елбраян извади Буря и го заби в земята до меч на Пони, сетне взе нейния.

— Ще приключим с това тук и сега — каза пазителят спокойно. — Трябваше да стане мирно, но ако се налага...

— Вземи оръжието, Роджър Локлес — каза Елбраян. — Или пък недей. Но каквото и да сториш, знай, че що се отнася до Каер Тинела, аз държа на своето. А то е да минем покрай града и Земепад и да заведем тези хора на сигурно място в Палмарис.

Роджър не чу нищо след първото изречение на пазителя. Не ставаше дума за Каер Тинела, а за честта му. За позицията на предводител, която смяташе, че заслужава, и заради жената... Спря се, не желаше да продължава. Погледна за миг Елбраян, след това стисна изографисаната дръжка на Буря — силвърилът, обвит със синя кожа. Това бе за възмъжаването му, реши той, за смелостта му, за това дали ще контролира, или ще бъде контролиран — не от Елбраян, а от своя собствен страх.

— Първа кръв? — попита той.

— Докато някой не се предаде — обади се Джуравиел и изненада Роджър. Според нормалните правила на боя с меч първата кръв слагаше край на такова предизвикателство, но в този случай Джуравиел искаше да е сигурен, че Роджър Локлес ще получи ценен урок.

Елбраян остана спокоен, можеше да предвиди от изражението на Роджър, че нетърпеливият младеж ще нападне пръв, и то яростно.

Предвидимо Роджър атакува, втурвайки се напред и размахвайки Буря.

Елбраян посрещна удара, привел острието на своя меч надолу. При сблъсък с Буря, пазителят умело блокира и отдръпна ръка така,

че някак да поеме тежестта — иначе Буря щеше да строши оръжието му на две. След това ловко извъртя меча и изви ръката си така, че ударът на Роджър профуча прекалено високо, за да е опасен.

В този момент Елбраян можеше да пристъпи напред и с един бърз замах да прекрати двубоя. Пристъпи, но си спомни предупреждението на Джуравиел и направи крачка назад.

Роджър отново нападна, дори без да разбере, че вече можеше да е загубил. Ударът му този път бе по-коварен. Буря полетя високо, ала след това се плъзна надолу, после пак надолу и след измамно плъзване нагоре слезе надолу за трети път.

Елбраян просто наклони глава, избягвайки първата атака, блокира острието втория и третия път. Контраатакува, нападайки внезапно след приземяването си от лекия скок и умишлено замахна прекалено широко към Роджър, позволявайки на младежа да вдигне Буря и да се защити.

Елбраян нападна яростно, като нарочно правеше предвидими, не твърде силни удари и дребничкият Роджър с лекота блокираше всяка атака, като първия път дори изненада Елбраян, почти промъквайки се покрай защитата му. Пазителят обаче бързо се съвзе и отблъсна с ръка плоската страна на Буря, макар че леко се одра при това си действие.

— Ако битката бе до първа кръв, вече да съм спечелил — самодоволно каза Роджър.

Пазителят преглътна яростта си и не отвърна на обидата. Нямаше нито време, нито желание за глупави игрички, тъй като сега трябваше да се съсредоточи върху предизвикателството на тази битка — не дали ще спечели, а да я насочи така, че нито той, нито Роджър да се наранят.

Последва нов сблъсък и двамата няколко пъти кръстосаха мечовете си. Роджър постепенно напредваше, а пазителят спокойно отстъпваше.

Окрилен от напредъка си, Роджър нападна дори по-силно, бясно размахвайки Буря, оставяйки се разкрит за контраудар.

Ала Елбраян не се възползва от това, а продължи да отстъпва и леко се приведе, позволявайки на по-дребния си противник да се извиси над него.

Роджър извика доволно и нападна с всичка сила, като удари с Буря по диагонал надолу.

Тогава пазителят се изправи, прехвърляйки меча в лявата си ръка и за едно мигване на окото завъртя острието пред падащия меч на Роджър, прокарвайки дръжката под него и извъртайки го така, че Буря изхвърча от захвата на младежа. Елбраян също остави меча си да падне.

Роджър се спусна към Буря, ала Елбраян се гмурна пред него като се превъртя и се изправи при приземяването. Докато Роджър се протягаше към меча, дясната му ръка бе извъртяна при лакътя, прикована от тази на Елбраян. Преди да реагира с лявата, Елбраян прокара ръка под подмишницата му и го хвана зад врата, като в същото време го подкоси и Роджър се свлече на коляно. Стовариха се тежко на земята, като Елбраян бе над Роджър, извил ръцете му зад гърба.

— Предай се — каза пазителят.

— Не е честно — оплака се Роджър.

Елбраян се изправи, изтегляйки и Роджър със себе си, и го пусна. Младежът веднага се втурна към Буря.

Елбраян понечи да повика меча си, който щеше да се озове в ръката му, но предпочете да го остави на Роджър.

— Не беше честно — повтори Роджър, — това е бой с мечове, а не борба.

— Този ни сблъсък бе просто следствие от боя с мечове. Би ли предпочел да те бях намушкал?

— Не можеше! — възрази Роджър. — Твоето отбиване отне оръжията и на двама ни.

Елбраян се извърна към Джуравиел и се увери, че елфът е видял всичко, че той е победил честно. Ала каза:

— Момчето е право.

Вече разбрал, че Роджър не е научил нищо, Елбраян одобри постъпката на приятеля си.

— Битката не е завършила. Иди и вземи меча си — каза Роджър на Елбраян.

— Няма нужда — прекъсна го Джуравиел с прекалено весел за вкуса на Елбраян тон. — Изпуснахте мечовете си и ти го взе пръв. Използвай предимството си, млади Роджър!

Елбраян погледна Джуравиел, мислеше, че елфът прекалява малко.

Роджър приближи на три крачки, вдигнал меча си.

— Предай се — каза младежът, широко ухилен.

— Понеже имаш предимство ли? — отговори Елбраян. — Като с кинжала?

Мъчителното напомняне накара Роджър да скочи напред, ала пазителят също скочи веднага, профуча покрай него, завъртя се и грабна меча си, преди младежът да успее да се завърти и да го настигне.

Роджър веднага нападна, бесен заради собствената си грешка и диво размахал оръжието си. Стоманата се удари в стомана много, много пъти, а Елбраян ловко отблъскваше всеки удар.

Вече изморен, Роджър опита един от триковете на пазителя — прехвърли Буря в лявата си ръка и замахна.

Блокът на Елбраян го завъртя в кръг, а когато се съвзе и вдигна меча пред себе си, Роджър осъзна, че пазителят вече не е там.

И тогава усети върха на острие на врата си.

— Предай се — каза Елбраян.

Роджър се напрегна, обмисляше какво да направи, но Елбраян притисна острието си още малко и успя да го разубеди.

Роджър хвърли Буря и отстъпи назад, като гневно поглеждаше пазителя. Вбеси се още повече, когато Елбраян неочаквано се засмя и рече:

— Добре се би, не очаквах да си умел с острието. Явно си всестранно развита личност, Роджър Локлес.

— Ти ме победи с лекота — изграчи в отговор младежът.

Елбраян се усмихна.

— Не така лесно, както си мислиш — каза той, обръщайки се към Джуравиел. — Сенчестото гмуркане — обясни той.

— Наистина — отвърна елфът, спомнил си как самият Елбраян бе победен в тренировка от използвания точно това движение елф Таларейш Исиншайн.

— Това е ход, който действа само в две трети от случаите — продължи Джуравиел, като говореше на Роджър. — В останалите завършва с катастрофален провал.

После се обърна към Елбраян и му се скара:

— Не ми е приятно да видя теб, Нощна птицо, човекът, когото елфите тренираха да достигнеш най-върховни нива, да прибегваш до тази тактика срещу едно дете.

После двамата погледнаха към Роджър, смятайки, че са се справили добре и спорът най-после е решен.

Роджър се изпъчи пред пазителя и елфа, плю в краката на Елбраян и си тръгна.

Елбраян тежко въздъхна.

— Труден е за убеждаване — каза той.

— Може би разбра играта ти, както и аз — отвърна Джуравиел.

— Каква игра?

— Можеше да го победиш както и когато си поискаш — рязко каза елфът.

— Само две трети от тези атаки бяха успешни — възрази пазителят.

— Срещу Таларейш вероятно — бързо отговори Джуравиел, — но тогава тази маневра бе отчаян ход, ти бе взел надмощие.

— А сега?

— Този път целта на сенчестото гмуркане бе да съхрани честта на Роджър Локлес, тактика, която може да се окаже неефективна.

— Но... — отвори уста Елбраян, но Джуравиел го прекъсна:

— Погрижи се този урок да не изпълни Роджър с прекомерна самоувереност — предупреди елфът. — Ако се изправи срещу паур, вероятно няма да остане жив.

Елбраян преклони глава пред този аргумент, взирайки се в посоката, в която Роджър бе напуснал бойното поле. Това обаче бе най-малкият проблем, тъй като предвид държанието му вероятно хората щяха все пак да решат да нападнат двата завладени града.

— Иди и върни оръжието на Пони — каза Джуравиел.

Като все още се чудеше какво да прави с Роджър, Елбраян прибра Буря в ножницата и се отдалечи в нощта.

— А пък аз ще си поговоря с Роджър Локлес — довърши тихо Джуравиел, когато пазителят се отдалечи.

Елфът бързо настигна Роджър, на осеяното с коренища подножие на един клонест бряст.

— Етикетът и доброто възпитание изискват да поздравиш победителя — обясни Джуравиел и кацна на един клон над младежа.

— Махни се, елфе — отвърна Роджър.

Джуравиел скочи на земята точно пред него.

— Да се махна? — озадачено попита той.

— Веднага!

— Спести ми заплахите си, Роджър Локлес — спокойно отвърна елфът. — Видях те как се биеш и не съм особено впечатлен.

— Ала почти победих любимата ти Нощна птица.

— Добре знаеш, че той можеше да те победи по всяко време — прекъсна го елфът.

Роджър се изпъна и макар че за човек бе нисичък, все пак се извиси над елфа.

— Нощната птица е силен колкото може да е силен един мъж — продължи елфът. — А след тренировките си с Туел'алфар е пъргав колкото си иска. Той е съвършен воин и можеше да извърне острието ти към собственото ти лице, ако бе пожелал. Или можеше просто да ти счупи ръката.

— Казва неговият лакей-елф — извика Роджър.

Джуравиел се присмя на това абсурдно твърдение.

— Забрави ли първата си битка с него?

Лицето на Роджър се изкриви от изненада.

— Какво стана, когато нападна Нощната птица с кинжала? — попита елфът. — Това не е ли достатъчно доказателство?

Раздразнен, Роджър удари към Джуравиел. Елфът отстъпи встрани, хвана го за китката и мина зад гърба му, като изви силно ръката му и го сграбчи за косата. А после заби лицето му в кората на бряста.

— Аз не съм като Нощната птица — предупреди го Джуравиел. — Всъщност въобще не съм човек и не изпитвам състрадание към глупаците! — блъсна отново Роджър в дървото, сетне го завъртя и го удари с opakото на ръката си така, че младежът седна на земята.

— Знаеш истината, Роджър Локлес — рече елфът. — Знаеш, че Нощната птица е по-добър от теб по тези въпроси и неговата преценка за това какво трябва да се предприеме трябва да бъде приета. Ала ти си така заслепен от собствената си гордост, че би обрекъл на гибел собствените си хора!

— Гордост ли! — ревна Роджър. — Не беше ли Роджър Локлес този, който отиде до Каер Тинела да освободи...

— А защо Роджър Локлес отиде до Каер Тинела? — прекъсна го Джуравиел. — И то на два пъти. Заради бедните затворници или от страх, че ще бъде изместен от новия герой.

Роджър изфъфли нещо в отговор, ала Джуравиел не го слушаше.

— Можеше да те победи по всяко време, по всякакъв начин — каза отново елфът, сетне се извърна и си тръгна, оставяйки отупания Роджър под дървото.

ГЛАВА 16

ЗА ЗАБАВЛЕНИЕ НА ВЪРХОВНИЯ АБАТ

— Абат Добриниън става все по-неспокоен — каза брат Франсис на върховния абат. Беше развълнуван и думите излизаха с мъка от устата му, като че, докато ги изговаряше, бе хванат между страха и ужаса.

Разбира се, че абат Добриниън бе неспокоен, осъзна той, те измъчваха паството му в подземията на собственото му абатство.

— Не съм аз този, който трябва да го каже — продължи Франсис, като често замлъкваше, за да разгадае реакцията на неподвижния Маркварт, — но се опасявам...

— Че Сейнт Прешъс не е приятелски настроен към нашата кауза — завърши вместо него върховният абат.

— Простете — смирено каза брат Франсис.

— Да ти простя ли? — повтори невярващо Маркварт. — За кое? За твоята проникателност? За твоята тревога? Ние сме във война, глупчо.

Не го ли разбра вече?

— Разбира се, отче — каза Франсис, скланяйки глава, — паурите и гоблините...

— Забрави ги — прекъсна го Маркварт. — И тях, и великаните, и самия демон дактил. Тази война е много по-опасна от някакви си чудовища.

Брат Франсис надигна глава и погледна внимателно Маркварт.

— Това е войната за сърцето на Абеликанската църква — продължи Маркварт. — Обяснявал съм ти го толкова пъти, а ти още не разбираш.

Това е война между традиции, утвърдени през цяло хилядолетие, и узурпаторски идеали, дребнави съвременни вярвания, отнасящи се за същността на доброто и на злото.

— Не са ли тези концепции вечни? — осмели се да попита обърканият брат Франсис.

— Разбира се — отговори Маркварт с безоръжаваща усмивка, — ала някои, сред които и отец Йойона, считат, че могат да променят значението на тези понятия както им е угодно.

— А абат Добриниън?

— Ти ми кажи за абат Добриниън — рече му Маркварт.

Брат Франсис се спря, обмисляйки възможните усложнения от своя отговор. Не знаеше какво точно е мнението на върховния абат за Добриниън или за който и да е друг, в интерес на истината. В Сейнт Мер-Абел Маркварт непрекъснато спореше с отец Де Унеро, ала въпреки различията им не бе тайна за никого, че наред със самия Франсис, Де Унеро е най-близкият човек на абата.

— Еретикът Авелин обичаше да обмисля всеки въпрос — отбеляза абат Маркварт. — Той никога не споделяше онова, което е в сърцето му, и се опасявам, че това причини неговото падение.

— Абат Добриниън ще се изправи срещу нас — рязко каза тогава Франсис. — Не му вярвам и мисля, че схващанията му са по-близки до тези на отец Йойона, отколкото до вашите... нашите.

— Силни думи — отбеляза тихо Маркварт.

Брат Франсис пребледня.

— Но не са съвсем неверни — продължи Маркварт и Франсис си отдъхна. — Абат Добриниън винаги е бил, идеалист, дори когато тези идеали са далеч от прагматизма. Мислех, че желанието му да види брат Алабарне канонизиран ще ми позволи да го накарам да се държи прилично, ала явно той е обладан от по-голяма слабост, отколкото предполагам.

— Той ще се изправи срещу нас — повтори брат Франсис потвърдо.

— Дори сега, докато говорим с теб, абат Добриниън събира подписка за освобождаването на Чиличънкови — обясни Маркварт. — Ще отиде при барона на Палмарис и вероятно дори при самия крал и, разбира се, при други абати.

— А ние имаме ли право да ги задържаме? — осмели се да попита брат Франсис.

— Не е ли Абеликанският орден по-важен от съдбата на трима души? — долетя бързият отговор.

— Да, отче мой — отговори брат Франсис, отново скланяйки глава.

Когато Маркварт поставеше нещата така ясно, за Франсис бе лесно да не мисли за собствените си чувства във връзка с отношението към затворниците. Все пак залозите наистина бяха високи, прекалено високи, за да се остави на някакво глупашко състрадание да го разколебае.

— Тогава какво трябва да сторим? — попита върховният абат, макар че за брат Франсис беше ясно, че старецът вече е решил какво да предприеме.

Отново се поколеба, обмисляйки проблема, и започна:

— Да свикаме Вселенски събор — имаше предвид събора на висшия клир, необходим в случай, че върховният абат решише да отстрани абат Добриниън.

— Такъв събор ще има — отговори Маркварт, — ала той няма да се състои преди средата на калември.

Брат Франсис се замисли. Калември бе единадесетият месец и до него оставаха повече от четири месеца.

— Тогава трябва да напуснем Сейнт Прешъс веднага — каза той накрая, осъзнал, че върховният абат е нетърпелив да чуе думите му. — Трябва да отведем затворниците в Сейнт Мер-Абел, където абат Добриниън няма да може да каже нищо за отношението към тях.

— Добре — съгласи се Маркварт. — Наистина трябва да се махнем от Сейнт Прешъс още утре заедно с кентавъра и Чиличънкови. Подготви всичко.

— Веднага — увери го брат Франсис.

— И го направи публично, да разберат всички, че си тръгваме — продължи върховният абат. — Трябва да отведем обаче и Конър Билдебург.

Това ще разпространи новината.

Брат Франсис придоби объркано изражение.

— Това може да предизвика недоволство от страна на короната — предупреди той.

— Когато това стане, ще го освободим — отговори Маркварт. — Дотогава клюката ще стигне до ушите на жената, която търсим.

— Нея Билдебург едва ли я интересува — възрази брат Франсис. — Бракът им бил кратък и неприятен, така поне казват.

— Но ще дойде за Чиличънкови — обясни Маркварт — и за онова грозно конско същество. Арестът на Билдебург просто ще

привлече вниманието ѝ към другите затворници.

Брат Франсис помисли върху това и кимна.

— А какво ще правим с абат Добриниън? — попита той.

— Той не е толкова голям проблем, колкото си мислиш — отвърна бързо Маркварт и на Франсис му се стори, че Маркварт вече е подготвил нещо за почитания абат на Сейнт Прешъс...

Конър Билдебург обикаляше малката стаичка — нает апартамент в победната част на Палмарис. Макар да бе от благороднически произход, той предпочиташе възбудата на доковете и грубите кръчми. Единственото приключение, което намираше в двореца на чичо си, бе ловът на лисици, а той го считаше за глупаво и егоцентрично забавление, което дори не може да се нарече спорт. Не, Конър, който бе умен и ловък с меч, предпочиташе един хубав кръчмарски бой или сблъсък с обирджии в някоя тъмна уличка.

В крайна сметка той прекарваше голяма част от времето си по полята на север от Палмарис, опитвайки се да си спечели репутацията на воин в сблъсъците с различни чудовища, които намираше там. Чичо му го бе снабдил с великолепен подарък в самото начало на войната, умело изкован тънък меч. Острието блестеше в сребристо, а на богато инкрустираната му дръжка имаше няколко малки магически магнетита, така че оръжието бе особено добро за блокиране, защото привличаше острието на съперника. Името му бе Защитник и откъде чичо му се бе снабдил с него, Конър не знаеше. Слуховете бяха много и нямаше как някой от тях да бъде потвърден. Повечето хора бяха съгласни, че е изкован в ковачниците на първия крал на Хонс-де-Беер — според някои от лукав паур, напуснал своя вид от Брулените острови. Други пък твърдяха, че загадъчните Туел'алфари са помогнали в неговото създаване, трети смятаха, че и двете раси са изиграли своята роля, заедно с някои от най-добрите ковачи на хората по това време.

Каквато и да бе истината за произхода на острието, Конър разбираше, че притежава изключително оръжие. Със Защитник в ръка само преди седмица той бе повел цял контингент кралски хора срещу орда могъщи великани и макар че резултатите бяха катастрофални — както често ставаше в битките с великани, — Конър се бе справил доста добре, дори бе убил двамина с меча си. Каква слава бе намерил на север!

Ала сега, сам в стаята със своя добър приятел абат Добриниън, Конър разбираше, че е трябвало да внимава повече какво става край дома му.

— Става дума за Джил — настоя абатът. — Върховният абат Маркварт смята, че тя притежава скъпоценните камъни, откраднати от Сейнт Мер-Абел.

Джпл. Името като че удари Конър в сърцето, събуждайки стари спомени. Той я бе ухажвал толкова месеци, толкова прекрасни месеци и накрая бракът им бе пропаднал само за няколко часа. Когато Джил му бе отказала правата да консумира техния съюз, на Конър се доця дори да поиска смъртта ѝ.

Ала, разбира се, не можеше да направи това, защото наистина обичаше тази духовита, макар и объркана жена. Бе приел присъдата, изпращането ѝ в кралската армия, и сърцето му бе разбито, когато Джил напусна Палмарис.

— Чух, че е заминала надалеч — тъжно рече младият благородник. — В Пирет Тюлм или Пирет Данар и служи в Бреговата охрана.

— Може би — рече абат Добриниън, — кой знае? Но върховният абат я търси и смята, че тя е на север, в Дъндалис и дори по-нататък, придружавана от Авелин от Сейнт Мер-Абел, който открадна светите камъни.

— Познаваш ли този човек? — попита внезапно Конър, отново питайки се кой ли е бил първият монах, посетил Петибуа Чиличънк.

— Никога не съм го срещал — отговори абат Добриниън.

— Поне описание знаеш ли? — настоя Конър.

— Едър човек и ако се вярва на слуховете, дебел — отговори абатът. — Така казваше отец Йойона.

Конър кимна, размишлявайки върху информацията. Монахът, който бе посетил Петибуа наистина бе едър и дебел. Дали Джил не се бе върнала в Палмарис заедно с този човек? Можеше ли Джил, неговата Джил, да е била толкова близо, без той да разбере?

— Тази жена е в беда, Конър, в голяма беда — мрачно каза абат Добриниън. — Ако знаеш каквото и да е за нея, къде е, дали камъните са в нея, върховният абат ще иска да разбере. Ще те потърси. А методите, които използва при разпитите, определено не са приятни.

— Но как бих могъл да знам каквото и да било за Джил? — отвърна удивен Конър. — За последно я видях на процеса, който я изпрати да служи в кралската армия.

Това бе вярно — последния път бе видял Джил при анулирането на брака им, — ала после бе пътувал често на север от Палмарис, за да си изгради име по време на дните, които мнозина смятаха за последните от войната. Той бе чул разкази за група, която действа още по на север, близо до градовете на Каер Тинела и Земепад, използвайки магия, за да побеждава чудовищата. Дали Джил и открадналият светите камъни Авелин не бяха източникът на тази магия?

Разбира се, Конър смяташе да задържи подозренията си за себе си, не ги сподели дори с абат Добриниън.

— Върховният абат е решен да я намери — каза Добриниън.

— Ако Джил си е напакостила повече отпреди, няма да мога да направя нищо по въпроса — отговори Конър.

— Простичкият факт, че си бил женен за нея, е достатъчен — предупреди го Добриниън.

— Глупости — каза Конър, ала в този миг вратата се отвори и влязоха четирима монаси — братята Юсеф и Данделион, Франсис и самият върховен абат.

Данделион веднага се спусна към Конър; последният се опита да изтегли тънкия си меч, ала откри, че той се надига сам от ножницата.

Конър сграбчи дръжката и установи, че нещо издига ръката му високо, за миг се изправи на пръсти и въпреки силата и тежестта си не можеше да свали меча да се защити.

Данделион го удари бързо и рязко, изви ръката му така, че да пусне меча, и го приклеши в здрава хватка. Мечът полетя в безтегловност и Конър не можа да разбере какво става, докато не видя, че четвъртият монах, брат Франсис, използва магията на зелен скъпоценен камък.

— Не се съпротивлявайте, господарю Конър Билдебург — рече върховният абат. — Искаме само да говорим с вас, но за нещо важно, което касае и безопасността на владенията на вашия чичо.

Конър инстинктивно се опита да се освободи, ала установи, че усилията му са безплодни, тъй като Данделион бе прекалено силен и

умел, за да му позволи да се измъкне. Освен това до тях бе и другият млад монах, Юсеф, който държеше в ръката си малка, но тежка тояга.

— Чичо ми ще научи за това — предупреди Конър.

— Чичо ви ще се съгласи с преценката ми — отговори уверено върховният абат и кимна на двамата си лакеи, които повлякоха Конър навън.

— Става доста опасно за вас — намеси се абат Добриниън, — барон Рочефорт Билдебург е много влиятелен човек.

— Уверявам те, че за един от нас наистина става доста опасно — спокойно отговори върховният абат.

— Знаели сте, че търсим Конър Билдебург — обвини го брат Франсис, пристъпяйки напред, за да вземе меча от въздуха. — И все пак дойдохте да го предупредите?

— Дойдох да го намеря — поправи го абатът, — да му кажа, че трябва да дойде и да говори с вас, да сподели всичко, което знае, за да ни помогне да спечелим тази война. Ала мога да ви уверя, че той не знае нищо.

Абат Маркварт се изкикоти тихо на жалкия опит на Добриниън.

— Думите са странно нещо — отбеляза той, когато Добриниън привърши. — Използваме ги да разкрием или пък да прикрием истината, в зависимост от желанията си.

— Съмнявате се в мен? — попита Добриниън.

— Вие разкрихте позицията си доста ясно — отговори Маркварт. — Знам защо дойдохте да търсите Конър Билдебург и също така знам, че нашите цели не съвпадат.

Абат Добриниън изсумтя в отговор и ги отмина спокойно.

— Баронът трябва да бъде уведомен — каза той и тръгна към вратата.

Брат Франсис грубо го хвана за рамото и той се завъртя, изумен от наглостта на младия човек.

Франсис му отвърна с убийствен поглед и за миг Добриниън се уплаши, че братът ще го нападне. Ала един жест от страна на абат Маркварт свали напрежението и Франсис пусна Добриниън, но не отдели поглед от него.

— Важно е как ще му го кажете — каза Маркварт на Добриниън. — Обяснете на барона, че племенникът му не е обвинен в някакво

престъпление или грях, а просто е пожелал да отговори на важни въпроси.

Добриниън се отдалечи бързо.

— Не вярвам да каже точно това на барона — отбеляза брат Франсис, докато Юсеф и Данделион се отдалечаваха с Конър.

— Все тая — рече върховният абат.

— Но барон Билдебург би бил опасен противник — продължи брат Франсис.

Ала Маркварт отново не изглеждаше притеснен.

— Ще видим какво ще стане — отговори той. — Докато Рочефорт Билдебург научи за това, ние ще сме наясно какво знае Конър, а самият факт на ареста му ще отключи мълвата за нашето присъствие и затворниците ни. Какво ще стане с този човек след това изобщо не ме интересува.

Подир тези думи той си тръгна и брат Франсис, след като за кратко обмисли усложненията от тази среща и обтегнатите отношения между Маркварт и Добриниън, както и ужасните последици, които това можеше да има за абата на Сейнт Прешъс, го последва.

— Трябва ли да водим битка по улиците на Палмарис? — попита вбесеният Франсис абат Добриниън. Едва бяха започнали разпита на Конър Билдебург, използвайки съвсем дружелюбни и любезни тактики, когато група войници дойде пред вратите на Сейнт Прешъс, настоявайки мъжът да бъде освободен.

— Казах ви, че арестът на племенника на барон Билдебург няма да ви се размине — излая в отговор абатът. — Да не смятахте, че чичо му ще остане безразличен към това?

— Спрете и двамата — скастри ги върховният абат. — Доведете ми пратеника на барон Билдебург, за да уредим нещата.

Добриниън и брат Франсис тръгнаха към вратата, но спряха и се втренчиха един в друг.

— Момент, абат Добриниън — продължи Маркварт, като даде знак на Франсис да изпълни задачата. — Кентавърът има нужда от вас, иска да ви се изповяда.

— Мястото ми е тук, отче — отговори Добриниън.

— Мястото ти е където аз кажа — сопна се старецът. — Иди и виж бедното създание.

Абат Добриниън се втрени гневно в Маркварт. Той нямаше нищо против да поговори с Брадуордън, но клетката на кентавъра бе много надолу, може би в най-далечната точка на абатството и докато стигнеше и се върнеше, срещата с хората на Билдебург отдавна щеше да е свършила. Той обаче реши да изпълни нареждането, като преди това се поклони на Маркварт и излезе вбесен.

Брат Франсис влезе миг по-късно.

— Брат Юсеф ще доведе пратеника — обясни той.

— А ти ще отидеш при Конър Билдебург — каза му абат Маркварт и му подаде сивия камък на душата. — Или близо до него, но да не те види. Изпрати само духа си при него и не бъди мил. Виж какви тайни крие умът му, сетне ми го доведи. Аз ще забавя войниците на барона колкото мога, ала те няма да си тръгнат оттук без Конър.

Брат Франсис кимна и се отдалечи; веднага след като той излезе, в стаята влетя някакъв сърдит войник и като мина грубо покрай брат Юсеф застана пред Маркварт и попита рязко:

— Къде е абат Добриниън? — беше едър човек, покрит с кожени доспехи, носещи знака на орела, символ на дома Билдебург. Емблемата бе изобразена и на металния му щит и на забралото на искрящия му шлем, стегнат и спускащ се доста под ушите му, с предпазител за носа.

— А вие сте? — попита Маркварт.

— Пратеник на барон Билдебург — властно каза мъжът. — Дойдох да освободя неговия племенник.

— Говорите, сякаш младият Конър е бил арестуван — спокойно отбеляза Маркварт.

Едрият войник се обърка, не бе очаквал дружеския тон на Маркварт.

— Племенникът на барона само бе помолен да дойде в Сейнт Прешъс и да отговори на няколко въпроса, касаещи предишния му брак — продължи Маркварт. — Естествено той може да си тръгне когато реши, тъй като не е извършил никакво престъпление спрямо църквата или държавата.

— Но на нас ни бе казано...

— Погрешно, както изглежда — засмя се абат Маркварт. — Моля, седнете и опитайте виното от личната изба на абат Добриниън. Изпратил съм човек да доведе господаря Конър. Той ще дойде след няколко минути.

Мъжът се огледа любопитно, не знаеше как да отговори на това. Бе дошъл с повече от петдесет въръжени до зъби войници, готов за бой, но да измъкне Конър Билдебург от затвора.

— Седнете — рече му върховният абат Маркварт отново.

Войникът дръпна един стол от масата встрани, а Маркварт извади бутилка вино от шкафа в дъното на стаята.

— Все пак ние не сме врагове — рече върховният абат с невинен глас. — Църквата и кралят са съюзници, и то вече поколения наред. Аз съм удивен, че така прибързано идвате с оръжия пред вратите на манастира. — Отвори бутилката и щедро наля в чашата на войника, а на себе си капна само глътка.

— Барон Билдебург не щади усилия, когато става дума за младия Конър — отговори войникът, отпи и примигна от силното вино.

— И все пак вие дойдохте тук, готови за бой — продължи върховният абат. — Знаете ли кой съм аз?

Човекът отпи още една глътка — по-голяма — и погледна сбръчкания старец.

— Абат от друг манастир — отвърна той. — Сейнт Мер-Абел.

Маркварт кимна.

— Върховното абатство на Абеликанската църква.

Войникът изпи чашата си и понечи да си налее още, ала Маркварт, внезапно добил яростно изражение, дръпна бутилката настрана.

— Вие сте част от Църквата, нали? — попита остро той.

Войникът примигна няколко пъти, сетне кимна.

— Тогава трябва да ти е ясно, че говориш с върховния абат на Абеликанския орден — изкрещя му Маркварт. — С едно щракване на пръстите мога да те анатемосам! С една дума към твоя крал мога да те обявя за престъпник!

— За какво престъпление? — възрази човекът.

— За каквото сметна за добре! — изрева Маркварт.

В този момент брат Франсис влезе в стаята, следван от Конър Билдебург. Благородникът изглеждаше някак объркан, макар и физически невредим.

— Господарю Конър! — каза войникът и се изправи така бързо, че столът падна зад него.

Върховният абат също се изправи и застана пред очевидно изплашения войник.

— Не забравяй какво ти казах — каза му той. — Само една моя дума...

— Вече заплашвате войниците на чичо ми? — обади се Конър Билдебург. Присъствието и силата на гласа му дадоха кураж на войника, който се стегна и погледна абат Маркварт право в очите.

— Да заплашвам ли? — повтори Маркварт и отново се засмя, ала този път в смеха му се прокрадна зловеща нотка. — Аз не заплашвам, млади ми, глупави Конър. Но смятам за редно ти, скъпият ти чичо и неговите войници да разберат, че има неща, които са отвъд вашето разбиране и не изискват намесата ви. Не съм изненадан, че такъв горд млад човек като теб не може да види по-далеч от носа си и да разбере колко опасна е ситуацията сега — продължи Маркварт. — Но ме учудва, че баронът на Палмарис е така глупав да изпрати въоръжена сила срещу предводителите на Абеликанския орден.

— Смятал е, че тези предводители опасно са превишили правомощията си — отбеляза Конър, опитвайки се да запази спокойствие. Все пак нито той, нито чичо му бяха направили нещо лошо. Ако имаше нещо престъпно тук, то се олицетворяваше от стареца пред него.

— Мислел е, ти си мислел — каза презрително Маркварт. — Вие всички сами си вземате решенията, като че Господ Бог лично ви е надарил с някаква специална дарба.

— Отричате, че дойдохте и ме отведохте насила? — невярващо попита Конър.

— Наистина така стана — отговори Маркварт, — но зле ли се отнесохме с вас, господарю Конър? Измъчвахме ли ви?

Войникът изпъчи гърди и стисна челюсти.

— Не — призна Конър и едрият мъж се отпусна, — ала какво да кажем за Чиличънкови? — попита той — Отричате ли, че ги държите в плен и отношението към тях далеч не е така мило?

— Не — отвърна Маркварт. — Със своите действия те станаха врагове на светата Църква.

— Глупости!

— Ще видим — отговори върховният абат.

— Вие смятате да ги отведете от Палмарис! — обвини го Конър.

Отговор не последва.

— Няма да допусна това!

— Нима вие държите властта по тия въпроси? — саркастично го попита върховният абат.

— Говоря от името на моя чичо.

— Колко претенциозно — изхили се Маркварт. — Кажете ми, господарю Конър, нима смятате да поведем война по улиците на Палмарис, та целият град да научи за разрива между Църквата и техния барон?

Конър се поколеба, преди да отговори, осъзнавайки колко катастрофално може да стане положението. Чичо му бе уважаван човек, ала повечето хора в Палмарис, както и във всеки друг град на Хонс-де-Беер се страхуваха от гнева на Църквата. И все пак на карта бе поставена съдбата на Чиличънкови, а за Конър това не бе маловажно.

— Ако се наложи — каза остро той.

Маркварт продължи да се смее, тресенето му от смеха прикри движението на ръцете му, които се плъзнаха в торбичката, скрита в широкия копринен пояс на бляскавите му роби, и се заключиха около магнетита. За части от секундата магнетитът изскочи и удари войника по предпазителя на шлема. Едрият мъж изпищя и се хвана за лицето, и от двете му ноздри течеше кръв. Обзет от силна болка, войникът се свлече на коляно.

В същия момент брат Юсеф скочи напред, изпъна ръка като че беше острие и я заби в бъбрека на изненадания Конър Билдебург, който също падна на колене.

— Овладей го — каза върховният абат Маркварт на брат Франсис. — Нареди през неговата уста на войниците да ни пуснат. — Обърна към Юсеф: — Готови ли са затворниците за път?

— Брат Данделион е подготвил кервана в задния двор — отговори Юсеф, — но абат Добриниън е поставил много стражи там.

— Те няма да се изправят срещу нас — увери го Маркварт.

Войникът изстена и се опита да стане, докато върховният абат си прибираще магнетита, но Юсеф, наблюдателен като вярно куче, веднага му нанесе серия жестоки удари по лицето, които отново го повалиха на пода.

Маркварт се обърна към брат Франсис, който стоеше пред Конър, но не предприемаше нищо.

— Братко Франсис — остро го подкани върховният абат.

— Влязох в мислите му — обясни брат Франсис — и научих неща, които могат да се окажат ценни.

— Но — продължи Маркварт, усетил колебанията му.

— Но само когато го хванах неподготвен — призна брат Франсис — и само за миг. Той има силна воля и бързо ме отхвърли, макар да не знаеше как точно го нападам.

Абат Маркварт кимна, сетне приближи все още замаяния Конър.

Юмрукът на стареца се заби в главата на Конър и младежът се стовари на пода.

— Сега го направи — каза нетърпеливо върховният абат, — не би трябвало да е особено трудно.

— Но в това състояние няма да научим нищо от него — възрази брат Франсис. Вярно бе, че ако човек е в безсъзнание или замаян, може да бъде обсебен много лесно, ала само телесно, без да може да се проникне в съзнанието му. А когато то се върнеше, битката за контрол щеше да започне отново.

— Нищо от ума му не ми трябва — обясни Маркварт, — искам само тялото и гласа му.

— Зли деяния — прошепна брат Браумин на брат Делман, докато двамата тъжно стояха в двора на Сейнт Прешъс, обкръжени от братята си от Сейнт Мер-Абел и с четиримата затворници наблизо. Брат Браумин не бе изненадан от внезапната заповед да подготви фургоните, тъй като бе наблюдавал внимателно срещите на върховния абат и неговия лакей Франсис с абат Добриниън и знаеше, че вече не са добре дошли в Сейнт Прешъс.

Изненада го обаче бе присъствието на въоръжени войници пред вратите на абатството, сила, изпратена да ги задържи, разбра той, особено затворниците им. Слуховете говореха за нов затворник, благородник, макар че никой освен Маркварт, брат Франсис и двамата телохранители на върховния абат не бе допуснат в близост до него. Ала предвид настроението на войниците, не бе трудно да се разбере, че Маркварт сериозно бе превишил правомощията си.

— Защо са дошли? — прошепна в отговор брат Делман.

— Не знам — отговори Браумин, не искаше да въвлича този обещаващ млад монах по-навътре в интригите. Опасяваше се, че скоро

ще потеглят и ако войниците се опитат да ги спрат, Палмарис ще пострада от невиждани магически разрушения.

„Какво да сторя“, чудеше се кроткият брат Браумин. Ако върховният абат Маркварт наредеше на ордена да нападне войниците, какво трябваше да предприеме той самият.

— Изглеждаш объркан, братко — рече Делман. — Страхуваш се, че войниците ще ни нападнат ли?

— Точно обратното — отвърна ядосано брат Браумин. Изръмжа и удари с юмрук по един от фургоните. Как искаше отец Йойона да е до него и да го ръководи!

— Братко — каза Делман, поставяйки ръка върху рамото на Браумин, за да го успокои. Браумин се обърна, хвана младия монах за раменете и го погледна право в очите.

— Наблюдавай внимателно предстоящите събития, братко Делман.

Делман го погледна учудено.

Браумин Херде въздъхна и се обърна настрана. Нямаше открито да обвини върховния абат пред този младеж. Не още. Не и докато доказателствата не станат очевадни. Едно обвинение срещу нещо, което Делман считаше за свято, можеше да пречупи младежа или да го изпрати право при върховния абат.

Тогава щеше да се разбере какво всъщност таи в сърцето си Браумин Херде и той щеше да бъде обезвреден, точно както отец Йойона.

И тогава Браумин разбра какво ще направи, ако заповедта дойдеше.

Щеше да се бие със своите братя или поне да се помъчи да изглежда така. Все още не можеше да се разкрие, не още.

— Прости ми, отче Йойона — промърмори той под нос и импулсивно добави: — Прости ми, братко Авелин.

Скоро след това мрачните стражи на барон Билдебург се отдръпнаха по заповед на човека, когото бяха дошли да спасяват, а в това време керванът на Сейнт Мер-Абел се измъкна от задната врата на манастира.

Тримата Чиличънкови бяха оковани и завързани в дъното на един от фургоните, а брат Юсеф стоеше до тях като немилостив пазач. Брат Данделион бе яхнал нещастния Брадуордън, като горната, човешка

част на кентавъра бе покрита с плат. Монасите бяха вързали Брадуордън близо до фургона отпред и жестокият Данделион го принуди да се приведе така, че почти цялата му човешка част бе скрита във водещия фургон.

Върховният абат Маркварт и брат Франсис също не се виждаха.

Главата на Църквата не желаше да бъде безпокоен от обикновени войници, а брат Франсис бе потънал в дълбока концентрация, за да запази контрола над Конър. Когато керванът вече бе на безопасно разстояние, прекосявайки източната част на града и след това завивайки на север, Франсис придвижи тялото на Конър обратно до абатството и го освободи. Младежът, все още замаян от удара на Маркварт, се стовари на земята.

Керванът не срещна никаква съпротива на излизане от града от северната, а не от източната порта. Тогава Маркварт почти веднага ги обърна на изток и скоро вече бяха извън владенията на барон Билдебург.

Още веднъж монасите използваха силите на левитационния малахит, за да пресекат бурните води на Масур Делавал, избягвайки възможни проблеми на добре охранявания ферибот.

В момента, в който стигна ниските подземия и откри, че хората на Маркварт са отвели Брадуордън преди повече от час, абат Добриниън разбра, че горе се задава беда. Първият му инстинкт беше да хукне нагоре по каменните стълбища и да извика стражите.

Ала после се успокои и забави ход. Какво можеше да стори, честно се запита той. Дори да успееше да стигне двора преди напускането на кервана, щеше ли да поведе битката срещу хората на Маркварт?

— Да, абате мой — извика ентусиазирано един млад монах, почти момче, който Добриниън разпозна като новак в Сейнт Прешъс, когато младежът спря пред него. — Какво ще наредите?

Умореният стар абат си представи това момче като обгорена люспа, овъглен труп, поразен от магическа огнена топка. Маркварт имаше такива камъни, Франсис също. А Юсеф и Данделион бяха обучени убийци или, както Църквата ги наричаше, братя Правда.

Колко хора от паството на Добриниън щяха да загинат този ден, ако той се опиташе да препречи пътя на Маркварт? И дори да победяха монасите от Сейнт Мер-Абел, какво от това?

Далбърт Маркварт бе върховният абат на Абеликанския орден.

— Няма нужда вече да пазиш тези празни килии — тихо каза Добриниън на младия монах. — Върви си почини.

— Не съм уморен — усмихна се широко и невинно монахът.

— Тогава си почини и за мен — каза напълно сериозно Добриниън, като поднови своя бавен път нагоре по каменните стълби.

ГЛАВА 17

ЗАПОВЕДИ ОТ ВИСОКО

Елбраян тежко въздъхна и погледна безпомощно към Пони. Знаеше, че и Джуравиел наблюдава, макар че елфът бе останал настрани от огъня, около който се бяха събрали предводителите на групата.

— Веднъж да подсигурирм Каер Тинела и Земепад — рече Томас Гингеварт, очевидно опитвайки се да успокои непоколебимия пазител, — ще те последваме на юг. Поне тези, които не са способни да останат и да защитят домовете си.

Елбраян искаше да хване мъжа за раменете и да го разтърси, да му изкрещи в лицето, че дори да превземе двата града, твърде малко ще са оцелелите, които да могат да ги защитят. Искаше да напомни на Томас и всички останали, че ако нападението им се провали и паурите контраатакуват, всичко ще е загубено — всички войни, а също така децата и старците. Ала пазителят остана тих, бе споменал това неведнъж и всеки път по различни начини, и всеки път сякаш говореше на глухи.

Колко безпомощен се чувстваше сега при мисълта, че всичките му усилия да предпази тези хора от съдбата, сполетяла собствените му дом и семейство, могат да се провалят заради глупашка гордост. Те искаха да спасят домовете си, поне така казваха, но ако едно място не е сигурно, как можеш да го наречеш дом?

Раздразнението му не остана скрито за един от седящите наблизо мъже.

— Няма повече да спориш с него, така ли? — попита Белстър О'Комли.

Пазителят погледна стария си приятел и безпомощно вдигна ръце.

— Тогава ще ни подкрепите — разсъди Томас и това накара събралите се да извикат победоносно.

— Не — каза Пони остро и неочаквано. Всички очи, включително тези на Елбраян, се обърнаха към нея.

— Аз няма да дойда — твърдо каза жената.

Изненаданите възклицания преминаха в гневен шепот.

— Никога не съм се крила от битка и вие го знаете — продължи Пони, скръствайки ръце, — но ако се съглася да дойда в тази битка за двата града, това само ще укрепя вярата ви, че постъпвате правилно. А това не е така. Аз го знам и Нощната птица го знае. Няма да повтарям същите аргументи, които последните няколко дни пренебрегвате, но няма и да се присъединя във вашия път към заколението. Желая ви успех в безумното начинание, но ще остана със слабите, опитвайки се някак да ги изведе на безопасно място, когато паурите излязат от Каер Тинела и плъпнат из гората, без да има кой да се изправи срещу ордите им.

Елбраян реши, че Пони малко преувеличава нещата, ала силните ѝ думи предизвикаха много коментари, някои ядовити, но други изпълнени със съмнение относно мъдростта на атаката. Пазителят мислеше да се присъедини към нападението и смяташе, че Пони вероятно ще стои близо до града, нападайки с магия. Нейното решение да не участва — и той знаеше, че тя не блъфира — го бе изненадало. Но като обмисли всичко, той я разбра напълно.

— И аз няма да ви придружа — каза пазителят, предизвиквайки още коментари на гняв и удивление. — Не мога с лека ръка да подкрепя това нещо, господин Гингеварт. Ще остана със слабите и с Джилсепони и когато паурите дойдат, ние ще направим каквото можем да ги задържим, докато слабите се доберат до безопасно място.

Томас Гингеварт видимо потрепери, поглеждайки обвинително към Белстър О'Комли.

— Моля те, премисли — каза Белстър на Елбраян. — И аз съм видял прекалено много от тази война, приятелю, и бих предпочел да заобиколим паурите и да тръгнем към Палмарис. Но решението бе взето, честно и с гласуване. Войните ще отидат да върнат домовете си и като техни съюзници ние носим отговорността да ги подкрепим.

— Дори ако решението им е глупаво? — попита Пони.

Елбраян и Пони си размениха погледи, като пазителят почерпи сила от непоколебимостта ѝ. Пони бе решила какво да стори и нямаше да промени мнението си; Елбраян също реши да остане на своята позиция.

— Не мога да участвам в това — каза той спокойно. — Когато отидох в Каер Тинела, действията ми не предизвикаха заплаха за онези, които не могат да се бият.

Белстър погледна към Томас и сви рамене, нямаше отговор на тази проста логика.

В този момент в лагера влезе Роджър Локлес, изглеждаше уморен и мрачен. Той погледна Елбраян и за известно време всички присъстващи, включително пазителят, помислиха, че той ще използва момента, за да представи Елбраян като страхливец и предател.

— Нощната птица е прав — внезапно каза младежът. Пристъпи покрай смаяните Елбраян и Пони и се обърна към всички събрали се.

— Току-що се върнах от Каер Тинела — каза високо той. — Не можем да нападнем.

— Роджър — понечи да възрази Томас.

— Паурите получиха подкрепления — продължи Роджър. — Превъзхождат ни в съотношение две или дори три към едно и са се укрепили здраво. Освен това вече имат някакви дяволски приспособления, които са скрити зад стените и хвърлят копия. Дори ако Нощната птица и Пони дойдат с нас, ще ни изколят като животни.

Мрачните вести накараха множеството да притихне, а след това предизвикаха нови прошепнати разговори, ала този път не от яд, а по-скоро от примирение. Постепенно погледите на всички паднаха върху Томас Гингеварт.

— Нашите следотърсачи не докладваха нищо такова — каза той на Роджър.

— Бяха ли твоите следотърсачи преди мен или вътре в града? — отговори Роджър.

Томас погледна към Белстър и останалите в групата, търсейки помощ, но те просто поклатиха безпомощно глави.

— Ако все пак тръгнете на рат и аз ще остана с Нощната птица и Пони — завърши Роджър, направи крачка назад и застана до пазителя.

Това бе прекалено дори за Томас и останалите упорити и горди хора.

— Към Палмарис — неохотно каза Томас на Елбраян.

— Тръгваме призори — отговори пазителят, сетне погледна към Роджър и кимна одобрително, докато събранието се саморазпусна.

Роджър не отвърна на погледа му нито с кимване, нито с усмивка, бе казал каквото трябваше, нищо повече. Без да срещне погледа на пазителя или да продума нещо, младежът си тръгна.

Скоро Елбраян и Пони останаха сами край пламъците и Джуравиел слезе от дърветата, за да се присъедини към тях.

— Какво му каза? — попита пазителят, давайки си сметка, че елфът вероятно е поговорил с Роджър Локлес.

— Същото, което и на теб край камъните, когато бе заслепен от гордост — отвърна закачливо Джуравиел.

Елбраян се изчерви силно и извърна глава, добре си спомняше унизителния момент. Току-що се бе бил с Тунтун — истинска битка, а не планиран спаринг, обвинявайки елфическата девойка, че го е измамил, за да го остави със студено ядене. Тунтун го бе набила и младият Елбраян, заслепен от ярост и гордост, не бе приел загубата добре, сипейки обиди, глупости и празни заплахи.

Неговият учител Бели'мар Джуравиел, единственият в Андур'Блау Иннинес, когото можеше да нарече свой приятел, също го бе натупал, потапяйки неколkokратно главата му в студената вода.

— Болезнен урок — каза накрая Джуравиел, — ала ти не го забрави през тези години.

Елбраян не можеше да отрече това.

— Младият Роджър е много обещаващ — продължи елфът, — за него не бе лесно да дойде тук и да се присъедини към теб, независимо, че знаеше, че си прав.

— Той пораста — съгласи се Пони.

Джуравиел кимна.

— Ще започна да разглеждам пътя ни тази нощ — каза той.

— Внимавай за паури — каза Пони.

Елфът отново кимна.

— Един последен въпрос — помоли Елбраян винаги изплъзващия се Джуравиел, когато той тръгна към дърветата. — Наистина ли паурите са получили подкрепления?

— Това би ли променило мнението ти? — попита елфът.

— Не.

Джуравиел се ухили.

— По мои сведения — а нямай съмнение, че сведенията ми по тоя въпрос са надеждни, — Роджър Локлес въобще не е ходил до Каер

Тинела тази нощ.

Пазителят подозираше това, а потвърждението на подозренията му го накара да уважи избора на Роджър още повече.

Нямаше следа от преследване — както бе предположил върховният абат Маркварт, барон Билдебург, абат Добриниън и всички в Палмарис бяха просто щастливи, че са се отървали от монасите от Сейнт Мер-Абел. Те бивакуваха през нощта покрай Масур Делавал, а светлините на Палмарис се виждаха в далечината.

След разговор с брат Франсис, по време на който научи какво е открил той по време на краткия си престой в мислите на Конър Билдебург, върховният абат прекара доста време сам, като крачеше напред-назад и се мъчеше да съдържи нарастващото си нетърпение. Само няколко фута по-напред, в обръча от фургони, огънят грееше и монасите весело говореха как ще се приберат у дома. Върховният абат не им обърна внимание, нямаше време за такива дреболии. Конър Билдебург знаеше, че той търси жената, нещо повече, той смяташе, че тя е действала скоро с магическите камъни, и то недалеч от Палмарис. Франсис бе доловил името на Каер Тинела по време на краткото си нахлуване в мислите на Конър и бърз поглед през картите потвърди, че градът е на пътя към Гористите земи, и керванът го бе заобиколил при скоростното си пътуване към Палмарис.

Целта бе близо, така близо, краят на всички беди, които Авелин Десбрис бе причинил и възстановяването на доброто име на върховния абат Далбърт Маркварт в анализите на Абеликанската църква. Юсеф и Данделион щяха да завършат задачата си и да приберат камъните, и оставаше само да се погрижи за пълното отрицание на еретика Авелин. Щеше да унищожи легендата така, както експлозията в Аида бе унищожила тялото.

И тогава всичко щеше да е наред, както едно време.

— Дали? — на глас изрече върховният абат. Въздъхна тежко и размисли над проблемите, които тази експедиция бе създала. Йойона не бе сред съюзниците му и вероятно щеше да се изправи срещу него, може би дори публично щеше да говори добри думи за мъртвия Авелин!

А и абат Добриниън вероятно вече не бе неутрален по този въпрос.

Абатът на Сейнт Прешъс със сигурност бе разярен от отвличането на Чиличънкови, а и от отношението към самия него от страна на контингента от Сейнт Мер-Абел. Особено от последното, подсмихна се върховният абат, смятайки, че другият е повече обиден от наранената си гордост, нежели от мъченията на пленниците. А какво да кажем за барон Билдебург, който бе готов да поведе битка с Църквата заради племенника си?

Прехвърляше в главата си проблемите, които изглеждаха като сгърчени черни създания, които растяха след всяко премисляне и ставаха огромни, като черни стени, които го обкръжаваха, задушаваша и погребваха.

Старецът тропна с крак и тихо извика. Щяха ли целият свят и Църквата да се обърнат срещу него? Наистина ли бе сам в своето разбиране за истината? Какви ли конспирации бяха задвижили противния Йойона и глупака Добриниън? Да не говорим за покварата, започната от злия Авелин Десбрис!

Умът на Маркварт бушуваше, търсейки процепи в тези черни стени и начин да пребори тъмнината. Трябваше да върне Йойона от пътя му за Урсал, обратно в Сейнт Мер-Абел, където можеше да следи всяка негова стъпка. Да, това бе необходимо.

И трябваше незабавно да изпрати Юсеф и Данделион след камъните, откраднати от Авелин, за да ги върнат там, където им е мястото, в Сейнт Мер-Абел. Това щеше да е разумно. А Конър и Добриниън, които можеха да се окажат проблем? Трябваше да ги убедят или...

Върховният абат спря за миг, стоеше извън кръга от фургони и опитваше да успокои дишането си. Силата се върна в сърцето му, желанието да се бори, да направи всичко, което бе необходимо, за да стигне до заветната цел.

Постепенно успя да отвори очи и след това да отпусне свитите си юмруци.

— Отче?

Викът долетя зад него, познат глас, който не беше на враг. Маркварт се обърна и видя загрижения брат Франсис да го гледа.

— Отче? — повтори Франсис.

— Върви и кажи на Юсеф и Данделион веднага да дойдат при мен рече му старецът, — а след това се присъедини към разговорите в кръга на фургоните. Трябва да знаеш какво е настроението на твоите братя.

— Да, абате — отвърна Франсис, — ала трябва ли да стоите тук сам, с чудовищата...

— Веднага! — изръмжа Маркварт.

Брат Франсис изчезна зад един фургон, влизайки в кръга. Миг по-късно две фигури, едната огромна, а другата стройна, се появиха тихо и се поклониха пред своя господар.

— Време е да изпитаме вашите умения — каза Маркварт. — Сега носите титлата на братя Правда и за всеки от вас това е единственото име, което ще знаете, името, което ще използвате дори помежду си. Вие не може да разберете колко важно е това, съдбата на Църквата зависи от действията ви през следващите няколко дни.

— Брат Франсис смята, че откраднатите камъни са в ръцете на жената, Джилсепони Олт, наричана от приятелите си още Джил или Пони — продължи Маркварт. — Смятаме, че тя е в района около Каер Тинела, на север от Палмарис, по пътя към Гористите земи.

— Тръгваме веднага — отвърна Юсеф.

— Ще тръгнете сутринта — поправи го върховният абат Маркварт. Дегизирани, за да не личи, че сте монаси. Минете с ферибот реката, а оттам право в Палмарис. Пътят на север ще почака един ден.

— Да, върховни абате — отвърнаха двамата едновременно.

— Или пет дни — продължи Маркварт, — ако отнеме толкова. Виждате ли, имам проблем в Палмарис, който трябва да бъде отстранен.

Маркварт отново се поколеба, чудеше се какво да направи. Може би трябваше да раздели двамата, та ако единият се провали, другият все пак да стигне до камъните. Може би трябваше да зарече Палмарис и да се съсредоточи върху камъните и когато уреди това, да върне двамата в града.

Не, осъзна той. За това време конспирацията срещу него щеше да е напълно разгърната, може би дори щяха да очакват действия от негова страна, а и по-лошо. Конър познаваше жената и можеше да я намери преди монасите.

— Конър Билдебург — внезапно каза абатът. — Той се превърна в проблем за мен и за цялата Църква. Искате камъните за себе си — излъга той.

— Проблемът ще бъде решен — каза брат Юсеф.

— Не оставяйте никаква следа.

След дълго мълчание двамата мъже се извърнаха и понечиха да си тръгнат. Маркварт почти не ги забеляза, обмисляйки последните си думи.

Не оставяйте никаква следа.

Щеше ли това да е възможно с подозрителния абат Добриниън в Палмарис? Добриниън не бе наивен, нито пък бе слаб с малкото камъни, с които разполагаше, а един от тях бе камъкът на душата. Той може би щеше да намери духа на Конър, преди да напусне този свят, и да научи истината от него. Ала Добриниън бе сам, изолиран. Нямахше друг монах в Сейнт Прешъс, който да е от значение и който да може да използва хематита за такава трудна задача.

— Братя Правда — каза Маркварт.

Двамата мъже се извърнаха и притичаха отново до своя господар.

— Проблемът е по-сериозен, не засяга просто Конър Билдебург. Той е съюзник с някой, който може да използва камъните за унищожителни цели — обясни Маркварт. — Ако онзи човек вземе камъните, той ще поиска господство над цялата Църква и ще заеме мястото ми в Сейнт Мер-Абел.

Това, разбира се, бе безумно, но двамата мъже, чиито умове бяха изкривени от отличната работа на отец Де Унеро, нетърпеливо слушаха всяка негова дума.

— За мен това е болезнено — излъга върховният абат, — ала нямам избор. Трябва да убиете двама мъже в Палмарис. Вторият е Добриниън Калислас, абатът на Сейнт Прешъс.

Изненадата пробяга само за миг по напрегнатото лице на брат Юсеф, докато брат Данделион прие заповедта с такава лекота, все едно Маркварт му бе наредил да изхвърли остатъците от вечерята.

— Трябва да изглежда като инцидент — продължи Маркварт. — Или, може би, като дело на нашите врагове, чудовищата. Не бива да стават никакви грешки. Разбирате ли ме?

— Да, върховни абате — веднага отговори брат Данделион.

Маркварт погледна Юсеф, който се бе ухилил злобно. Той кимна и на Маркварт му се стори, че безкрайно се наслаждава на тази нова заповед.

— Възнаграждението ви очаква в Сейнт Мер-Абел — завърши Маркварт.

— Нашата награда, върховни абате, е в самата служба, в самото деяние — обяви брат Юсеф.

Сега върховният абат също се бе усмихнал злобно. И се чувстваше много по-добре. Внезапно, както при по-ранните му просветления, всичко се нареждаше, като че ли бе намерил по-дълбоко ниво на концентрация, където всички грижи биваха изтласквани настрана, всички разсейвания бяха пренебрегвани и проблемите се решаваха логично и проникновено. Нека Йойона иде до Урсал и умре там, без Добриниън той не бе никаква заплаха.

Да, ако всичко минеше както трябва при братята Правда, с елиминирането на два потенциални проблема и връщането на камъните, всичко щеше да се нареди, а той щеше да получи своето място в историята на Абеликанския орден. Сега върховният абат отново се развълнува. Знаеше, че няма да може да спи тази нощ и има нужда да се разсее с нещо, което да го накара да повярва, че приближава заветната цел.

Тогава той отиде при брат Франсис и го накара да му доведе Грейди Чиличънк и да го изкара извън кръга от фургони. Когато Франсис се появи, влачейки протестиращия Грейди, Маркварт му махна да го последва и отведе двамата далеч от фургоните.

— Безопасно ли е? — осмели се да попита брат Франсис.

— Братята Юсеф и Данделион ни следват неотлъчно — излъга Маркварт, защото той не се притесняваше от чудовищата, чувстваше някак, че наоколо няма такива. Както ставаше често с откровенията, той просто знаеше, че е в безопасност.

Нещастният Грейди Чиличънк обаче не можеше да каже същото.

— Бил си неин брат години наред — рече му Маркварт.

— Не по избор и не по кръв — отвърна Грейди, произнасяйки всяка дума с презрение.

— Ала по стечение на обстоятелствата, което е също толкова осъдително — отговори Маркварт.

Грейди се изсмя и се извърна настрана, ала в следващия миг Франсис бе до него и изкриви главата му така, че отново да погледне Маркварт в очите.

— Не си се покаял — отбеляза Маркварт.

Грейди отново се опита да извърне поглед, ала този път Франсис не само изкриви главата му, но и го изрита зад коленете, така че той се просна коленичил пред върховния абат. Младият монах застана точно зад Грейди, задържайки го в тази позиция, като го дърпаше за косата и изкривяваше главата му, за да не отклонява поглед от абата.

— Не съм сторил нищо лошо — протестира Грейди, — нито моите родители. Ти си нечестивият тук!

Грейди Чиличънк не бе смел човек. Винаги бе търсил удобствата, доброволно служейки като лакей на по-висшестоящи хора, особено на Конър Билдебург. Не бе и добър син, обръщаше гръб на родителите си и не им помагаше в работата, освен ако не трябваше да получи пари.

Ала сега, безпомощен и безсилен пред тези безжалостни и могъщи монаси, нещо в него се промени и той усети чувство на отговорност.

Сега не се интересуваше от своето удобство, а мислеше за родителите си, за това, че с майка му се отнасят зле. Светът очевидно полудяваше и Грейди някак разбра, че хленченето, молбите и сътрудничеството няма да помогнат нито на него, нито на родителите му. С отчаянието дойде и гневът, а той накара Грейди да пристъпи към действие — нещо рядко за този иначе страхлив човек. Той заплю Маркварт право в лицето.

Абатът само се изсмя, необезпокоен, но Франсис, ужасен от това, че някакъв селяк може да направи подобно нещо, удари Грейди с лакът по главата. Човекът простена и падна, а в следващия миг Франсис го връхлетя и го изрита в главата, а сетне го обърна по корем и изви ръцете му зад гърба.

Грейди не каза нищо, беше твърде замаян.

— Достатъчно, братко Франсис — спокойно рече Маркварт и махна с ръка. — Действията му само потвърждават, че е обърнал гръб на Абеликанската църква и на всичко добро и красиво в този свят.

Ала Грейди просто остана под брат Франсис, стенойки тихо.

— Хайде, явно няма да научим нищо важно от него тази вечер — отбеляза Маркварт.

— Съжалявам, отче — разтревожено каза Франсис, ала Маркварт не рече нищо. Предвид това, което бе започнал, върховният абат бе в прекалено добро настроение и нямаше да позволи нещо да го развали.

— Отведи го в леглото му.

Брат Франсис вдигна Грейди на крака и понечи да си тръгне, но внезапно се спря, когато осъзна, че Маркварт не го следва.

— Ще се насладя на спокойната нощ — обясни върховният абат.

— Сам? — попита Франсис — Навън?

— Махни се — нареди му Маркварт, — нищо не ме заплашва.

Франсис нямаше избор, освен да последва заповедта. Стана бавно, често поглеждайки назад, и всеки път виждаше как върховният абат стои спокоен и безстрашен. Наистина Маркварт бе напълно сигурен в своята безопасност, защото, макар да не го знаеше, той не бе сам.

Духът на Бестесбулзибар бе с него, доволен от решенията, които сам бе вдъхновил в тази тъмна нощ.

Много по-късно Маркварт се прибра и заспа така дълбоко, че когато Франсис дойде да го събуди призори, му каза да поспи още малко. Няколко часа по-късно Маркварт стана и видя хората си развълнувани, а брат Франсис много нервен да крачи около трите вагона, в които бяха тримата Чиличънкови.

— Той няма да се събуди — рече братът на Маркварт, когато абатът дойде да види какво става.

— Кой?

— Синът им, Грейди — обясни Франсис, клатейки глава, сетне посочи фургона, в който беше човекът. Маркварт влезе вътре и излезе с мрачно изражение.

— Погреби го край пътя — каза върховният абат, — в плитък гроб, без отличителни знаци.

Сетне мина покрай Франсис, като че нищо не бе станало и бе дал рутинна заповед. След миг обаче спря и се обърна.

— Не искам никой от другите затворници, особено опасният кентавър, да разбере нещо — каза той. — Освен това, братко Франсис, погреби го лично, след като керванът потегли.

Франсис го погледна паникьосан, на което Маркварт само се изсмя и си тръгна, оставяйки го сам с вината му.

Мислите на Франсис бушуваха в съзнанието му. Той бе убил човек!

Нощта преди това бе ударил или ритнал Грейди прекалено силно.

Припомни си събитията отново и отново, чудеше се как е могъл да извърши подобно нещо, опитваше се да не изкреци от отчаяние.

Трепереше и въртеше очи във всички посоки. Усети как по челото му избива пот, когато видя как върховният абат отново приближава към него.

— Спокойно, братко — каза Маркварт, — беше нещастен случай.

— Аз го убих — изстена в отговор брат Франсис.

— Ти защити своя върховен абат — отговори Маркварт, — ще ти направя литургия за опрощение на греховете в Сейнт Мер-Абел, но те уверявам, че молитвите ти за разкаяние ще бъдат леки.

Опитвайки се да скрие усмивката си, Маркварт го остави отново.

Ала брат Франсис не можеше да бъде така лесно успокоен. Разбираше логиката зад думите на Маркварт — онзи все пак се бе изхрачил в лицето на върховния абат на Абеликанската църква — но оправданията не стигаха сърцето му. Пиедесталът, на който сам се бе издигнал, вярата, че е над останалите, изведнъж се срути. И преди бе правил грешки, разбира се, но не толкова тежки. Помнеше всички моменти от живота си, когато си бе представял, че само той е истински, а всичко останало, всеки друг, е част от неговото съзнание. Но сега внезапно усети, че е просто човек, много малък играч в прекалено голяма игра.

По-късно тази сутрин, когато керванът се отдалечи, брат Франсис изсипваше пръст върху лицето на Грейди Чиличънк. В едно потъмняло кътче на сърцето си, Франсис знаеше, че е едно проклето създание. Но тогава подсъзнателно сърцето и душата му полетяха към върховния абат, защото в неговите очите не бе извършено престъпление, не бе сторен грях. В очите на този човек брат Франсис можеше да запази илюзиите си.

ЧАСТ ТРЕТА

ДЕМОНЪТ

Плаках за смъртта на брата Правда.

Това, разбира се, не беше истинското му име. Той се казваше Куинтал. Нямам представа дали това е фамилията или собственото му име, нито дали има и друго. За мен бе просто Куинтал. Не мисля, че го убих, чичо Мейдър — поне не и когато бе все още човек. Мисля, че човешкото му тяло загина заради странния свредел, който той носеше, магическа връзка, както по-късно откри Авелин, със самия демон дактил.

Въпреки това плаках за този човек, за смъртта му, в която изиграх голяма роля. Действията ми имаха за цел да защитят Авелин, Пони и мен, и несъмнено бих реагирал по същия начин отново, бих се борил с брата Правда, без да чувам протестните викове на моята съвест.

И все пак аз плаках за този човек, за смъртта му, за потенциала, изгубен и изкривен по пътищата на злото. Когато се замисля сега, истинската тъга, голямата загуба е, че във всеки човек блести свещта на надеждата, на саможертвата за другите, възможността да се направят неща, с които целят свят да стане малко по-добър. Във всеки човек, мъж: или жена, спи възможността да стане велик, добър.

Това прави още по-ужасяваща постъпката на предводителите на абатството на Авелин, превърнали човека Куинтал в изчадието, което наричат брат Правда.

След смъртта му за пръв път усетих ръцете си окървавени. Моите предишни битки с хора се ограничаваха до срещата ми с тримата трапери, а тях дарих с милост, която не остана неотплатена! Ала за Куинтал нямаше милост, нямаше и да има, ако бе оцелял от стрелата и падането си, дори ако демонът дактил и магическият свредел не бяха отмъкнали душата от тялото му. Нищо, освен смъртта не би могло да отклони брата Правда от задачата му да убие Авелин. Целта му бе всепоглъщаща, прогорена във всяка негова мисъл от дългия и мъчителен процес, който бе унищожил самосъзнанието му и бе почернил сърцето му. Може би затова демонът дактил го бе намерил и използвал.

Колко жалко, чичо Мейдър. Каква загуба.

В годините си на пазител, дори преди битката при Дъндалис, съм убивал много и различни същества — гоблини, паури, великани, — ала за тях не съм проронвал и една сълза. Замислих се върху това след смъртта на Куинтал.

Не бяха ли моите сълзи просто израз на това, че издигам расата си над останалите, и ако да, не е ли това най-грозната форма на гордост?

Не, казвам това уверено, защото със сигурност бих плакал, ако злата съдба накара меча ми да пониже някой от Туел'алфарите. Със сигурност намирам смъртта на един елф толкова тъжна и трагична, колкото и тази на човешко същество.

Но къде е разликата?

Разликата е в съвестта, мисля аз, тъй като ние, хората, а Туел'алфарите може би дори в по-голяма степен, притежаваме

възможността, инстинкта да изберем пътя на доброто. Това не е така с гоблините, а още по-малко със злите паури. Не съм убеден за великаните — може би те са просто твърде глупави, за да разберат какви страдания причиняват техните нападения. Във всеки случай не изпитвам угризения на съвестта и не роня сълзи, когато някое от тези създания падне жертва на Буря или Ястребокрия. Със своята злина те сами предизвикват смъртта си. Твари на дактила, зли изчадия, убиващи хора, а нерядко и свои, само заради удоволствието от това.

Говорих с Пони и тя предложи интересен вариант. Чудеше се дали гоблиново бебе, отгледано от хора или Туел'алфари, сред красотата на Андур'Блау Иннинес, би станало зло като другите от вида си. Дали злото в тези твари е вродено и вечно, или се възпитава у тях?

Моят и твой приятел, Бели'мар Джуравиел, имаше отговор за нея, тъй като наистина преди много време неговият народ бе отгледал гоблиново дете като собствено в своята възшебна земя. Този гоблин бе станал също толкова зъл и свиреп, колкото и останалите от вида му, родени в черните дупки на далечни планини. Винаги любопитните елфи опитали същото и с дете на паур, но резултатите били още по-пагубни.

Затова аз не плача за гоблините, паурите и великаните, чичо Мейдър. Не роня сълзи за изчадията на дактила. Но плача за Куинтал, който падна в мрака. За потенциала, който бе изгубен, за ужасния избор, който го тласна по пътищата на злото. И си мисля, чичо Мейдър, че плачейки за Куинтал или за всеки друг човек или елф, който злата съдба ме принуди да убия, запазвам собствената си човечност. Това е белег

*от битката, който, опасявам се, никога няма да
зарасне.*

Елбраян Нощната
Птица

ГЛАВА 18

ВРАГОВЕ НА ЦЪРКВАТА

Единствената магия, която носеха, бе гранат, който засичаше употребата на други магически камъни, а също така и слънчевият камък, който разваляше магията. В действителност нито един от тях не бе особено умел със светите камъни, тъй като бяха прекарвали малкото години в Сейнт Мер-Абел в усилен физически тренировки и подготовка за титлата брат Правда. Керванът бе поел на изток тази сутрин, а двамата монаси, сменили робите си с дрехи на обикновени селяни, отидоха на юг, към ферибота за Палмарис, и се качиха на първия от трите му курса през Масур Делавал призори. Бяха в града по обед и без да губят време, поеха на север, прескачайки стената, вместо да минат през портите. Когато слънцето вече се бе спуснало ниско на запад, Юсеф и Данделион забелязаха първите си жертви — група от четири чудовища, трима паури и гоблин, които си бяха направили лагер сред купчина канари на по-малко от десет мили от Палмарис. Бързо стана ясно, че гоблинът в групата е роб, тъй като той вършеше почти всичката работа, а когато се забавеше, получаваше шамар по врата, за да се разбърза.

Нещо повече, монасите забелязаха, че гоблинът е вързан за глезена с въже. Юсеф се обърна към Данделион и му кимна — щяха да използват това като предимство.

Докато слънцето се скриваше зад хоризонта, гоблинът излезе от лагера, следван от паур, който държеше другия край на въжето. В гората робът започна да събира дърва, докато пазачът му стоеше наблизо.

Юсеф и Данделион, безшумни като падащите сенки, заеха позиция.

Слабият монах се покатери на едно дърво, а по-едрият Данделион се промъкваше иззад дърветата към паура.

— По-бързо, глупако — скара се паурът на гоблина и разрита шумата. — Приятелите ми ще изплюскат целия заек, докато се натуткаш! За мен ще останат само кокали за гложгане!

Гоблинът, действително окаяно създание, го погледна за миг и загреба още малко подпалки.

— Моля ви, господарю — оплака се той, — ръцете ми са пълни и гърбът ме боли.

— Млъкни! — изръмжа паурът. — Мислиш, че това е всичко, което можеш да пренесеш? Е, не стига за огън през нощта. Да не искаш пак да идваме? Жив ще те одера, смрадльо такъв!

Юсеф се спусна на земята точно до изненадания паур и го халоса здраво по главата. Миг по-късно Данделион дотича и нападна джуджето в гръб, обвини го в мечешка прегръдка и като се засили, заби лицето му в кората на най-близкото дърво.

Здравият паур обаче не се предаваше и заби лакът в гърлото на Данделион. Едрият монах почти не го усети, стисна го по-силно и като видя, че спътникът му приближава, вдигна високо ръката на паура, разкривайки гърдите му.

Кинжалът на Юсеф потъна прецизно между две от ребрата на упоритото джудже и стигна право до сърцето. Данделион, държейки здраво гърчещото се джудже, сполучи да освободи едната си ръка и притисна раната, за да не изтече твърде много кръв.

Не и тук.

Междувременно Юсеф се обърна към гоблина.

— Свободен си — прошепна той развълнувано и му махна да бяга.

Гоблинът едва се сдържа да не изпищи, втренчи се в човека, а после в дървата, които държеше. Треперещ от вълнение, той ги хвърли на земята, освободи глезена си от въжето и побягна в притъмняващата гора.

— Мъртъв ли е? — попита Юсеф, докато Данделион поставяше тялото на земята. Едрият монах кимна и започна да превързва раната. Беше важно да не тече кръв, когато се върнат в Палмарис и по-точно в Сейнт Прешъс. Юсеф взе оръжието на паура — грозно на вид, назъбено криво острие, дълго и дебело колкото ръката му, а Данделион пъкна джуджето в тежък чувал. После се озърна, за да се увери, че другите паури не са усетили нападението. След миг двамата поеха бързо на юг, тъй като товарът не представляваше проблем за силния Данделион.

— Не трябваше ли да вземем и гоблина? — попита Данделион, когато забавиха ход, приближавайки северната стена на града. — За Конър Билдебург?

Юсеф се замисли, опита се да не се изхили на факта, че глуповатият му приятел предлага това чак сега, повече от час след бягството на създанието.

— Трябва ни само един — увери го Юсеф. Върховният абат се бе изразил достатъчно ясно. Всяко действие срещу абат Добриниън трябваше да изглежда като инцидент или да носи улики за извършител, различен от Маркварт — усложненията за Църквата щяха да са сериозни, ако се докажеше, че Сейнт Мер-Абел има пръст в убийството. Но Конър Билдебург не бе такъв проблем. Ако неговият чичо, баронът на Палмарис, въобще заподозреше Църквата за смъртта му, той, в своето неведение за враждата между абатствата, вероятно щеше да обвини Сейнт Прешъс, а не Сейнт Мер-Абел. А дори и да насочеше вниманието си към манастира в Залива на Все светии, нямаше да може да направи нищо по въпроса.

За тренираните убийци не представляваше никакво усилие да преминат градските стени, незабелязани от уморените пазачи. Войната се бе отдалечила от града и макар отделни банди като тази, на която монасите се бяха натъкнали, все още да скитаха наблизко, те не представляваха заплаха, предвид градския гарнизон, подсилен наскоро и от цял отряд кралски хора от Урсал.

Сега Данделион и Юсеф отново сложиха кафявите роби и поеха по улиците със смирено сведени глави. Бяха обезпокоени само веднъж един просяк не ги оставяше на мира и си позволи да ги заплаши, за да му дадат сребърна монета, но бе захвърлен от брат Данделион към една улична стена.

Бе късна вечер, Сейнт Прешъс бе тъмен и притихнал. Монасите обаче не се успокоиха от този факт, защото знаеха, че хората от техния орден са много по-бдителни от мързеливите градски стражи. И отново върховният абат ги бе подготвил добре. На южната стена на манастира, която всъщност бе част от самата главна сграда, нямаше прозорци или видими врати.

Ала в действителност имаше една умело скрита врата, през която готвачите на абатството изхвърляха остатъците от храната.

Брат Юсеф извади граната, за да открие невидимата врата, тъй като порталът, освен че бе прикрит с магия, бе запечатан така и срещу отваряне отвън.

Вратата трябваше да има и истинска ключалка — ала преди монасите от Сейнт Мер-Абел да напуснат Сейнт Прешъс, брат Юсеф бе отишъл до кухнята, привидно за да набави провизии, но всъщност, за да унищожи катинара на входа. Явно върховният абат се бе сетил, че може да се наложи да влязат тихо в Сейнт Прешъс, досети се той, истински впечатлен от проникателността на господаря си.

Със слънчевия камък Юсеф унищожи крехката магическа ключалка и внимателно отвори вратата. В кухнята имаше само една млада жена, която си пееше, докато миеше гърне с гореща вода. Юсеф се озова до нея почти мигновено. Спря заслушан в безгрижната ѝ песен и наслаждавайки се на иронията, породена от тази весела мелодия.

Жената спря да пее, усетила чуждото присъствие.

Юсеф се наслади на страха ѝ още миг, сетне я сграбчи за косата и потопа лицето ѝ във водата. Тя се опита да се съпротивлява, но нямаше никакъв шанс срещу безмилостния убиец. Юсеф се усмихна, когато тя падна на пода. Предполагаше се, че трябва да е лишен от чувства убиец, механична играчка, подчинена на волята на върховният абат, но всъщност изпитваше удоволствие от убийствата, харесваше му страха на жертвите, абсолютната му власт. Като погледна към мъртвата млада жена, той съжали единствено, че не е имал време, за да се наслади на предварителната игра, на ужаса преди смъртта.

В сравнение с него самата смърт бе бледа и скучна.

Сейнт Прешъс бе тих тази нощ, сякаш самият манастир си почиваше след изпитанията, на които го бе подложил върховният абат. Братята Правда, Юсеф и Данделион, вървяха по коридорите на абатството, а могъщият Данделион носеше чувала с паура през рамо. Видяха само един монах по пътя си към личните покои на абат Добриниън, но той не ги забеляза.

Юсеф приклекна на коляно пред вратата с малък нож в ръка. Лесно се справи със слабата ключалка, но издраска и изстърга дървото около нея, за да изглежда, че вратата е била отворена със сила.

Влязоха, а после минаха през още една врата, този път отключена, и се озоваха до леглото на Добриниън.

Абатът се стресна, събуди се и понечи да извика, но изведнъж притихна, щом видя двамата монаси и кривото назъбено острие на милиметри от лицето си. То блестеше злоещо на меката лунна светлина, нахлуваща в стаята през единствения прозорец.

— Знаел си, че ще дойдем — подразни го Юсеф.

Добриниън поклати глава.

— Мога да поговоря с върховния абат — помоли се той, — просто имахме малко неразбирателство, това е всичко.

Юсеф постави пръст пред устните си и се усмихна жестоко, но Добриниън продължи:

— Чиличънкови са престъпници, това е ясно — избъбри, като се мразеше за тези думи, за страха си. В душата му сега бушуваше голяма битка — съвестта му се бе изправила срещу най-съкровения инстинкт за самосъхранение.

Братята Правда наблюдаваха неговото страдание, без да разбират откъде идва то, но Юсеф истински му се наслаждаваше.

Тогава Добриниън се успокои и погледна Юсеф право в очите, внезапно преодолял страха си.

— Вашият Маркварт е зъл човек — каза той — и никога не е бил истински върховен абат на Абеликанската църква. Затова сега говоря на вас, в името на клетвите на нашия Орден за скромност, благочестие и достойнство — да се обърнете срещу тази злина, да откриете отново светлината... — Гласът му премина в хриптене, когато Юсеф, твърде порочен, за да чуе тези молби към съвестта си, прекара назъбеното острие през гърлото на абата.

После двамата се обърнаха към паура и го оставиха на пода. Данделион разви превръзката и откри раната, докато Юсеф претърсваше покоите на абата. Накрая той намери един малък нож, използван за разпечатване на писма. Острието му не бе широко като това на неговия кинжал, но все пак влезе доста точно в смъртоносната рана на паура.

— Донеси го тук — каза Юсеф на Данделион, който затътри Добриниън към писалището. Юсеф направи още няколко малки рани по трупа на абата, за да изглежда, че се е съпротивлявал.

След това, тихи като смъртта, убийците си излязоха, подобни на сенки, от Сейнт Прешъс и потънаха в тъмната нощ.

Още на следващата сутрин новината за убийството на абата се разпространи, зад укрепените стени се разнесоха панически крясъци, а просълзени войници се упрекваха, че са оставили паур да се промъкне покрай тях. Слухове за предстояща гибел се понесоха из кръчмите и улиците, а всеки разказваше своя версия на убийството, която се украсяваше все повече и повече. Докато Конър Билдебург се събуди в прословутия вертеп „Бойна вежда“ и научи какво е станало, историята вече включваше армия от паури в предградията на Палмарис, готова да нападне и да изколи всички хора, докато скърбят.

Конър се облече набързо и излезе от бардака. Спря една карета и каза на кочияша да го откара до имението Чесуинд, домът на неговия чичо.

Вратите бяха затворени, а каляската веднага бе обкръжена от дузина войници с извадени оръжия. Конят рязко спря, а Конър и изплашеният кочияш усетиха погледите на много стрелци върху себе си.

Щом го познаха, стражите се успокоиха и му помогнаха да слезе, сетне казаха на кочияша да си тръгва.

— Чичо ми добре ли е? — разтревожено попита Конър, докато стражите го ескортираха през портата.

— Изнервен е, господарю Конър — отвърна един от тях. — Като си помислиш, че паур може така лесно да премине през защитите ни и да убие абат Добриниън! И всичко това точно след проблемите в абатството! Тъмни времена са настанали!

Конър не отговори, но слушаше внимателно думите на мъжа и неизречените, може би дори неосъзнати усложнения зад тях. После хукна към имението и по добре охраняваните коридори, към залата за аудиенции на своя чичо.

Войникът, който стоеше до бюрото на барон Рочефорт Билдебург, бе едрият човек, чийто нос бе разбит от самия върховен абат Далбърт Маркварт. Сега през лицето му имаше превръзка.

— Чичо ми знае ли, че съм тук? — попита го Конър.

— Скоро ще се присъедини към нас — изфъфли стражът, тъй като и устата му бе засегната от атаката на магнетита.

В същия миг чичото на Конър влетя в стаята през една странична врата, а лицето му светна, когато видя племенника си.

— Слава на Бога, че си добре — каза щастливо баронът. Конър бе любимият роднина на Рочефорт Билдебург и понеже той нямаше деца, повечето хора смятаха, че той ще наследи титлата му.

— А не трябваше ли? — попита Конър с типичното си спокойствие.

— Те убиха абат Добриниън — отговори Рочефорт и седна на писалището.

Конър не пропусна усилието, което костваше на чичо му дори това простичко движение. Рочефорт бе пълен човек и страдаше от изключителни болки в ставите. До предишното лято яздеше из полята всеки ден, в слънце и дъжд, ала тази година това се случваше много рядко.

Очите на Рочефорт също подсказваха колко е остарял. Преди сиви и блестящи, сега те бяха потъмнели и мътни. Конър искаше титлата барон на Палмарис, откакто бе пораснал достатъчно, за да разбира престижа и властта, идващи с нея, но сега, когато моментът сякаш приближаваше, бе открил, че може да почака — и то още много години. Беше по-щастлив от настоящото си положение, стига скъпият му чичо, който за него бе като баща, да е жив и здрав.

— Как може чудовищата да търсят мен? — отговори спокойно Конър. — Абатът е ясна цел за враговете ни, но аз?

— Абатът и баронът — напомни Рочефорт.

— Наистина съм щастлив, че си взел мерки — бързо добави Конър. Може би ти си цел, но не и аз. Доколкото им е известно, аз съм просто обикновен младеж, който обича да се весели по кръчмите.

Рочефорт кимна, изглеждаше успокоен от логиката на Конър.

Подобно на загрижен баща, той не се боеше за себе си и наполовина колкото за Конър.

Ала Конър не бе много уверен в собствените си думи. Промъкването на паура в Сейнт Прешъс точно сега, скоро след оттеглянето на отвратителния върховен абат, му изглеждаше прекалено подозрително, а като гледаше обезобразеното лице на охраняващия чичо му страж, се чувстваше все по-зле.

— Искам да останеш в имението Чесуинд — каза Рочефорт.

Конър поклати глава.

— Имам работа в града, чичо — отвърна той. — А и с паури се бия вече месеци наред. Не се страхувай за мен.

Той потупа Закрилник, който почиваше в ножницата си. Рочефорт се вгледа в самоуверения младеж. Ето това харесваше у Конър — увереността, елегантността. На младини и той бе същият, скачаше от кръчма в кръчма, от бордей на бордей, гребеше от живота с пълни шепи, излагаше се на опасности. Каква ирония, помисли си той, че сега, когато бе вече стар и пред него имаше все по-малко време, удоволствия и вълнения, той пазеше живота си повече. А Конър, който имаше какво да губи, не се боеше от нищо, чувстваше се безсмъртен и неуязвим.

Баронът се засмя и отхвърли възможността да принуди племенника си да остане в имението Чесуинд, разбираше, че ако го направи, ще му отнеме онова, което харесва най-много у него.

— Поне вземи един от войниците ми за охрана — предложи той като компромис.

Ала Конър отново поклати глава.

— Това само ще ме посочи като потенциална мишена — обясни той. — Познавам града, чичо. Знам откъде да намеря информация и къде да се крия.

— Хайде, бягай тогава — извика примирено баронът и се засмя. — Ала знай, че не носиш отговорност само за своя живот. — Изправи се с по-малко усилие, отколкото му бе коствало сядането, потупа няколко пъти Конър по рамото, а след това положи длан на врата му.

— Носиш сърцето ми в себе си, момче — каза той тъжно. — Ако те намерят, както откриха Добриниън, знай, че няма да го преживея.

Конър повярва на всяка негова дума. Прегърна го и уверено излезе от стаята.

— Скоро той ще бъде твой барон — каза Рочефорт на войника.

Мъжът го погледна и кимна, очевидно одобряваше избора.

— Отвори го.

— Но, господарю Билдебург, не виждам причина да обезпокояваме мъртвите — отговори монахът. — Този ковчег бе благословен от брат Талумус, нашият най-висшестоящ...

— Отвори го — повтори Конър и прикова младежа с поглед.

Младият монах още се колебаеше.

— Чичо си ли трябва да викна?

Монахът прехапа устни, но отстъпи пред тази заплаха и се приведе ниско, за да отвори дървения капак на ковчегата — в него

лежеше жената, а плътта ѝ бе вече посиняла.

За ужас на монаха Конър се протегна и я хвана за рамото, повдигна я и я обърна. Надвеси се над трупа и без да обръща внимание на миризмата, го огледа внимателно.

— Някакви рани? — попита той.

— Само белези от удавянето — отвърна монахът, — подпухнала е.

Освен това е станало в гореща вода. В началото лицето ѝ бе зачервено, но сега кръвта и животът ѝ са си отишли.

Конър внимателно постави тялото на мястото му, изправи се и даде знак на монаха да затвори ковчега. Постави ръка върху устата си и загриза нокътя на палеца си, докато се мъчеше да проумее какво става. Монасите от Сейнт Прешъс се отнасяха много мило с него. Бяха изплашени и объркани, а присъствието на така важен роднина на барон Билдебург им помогна да се успокоят.

В стаята на абат Добриниън Конър не намери почти никакви следи.

И двете тела все още бяха там, като абатът бе почистен и внимателно положен на своето легло, а паурът лежеше там, където го бяха намерили монасите. Кръвта по стените още не бе измита. Когато Конър бе възразил срещу промените в стаята, монасите дълго и убедително му описаха сблъсъка, така както го бяха разчели — абатът бил ранен пръв, и то няколко пъти, вероятно изненадан, докато спи. Раната на гърлото била смъртоносна, но въпреки това абатът успял да пресече стаята и да вземе малкия си нож.

Колко горди бяха монасите от Сейнт Прешъс, че абатът им е успял да отмъсти на своя убиец!

За Конър, който се бе борил със страховитите паури, изглеждаше невероятно, че един хвърлен нож може така точно да повали някого, а още по-странно бе това, че Добриниън бе успял да стигне бюрото с прерязаното си гърло. Станалото не бе съвсем невероятно и той задържа подозренията си за себе си, приемайки описанието с неразгадаемо кимване и кратка похвала за смелия Добриниън.

После разпита как паурът се е промъкнал вътре и научи за втората жертва, нещастното момиче, нападнато и удавено в кухнята. За монасите оставаше загадка как е влязъл паурът, тъй като вратата била магически запечатана и не можела да бъде отворена отвън, пък и била

невидима на стената на абатството. Единственото обяснение бе, че глупавото момиче е било или в съюз, или, по-вероятно, измамено от паура, и го бе пустила вътре.

Това също звучеше вероятно на Конър, макар да изискваше малко въображение, но сега, докато гледаше момичето, младият благородник отново бе овладян от страхове и подозрения. Все пак той отново не каза нищо на монасите. Разбираше, че без ръководството на единствения човек с власт в абатството те едва ли можеха да сторят нещо.

— Горкото момиче — каза, докато монасите го ескортираха от мазето на манастира — там, където Чиличънкови бяха държани като затворници, напомни си.

— Вашият чичо ще ни помогне да се предпазим от други нападения, нали? — попита един от монасите, който чакаше в параклиса.

Конър помоли за пергамент и малко мастило и бързо надраска една молба за такава помощ.

— Отнеси това до имението Чесуинд — рече той. — Разбира се, че родът Билдебург ще направи всичко по силите си, за да защити Сейнт Прешъс.

После се сбогува с монасите и пое по улиците на Палмарис, място на клюки и слухове, където наистина можеше да намери отговори на въпросите, които го тормозеха. Защо паурите бяха решили да ликвидират абат Добриниън, който и без това не бе участвал активно в сраженията?

Само шепа монаси бяха излезли от Сейнт Прешъс, за да се бият на север, и те не бяха изиграли някаква решаваща роля. Предвид това и факта, че Сейнт Прешъс бе служил повече като лечебница по време на войната, изглеждаше невероятно някое от действията на Добриниън да е подтикнало паурите към такава отчаяна стъпка. Единственото обяснение бяха монасите от Сейнт Мер-Абел, които според слуховете бяха дошли от север, нападайки чудовищата и вероятно избивайки много от тях, като неволно бяха превърнали абата в мишена за убийството.

Ала след своя опит с Маркварт Конър не вярваше и в това. Думите „прекалено удобно“ се въртяха в ума му винаги, когато обмисляше доказателствата, водещи до едно на пръв поглед логично

заклучение. Тази нощ той мина край „Пътят на задругата“, която бе отворена от Дейнси Оукъмб предния ден по негово настояване. Беше ѝ обяснил, че Чиличънкови ще са в отчаяна нужда, когато се върнат в Палмарис — макар че сам не вярваше в тяхното завръщане, — ако кръчмата не продължи да работи. Мястото бе претърпано и всички бяха нетърпеливи да чуят слуховете за случилото се с абат Добриниън и Кели Лий, нещастното момиче от кухнята. Конър мълча през повечето време и само слушаше, опитваше се да научи нещо полезно — нелека задача сред морето от думи.

И въпреки че искаше да остане незабелязан, често го заговаряха, тъй като хората смятаха, че един благородник ще знае повече за станалото.

На въпросите им Конър само се усмихваше и клатеше глава.

— Не знам нищо повече от това, което чувам тук — отговаряше той.

Нощта мина, без да научи нищо ново. Раздразнен, Конър се облегна на стената и затвори очи. Само думите на един приятел за „новаци“, дума, която описваше посетители, които досега не бяха идвали в „Пътя“, го извади от дрямката.

Отне му няколко мига да фокусира погледа си и да го премести от тълпата към вратата и двамата мъже — единият дребен, а другия огромно, които стъпваха с грацията и напрегнатостта на тренирани войни.

Очите на Конър се разшириха. Познаваше тези двамата и знаеше, че дрехите на обикновени селяни, които носеха, не им подходат.

Къде бяха робите им?

Самата гледка на Юсеф докара болка в бъбрека на Конър и предвид последната му среща с двамата монаси, благородникът счете за разумно да се скрие в тълпата. Махна на Дейнси и когато тя дойде от другата страна на бара, той посочи новодошлите и каза:

— Виж какво искат тия двамата и им кажи, че не съм идвал в „Пътя“ от седмица.

Дейнси кимна и се отдалечи, а Конър изчезна към задния вход.

Все пак се опита да остане наблизко, за да разбере какво си приказват двамата с момичето, защото те я приближиха. Шумът в кръчмата обаче пречеше на подслушването.

Докато Дейнси — прекрасната Дейнси — нарочно не извиси гласа си, казвайки:

— О, но той не е идвал тук вече цяла седмица!

Подозренията на Конър се потвърдиха, монасите наистина търсеха него — а защо, можеше да се сети и сам. Както можеше да се сети и защо Кели Лий не бе разрязана, защо паурът не бе потопил шапката си в кръвта ѝ, традиция, която никое уважаващо себе си джудже не би пренебрегнало. Той се осмели да се обърне към Дейнси, която го погледна с крайчеца на окоето си и в същото време „неволно“ поразтвори блузата си с другата ръка, привличайки вниманието на всеки стоящ наблизо мъж, включително и на двамата монаси. Добро момиче, помисли си Конър, и се възползва от момента, за да набере малко преднина. Отне му повече от минута, за да излезе от претъпкания хан, ала след това бе свободен и вдишваше соления въздух на нощта в Палмарис, под чистото небе.

Погледна назад към кръчмата, за да види как тълпата се размества, като че някой я разбутва, за да се добере до вратата.

Конър не изчака да види кой е това. Ако монасите се бяха усетили, че Дейнси ги будалка, щяха да знаят накъде да тръгнат. Благородникът се втурна към един ъгъл, скри се зад него и надзърна към вратата на хана.

Юсеф и Данделион изскочиха навън.

Конър се спусна по улицата, а мислите бушуваха в главата му. Без да губи време, той се покатери на един покрив по водосточна тръба, легна по корем и видя, че монасите идват до ъгъла по следите му. После се обърна настрани и тихо запълзя.

Тук горе, под звездите и над светлините на града, Конър не можеше да не потъне в спомени. Това бе едно от любимите места на Джил, нейното скривалище от света. Тя често идваше тук, за да остане насаме с мислите си, да си спомни за миналите събития, които убягваха на крехкото ѝ тогава съзнание.

Дращенето на метал прогони мислите за Джил — единият от монасите, по всяка вероятност Юсеф, вече бе започнал да се катери.

Конър побягна, скочи към покрива на съседната сграда, изкачи се до върха му и се спусна по другата страна, хвана се за ръба и скочи на улицата. Хукна с всичка сила, мислейки си за Джил, за цялата лудост, която бе нахлула в неговия малък свят.

Абат Добриниън бе мъртъв. Мъртъв! И това не бе дело на паур.

Не, тези двамата го бяха сторили, лакеите на върховния абат Далбърт Маркварт, предводителя на цялата Абеликанска църква. Маркварт бе убил Добриниън заради неговата съпротива и сега бе пратил убийците си и след него.

Тежестта на тези мисли най-после се стовари върху Конър и почти го повали. Той обмисли какво да направи — дали да потърси подкрепа в имението Чесуинд? Но се отказа, не искаше да забърква чичо си. Ако Маркварт се бе добрал до Добриниън, можеше ли някой, дори баронът на Палмарис, да бъде спокоен за живота си? Това бяха много силни противници, разбра Конър, дори всички легиони на Хонс-де-Беер да тръгнаха срещу него, пак нямаше да са по-опасни от монасите на Сейнт Мер-Абел. И наистина, в много отношения, сред които не на последно място бяха загадъчните и неразбираеми магически сили, върховният абат бе по-могъщ дори от краля.

Мащабите на всичко това, невероятната идея, че върховният абат би наредил — е наредил! — Добриниън да бъде убит, смазваше младия благородник, караше мислите му да се лутат трескаво, докато той самият потъваше в нощта.

И все пак той знаеше, че няма къде да се скрие. Тези двамата и другите, ако имаше такива в града, бяха професионални убийци. Щяха да го намерят и погубят.

Имаше нужда от отговори и мислеше, че знае къде да ги намери.

Освен това не бе единственият заплашен, не бе истинската цел на Маркварт. Той се отправи към имението Чесуинд и премина вратите му, ала вместо към къщата, влезе в конюшните. Там бързо оседла любимия си ловен кон на име Сивия камък, красив и мускулист светлокафяв жребец с дълга руса грива. Яхна го и препусна към северната порта на Палмарис.

ГЛАВА 19

ПРОМЯНА В ПОСОКАТА

Пътуването бе лесно — или поне трябваше да бъде такова, тъй като пътят по протежението на западния бряг на Масур Делавал, на юг от Палмарис, бе най-хубавият в целия свят. В началото Йойона си намери място в керван, с който пътува два дни без почивка, дори и през нощта. Въпреки това не се чувстваше добре. Костите го боляха много, а на двеста мили от Палмарис се разболя, имаше пристъпи на гадене и слаба температура, от която постоянно се потеше.

Лоша храна, предположи той, искрено надявайки се това пътуване и тази болест да не се окажат края му. Все още имаше да свърши много неща, а и мисълта да умре сам на пътя между Урсал и Палмарис, два града, които никога не бе обичал особено, въобще не му се нравеше.

Така, с типичния си стоицизъм, старият отец пътуваше от град до град, вървеше бавно и тежко се подпираше на тоягата си, упреквайки се, че си е позволил да напълнее толкова. Смирение, достойнство, бедност, каза си той саркастично. Чувстваше се съвсем недостоен, стигайки в бедността си твърде далеч. А що се отнася до смирението — Йойона вече не знаеше какво точно значи тази дума. Да следва сляпо върховния абат Маркварт? Или да следва сърцето си, доверявайки му се, както го бе учил Авелин?

Второто, реши той, но в действителност това не означаваше нищо, тъй като Йойона не знаеше какво трябва да направи, за да промени нещо наистина. Най-много да го отлъчат от Църквата или дори да го изгорят като еретик. Църквата имаше дълга история, в която често анатемосаните като еретици бяха изгаряни на клада. Йойона потръпна при тази мисъл, сякаш тя бе мрачно предчувствие. Наистина върховният абат напоследък бе в лошо настроение, което се влошаваше още при споменаването на името на Авелин Десбрис! Така, по дългия път към Урсал отецът си бе спечелил нов враг, отчаянието. Ала той продължи да се тътри напред, крачка по крачка.

Когато се събуди на шестия ден от пътуването си, видя, че небето е натежало от черни облаци и към средата на сутринта заваля. В началото Йойона бе щастлив от облаците, тъй като предходния ден се бе оказал немилостиво горещ. Ала щом първите ледени капки намокриха трескавото му тяло, той наистина се почувства нещастен и дори се замисли дали да не се върне в града, в който бе прекарал нощта. Все пак не смени посоката, а просто продължи през локвите, съсредоточавайки се в себе си, в Авелин и Маркварт, в пътя, който бе избрала Църквата, в мислите за онова, което можеше да стори той, за да я отклони от него. Минутите преминаха в час, после в два, а старият отец бе така потънал в мислите си, че изобщо не чу бързо приближаващия зад гърба му фургон.

— Махни се от пътя! — извика кочияшът и дръпна юздите. Конете кривнаха настрани, като се разминаха на косъм с Йойона и го изпръскаха с кал, а той изненадан и ужасен се хвърли на земята. Фургонът затъна в калта, която обаче предотврати обръщането му, а обезумелият кочияш се мъчеше да овладее положението. Накрая колелата забавиха ход и спряха. Кочияшът скочи на земята, огледа набързо затъналите колела и хукна към другата страна на пътя, където седеше Йойона.

— Прощавайте — заекна отецът, докато мъжът, красив човек на около двадесет години, прецапваше пътя до него, — не ви чух в дъжда.

— Няма нужда да се извинявате — каза дружелюбно човекът и помогна на Йойона да се изправи, като изтърси малко от калта по робата му. — Опасявах се от такъв инцидент още откак напуснах Палмарис.

— Палмарис? — повтори Йойона. — И аз идвам от този тъй прекрасен град.

Монахът забеляза, че изражението на мъжа стана кисело, като чу думата „прекрасен“ и реши да замълчи и да слуша.

— Е, аз карах доста бързичко — отговори той, безпомощно поглеждайки фургона.

— Няма да е лесно да го извадим от калта — съгласи се Йойона. Човекът кимна.

— Ще намеря местни да помогнат — каза той, — на около три мили зад нас има град.

— Хората там са учтиви — с надежда каза Йойона, — мога да ви придружа, те с радост ще помогнат на един свещеник, а и бяха много мили с мен снощи, когато отседнах там. А после, като извадим фургона, може би ще ме вземете със себе си. Аз пътувам към Урсал и пред мен има още много път, а вече съм старичък за него.

— И аз пътувам към Урсал — каза човекът. — Тъкмо ще ми помогнете да предам съобщението, тъй като то засяга вашата Църква.

Йойона наостри слух при тази забележка и повдигна вежда.

— О! — рече той.

— Скръбна вест — продължи човекът, — наистина скръбна вест е — загинал е абат Добриниън.

Очите на Йойона се разшириха и той залитна, но бързо се хвана за ръкава на мъжа, за да не падне.

— Добриниън? Как?

— Паур — отвърна човекът, — мръсен гаден плъх. Промъкнал се в манастира и го убил.

Йойона не можеше да повярва на ушите си. Мислите препуснаха в главата му, но той се чувстваше твърде зле и беше много объркан. Седна пак на калния път и скри лицето си в шепи. Заплака, но не знаеше за кого — за абат Добриниън, за себе си или за своя обичан Орден.

Кочияшът успокоително сложи ръка на рамото му и след малко заедно поеха към града, като човекът обеща, че ще ноцуват там, дори ако хората успеят да извадят фургона от калта.

— И ще пропътуваш с мен остатъка от пътя до Урсал — каза той усмихнат, опитвайки се да окуражи монаха. — Имам топли завивки, ще те стоплят, отче, и хубава храна, много хубава храна, за из път.

Едно от семействата в малкия град настани Йойона и кочияша в топли легла за през нощта. Монахът си легна рано, но не можа да заспи веднага, тъй като в къщата дойдоха много хора. Всички идваха да чуят със собствените си уши от кочияша вестта за тъжната участ на абат Добриниън. Йойона лежеше тихо и слушаше дълго разговорите, докато накрая, потен и треперещ, потъна в сън.

Юсеф и Данделион не се върнаха с нас.

Отец Йойона внезапно се събуди. Къщата бе притихнала и тъмна заради облачното небе.

Йойона се огледа, присвивайки очи.

— Кой е там? — попита той.

Юсеф и Данделион не се върнаха с нас! — чу той отново, този път по-отчетливо.

Не, не бе чул, осъзна Йойона, тъй като наоколо не се чуваше нищо освен тежкото барабанене на дъжда по покрива. Чуваше думите в ума си и в миг разбра кой ги е поставил там.

— Брат Браумин? — попита той.

Опасявам се, че върховният абат ги е изпратил по дирите ти, предадох му мислите. Бягай, приятелю, бягай, учителю. Върни се в Палмарис, ако не си далеч оттам, в двора на абат Добриниън и не позволявай на братята Юсеф и Данделион да влязат в Сейнт Прешъс.

Връзката бе слаба, но Браумин не ползваше често хематита, а и вероятно сега го правеше при сложни обстоятелства.

Ти къде си? — попита телепатично Йойона. В Сейнт Мер-Абел?

Моля ви, отче Йойона! Трябва да ме чуете. Юсеф и Данделион не се върнаха с нас!

Връзката отслабваше — Браумин се изморяваше, разбра Йойона. Тогава, внезапно, тя прекъсна напълно и Йойона се изплаши, че Маркварт или Франсис са го намерили.

Ако това наистина бе Браумин. Можеше да е просто халюцинация от треската му.

— Те не знаят — прошепна отецът, осъзнал, че съобщението на Браумин не споменава нищо за абат Добриниън. Йойона се измъкна от леглото, простенвайки от усилието, и тихо премина през къщата. Стресна първо стопанката, като почти се стовари върху ѝ, защото тя спеше на земята в общата стая. Беше му дала собственото си легло. Той не искаше да я безпокои, но имаше неща, които не можеха да чакат.

— Кочияшът? — попита той. — В къщата ли е, или е подслонен при друго семейство.

— Не, не — каза жената, опитвайки се да бъде любезна. — Той спи в стаята на малките ми синове.

— Извикай го — каза ѝ отец Йойона, — веднага.

— Да, отче, както кажете — отвърна жената, отви се и прекоси стаята.

Върна се след няколко мига със сънени кочияш.

— Трябва да спиш — каза мъжът, — не е добре да ставаш толкова рано.

— Само един въпрос — прекъсна го Йойона и трескаво замаха с ръце, за да привлече вниманието му. — Къде беше керванът от Сейнт Мер-Абел, когато абат Добриниън бе убит?

Мъжът неразбиращо наклони глава.

— Знаеш, монасите от моето абатство посетиха Сейнт Прешъс — продължи Йойона.

— Беше повече от посещение, бая бели направиха — каза сърдито мъжът.

— Наистина — призна Йойона, — но къде бяха те, когато паурът уби абат Добриниън.

— Бяха си тръгнали.

— От града?

— Да, заминали на север, казват някои, макар че чух, че пресекли реката, а не се качили на ферибот — отвърна кочияшът. — Това бе ден и половина, преди абатът да бъде убит от паура.

Отец Йойона отстъпи назад и се почеса по брадичката. Кочияшът продължи да говори, но монахът вече бе чул достатъчно, затова го прекъсна, вдигайки ръка.

— Лягайте си, и аз ще направя същото.

Останал сам в тъмната си стая, отец Йойона не можа да заспи. Убеден, че връзката му с Браумин не е била сън или нещо въобразяемо, той се замисли. За разлика от Браумин, не се безпокоеше, че Юсеф и Данделион са тръгнали по петите му. Маркварт бе твърде близо до целта си или поне така си мислеше лудият абат, за да си позволи да бави убийците. Не, те по-скоро биха отишли на север, а не на юг от Палмарис, за да търсят светите камъни из бойното поле.

Но очевидно бяха направили кратка спирка по пътя си, достатъчна, за да решат един от проблемите на Маркварт.

Отец Йойона отиде до един от прозорците, отвори го и повърна върху тревата навън. Призляваше му от самата мисъл, че върховният абат е наредил екзекуцията на свой събрат!

Беше ужасяващо! Ала всеки детайл си пасваше така, че Йойона можеше да направи само едно заключение. Но не изкривяваше ли всички детайли според собствените си съмнения.

Юсеф и Данделион не се бяха върнали!

А брат Браумин нямаше идея каква съдба е застигнала абат Добриниън.

Отец Йойона искрено се надяваше, че грешни, че страховете му са се превърнали в кошмари от треската. Надяваше се, че предводителят на неговия Орден не би сторил подобно нещо. Във всички случаи пред него вече имаше само един път и той бе на север, а не на юг.

Към Сейнт Мер-Абел.

Най-после двестатимата мъже започнаха да се придвижват на запад, а после и на юг от двата града, които все още бяха във владение на паурите. Елбраян ръководеше похода им, като изпрати напред разузнавачи и задържа четиридесетимата най-добри войни в една група. От целия керван бегълци само половината можеха да се бият, и то само ако нямаха друг избор. Останалите бяха или прекалено стари, или прекалено млади, или прекалено болни. Здравето на групата като цяло бе добро, най-вече благодарение на безкрайните усилия на Пони и нейния безценен лековит камък на душата.

Не срещнаха никаква съпротива в двата града и привечер на петия ден бяха почти на половината път до Палмарис.

— Ферма с хамбар — каза дотичалият Роджър Локлес. — Само на миля напред. Кладенецът е здрав, а чух и пилета.

Неколцина от хората близо до тях изстенаха, зашумяха и облизаха устни само при мисълта за пресни яйца.

— И няма никого? — скептично попита пазителят.

— Поне отвън — отговори Роджър, изглеждаше малко засрамен, че не е успял да разбере повече. — Но не отидох много напред — бързо обясни той. — Опасявах се, че ако се забавя прекалено, ще влезете в полезрението им и ако има чудовища, те ще ви видят.

Елбраян кимна и се усмихна.

— Добре си направил — каза той. — Задръж групата тук, докато с Пони проучим как стоят нещата.

Роджър кимна и помогна на Пони да се качи на гърба на Симфония зад пазителя.

— Обезопаси периметъра, особено на север — каза Елбраян на младежа. — И намери Джуравиел. Кажи му къде да ни открие.

Роджър прие заповедите с кимване. Потупа Симфония по задницата и конят се понесе напред. Младежът се обърна и хукна да предаде инструкции на хората да заемат защитни позиции.

Пазителят лесно намери сградата и Пони започна работа с камъка на душата, за да проучи първо хамбара, а после и самата ферма.

— В къщата има паури — каза тя, когато се върна в собственото си тяло. — Трима, макар че един спи в задната стая. Гоблини държат хамбара, но не са нащрек.

Елбраян затвори очи и потъна в дълбоко, подобно на медитация спокойствие, превръщайки се почти видимо в своето обучено от елфите второ аз. Той посочи малка горичка отляво на хамбара, сетне слезе от Симфония и помогна на Пони да стори същото. Остави коня и двамата предпазливо се придвижиха до сенките на дърветата, след което пазителят продължи сам, прикривайки се зад дънерите, а после покрай едно корито с вода.

Скоро вече бе във фермата, опрял гръб до един прозорец с Ястребокрилия в ръка. Надникна вътре, кимна на Пони и приготви една стрела.

Обърна се рязко и стреля, пронизвайки в главата едно нищо неподозиращо джудже, наведено над готварска печка. Създанието полетя напред и заби лице право в цвъртящата мас в тигана.

— Какво правиш! — изкрещя спътникът му и се втурна към готварската печка, но спря рязко при вида на трептящата стрела. Обърна се и видя Нощна птица с Буря в ръка. Могъщият меч се спусна надолу и паурът посегна към оръжието си. Ръката му обаче се отдели от тялото и джуджето с вой се втурна напред, за да забие глава в пазителя.

Едно мушване на Буря го прониза право в сърцето и пазителят заби острието чак до дръжката. След няколко мощни гърча, паурът падна мъртъв на пода.

— Ох, събудихте ме! — долетя рев от спалнята.

Нощната птица се усмихна, изчака една минута, промъквайки се бавно до вратата. Поспря за малко, за да е сигурен, че джуджето отново е заспало, и бавно отвори вратата.

С гръб към него на легло лежеше паур.

Малко по-късно пазителят излезе от къщата и бързо махна на Пони. После извади Ястребокрилия и започна внимателно да обикаля

хамбара. През отворената врата се виждаше плевника, а едно въже висеше до земята.

Пазителят се огледа и видя, че Пони заема нова позиция, откъдето можеше да наблюдава едновременно вратата на къщата и хамбара. Елбраян знаеше, че е благословен да има толкова вещ спътник, тъй като, ако изпаднеше в беда, Пони щеше да е до него.

Сега и двамата разбраха плана. Пони можеше да нападне направо хамбара, разбира се, използвайки серпентина и експлозивния рубин, но димът от такъв огън нямаше да е полезен. Вместо това тя остана на позиция с магнетита и графита, като подкрепление за Нощната птица.

Пазителят оцени дисциплината, която стоеше в основата на решението ѝ. Всяка сутрин тя танцуваше с меча и уменията ѝ с острието наистина ставаше впечатляващо. Тя искаше да се бие до Елбраян, да танцува истински. Ала беше и дисциплинирана и търпелива.

Пазителят я бе уверил, че ще има възможност да използва новите си умения — и двамата знаеха, че вече е почти готова.

Но почти.

Нощната птица провери въжето в плевника, сетне започна бавно и внимателно да се изкачва по него. Спря точно под вратата, послуша се и надзърна в таванското помещение. Сетне махна с пръст нагоре, за да го види Пони.

Изтегли се още и се изравни с вратата, поставяйки внимателно крака си в една малка пукнатина, макар че още се държеше за въжето. Знаеше, че трябва да е бърз и едва ли ще има време да извади оръжието си.

Пое си дълбоко дъх да се успокои. Опря крак в долната част на вратата и рязко я изрита, връхлитайки върху изненадания гоблин, който вероятно беше пазач.

Гоблинът изпищя, но викът му почти веднага бе заглушен, защото пазителят му запуши устата и изви ръката, с която създанието държеше оръжието си. После натисна с длан лицето му и изви ръката му така, че свали гоблина на колене.

Отдолу се чу вик, който му подсказа, че няма много време.

С внезапен тласък Нощната птица изправи гоблина на крака, вдигна го и го хвърли през отворената врата, откъдето той падна от

десет фута височина. Приземи се тежко и изохка, а сетне се опита да се изправи и да извика. В последния момент видя Пони. Тя стоеше спокойно пред него, протегнала ръка.

Магнетитът изхвърча със скорост, многократно по-голяма от ускорението на всяка прашка, премина през металния амулет на врата на създанието, който то бе задигнало от една жена, напразно умолявала го да запази живота ѝ.

Вътре в хамбара Ястребокрия запя смъртоносната си песен и започна да поваля гоблините от стълбата, по която се опитваха да се изкатерят до тавана. Миг по-късно пазителят с изненада установи, че не е сам и към него се е присъединил втори стрелец.

— Роджър ми спомена за плановете ти — обади се Джуравиел. — Добро начало! — добави той и прониза със стрела един подал глава над стълбата гоблин.

Като разбраха, че не могат да се покатерят на тавана, останалите гоблини хукнаха през главната порта, отвориха я широко и излязоха навън.

А там мнозина от тях бяха повалени от мълния.

Елфът се показа от вратата на тавана и застреля оцелелите, които се опитваха да се спасят.

Пазителят не помогна на приятеля си, а вместо това се спусна по стълбата. Направи кълбо до земята, избягвайки копието, хвърлено от един гоблин, и докато се изправяше, стреля с Ястребокрия и улучи създанието право в лицето. А после простреля и втори гоблин, който търчеше към него откъм вратата.

След миг всичко притихна, поне вътре, но Нощната птица осъзна, че не е сам. Остави лъка на земята, изтегли меча си и започна да се придвижва бавно и тихо. Отвън писъците бяха утихнали. Той приближи купа сено и се заслуша.

Дишане.

Рязко я заобиколи, задържайки удара, за да е сигурен, че отзад има гоблин, а не някой нещастен пленник, а после отдели грозната глава на съществото от раменете му с един-единствен удар. Малко по-късно излезе на дневна светлина и видя, че Пони и Джуравиел водят Симфония покрай хамбара. Явно бяха приключили.

Елфът остана с Елбраян, за да обезопаси новия периметър, а Пони препусна в галоп към групата бежанци.

— Не мога да се върна сега — отвърна кочияшът, когато Йойона му каза за плановете си на следващата сутрин. — Макар че с радост бих ви помогнал. Но работата ми...

— Е важна. Разбирам — отвърна Йойона.

— Най-добрият вариант е да пътувате с кораб — продължи кочияшът. — Повечето от тях плават на север в открито море през летния сезон. Самият аз също бих пътувал по море, но малко кораби плават на юг по това време.

Отец Йойона почеса наболата си брада. Нямахше пари, но може би щеше да открие начин.

— Кое е най-близкото пристанище? — попита той кочияша.

— На югоизток — отвърна мъжът, — казва се Бристол. Град, построен като база за акостиращите кораби. Не е много далеч от пътя ми.

— Задължен съм ти — отвърна монахът.

И така, те потеглиха отново, след една обилна закуска, осигурена им безплатно от добрите местни хора. Чак след като фургонът потегли, отец Йойона разбра колко по-добре се чувства физически. Въпреки че пътят бе осеян с бабуни и той се тормозеше от друсането, закуската определено му беше помогнала. Въпреки новините от предишната нощ, усложненията и мрачните мисли, чувстваше нови сили в изнуреното си тяло. Просто не можеше да си позволи да е слаб.

Бристол бе най-малкият град, който Йойона бе виждал, и изглеждаше странно нехармоничен. Районът около пристанищата бе просторен, а самите те като че можеха да приемат десетина големи кораба наведнъж. Но иначе имаше малко сгради и само две дюкянчета. Но когато фургонът спря в центъра на струпаните къщички, Йойона разбра за какво става въпрос.

Корабите, плаващи по реката, рядко имаха нужда от доставки по това време, понеже пътуването от Палмарис до Урсал не бе особено дълго. Моряците обаче имаха нужда от малко почивка и затова спираха тук по друга причина.

От седемте къщи, скупчени една до друга, две бяха кръчми, а други две — бордеи.

Отец Йойона каза една кратка молитва, но не бе твърде обезпокоен.

Той бе толерантен човек, дори склонен да прости слабостите на плътта.

Важна, в крайна сметка, беше душата.

Той се сбогува с щедрия кочияш, като съжали, че не може да даде на добрия човек нещо повече от топли думи, и се захвана за работа.

Три кораба бяха спрели на пристана, а четвърти идваше от юг. Монахът отиде до брега на реката и сандалите му зашляпаха по дългия кей.

— Здравейте, добри хора — каза той, като приближи един кораб и видя двама мъже, наведени над оградата на хакборда да работят с чуковете по нещо, което той не можеше да види. Забеляза, че корабът е разположен с кърмата назад, странност, която го караше да изглежда сякаш скоро ще потегли. Отецът се надяваше наистина да е така.

— Здравейте, добри хора — повтори Йойона и размаха ръце, за да привлече вниманието на мъжете.

Чукането спря и един стар морски вълк със сбръчкана кафява кожа и почти без зъби погледна монаха.

— Здравейте, отче — каза той.

— На север ли пътувате? — попита отец Йойона. — За Палмарис, може би?

— Палмарис и Залива — отвърна мъжът, — но няма да тръгнем много скоро. Котвата не работи, веригите й са строшени.

Йойона разбра защо корабът е обърнат наопаки. Огледа се към града, чудеше се какво да измисли. Всяко нормално пристанище би имало нужното оборудване — дори скромните докове на Сейнт Мер-Абел бяха снабдени с резервни вериги и котви. Но Бристол не бе град за ремонти, а за „отпускане“ на екипажа.

— Ще дойде резервна от Урсал — продължи старият моряк, — може би до два дни ще е тук. Ще отплаваш ли тогава?

— Да, но работата ми не търпи отлагане.

— Ами ще те вземем, за пет кралски жълтици — каза старецът. — Цената е добра, отче.

— Тя е добра, но аз се опасявам, че нямам злато — отговори Йойона, — нито време.

— Дори два дена? — из лая морския вълк.

— И два са много — отговори Йойона.

— Моля за извинението ви, отче — чу се друг глас, от съседния, по-широк кораб. — Ние тръгваме на север още днес.

Отец Йойона махна на двамината от повредения кораб и тръгна да види по-добре човека, който го бе заговорил. Беше висок, строен и смугъл — но не заради слънцето, а заради произхода си. Беше от Бехрен и то, предвид цвета на кожата му, вероятно от южната му част, далеч на юг от Колана и Токата.

— Опасявам се, че нямам злато, с което да ви платя — отвърна Йойона.

Тъмнокожият се усмихна и белите му зъби блеснаха.

— Но, отче — каза той, — да ви говоря за злато?

— Ще работя тогава — предложи Йойона.

— Всичко, от което има нужда корабът ми, е една молитва, отче — отвърна човекът от Бехрен. — Даже повече от една, страхувам се, предвид това, че сме спрели тук. Елате на борда, умолявам ви. Нямахте да тръгнем преди залез, но само един човек не е на кораба и той може да бъде извикан лесно. Ако вие бързате, значи и ние бързаем!

— Много мило, добри ми господин...

— Алу'мет — отвърна човекът. — Капитан Алу'мет от хубавия кораб „Сауди Ясинта“.

Йойона наклони глава при това чудно име.

— Значи „Бисерът на пустинята“ — обясни Алу'мет. — Малка шега с моя баща, който искаше да се издигам по дюните, а не по вълните.

— Както моят баща искаше да предлагам на хората бира, а не молитви — отвърна със смях Йойона. Той бе повече от изненадан да открие, че тъмнокожият бехренец управлява урсалски търговски кораб и освен това толкова много уважава Абеликанския орден. Църквата на Йойона не бе добре приета в южното кралство, даже нейни мисионери често загиваха, задето налагаха своята визия за божественото на нетолерантните жреци от пустинята, наричащи се на езика на Бехрен ято ли.

Капитан Алу'мет помогна на Йойона да изкачи последното стъпало от подвижния мост и изпрати двама души от екипажа си да намерят липсващия моряк.

— Имаш ли багаж? — попита той Йойона.

— Само това, което си е с мен — отвърна монахът.

— И колко на север ще пътуваш?

— До Палмарис — отговори Йойона. — Или през реката, вероятно, мога да мина с ферибота. Трябва да съм възможно най-скоро в Сейнт Мер-Абел.

— Можем да минем покрай Залива на Все светии — каза капитан Алу'мет. — Макар че ще изгубиш поне седмица, ако плаваш по море.

— Значи към Палмарис — каза монахът.

— Накъдето отиваме и ние — отговори капитан Алу'мет и все така усмихнат посочи входа на каютата под дека. — Имам две каюти — обясни той, — все ще мога да споделя едната с теб, за ден или два.

— Ти абеликанец ли си?

Алу'мет се усмихна още по-широко.

— От три години — обясни той. — Намерих твоя бог в Сейнт Гуендолин и това бе един от най-добрите улови в живота на Алу'мет.

— Ала и още едно разочарование за баща ти — отвърна Йойона.

Алу'мет постави пръст на устните си.

— Няма нужда той да знае това, отче — рече хитро бехренецът. — Насред океана, когато се развихрят бурите и вълните се издигат на два човешки боя, сам избирам своя бог. Освен това — добави той с намигване — те не са така различни, Богът на твоята земя и Богът на моята. Една проста смяна на дрехите ще направи свещеника ятол.

— Значи кръщението ти е повече за удобство — подразни го Йойона.

Алу'мет сви рамене.

— Сам избирам своя бог.

Йойона кимна и отвърна на усмивката му, сетне бавно се запъти към каютата на капитана.

— Момчето ми ще те настани — подвикна след него Алу'мет.

Юнгата си играеше на челик, когато отец Йойона отвори вратата.

Детето, което изглеждаше на не повече от десет години, трескаво събра пуловете с много виновен вид — явно се опасяваше, че бе хванато да мързелува.

— Настани приятеля ни, Матю — извика капитан Алу'мет. — И виж от какво има нужда.

Йойона и Матю се гледаха известно време, преценяваха се. Дрехите на Матю бяха протрити, както на повечето моряци, но бяха добре ушити.

А и момчето бе по-чистичко от повечето работещи по корабите деца.

Изсветлялата му от слънцето коса бе добре сресана, а кожата му имаше хубав златист тен. Видът му се помрачаваше само от едно грозно петно, чернеещо на ръката на момчето.

Йойона разпозна белега и си представи болката, която момчето бе изпитало. Петното бе направено от трите „лековити“ църа, които се прилагаха на корабите — ром, катран и урина. Ромът се използваше, за да убие червеите, които винаги намираха пътя си в хранителните провизии, срещу прилошаване след лоша храна или за забрава при дългите, безкрайни часове. Урината се ползваше за пране на дрехи и миене на коса, и колкото и да бе отвратителна, бледнееше в сравнение с течния катран. Той се ползваше при рани по кожата. Момчето очевидно се бе порязало лошо и моряците бяха покрили раната с катран.

— Може ли? — тихо попита Йойона и посегна към ръката му.

Матю се поколеба, но не се осмели да откаже.

„Добра работа“, помисли си монахът. Катранът се бе слял с кожата безупречно.

— Боли ли? — попита Йойона.

Матю поклати глава.

— Не говори — долетя гласът на капитан Алу’мет, който бе застанал зад разсеяния монах.

— Ти ли го направи? — попита Йойона и посочи ръката на детето.

— Не, Коуди Белауей — отвърна Алу’мет, — той е нашият лечител, когато сме далеч от брега.

Отец Йойона кимна и спря да коментира въпроса, макар че видът на почернялата ръка на Матю нямаше да изчезне така бързо от мислите му. Колко хематити стояха заключени в Сейнт Мер-Абел? Петстотин?

Хиляда?

Количеството им бе значително, знаеше Йойона, тъй като, когато бе по-млад, бе правил инвентаризация на тези камъни, най-често добиваните в Пиманиникуит. Повечето от светите камъни имаха по-

малка сила от този, който бяха взели с кервана по пътя си към Барбакан, ала Йойона все пак се чудеше колко добро можеха да сторят, ако един или двама души от всеки кораб бѐдеха научени да ползват лечителската им сила. Раната на Матю несъмнено бе тежка, ала Йойона с лекота щеше да я излекува с магия, а не с катран. Много страдания можеха да бѐдат спестени почти без усилие. Това накара отеча да се замисли за още нещо. Защо да не дадат хематит на всяка общност, или поне на всяка област в кралството, и да не обучат лечители? Той, разбира се, никога не бе обсъждал това с Авелин, но някак си разбра, че ако изборът бе негов, Авелин Десбрис щеше без колебание да раздаде хематити на населението и би използвал огромната магическа мощ на Сейнт Мер-Абел за доброто на всички, или поне би раздал малките камъни, твърде слаби, за да се използват за нещо така демонично като обсебването или друга злина.

Да, знаеше Йойона, Авелин щеше да постъпи така, ако бе имал този шанс, ала разбира се, върховният абат Маркварт никога не би го позволил!

Йойона погали русата глава на Матю и със знак го помоли да му покаже стаята. Алу'мет ги остави и викна на хората си да се подготвят за отплаване.

„Сауди Ясинта“ скоро се отдалечи от Бристол с издути от вятъра платна, които го придвижваха срещу мощното течение. Щяха да стигнат бързо, твърдеше Алу'мет, тъй като южните ветрове били силни, но без да предвещават бури, а след като Масур Делавал се разширише, насрещното течение нямаше да е така силно.

Монахът прекара по-голямата част от деня в каютата си, спейки и събирайки силата, която щеше да му е нужна. Стана за кратко и с приятелско кимване убеди Матю да поиграе зарове с него, убеждавайки го, че капитанът няма да се сърди, ако си почине малко от задълженията.

Йойона съжаляваше, че момчето не може да говори или поне да се засмее по време на играта. Искаше да го разпита откъде е и как на такава крехка възраст се е озовал на кораб.

Вероятно родителите му са бедни и са го продали, помисли си монахът и направи гримаса при мисълта. Повечето кораби се снабдяваха с невръстните си юнги по този начин, макар че Йойона се

надяваше покупката да не е направена лично от Алу'мет. Капитанът претендираше да е религиозен човек, а Божиите хора не правеха така.

През нощта заваля ситен дъжд, но не последва нищо, което да забави напредъка на „Сауди Ясинта“. Екипажът бе опитен, познаваше всеки завои на голямата река и корабът продължи да пори вълните, а носът му се белееше на бледата лунна светлина. В същата тази нощ, след като дъждът спря, отец Йойона прие напълно истините, които се оформиха в сърцето му. Останал сам в тъмнината с пляска на вълните, естествените шумове от брега и плющенето на платната от вятъра, той почувства как пътят му се прояснява. Имаше усещането, че Авелин е до него и му напомня трите клетви — не просто думите, а значението зад тях, — които се предполагаше, че водят Абеликанската църква.

Той остана на палубата през цялата нощ и си легна призори, след като помоли съннения Матю да отиде и да му приготви хубаво ядене.

Стана отново на обед и хапна с капитан Алу'мет, който му каза, че ще стигнат целта си рано на следващата сутрин.

— Недей да будуваш още една нощ — каза му капитанът с усмивка. — Утре сутрин отново ще стъпиш на твърда земя, а няма да изминеш много път, ако ти се спи.

И все пак по-късно вечерта капитан Алу'мет отново намери Йойона да стои на носа и да се визира в тъмнината, търсейки сърцето си.

— Ти си мислител — каза капитанът, приближавайки монаха. — Това ми харесва.

— Как може да кажеш такова нещо само защото стоя тук сам? — отвърна Йойона. — Ами ако просто си стоя и не мисля за нищо.

— Не и на носа — отвърна капитан Алу'мет и застана точно зад привелия се над перилата монах. — И аз познавам вдъхновението, което дава това място.

— Откъде взе Матю? — попита внезапно Йойона, преди да се усети.

Алу'мет го погледна, изненадан от въпроса. Сетне се втренчи в разпенените от носа вълни и се усмихна:

— Не ти се иска да вярваш, че аз, човек от твоята Църква, съм го купил от родителите му — отвърна проникателният мъж. — Ала

сторих точно това — добави той, изправи рамене и погледна монаха в очите.

Отец Йойона не отвърна на погледа му.

— Бяха сиромаси, живееха край Сейнт Гуендолин. Оцелявайки от трохите, които твоите абеликански братя им подхвърляха — продължи капитанът, а гласът му стана по-дълбок и тъжен.

Сега вече Йойона се извърна и го погледна предизвикателно.

— И все пак това е Църквата, към която си избрал да се присъединиш.

— Това не значи, че съм съгласен с всички, които сега прилагат догмите й — спокойно отвърна Алу'мет. — Що се отнася до Матю, аз го купих и то на добра цена, защото започнах да го чувствам като мое дете.

Той винаги бе по доковете, знаеш ли — или поне винаги когато успяваше да се измъкне от свирепия си баща. Онзи го биеше без причина, нищо, че малкият тогава нямаше и седем години. Така че го купих, взех го на борда и го научих на почтен занаят.

— Тежък е този живот — отбеляза Йойона, ала в гласа му не се усещаха нито враждебност, нито укор.

— Вярно е — отвърна едрият бехренец. — Живот, който някои обичат, а други ненавиждат. Матю сам ще реши какъв е, когато порасне достатъчно. Ако се влюби в морето като мен, няма да има друг избор, освен да остане на кораба — надявам се на моя кораб. Опасявам се, че „Сауди Ясинта“ ще ме надживее и ще е хубаво, ако Матю продължи моето дело.

Алу'мет се обърна да погледне монаха и притихна в очакване Йойона да го погледне в очите.

— А ако мирисът на морето и люлката на вълните не му допаднат, ще е свободен да си тръгне — отвърна честно мъжът. — Ще направя всичко възможно той да има добро начало в живота, където и да реши да го прекара. Давам ти думата си за това, отче Йойона от Сейнт Мер-Абел.

Йойона му повярва и усмивката, с която му отвърна, бе искрена.

Сред суровите моряци в тези времена, капитан Алу'мет бе рядко срещано изключение.

И двамата се загледаха отново във водата и известно време останаха смълчани, като само вълните и вятърът нарушаваха

тишината.

— Познавах абат Добриниън — каза най-после капитан Алу'мет.
— Той беше добър човек.

Йойона го погледна заинтригуван.

— Твоят спътник, кочияшът на фургона, разнесе слуха за трагедията в Бристол, докато ти търсеше начин да продължиш пътя си — обясни капитанът.

— Добриниън наистина беше добър човек — отговори Йойона.
Смъртта му е огромна загуба за Църквата.

— Загубата е огромна за целия свят — съгласи се Алу'мет.

— Откъде го познаваше?

— Познавах много от църковните водачи и предвид занаята ми, съм прекарал доста време в различни абатства, сред които и Сейнт Прешъс.

— Бил ли си в Сейнт Мер-Абел? — попита Йойона, макар че не му се вярваше. Щеше да запомни човек като Алу'мет, ако бе идвал в манастира.

— Веднъж минавахме наблизко — отвърна капитанът, — ала времето ставаше все по-лошо и не стигнахме самото пристанище. Сейнт Гуендолин все пак не е толкова далеч.

Йойона се усмихна.

— Виждал съм обаче вашия върховен абат — продължи капитанът, само веднъж. Беше 819 или 820 година, вече ми се сливат. Върховният абат Маркварт търсеше кораб за открито море. Аз не съм речен плавател, да ти призная, но миналата година корабът ми се повреди след сблъсък с паурски плавателен съд, тъй като противните джуджета бяха навсякъде — и закъсняхме по пътя си към пристанището тази година.

— Отвърнал си на призива на върховния абат — припомни му мисълта Йойона.

— Да, ала корабът ми не бе избран — отвърна спокойно Алу'мет.
— Да ти кажа честно, мисля, че има нещо общо с цвета на кожата ми. Не вярвам, че твоят върховен абат би се доверил на бехренски мореплавател, особено на такъв, който по онова време не бе член на неговата Църква.

Йойона кимна в знак на съгласие, нямаше начин Маркварт да приеме човек от южната религия за пътуването към Пиманиникуит.

Дори намери това за иронично, смехотворно, предвид внимателно планираното убийство на екипажа в края на пътуването.

— Капитан Аджонас и неговият „Бягащият с вятъра“ бяха подобрият избор — призна Алу’мет. — Той бе плавал из океана, преди аз да се науча да работя с веслата.

— Познавал си Аджонас? — попита Йойона. — И знаеш за края на „Бягащият с вятъра“?

— Всеки моряк по Скършеното крайбрежие го знае — отвърна капитан Алу’мет. — Случило се точно на излизане от Залива на Все светии, казват. Мръсна работа, но съм удивен, че опитен човек като Аджонас е загубил кораба си на толкова плитко място.

Йойона само кимна, нямаше сили да разкрие ужасната истина, да каже на този човек, че Аджонас и хората му са били избити в защитените води на Залива на Все светии от светите хора на религията, на която Алу’мет доброволно се бе посветил.

Спомняйки си това, отец Йойона не можеше да повярва, че бе подкрепил този план, тази ужасяваща традиция. Винаги ли е било така, както Църквата твърдеше?

— Бяха добър екипаж с хубав кораб — почтително довърши Алу’мет.

Йойона кимна, макар че почти не познаваше никой от моряците и бе видял само капитан Аджонас и неговата дясна ръка, Бънкъс Смейли, когото изобщо не хареса.

— Върви и се наспи, отче — каза капитан Алу’мет. — Предстои ти тежко пътуване.

Йойона също реши, че е добре да прекъсне разговора. Без да иска, Алу’мет му бе дал много теми за размисъл, спомени, които трябваше да бъдат видени в нова светлина. Това не значи, че съм съгласен с всички, които прилагат догмите й, бе казал капитанът, думи, които за обезкуражения отец звучаха почти пророчески.

Йойона спа добре, най-здравият сън, откакто бе дошъл в Палмарис, откакто светът бе полудял. Викът, че се виждат светлините на пристанището, го събуди с изгрева, той събра малкото си вещи и хукна към палубата, като мислеше, че ще види дългите кейове на Палмарис.

Ала единственото, което видя, бе мъглата, плътна сива покривка.

Целият екипаж бе на палубата, а повечето бяха на перилата и държаха фенери, за да разпръснат сивия покров. Оглеждат се за скали и за други кораби, помисли си Йойона и потрепери. Видът на капитан Алу'мет обаче го успокои. Високият мъж стоеше уверено, сякаш не ставаше нищо необичайно. Йойона си проправи път към него.

— Чух вик за пристанищни светлини — каза монахът, — макар че се съмнявам да сте ги забелязали в тази мъгла.

— Видяхме ги — увери го Алу'мет усмихнат. — Близо сме и приближаваме все повече.

Йойона проследи погледа на капитана през мъглата. Нещо — не знаеше какво — му се струваше нередно, като че вътрешният му компас се бе повредил. Остана притихнал дълго, опитвайки се да определи какво става, когато забележа петното слънчева светлина на хоризонта.

— Пътуваме на изток — каза той внезапно и се обърна към Алу'мет, но Палмарис е на западния бряг.

— Мислех, че искаш да си спестиш часовете на претъпкания ферибот — обясни Алу'мет. — Още повече, че той няма да тръгне в тази мъгла.

— Капитане, не трябваше...

— Няма проблеми, приятелю — отвърна Алу'мет. — И без това нямаше да ни пуснат в пристанището на Палмарис, преди мъглата да се разпръсне, затова вместо да пуснем котва, ние се отправихме към Амвой, по-малко пристанище с по-малко правила.

— Земя на хоризонта! — долетя вик.

— Дългият док на Амвой! — потвърди друг моряк.

Йойона погледна към Алу'мет, който само му намигна и се усмихна.

Скоро „Сауди Ясинта“ с лекота се плъзна зад един от дългите докове на Амвой, а опитните моряци бързо го закотвиха.

— Желая ти всичко хубаво, отче Йойона от Сейнт Мер-Абел — каза Алу'мет искрено, докато превеждаше монаха по трапа. — Нека загубата на абат Добриниън да даде сила на всички ни. — Той стисна здраво ръката на Йойона и монахът се обърна да си тръгва. На края на мостчето той се спря, разкъсван от борбата между благоразумието и съвестта му.

— Капитан Алу’мет — каза той внезапно и се обърна. Забеляза неколцина моряци наоколо. Гледаха го с очакване, но той не позволи това да го разколебае.

— В следващите месеци ще чуете истории за мъж на име Авелин Десбрис. Брат Авелин, някога от Сейнт Мер-Абел.

— Това име ми е непознато — отговори капитан Алу’мет.

— Но ще го чуеш — увери го отец Йойона, — ще чуеш ужасни истории за този човек, които ще го представят за крадец, убиец и еретик. Ще чуеш името му като синоним на адски пламъци.

Капитан Алу’мет не отговори и Йойона се спря за миг, преглъщайки.

— Казвам ви го съвсем честно — продължи монахът, като добре разбираше, че пресича много тънка граница. Отново преглътна и продължи: — Тези истории са неверни. Уверявам ви, че брат Авелин бе човек, следващ Божията воля през целия си живот.

Неколцина от екипажа просто свиха рамене, решиха, че думите не ги касаят, но капитан Алу’мет усети сериозността в гласа на монаха и разбра, че това е решителен момент за него. Явно тези истории, които още не знаеше, наистина засягаха и него, и всеки, свързан с Абеликанската църква. Кимна, без да се усмихне.

— Никога Абеликанската църква не е отглеждала по-достоеен човек от Авелин Десбрис — каза твърдо Йойона, след което се обърна и напусна „Сауди Ясинта“. Разбираше какъв риск е поел и осъзнаваше, че някой ден корабът може отново да посети Сейнт Мер-Абел и капитан Алу’мет или, по-вероятно, някой от дочулите разговора моряци можеше да се заговори с хората от абатството или дори с върховния абат Маркварт.

И все пак Йойона не се отрече от думите си. Беше го казал ясно, както трябваше да бъде.

Но те го преследваха по пътя из Амвой и го изпълваха със съмнения.

Намери си транспорт за изток — един фургон, чийто кочияш също бе вярващ човек, дружелюбен и щедър като капитан Алу’мет. Но когато се разделиха на няколко мили от портите на Сейнт Мер-Абел, отец Йойона не повтори историята за Авелин.

Чак когато видя абатството, съмненията му изчезнаха. Сейнт Мер-Абел бе внушително място от всяка гледна точка, стените му се

издигаха древни и непристъпни, неотделими от планинския бряг.

Докато го гледаше оттук, Йойона си спомняше дългата история на Църквата, традициите, които произлизаха отпреди Маркварт и дори отпреди последните десетина върховни абати. Отново почувства, че духът на Авелин е до него и в него, усети непреодолимо желание да се разрови в миналото на Ордена, да види как са стояли нещата преди векове. Защото отец Йойона не вярваше, че вярата на Църквата, такава каквато беше сега, би могла да стане господстваща религия. Днес хората идваха в нея заради традицията, бяха „вярващи“, понеже и родителите им бяха такива, както и техните родители преди това. Малцина бяха като Алу’мет, осъзна той, наскоро обърнали се във вярата, убедени по сърце, а не по наследство.

Няма как да е било така в началото, разбра Йойона. Сейнт Мер-Абел, така огромен и могъщ, нямаше как да е бил построен от хора, споделящи вярванията на днешната Църква.

Окрилен от прозрението си, отец Йойона приближи портите на абатството, мястото, което бе наричал свой дом през почти две трети от живота си, място, което сега му се струваше само фасада. Не разбираше истината за абатството, но с духа на Авелин, който да го напътства, щеше да я намери.

ГЛАВА 20

ДА СЛЕДВАШ ПРИМАМКАТА

Конър Билдебург не се чувстваше особено нервен, когато остави познатите и доскоро безопасни предели зад себе си. В последните месеци често се бе скитал из севера и бе сигурен, че може да избегне големите групи чудовища, които все още предизвикваха неприятности. Великаните, които бяха най-опасни поради уменията си да мятат огромни скали надалеч, вече се срещаха рядко, а гоблините и паурите никога не яздеха коне и нямаше как да стигнат Сивия камък.

Дори когато си направи бивак в първата нощ извън града, на тридесет мили северно от него, благородникът не бе разтревожен. Знаеше как да се прикрие, а понеже бе лято, не му трябваше и огън. Настани се под обраслите с листа клони на един смърч, а наблизко конят му тихо пасеше.

Следващото денонощие също измина спокойно. Конър избягваше единствения истински път, но знаеше къде отива и си бе намерил по-пряк.

На третия ден, вече на повече от сто мили на север от Палмарис, той стигна до останките на ферма и хамбар, а следите в района му показаха какво се е случило — група от поне дузина гоблини бе дошла съвсем наскоро, може би в последните дни. Опасявайки се от приближаващия дъжд — небето бе натежало от облаци, Конър се качи на коня си веднага, следвайки ясната диря. Настигна мародерстващата банда следобеда, когато бе започнало да ръми. Бе доволен, че групата е съставена само от гоблини. Но бяха два пъти повече от очакваното и добре подготвени за бой. Дори се движеха в някакво подобие наред. Благородникът прецени, че вървят на север-северозапад и счете за разумно да ги проследи. Ако подозренията му се окажеха верни, тези глупави гоблини щяха да го отведат точно до групата войни и до човека, използващ магическите камъни.

Установи се на половин миля от шумния гоблински лагер. През нощта се осмели да се промъкне по-наблизко — и отново бе впечатлен колко внимателни бяха обикновено немарливите създания. Все пак

успя да се приближи достатъчно, за да долови няколко разговора — най-вече оплаквания и потвърждения на това, че повечето от великаните си бяха отишли, а паурите са твърде притеснени за себе си, за да се грижат за гоблините.

Конър се заслуша по-внимателно, когато двама гоблини започнаха да спорят за крайната им цел. Единият искаше да идат на север, към Земепад и Каер Тинела.

— Ах! — скастри го другият. — Знаеш, че Кос-косо е мъртъв, както и Майер Дек! Там са само Нощната птица и убийците му! Градовете са загубени за нас, глупако, всеки ден върху тях се сипят огнени кълба!

На лицето на Конър разцъфна усмивка. Той се върна в своя лагер и поспа няколко часа, но стана много преди зората. Отново последва гоблинската банда, като мислеше да ги заобиколи от запад, в случай че все пак решаха да изследват областта около Каер Тинела и Земепад.

Този ден валеше по-силно, но Конър почти не забеляза това.

Починаха си под покрива на сградите, като се подкрепиха с вода от кладенеца и скоро откриха пресни яйца и мляко. Намериха и фургон в хамбара, както и вол, който да го тегли, и няколко точила, с които да наточат оръжията си и една вила, която според Томас щеше да изглежда добре, забита в търбуха на някой великан. Роджър претърси всяко кътче на фермата и намери тънко, но здраво въже и кранче със скрипец, достатъчно малко, за да ги носи, без да му създават трудност. Нямаше идея за какво може да му потрябват, освен ако фургонът не затънеше в калта, но все пак ги взе.

И така, когато напуснаха фермата същата нощ, бежанците бяха отпочинали и готови за последния етап от пътя към сигурността.

Както обикновено, Роджър и Джуравиел поеха напред, като елфът минаваше ефирно по ниските клони на дърветата, а неуморимият Роджър тичаше наоколо, винаги нащрек за някоя опасност.

— Днес се справи много добре — каза неочаквано Джуравиел, изненадвайки Роджър. Младежът погледна елфа любопитно. Не бяха говорили, откак Джуравиел го бе натупал, освен когато трябваше да набележат пътеки за разузнаване.

— Когато забеляза фермата и хамбара, ти прие задачата, която Нощната птица ти даде, без да спориш — обясни елфът.

— Какво друго можех да сторя?

— Да спориш — отговори елфът. — Онзи Роджър Локлес, когото видях за пръв път, може би щеше да прецени оставането в кервана като обида за способностите си, щеше да мърмори и да се оплаква и вероятно пак да отиде до фермата. Всъщност онзи Роджър вероятно нямаше дори да донесе вестите на Нощната птица и другите, не и преди пръв да види паурите и гоблините.

Роджър се замисли за миг и прецени, че елфът е прав. Когато за пръв път видя фермата, инстинктите му подсказаха да я приближи и огледа по-добре, дори да направи някоя дяволия. Ала размисли, реши, че е опасно, не толкова за него, колкото за останалите, които не бяха толкова далеч назад. Дори и да не го хванеха — което му се струваше вероятно, каквито и да бяха чудовищата вътре, — може би щеше да се наложи да се прикрие и керванът нямаше да е предупреден навреме, а щеше да навлезе в битка, и то при неблагоприятни обстоятелства.

— Ти разбираш това — продължи елфът.

— Знам какво направих — простичко отвърна Роджър.

— И го направи добре — каза Джуравиел, сетне се усмихна хитро. — Учиш се бързо.

Очите на Роджър се присвиха и той ядовито погледна елфа, не искаше да си спомня за „урока“.

Ала усмивката на Джуравиел го обезоръжи и той преглътна гордостта си. Знаеше, че нямат сметки за уреждане. Наистина бе научил урока си. Провалът в тази ситуация щеше да коства повече от собствения му живот и така, той трябваше да приеме съветите на поопитните от него.

Той се успокои и дори успя да се усмихне и кимна.

Джуравиел внезапно наостри уши, а погледът му пробяга встрани.

— Някой приближава — каза той и изчезна нагоре по дървото така бързо, че Роджър премигна невярващо.

Той също побърза да се скрие. Скоро забеляза приближаващия се и се отпусна, като видя, че е жена от групата им, също отишла да разузнава напред. Той така я стресна, като изскочи иззад дървото, че тя замалко да забие кинжала си в гърдите му.

— Изнервена си май — каза меко Роджър.

— Идват врагове — отвърна жената, — движат се на запад. Намират се южно от нас.

— Колко са?

— Поне две дузини, а може и повече.

— И какви са? — долетя въпрос от дървото.

Жената погледна нагоре, макар да знаеше, че няма да види ловкия приятел на Нощната птица. Малцина от разузнавачите бяха виждали Джуравиел, макар че всички бяха чували мелодичния му глас.

— Гоблини — отвърна тя, — само гоблини.

— Върни се назад тогава — каза ѝ елфът. — И отнеси вестта на останалите разузнавачи.

Жената кимна и се отдалечи.

— Можем да ги оставим да минат покрай нас — каза Роджър, когато Джуравиел се появи пред него, кацвайки на един нисък клон.

Елфът не го погледна, взирайки се надалеч.

— Иди и кажи на Нощната птица да им подготви изненада — каза той на Роджър.

— Ала той каза да не влизаме в битка — възрази Роджър.

— Това са само гоблини — отговори Джуравиел, — а ако са част от по-голяма група, могат да ни обградят, затова трябва да бъдат победени бързо. Кажи на Нощната птица, че настоявам да атакуваме.

Роджър погледна елфа и за момент Джуравиел реши, че той няма да се подчини на заповедта. Ала младежът преглътна възраженията си, кимна и се затича.

— И, Роджър — спря го елфът, преди да е направил и пет крачки.

Роджър се обърна и го погледна.

— Кажи на Нощната птица, че планът е твой — каза му Джуравиел — и че имаш пълната ми подкрепа. Кажи му, че считаш, че трябва да ударим гоблините бързо и здраво. Планът е твой.

— Но това е лъжа — възрази Роджър.

— Така ли? — попита елфът. — Когато чу за гоблините, не пожела ли най-напред да ги нападнем? Не те ли спря само верността към заръките на пазителя?

Младежът сви устни.

— Нищо лошо няма в това понякога да не си съгласен — обясни Джуравиел. — Ти доказа неколккратно, че твоето мнение по тези

въпроси е ценно. Нощната птица го знае, Пони го знае, зная го и аз.

Роджър се обърна и се затича, а този път крачката му бе много полека.

— Бебето ми! — изпищя жената. — Моля ви, не го наранявайте! Умолявам ви!

— Кво? — попита един гоблин главатаря си, чешейки главата си при неочаквания глас.

Групата бе дошла от Мочурливите земи и не знаеше добре езика на тези земи. От опита си с паурите обаче знаеха достатъчно думи, за да разберат значението на чутото.

Главатарят на гоблините забеляза, че подчинените му нетърпеливо се разшаваха. Бяха жадни за кръв, макар че не желаеха истинска битка, а сега като че в ръцете им бе паднала лесна плячка. Облаците над тях се бяха разпръснали и нощта бе осветена от пълната луна.

— Моля ви — продължи невидимата жена, — та те са само деца.

Гоблините не издържах. Преди главатарят да каже нещо, те се втурнаха към гората, като всеки искаше да се отчете с първото убийство.

От сенките долетя още един вик, ала той не изглеждаше да идва от по-близо. Гоблините продължиха със сляпата си атака, търчаха из храстите, препъваха се в корените, но бързо се изправяха и продължаваха напред. Накрая всички стигнаха до малко сечище, заградено от едната страна от канари, отляво от борови дървета, а отдясно от гъста горичка от дъбове и явори. Иззад боровете долетя гласът на жената, ала вече не звучеше така изплашен, пееше песен:

Тичат здраво гоблини, за глупостта им песни ще се пеят, че пак заради нея, няма те да остаряят!

— Кво? — отново попита гоблинът своя предводител.

Друг глас, мелодичен и ясен, елфически, продължи импровизираната песен.

*От стрела, от меч,
или пък от магия, все ще има сеч.
За погубените от вашите ръчички,
сега ще отмъстим, ще погинете всички.*

*Само нас зората ще огрее,
бард за смъртта ви ще пее!*

Още песни долетяха, обърквайки чудовищата, а скоро римите бяха последвани от шумен смях. Накрая отекващ и силен глас се присъедини към песента, с тон спокоен и сериозен, и гората притихна, щом се чуха думите:

*Със своята злина
сами си навлякохте това!
От моите ръце и от моята сила,
няма да получите присъда мила,
върху всинца ви ще се спусне смъртта!*

Когато завърши, мъжът изведе могъщия си черен жребец от сенките и се разкри пред зашеметените гоблини.

— Нощната птица — прошепна един гоблин и всички от бандата разбраха, че са наистина обречени.

Недалеч от една могила Конър Билдебург наблюдаваше разкрилия се пред него спектакъл с жив интерес. Тъй като гласът на жената го бе преследвал много дълго, глас, в който се бе вслушвал дълги прекрасни месеци.

— Бих ви дал шанс да се предадете — каза пазителят, — ала се опасявам, че няма къде да ви държа, а и нямам вяра на смрадливия ви вид.

Главатарят на гоблините смело пристъпи напред и стисна оръжието си.

— Ти ли си предводителят на тази парцалива банда? — запита го пазителят.

Отговор не последва.

— Какво безочие! — възмути се пазителят и посочи покритата с шлем глава на гоблина. — Умри!

Остро изречената заповед накара всеки гоблин да подскочи, а сетне да се ококори невярващо, когато главата на предводителя им се

изкриви с пукане на една страна. Същият този предводител, който със сила си бе спечелил позицията на главатар, просто умря.

— А сега кой е предводителят ви? — заплашително попита пазителят.

Гоблините изпаднаха в паника и се разбягаха във всички посоки, ала хората на Нощната птица не бяха стояли със скръстени ръце и стрелците вече бяха готови. Докато се обръщаха към дърветата, гоблините бяха пресрещнати от ято жужащи стрели, а когато тръгнаха в другата посока, ги удари гръм, долетял откъм боровете, който ослепи всички и лиши неколцина от мизерния им живот.

Тогава нападна Нощната птица; последван от войните си, той се спусна към неорганизираната и паникьосана банда.

Нападна и Конър Билдебург, завъртял яростно Защитник. Благородникът бе видял и чул достатъчно и сега препусна в галоп към битката с името на Джили на уста.

Нощната птица сякаш бе навсякъде, окуражаваше войниците си винаги, когато изглеждаше, че гоблините са спечелили някакво предимство.

Изад един дъб Бели'мар Джуравиел със сигурна ръка обсипваше изчадията със стрели, като улучи дори такива, които бяха вкопчени в близък бой.

До елфа Пони задържа магията си, пазеше силите си, защото сигурно скоро щеше да се наложи да използва лековития камък.

Когато стигна сечището, Конър бе искрено впечатлен. Това не бе никаква банда селяци! Мълниите, стрелите, прецизно изпълненото нападение — ако войниците на краля бяха тъй добре подготвени, войната отдавна щеше да е приключила!

Надяваше се да намери Джили, но тя не бе там, а той не можеше просто да тръгне да я търси. Мечът му бе необходим сега, така че той пришпори Сив камък и посече един гоблин, като профуча покрай него, а сетне прегази втори, повалил един човек на земята.

Конят обаче се препъна и Конър падна от седлото и тежко се стовари на земята. Но не се нарани и бързо се изправи, готов да се защити с меч си.

Това обаче не бе щастливият ден на благородника, тъй като няколко гоблина бяха избрали точно това място за път към бягството и сега само той стоеше между тях и гората. Конър вдигна меч си и

смело зае защитна поза, съсредоточавайки се върху магнетитите и активирайки тяхната привличаща магия.

Гоблински меч проблесна и Защитник лесно пресече пътя му, като остриетата се срещнаха със звън. Когато гоблинът се опита да изтегли оръжието си назад, разбра, че то някак е залепнало за меча на благородника.

С елегантно завъртане и отпускане на магията на магнетита, оръжието на гоблина отхвърча настрани.

Ала Конър още не бе свободен, тъй като прииждаха още гоблини и много от тях не носеха метални оръжия, а тояги.

Малка стрела профуча иззад Конър и улучи един гоблин в окото.

Преди благородникът да погледне откъде е дошла тя, стрелецът вече бе зад него, а великолепият му меч блестеше с магическа светлина.

Гоблините се обърнаха в бяг с писъци:

— Гибел! Нощната птица!

След минути всичко бе свършило и ранените — а те не бяха много, само двама по-сериозно пострадали — бързо бяха отпратени към боровата горичка.

Конър отиде до коня си, внимателно оглеждайки краката на животното и въздъхвайки с облекчение, когато видя, че красивият Сив камък не бе сериозно ранен.

— Кой си ти? — попита конникът и го приближи. Тонът му не бе заплашителен, дори не беше подозрителен.

Конър любопитно огледа войниците около него.

— Прости ни, ала не очаквахме да намерим съюзник така далеч от населените области — спокойно добави пазителят.

— Аз съм приятел от Палмарис, както изглежда — отвърна Конър, излязъл на лов за гоблини.

— Самичък?

— Това си има своите предимства — отговори Конър.

— Тогава добре дошъл — каза Елбраян, слезе от Симфония и стисна здраво ръката на Конър. — Имаме храна и вода, ала няма да се спираме задълго. Пътят ни води към Палмарис и смятаме да използваме часовете на нощта за наше предимство.

— Както се вижда — добави весело Конър, поглеждайки към многото мъртви гоблини.

— Ти си добре дошъл при нас — каза Елбраян. — Всъщност за нас ще е чест и голяма услуга.

— Не се представих тъй славно в битката — отбеляза Конър, — не и до човека, наричан Нощната птица — добави той и се усмихна.

Елбраян се усмихна в отговор и тръгна, а Конър пое до него. Той отиде до първата жертва, гоблинът, който бе ръководил групата, наведе се и махна настрана изкривения шлем на създанието.

— Колко далеч е градът? — попита друг мъж, млад и слабават.

— На три дни път — отговори Конър. — Четири, ако с вас пътуват слаби и болни.

— Значи четири — отвърна Роджър.

Конър отклони погледа си от него към пазителя и видя как той вади скъпоценния камък от главата на гоблина.

— Значи ти си магьосникът? — попита благородникът.

— Не съм аз — отвърна Елбраян. — Мога да използвам магическите камъни, ала не както истинския им носител.

— Една жена? — попита Конър, останал без дъх.

Елбраян се обърна и го погледна право в очите. Конър разбра, че е подразнил пазителя и се е превърнал във възможна заплаха за него.

Колкото и нетърпелив да беше, благородникът бе достатъчно мъдър, за да остави този проблем засега. Тези хора и поне магьосницата им бяха еретици в очите на Църквата и може би го знаеха, което щеше да ги направи подозрителни към всеки, задаващ твърде много въпроси.

— Чух песента на жената — продължи Конър, прикривайки истинските си намерения. — Аз съм благородник и съм виждал магия и преди, но не и толкова величествена.

Елбраян не отговори, но погледът му някак се смекчи. Той се огледа наоколо, за да види как бегълците бързо прекратяват страданията на още живите гоблини, след което вземаха каквото им бе необходимо от мъртвите създания.

— Ела — каза той на новодошлия. — Трябва да подготвя хората за предстоящия път.

Той поведе Конър и Роджър към гората, към местност, където растителността не бе тъй гъста. Няколко огъня весело горяха и на светлината им хората се занимаваха с работата си. До един от огньовете Конър я видя.

Джили, грижеше се за ранен. Неговата Джили, тъй красива — дори по-красива, отколкото бе в Палмарис, преди войната, преди болката.

Русата ѝ коса сега стигаше до раменете, тъй гъста, че можеше да потъне в нея, и дори на слабата светлина от огъня очите ѝ блестяха яркосини и дълбоки.

Красивото лице на Конър загуби цвета си и той се спусна като хипнотизирай към нея.

Елбраян на мига го хвана за ръката.

— Ранен ли си? — попита той.

— Познавам я — отговори останалият без дъх Конър.

— Пони?

— Джили.

Пазителят не отхлаби хватката си, дори я засили, обърна го и го погледна. Елбраян знаеше, че Пони се бе омъжила за благородник в Палмарис, и то с катастрофални последици.

— Вашето име, сър? — настоя пазителят.

Мъжът се изпъна.

— Конър Билдебург от имението Чесуинд — отговори храбро той.

Елбраян не знаеше как да реагира. Искаше му се да го удари, да го просне на земята, защото... той бе наранил Пони? Не, не това беше причината, трябваше да признае поне на себе си. Искаше да удари Конър от ревност, заради това, че някога, за известно време, този мъж бе имал сърцето на Пони. Тя може би не бе обичала Конър, както сега обичаше него, дори не бе консумирала брака си, ала го бе обичала, беше се омъжила за Конър Билдебург!

За миг пазителят затвори очи, мъчеше се да се успокои. Трябваше да помисли как ли би се почувствала Пони сега, ако той пребиеше този мъж.

— По-добре изчакайте, докато привърши с ранените.

— Трябва да я видя, да говоря с нея — заекна Конър.

— Но не и за сметка на хората, които се бореха с гоблините редом с нея — твърдо отвърна пазителят. — Може да я разсеете, господарю Билдебург, тъй като работата с камъните изисква пълна концентрация.

Конър отново погледна Пони, дори направи крачка към нея, ала пазителят веднага го дръпна назад, със сила, която го изплаши. Той се обърна, погледна Елбраян и разбра, че сега няма да доближи Джили, че този човек ще му попречи, дори със сила.

— Тя ще е готова до час — каза му Елбраян, — тогава ще я видите.

Конър се втренчи в лицето му и разбра, че между този мъж и жената, която някога бе негова съпруга, има нещо повече от приятелство. Той огледа Елбраян в нова светлина, преценявайки го като противник, ако се стигнеше дотам.

Това, което видя, не му хареса.

И така той последва Елбраян като човек, който просто отлага следващия си ход. Често поглеждаше към Джили, както правеше и Нощната птица, като и двамата знаеха, че мислят за едно и също. Накрая Конър отиде до далечния край на лагера, възможно най-далеч от Джили. И изведнъж мисълта, че отново я вижда, че тя е тъй близо до него, нахлу с пълна сила в ума му. Той премина през спомените за онази нощ, в която почти я бе насилвил, и след това бе платил бракът да бъде анулиран, бе я обвинил, че му е отказала интимност, обвинение, откъснало я от семейството му и изпратило я в кралската армия. Какво ли мислеше сега тя за него, зачуди се той и с притеснение реши, че едва ли ще отвърне на усмивката му.

Елбраян пръв го видя да приближава. Погледна към Пони и каза:

— Тук съм, за да ти помогна, от каквото и да имаш нужда. Ако искаш, ще те оставя сама.

Пони го погледна любопитно, не разбираше за какво ѝ говори.

Сетне чу тропот на копита. Тя знаеше, че странник им е помогнал в битката, благородник от Палмарис, ала Палмарис бе голям град, тя не мислеше, че това е...

Конър.

Пони почти падна от Симфония, когато видя мъжа, краката ѝ се подкосиха, а стомахът я сви. Черните криле на преживяната болка изплющяха около нея, заплашвайки да я погребат. Това бе част от живота ѝ, която не искаше да си припомня, спомен, който трябваше да остане заровен. Бе преживяла, дори надмогнала болката, ала не искаше да я събужда отново, не и сега, когато бъдещето бе толкова несигурно.

Ала не можеше да прогони спомените. Беше я съборил като животно, беше разкъсал дрехите й... И тогава този мъж, който се кълнеше, че я обича, я бе изгонил, бе наредил да я отнесат от спалнята му. Ала и това не му бе достатъчно, защото този мил, изискан красавец, изправен така величествено на коня си със своите красиви дрехи и инкрустирай със скъпоценни камъни меч, бе наредил на слугините си да отидат да се любят с него, и я бе поразил право в сърцето.

А ето, че сега отново бе тук, спрял коня си до техния, с усмивка, пропълзяла по красивото му лице.

— Джили — избъбри той, видимо развълнуван.

ГЛАВА 21

В НЕДРАТА НА СЕЙНТ МЕР-АБЕЛ

— Ще позволиш любимият ти съпруг да бъде измъчван само заради твоята осиновена дъщеря престъпница? — попита върховният абат бедната жена. Петибуа Чиличънк изглеждаше ужасно. Тъмносини торбички висяха под очите ѝ, а кожата ѝ сякаш бе провиснала — не беше спала повече от няколко часа от много дни, откакто Грейди бе загинал на пътя. Петибуа бе пълничка от много години, ала винаги бе носила килограмите си леко, с достойнство. Ала вече не. Дори в моментите, в които изтощението я потапяше в сън, тя бързо се събуждаше от ужасяващи кошмари или от своите мъчители, които бяха по-зловещи и от най-страшния сън.

— Първо ще му отрежем носа — продължи абат Маркварт — дотук добави той, посочвайки с пръста си чупката до ноздрата — получава се доста грозно. Бедничкият Гревис цял живот ще остане отхвърлен от обществото.

— Защо някой като вас, който трябва да е Божи човек, прави такива ужасни неща! — изплака Петибуа. Тя знаеше, че старецът не лъже, че ще изпълни заплахата си. Тя го бе чула само преди минути, в съседната стая на южните изби на Сейнт Мер-Абел, някога ползвани за провизии, ала сега превърнати в килии за двамата Чиличънкови и Брадуордън.

Маркварт бе отишъл първо при Гревис и Петибуа бе чула ужасните писъци много ясно от пръстената стена. Сега жената плачеше и постоянно правеше с ръце знака на вечнозеленото дърво, символа на Абеликанската църква. Ала Маркварт нито бе разколебан, нито притеснен от това. Той внезапно приближи и навря озъбената си физиономия в лицето на Петибуа.

— Защо, питаш ти! — изрева той. — Заради твоята дъщеря, глупачке! Защото твоята скъпа Джили се е съюзил със злия еретик Авелин и ще предизвика края на света!

— Джили е добро момиче! — извика Петибуа. — Тя никога не би...

— Но е! — прекъсна я Маркварт, ръмжейки при всяка дума. — Тя е откраднала светите камъни и аз ще направя всичко необходимо — жалко за Гревис, между другото, — за да осигуря тяхното връщане. Тогава Петибуа ще може да погледне своя обезобразен съпруг и да се сети, че със своята тъпота го е обрекла така, както обрече собствения си син!

— Ти си го убил! — изплака Петибуа и сълзите се стекоха по лицето ѝ. — Убил си момчето ми!

Изражението на Маркварт стана абсолютно каменно и това сякаш вледени жената, гърчеща се под неговия поглед.

— Уверявам те — каза върховният абат тихо, — че скоро и ти, и съпругът ти ще завиждате на Грейди.

Жената заплака и политна назад — щеше да падне, ако брат Франсис не стоеше зад нея.

— Какво искате от бедната Петибуа, отче? — плачеше тя. — Всичко ще ви кажа. Ще ви го кажа!

Зла усмивка разсече лицето на върховния абат, макар че той нямаше търпение да отреже носа на глупавия Гревис.

Сейнт Мер-Абел бе претъпкан със стражи, млади монаси, въоръжени с арбалети, и по-възрастни, които носеха могъщи скъпоценни камъни, графит или рубин. Патрулираха на всяка секция от стената. Отец Йойона, който обаче бе познат на всички и харесван от повечето, нямаше проблеми да се прибере в абатството. Мълвата за завръщането му го бе изпреварила и той бе посрещнат в главната зала почти веднага след като бе пристигнал от брат Франсис, който никак не изглеждаше доволен. Много други монаси бяха в залата, любопитни да узнаят защо Йойона се е върнал.

— Върховният абат иска да говори с теб — каза късо младият монах, оглеждайки се наоколо, докато говореше. Искаше явно да покаже кой от двамата е наистина близък на Маркварт.

— Изглежда забравяш уважението към по-висшестоящите — отговори отец Йойона.

Франсис изсумтя и понечи да отговори, но Йойона го прекъсна.

— Предупреждавам те, братко Франсис — каза той мрачно. — Болен съм и съм бил твърде много път. Знам, че се считах за осиновен от върховния абат, ала ако продължаваш да се държиш така с по-висшестоящите, ще те изправя пред Събора на абатите. Абат Маркварт

вероятно ще те защити, ала унижението ти ще бъде страшно, както и неговото отмъщение.

Залата притихна и отец Йойона премина покрай стреснатия брат Франсис и излезе. Нямаше нужда от ескорт до стаята на Маркварт.

Брат Франсис се спря за известно време, огледа другите монаси в залата и срещна съжалителните им погледи. Облещи се страховито в отговор, ала нямаше какво да стори. Излезе бързо от главната зала, чувстввайки как погледите на монасите го изгарят.

Отец Йойона влезе в стаята на върховния абат без да почука, вратата беше отключена. Изправи се пред писалището на стареца.

Маркварт отмести документите, които изучаваше, облегна се на стола си и погледна отца.

— Изпратих те на важна мисия — рече абатът. — Не мога да повярвам, че си я изпълнил толкова скоро. Стигна ли в Урсал?

— Въобще не стигнах дотам — призна отец Йойона, — разболях се по пътя.

— Не ми изглеждаш много болен — отбеляза Маркварт нелюбезно.

— По пътя срещнах човек от Палмарис, носещ вести за трагедия, случила се в Палмарис — обясни отец Йойона, като внимателно се взираше в Маркварт, мъчеше се да разбере дали върховният абат очаква новините за смъртта на Добриниън.

Ала старецът бе прекалено хитър, за да се хване.

— Трагедия? — отвърна невинно той. — Ние се разделихме в дружески отношения с барона, а племенникът му се върна при него без проблеми.

Тъжна усмивка се появи на лицето на отец Йойона.

— Говорех за убийството на абат Добриниън — каза той.

Очите на Маркварт се разшириха и той се изправи.

— Добриниън? — повтори той.

— Значи новините не са стигнали до Сейнт Мер-Абел — каза Йойона. — Добре, че се върнах.

Брат Франсис влезе в стаята.

— Да, отче — продължи Йойона, пренебрегвайки младежа. — Паури, или по-точно един от тях, е влязъл в Сейнт Прешъс и е убил абат Добриниън.

Брат Франсис ахна зад него и на Йойона му се стори, че наистина е изненадан.

— Веднага щом научих, тръгнах към Сейнт Мер-Абел — продължи той. — Щом като враговете ни са набелязали абат Добриниън като цел, няма причина да не се опитат да убият и върховния абат на Абеликанския орден...

— Достатъчно — прекъсна го Маркварт, подпирайки главата си с двете си ръце. Знаеше какво става, хитрият Йойона се бе възползвал от новината, за да се върне в Сейнт Мер-Абел.

— Добре, че се върна при нас — каза миг по-късно Маркварт. — Наистина е ужасно, че абат Добриниън е срещнал такъв нещастен край. Ала работата ти тук е завършена, пригответи се отново да тръгнеш на път.

— Не мога, не съм достатъчно здрав да пътувам до Урсал — отговори Йойона. Маркварт го изгледа с подозрение. — Пък и мисля, че няма смисъл, след като човекът, подкрепящ канонизирането на брат Алабарне, вече не е между нас. Без помощта на Добриниън процесът вероятно ще бъде забавен с години.

— Щом ти нареждам да тръгнеш за Сейнт Хонс, отиваш към Сейнт Хонс — отвърна Маркварт, а гласът му внезапно стана рязък.

И все пак отец Йойона не отстъпи.

— Разбира се, върховни абате — отговори той, — според кодекса на Абеликанския орден, когато намерите оправдание да изпратите един болен отец на път през половината кралство, ще ида доброволно. Но затова сега няма причина, няма оправдание. Бъдете доволен, че можах да се върна и да ви предупредя за опасността от паурите. — Извърна се рязко и погледна усмихнат Франсис.

— Дръпнете се, братко — рече Йойона заплашително.

Франсис погледна зад него, към върховния абат Маркварт.

— Този момък се приближава опасно към процес пред Събора на абатите — каза спокойно Йойона.

Зад него върховният абат Маркварт направи знак на брат Франсис да се махне от пътя на отца, а щом Йойона излезе, накара по-дразнения млад монах да затвори вратата.

— Трябваше отново да го изпратите на път — веднага рече брат Франсис.

— За да ти направя удоволствие? — саркастично отвърна Маркварт. Аз не съм всевластен диктатор в Абеликанската църква, а само назначен неин ръководител, принуден да работи с предписаните ограничения. Не мога просто така да изпратя един болен старец на път.

— Преди го сторихте — осмели се да добави Франсис.

— И си имах причина — обясни Маркварт, стана и обиколи писалището. — Процесът по канонизиране бе съвсем реален, ала отец Йойона е прав, че основната сила зад него бе Добриниън.

— А дали е вярно, че абат Добриниън е мъртъв?

Маркварт погледна кисело младежа.

— Така изглежда — отвърна той. — Йойона е прав да се върне в Сейнт Мер-Абел, както и да не иска да тръгне отново на път.

— Не ми изглежда болен — отбеляза брат Франсис.

Маркварт почти не го слушаше. Нещата не се бяха наредили така, както се надяваше. Той би предпочел Йойона да е стигнал в Сейнт Хонс, преди новините за смъртта на абата да го достигнат. Тогава той щеше да инструктира абат Джеховит да използва Йойона като свой отец — временно назначение, което Маркварт смяташе да направи постоянно, до смъртта му. Ала все пак и този развой на събитията не бе толкова лош.

Йойона бе трън в петата му, който го дразнеше все повече и повече — ала поне тук щеше да може да го наглежда.

Освен това Маркварт сега не можеше да се ядоса много. Юсеф и Данделион бяха изпълнили част от своята мисия в Палмарис, и то по трудната. По думите на Йойона за смъртта на абата бе обвинен паур.

Един много опасен враг бе отстранен, а другият нямаше доказателства, че Маркварт е замесен. Сега върховният абат имаше нужда само да си върне камъните и позицията му щеше да бъде затвърдена. Щеше да се справи с Йойона, ако трябва.

— Ще се свържа с братята Правда — предложи брат Франсис, — трябва да следим напредъка им.

— Не! — внезапно и остро отговори Маркварт. — Ако крадецът на камъните е предпазлив, може да засече контакта — излъга той, забелязвайки учудения поглед на Франсис. В действително Маркварт възнамеряваше да използва камъка на душата лично, за да се свърже с Юсеф и Данделион, не искаше никой друг, включително брат Франсис, да говори с тях и да разбере какво правят всъщност в Палмарис.

— Дръж под око отец Йойона — каза той на Франсис, — внимавай и с твоя връстник, брат Браумин Херде. Искам да разбереш с кого разговарят, пълен списък.

Брат Франсис се поколеба, преди да кимне. Толкова неща ставаха около него, осъзна той, неща, за които знаеше съвсем малко. Ала отново, в своя типичен праволинеен стил, той видя възможност да впечатли върховния абат, да увеличи влиянието си, и бе решен да не се провали.

Новините не се сториха така лоши на върховния абат, както се опасяваше брат Юсеф. Конър Билдебург бе избягал и не можеше да бъде намерен. Може би се бе скрил в потайностите на града, или пък бе избягал на север.

Иди и намери скъпоценните камъни, телепатично бе казал Маркварт на младия монах и с това му изпрати и ясна картина на жената, известна като Джил, Джили, Пони, Скитащата котка. Петибуа бе много услужлива тази сутрин. Забрави племенника на барона.

Веднага щом отговорът на Юсеф достигна ума на Маркварт, той прекъсна връзката. Но имаше нещо друго.

Друго присъствие, уплаши се Маркварт. Сети се за лъжата му към брат Франсис, че протезето на Авелин усеща магията на камъка на душата, и реши, че това може и да не е толкова невероятно.

Бързо се успокои обаче, щом разбра, че това присъствие е само част от подсъзнанието му. Монасите традиционно използваха камъка на душата, за да потънат в най-дълбока медитация, навътре в себе си, макар че рядко го правеха в тези времена. Маркварт се бе спянал по този път.

Затова той продължи в тази посока, мислейки, че просто разкрива най-съкровените си чувства и че може би в това състояние ще достигне така необходимите мигове на абсолютна чистота.

Видя в мислите си как отец Йойона и по-младият монах, Браумин Херде, заговорничат срещу него. Разбира се, това не го изненада, та нали тъкмо той бе изпратил брат Франсис да ги следи?

Ала тогава в ума му изникна нова сцена — отец Йойона, който държи шепа камъни, се насочва към врата, врата, която Маркварт разпозна като своята собствена. И в ръката си отецът държеше... графит.

Йойона отвори вратата с ритник и изпрати огромна мълния към върховния абат, който стоеше кротко на стола си. Маркварт усети внезапната болка от изгарянето, сърцето му спря, животът му изтече...

Няколко болезнени мига трябваша на Маркварт, за да отдели въображаемото от действителното, за да види, че това е само предчувствие, и не се случва наистина. Преди този момент на просветление той не си бе представял колко опасни могат да бъдат Йойона и злите му последователи!

Да, трябваше да ги следи изкъсо и ако се наложи, да действа срещу тях решително, дори брутално.

Ала те ще стават все по-силни, предупреди го вътрешният му глас.

Когато войната свършеше с победа, битката в планината Аида щеше да бъде обсъждана първо шепнешком, а после и открито. Йойона щеше да нагласи разказа така, че Авелин да бъде приет като герой. Маркварт не можеше да понесе такава вероятност и разбра, че трябва да действа бързо срещу спомена за този крадец и убиец, да го представи в най-мрачна светлина — да го изтъкне като съюзник на демона дактил — и слуховете да разнесат истината за щастливо стекли се обстоятелства, довели до битка между враговете на Аида, а не за подвиг на герой.

Да, той трябваше напълно да посрами Авелин и да постави еретика на полагащото му се място както в умовете на хората, така и в хрониките на Църквата.

Той се усмихна, доволен, че е достигнал такова високо ниво на концентрация, и прибра камъка в тайното чекмедже на писалището.

Сега се чувстваше много по-добре и не се интересуваше, че Конър се е измъкнал — и без това бе безвреден. Истинската заплаха от Палмарис, Добриниън, вече бе отстранена, а освен това сега Маркварт разбра и истинската природа на Йойона и неговите последователи. Веднага щом братята Правда му върнеха светите камъни, собствената му позиция щеше да бъде подсигурана. А тогава лесно щеше да се справи с всяка опасност, предизвикана от Йойона. Да, разбра той, скоро щеше да започне своя удар срещу отца, щеше да говори с Джеховит, който му бе приятел от дълги години и вярваше в запазването на Ордена такъв, какъвто е. С помощта на абата на Сейнт Хонс щеше да си спечели подкрепата и на самия крал.

От другата страна на прекъснатата връзка духът на демона Бестесбулзибар се чувстваше удовлетворен. Предполагаемият духовен лидер на хората сега бе в ръцете му и приемаше предписанията му като свои собствени мисли и убеждения.

Демонът си оставаше недоволен заради загубата в Аида, за загубата на физическото си тяло и още не знаеше как да си го възстанови или замести — ала тази игра на марионетки с върховния абат на Абеликанската църква, институцията, която някога бе най-големият му враг, бе доста приятна и почти му помагаше да забрави за загубата си.

Почти.

— Защо си тук долу? — попита брат Браумин, оглеждайки се нервно към подскачащите сенки, хвърляни от факлата му. Около тях имаше библиотечни рафтове, пълни с древни прашни текстове, и заради тях стаята бе някак тясна и неудобна.

— Защото тук ще намеря отговори на въпросите си — спокойно отговори отец Йойона. Изглежда изобщо не се притесняваше, че над тях има тонове скална маса. Намираха се под библиотеката на абатството, в най-старата му част, днес погребана дълбоко под новите нива, почти на нивото на водите на залива на Все светии. Всъщност в най-старите времена на абатството бе имало директен изход от тази секция към скалистия плаж, тунел, който стигаше до коридора с подвижна решетка, който отец Де Унеро бе защитавал при нападението на паурите.

Ала този древен път днес бе затворен, а абатството се бе изкачило към планината.

— Със смъртта на абат Добриниън и отлагането на канонизирането на брат Алабарне, върховният абат няма извинение да ме изгони от Сейнт Мер-Абел — обясни Йойона. — Ала той постоянно ще ми измисля работа и не се съмнявам, че брат Франсис или някой подобен на него ще следи всяка моя стъпка.

— Брат Франсис не би дошъл охотно тук долу — възрази брат Браумин.

— О, ще дойде — отговори отец Йойона. — Всъщност наскоро е слизал тук. В тези древни стаи брат Франсис намери картите и текстовете, с които начертахме маршрута си към Аида. Някои от тези

карти, приятелю, са били начертани лично от брат Алабарне от Сейнт Прешъс.

Брат Браумин наклони глава на една страна, не разбираше какво следва от това.

— Ще поема ролята на главен патрон за канонизирането на брат Алабарне за светец — обясни отец Йойона. — Тогава няма да бъда постоянно обезпокояван от върховния абат, тъй като той ще ме засипе с работа, за да не мога да му напакостя. Когато обявя публично, че ставам патрон на Алабарне, това ще ме освободи дори от обичайните ми задължения.

— За да можеш да прекарваш времето си тук долу? — попита брат Браумин, изпълнен със съмнение, тъй като не виждаше предимства в това да се погребеш в подземията. Напротив, искаше да избяга обратно към дневната светлина или поне в по-светлите и гостоприемни части на абатството. Това място му приличаше много на крипта — а и наблизо имаше такава, в едно от съседните помещения!

А по-лошото бе, че далечният ъгъл на същата тази библиотека имаше рафт с много стари книги, древни томове за демонична магия, които Църквата бе забранила. Всяко друго копие на тези книги — съхранени тук, за да може Църквата да разбира по-добре деянията на враговете си — бе изгаряно. На Браумин му се искаше и тези да не бяха пощадявани, тъй като самото присъствие на древните томове го караше да потръпва.

Те излъчваха аура на студ и зло.

— Тук трябва да бъда — обясни отец Йойона.

Брат Браумин вдигна ръце, а на лицето му се бе изписало пълно недоумение.

— Ала какво ще намериш тук долу? — попита той и без да иска погледна рафта с отвратителните книги.

— Честно казано, не знам — отвърна Йойона. Забеляза накъде гледа брат Браумин, ала не обърна внимание, тъй като нямаше намерение да изучава демоничните томове. Приблужи най-близкия рафт и внимателно извади един огромен том, чиято корица едва се крепеше.

— Ала тук, в историята на Църквата, ще намеря отговорите на своите въпроси.

— Отговорите?

— Такива, каквито ги е видял Авелин — опита се да обясни Йойона. — Поведението на тези, които минават за свети хора днес няма как да е същото като на основателите на нашия Орден. Кой би следвал Маркварт сега, ако не бяха традициите, чийто корен е на повече от хиляда години? Кой би се придържал към доктрините на ръководителите на Абеликанската църква, ако можеше да прозре тяхната слепота и да разбере, че хората просто са си хора, грешни хора, които само Бог може да опрости?

— Силни думи, отче — каза тихо брат Браумин.

— Може би е време някой да изрече тези силни думи — отговори Йойона. — Думи, силни като делата на Авелин.

— Делата на Авелин му спечелиха дамгата на крадец и убиец — напомни му младият монах.

— Ала ние с теб знаем, че това не е така — бързо отговори Йойона и избърза прахта от корицата на стария том. — Както биха вярвали и те — основателите на нашия орден, мъжете и жените, първи видели Божията светлина. Те биха повярвали.

Йойона притихна, а брат Браумин се замисли над думите му. Той обаче знаеше къде се намира и си представи най-лошия възможен сценарий, затова попита:

— Ами ако твоите изследвания покажат, че те не са били такива, каквито мислиш, че Църквата винаги е била такава?

Думите като че удариха стария отец, и брат Браумин се сви, щом видя как раменете му увисват.

— Тогава животът ми е бил напразен — призна Йойона. — Тогава съм следвал не това, което е свято, а това, което е човешко.

— Еретиците говорят така — предупреди го брат Браумин.

Отец Йойона се извърна и се взря право в очите му. Браумин никога не бе виждал веселия отец да гледа така твърдо.

— Да се надяваме, че еретиците грешат — каза мрачно Йойона и отново се вгледа в книгата, а Браумин замълча, оставяйки думите на учителя си да отекнат в съзнанието му. Прецени, че достатъчно е разпитвал по този въпрос — отец Йойона бе поел по път, от който нямаше връщане назад, път към просвещението, който или щеше да го увери в правотата му, или да го изпълни с отчаяние.

— Брат Делман има много въпроси, откакто напуснахме Сейнт Прешъс — каза брат Браумин в опит да направи разговора по-приятен.

Това накара отец Йойона да се усмихне.

— Действията на върховния абат срещу затворниците ни му изглеждат не на място — продължи брат Браумин.

— Затворниците? — прекъсна го Йойона. — Той ги е докарал тук?

— Чиличънкови и кентавърът — отговори брат Браумин. — Не знаем къде ги държи.

Отец Йойона се замисли. Това не бе очаквано, но заради шока от смъртта на абат Добриниън почти бе забравил нещастните затворници.

— Сейнт Прешъс не възрази ли срещу отвличането на граждани на Палмарис?

— Слуховете сочат, че абат Добриниън въобще не е бил доволен — отговори брат Браумин. — Имаше сблъсък с хората на барон Билдебург заради племенника му, който явно е бил женен за жената, придружавала брат Авелин. Мнозина казват, че абат Добриниън е бил в съюз с барона срещу върховния абат.

Йойона безсилно се засмя. Всичко се връзваше, разбира се. Сега той бе дори по-сигурен, че убиецът на абат Добриниън не е паур. Понечи да го каже на брат Браумин, ала мъдро сдържа езика си. Разбираше, че такова ужасно разкритие може да пречупи монаха или да го накара да предприеме нещо безразсъдно.

— Значи брат Делман се вълнува от събитията? — попита той. — Не затваря очите и ушите си за истината?

— Задава много въпроси — потвърди Браумин. — Някои от тях са почти критични към върховния абат. И разбира се, всички сме загрижени за двамата братя, които не се завърнаха в Сейнт Мер-Абел. Не е тайна, че те бяха любимци на върховния абат, а поведението им винаги е било тема на обсъждане между по-младите братя.

— Ще постъпиш умно, ако следиш внимателно верните кучета на абат Маркварт — каза мрачно отец Йойона. — Не се доверявай на брат Юсеф или на брат Данделион. Сега иди и си върши работата и не ме посещавай, освен ако не носиш важни новини. Ще се свържа с теб, когато имам възможност, бих искал да следя прогреса на брат Делман.

Моля те, накарай брат Висченти да се сприятели с него. Висченти е достатъчно отдалечен от мен, така че разговорите му с Делман няма да бъдат забелязани от абата. И моля те, братко Браумин,

разбери какво е станало със затворниците, къде са и как се отнасят с тях.

Брат Браумин се поклони и понечи да си тръгне, но спря, защото отец Йойона отново го повика:

— И имай едно наум, приятелю, че брат Франсис и други, подобни нему, но не така явни последователи на върховния абат, винаги ще ви следят.

След малко Йойона остана сам с древните текстове на Абеликанския орден, книги и пергаменти, много от които не бяха четени от векове. И усети духовете на Църквата от съседните крипти. Бе останал сам с историята, сам с надеждата, че е прекарал живота си като Божи човек.

Молеше се да не остане разочарован.

ГЛАВА 22

ДЖИЛИ

— Джили — повтори Конър, меко и нежно.

Изржението на жената изразяваше нещо средно между неверие и ужас, като лицето на дете, срещнало невъзможни и ужасни препятствия.

Елбраян бе виждал това изражение на лицето й само веднъж, на северния склон над Дъндалис, когато първата им целувка бе прекъсната от писъците от умирация град. Той постави ръката си на бедрото й, за да я подкрепи и задържи, защото тя се свличаше от широкия гръб на Симфония.

Мигът премина; Пони отблъсна силните емоции и откри вътрешната сила, която й бе помагала да преодолява изпитанията през годините на трудния й живот.

— Джилсепони — поправи го тя. — Името ми е Джилсепони Олт — и погледна Елбраян, черпейки сили от любовта си към него.

— Всъщност, Джилсепони Уиндон — поправи се тя.

— И някога, Джили Билдебург — каза тихо Конър.

— Никога! — изкрещя тя по-остро, отколкото й се искаше. — Ти заличи това име, обявявайки пред Бога и закона, че никога не е било. Сега за благородния Конър е удобно да си го върне, а?

Пазителят отново я погали, опитваше се да я успокои. Думите ужилиха Конър жестоко, ала той ги прие като заслужени.

Замълчаха. Пони се посъвзе от връхлитащите я емоции и откри отново онзи вътрешен кураж, който я бе превел през толкова много трудности.

— Бях млад и глупав — отговори той. — Нашата брачна нощ... действията ти ме нараниха, Джили... Джилсепони — поправи се той, виждайки гримасата й. — Аз...

Пони вдигна ръка, за да го прекъсне, и погледна към Елбраян. Колко ли болезнено бе това за него. Наистина нямаше нужда и той да страда заради онова, което тя бе преживяла в брачната си нощ с друг мъж!

Ала пазителят остана спокоен, светлите му очи разкриваха само съчувствие към жената, която обичаше толкова много. Не искаше да остави зелените си очи да разкрият гнева, ревността, която изпитваше към Конър, тъй като знаеше, че това ще е нечестно към Пони.

— Двамата имате да обсъждате много — каза той, — а аз трябва да се погрижа за кервана. — Погали я отново по бедрото, този път нежно и почти игриво, показвайки, че е сигурен в любовта им, след което с дяволито намигване се отдалечи.

Пони го гледаше как се отдалечава и любовта ѝ нарасна още повече. Сетне се огледа и видя, че наблизо има хора, които могат да чуят разговора, затова подкара Симфония в тръс, а Конър я последва.

— Не исках да те нараня — опита се да каже Конър, когато останаха сами.

— Отказвам да си спомням тази нощ — каза твърдо Пони. Тя разбира се, знаеше, че Конър се бе опитал да я нарани, ала само защото отказът ѝ бе наранил гордостта му.

— Нима така лесно можеш да я забравиш? — попита той.

— Ако алтернативата е да си спомняме неща, които не се нуждаят от обяснение и могат само да ни причинят болка, да — отвърна тя. — Миналото не е важно, важно е това, което предстои.

— Тогава със забравата дай и прошка — помоли я Конър.

Тя го погледна право в сивите му очи и си спомни времената отпреди онази фатална брачна нощ, когато двамата бяха приятели, довереници.

— Помниш ли, когато се запознахме — попита Конър, разгадавайки изражението ѝ. — Когато дойдох в онази алея да те защитя и намерих бандитите да бягат?

Пони се усмихна на хубавите спомени. Имаше много такива, ала все завършваха болезнено.

— Това не беше любов, Конър — каза тя искрено.

Мъжът я погледна, сякаш го бе ударила през лицето.

— Познах любовта, когато се върнах и срещнах Елбраян — продължи Пони.

— Ала ние бяхме близки — опита се да възрази Конър.

— Бяхме приятели — отговори Пони. — И аз ще си спомням това приятелство, което бе хубаво, преди да се опитаме да направим нещо повече от него. Обещавам ти.

— Значи все още можем да бъдем приятели — рече Конър.

— Не — долетя отговорът от сърцето на Пони, преди тя да може да го обмисли. — Ти беше приятел с друг човек, с малко загубено момиче, което не знаеше откъде идва и накъде отива. Аз вече съм друга. Не съм Джили, нито дори Джилсепони, а Пони, спътница, любима и съпруга на пазителя Елбраян Уиндон. Моето сърце е негово.

— И в него няма място за твоя приятел Конър? — попита нежно мъжът.

Пони се усмихна отново, вече се чувстваше по-уверена.

— Ти дори не ме познаваш — каза тя тъжно.

— Познавам те — възрази благородникът. — Дори да си била, както казваш, малко изгубено момиче, огънят винаги е бил в теб. Дори когато бе най-ранима, най-загубена, зад красивите ти очи се криеше сила, която повечето хора никога няма да притежават.

Пони наистина оцени комплимента. Отношенията ѝ с Конър бяха приключили прекалено горчиво, за да могат да бъдат оценени хубавите им мигове заедно. Сега, с тези простички думи, тя почувства как наистина всичко свършва спокойно.

— Защо дойде тук? — попита тя.

— Излизам на север от града месеци наред — отговори Конър, а в гласа му отново се долови характерното перчене. — На лов за гоблини и паури, а няколко пъти и за великани!

— Защо дойде тук сега? — настоя проникателната Пони. Беше го прочела в лицето му — Конър въобще не бе изненадан да я види.

— Знаел си, нали?

— Подозирах — призна си Конър, — чух приказките за използвана магия срещу чудовищата, а ти бе свързана със светите камъни.

Това накара Пони да се спре.

— Викни... съпруга си — каза Конър, — ако наистина си готова да оставиш миналото и да се съсредоточиш върху бъдещето. Наистина има причина да дойда тук, Джил... Пони. И не само защото исках да те видя, макар че само заради това бих преминал целия Хонс-де-Беер.

Пони не отговори, зачуди се защо Конър не бе направил това в годините, когато тя бе заточена в армията. Но нямаше нужда от кавги, от отварянето на стари рани.

Скоро след това те се събраха — Конър, Пони, Елбраян и Джуравиел, скрит в клоните на едно дърво.

— Спомняш си абат Добриниън Калислас — започна Конър, като крачеше нервно напред-назад сякаш от цял час, чудейки се откъде да започне.

Пони кимна.

— Абатът на Сейнт Прешъс — каза тя.

— Вече не — отговори Конър, — преди няколко ноци той бе убит в собствената си спалня.

Благородникът спря, очаквайки реакциите им и в началото бе изненадан, че никой не изглежда особено загрижен от станалото. Разбира се, после се сети, че те не познават абат Добриниън и доброто му сърце, а собственият им опит с Църквата не е особено приятен.

— Казаха, че убиецът е паур — продължи Конър.

— Мрачни времена са настанали, ако паур може да проникне тъй лесно в сградата, която би трябвало да е най-сигурната в целия град — отбеляза Елбраян.

— Мисля, че той бе убит от Църквата, на която служеше — каза откровено Конър, наблюдавайки пазителя внимателно. Сега Елбраян наистина се приведе напред, внезапно заинтригуван.

— Монаси от Сейнт Мер-Абел дойдоха в Палмарис — обясни Конър. — Голям контингент, с който бе и самият върховен абат. Мнозина се бяха върнали от север, от Барбакан, или поне така казваха.

Вече бе привлякъл вниманието им.

— Роджър Локлес видя такъв керван да преминава по пътя на юг край Каер Тинела и Земепад — напомни Пони.

— Търсят теб — каза рязко Конър, посочвайки Пони. — Заради някакви камъни, които твърдят, че си откраднала от Сейнт Мер-Абел.

Очите на Пони се разшириха. Тя прошепна нещо под нос и се обърна към любимия си за подкрепа.

— Опасявахме се от това — призна Елбраян. — Затова и искахме хората да отидат в Палмарис. Ние с Пони не можем да останем с тях. Ще ги изложим на твърде голям риск. Ще ги отведем на сигурно място и след това ще поемем по нашия път.

— Рискът е дори по-голям, отколкото смятате — отговори Конър. Върховният абат и повечето от спътниците му поеха към тяхното абатство, ала той остави поне двама в Палмарис, хора, обучени да

убиват, нямайте съмнение. Убеден съм, че те погубиха абат Добриниън. Преследваха и мен, тъй като знаят за връзката ми с Пони, ала успях да им избягам. Сега ще тръгнат подир вас.

— Братята Правда — пророни пазителят, потръпвайки при мисълта, че отново ще се изправи срещу някой като Куинтал, дори двама.

— Но защо ще убиват абат Добриниън? — попита Пони. — И защо ще тръгнат срещу теб с такава ярост?

— Защото ние се опълчихме на методите на върховния абат — отговори Конър. — Понеже... — той млъкна и погледна с искрено съчувствие към Пони. Тя нямаше да хареса новините, ала трябваше да знае.

— Понеже не одобрявахме отношението им към Чиличънкови, отношение, което преди чичо ми да се намеси, щеше да се стовари и върху мен.

— Отношение? — отговори Пони и скочи на крака. — Какво отношение? Какво значи това?

— Той ги отведе, Пони — отвърна тъжно Конър. — Оковани към Сейнт Мер-Абел, заедно с един кентавър на име Брадуордън.

Сега бе ред на Елбраян да скочи на крака, твърде смаян, за да може дори да продума.

— Брадуордън е мъртъв — долетя гласът на Джуравиел иззад дърветата.

Конър се завъртя, ала не видя нищо.

— Той бе убит в Аида — продължи елфът, — при победата над демона дактил.

— Не е мъртъв! — настоя Конър. — Или ако е бил, монасите са намерили начин да го съживят. Видях го със собствените си очи, нещастно и измъчено създание.

— И аз го видях — намеси се Роджър Локлес и излезе иззад дърветата, за да се присъедини към групата. Застана до Елбраян и постави ръка на силното му рамо.

— Зад кервана. Нали ти казах.

Елбраян кимна, спомняше си думите на Роджър, както и собствените си емоции, когато научи за кервана на монасите. Обърна се към Пони, чиито сини очи горяха яростно.

— Трябва да отидем при тях — каза тя, а пазителят кимна. Пътят им внезапно бе станал съвсем ясен.

— Монасите? — попита Роджър неразбиращо.

— Когато му дойде времето — прекъсна ги Конър. — Идвам с вас.

— Това не е твоя работа — каза рязко пазителят и веднага му се допря да върне думите си назад. Те идваха от желанието му да разкара този човек от Пони колкото се може по-бързо.

— Абат Добриниън бе мой приятел — настоя благородникът, — както и Чиличънкови. Знаеш това — обърна се той към Пони и тя кимна.

— Ала първо трябва да се разправим с тези убийци. Те не бива да бъдат подценявани. Докопаха Добриниън и направиха всичко така, че да изглежда като сторено от паур, за да отклонят вниманието. Те са подли и смъртоносни.

— А скоро ще бъдат и мъртви — каза пазителят така сурово, че никой не се усъмни в думите му.

— Пак ще се срещнем — каза Елбраян на Белстър О'Комли рано на следващата сутрин и стисна здраво ръката му. Белстър едва съдържаше сълзите си, тъй като подозираше, че това е последната им среща. Елбраян не можеше да не се съгласи с това.

— Когато войната свърши и ти отново отвориш кръчмата си в Гористите земи, знай, че Нощната птица ще бъде там, ще пие от водата ти и ще плаши клиентите.

Белстър се усмихна топло, ала не очакваше, че скоро ще се върне в Дъндалис, дори чудовищата да бъдат прогонени. Вече не бе млад човек, а болката от спомените бе голяма. Беше побягнал от Палмарис само заради стари дългове, ала това сега му изглеждаше сякаш се е случило преди векове и той бе почти сигурен, че ще може да започне отначало в самия град, без миналото му да го навести. Ала нямаше причина да казва всичко това на пазителя. Не и сега, затова само се усмихна окуражаващо.

— Води ги добре, Томас — рече пазителят на човека, стоящ до Белстър. — Пътят ще бъде чист, ала ако все пак срещнеш

неприятности, преди да стигнеш Палмарис, вярвам, че ще се справиш с тях.

Томас Гингеварт кимна мрачно и заби новото си оръжие, вилата, в земята.

— Задължени сме ти, Нощна птицо — каза той, — както и на Пони и на твоя малък, невидим приятел.

— Не забравяйте и Роджър — бързо отвърна пазителят. — Хората от Каер Тинела и Земепад вероятно са задължени най-вече нему.

— Роджър няма да ни позволи да го забравим! — каза весело Белстър и гласът му внезапно напомни на Елбраян за Авелин.

Всички се разсмяха, хубав край на разговора. Стиснаха си ръцете и се разделиха като приятели, а Томас се затича към началото на кервана и нареди на хората да потеглят.

Пони, Конър и Джуравиел се присъединиха към Елбраян малко след това, наблюдавайки как керванът се отдалечава. Ала по едно време Томас спря кервана и от него се отдели една самотна фигура, която се затича към пазителя и неговите приятели.

— Роджър Локлес — каза Пони, не беше изненадана. Керванът отново потегли на юг.

— Трябваше да бъдеш водач на Томас — каза Елбраян, когато Роджър ги приближи.

— Той има други, които ще свършат тази работа — отговори младежът.

Погледът на пазителя остана остър и безкомпромисен.

— Защо той остава — възрази Роджър, поглеждайки към Конър. — А вие? Палмарис е само на три дни път. Елбраян и Пони биха били много полезни в гарнизона на града в тия мрачни времена.

— Има неща, които не разбираш — каза спокойно Елбраян.

— Свързани с него? — попита Роджър и посочи Конър, който едва се сдържа да не го зашлеви.

Елбраян кимна мрачно.

— Трябва да отидеш с тях, Роджър — каза той приятелски. — Ние не можем, защото трябва да уредим нещо, преди да можем да се покажем в града. Но довери ми се, тук за теб е много по-опасно, отколкото би било в Палмарис. Сега побързай, за да настигнеш Томас и Белстър.

Роджър поклати глава.

— Не — отвърна той, — ако оставате тук, за да се биете, оставам и аз.

— Няма какво да доказваш повече — намеси се Пони. — Името и репутацията ти са вече прославени.

— Името ми? — ахна Роджър. — В Палмарис аз отново ще си бъда Роджър Билингсбъри. Само Роджър Билингсбъри. Сираче и бездомник.

— Чичо ми, баронът, вероятно ще оцени уменията ти — предложи Конър.

— Тогава когато се върнеш при чичо си и му разкажеш за мен, ще се присъединя към теб — отвърна младежът и му смигна. Ала лекомисленото му изражение бързо изчезна и той погледна Елбраян.

— Не ме карайте да се връщам — помоли той, — не мога отново да стана Роджър Билингсбъри. Не още. Тук, борейки се с чудовищата, открих нещо в себе си, за което не подозирах. Харесвам тази част от мен и се опасявам, че ще я изгубя в сигурното ежедневие на града.

— Не е толкова сигурно — промълви Конър тихо.

— Няма да изгубиш новата си същност — каза сериозно пазителят. — Никога няма да станеш човекът, който беше преди нападението над дома ти. Знам това по-добре, отколкото предполагаш, и честно ти казвам, че в Палмарис ти ще си останеш Роджър Локлес, героят от севера.

Той погледна Пони и отново се сети за отговорността и за тежестта на клетвата за въздържание, която двамата бяха положили.

— Това не е толкова велико, колкото си мислиш, Роджър — добави пазителят.

Младият мъж се изпъчи и кимна, ала умолителното му изражение не изчезна. Елбраян погледна Пони, тя кимна, и той започна да обяснява:

— Двама души търсят Пони, мен и Конър. Опитали са се да го убият в Палмарис и той затова ни потърси — Той ви познава? — попита Роджър. — И е знаел, че сте тук?

— Познава мен — поправи го Пони.

— Той дойде да намери магьосника от севера, макар че не знаеше кой е той — ние сме престъпници, Роджър. Ти ни чу да говорим за това с Джуравиел скоро след като керванът подмина

северните градове. Църквата иска магическите си камъни обратно, ала заради паметта на нашия приятел Авелин, ние не можем да им ги върнем. Затова са изпратили убийци подире ни и те не са далеч, опасявам се.

Въпреки мрачните думи, пазителят успя да се усмихне окуражително на Роджър.

— Ала нашата задача ще е по-лесна, ако Роджър Локлес реши да се присъедини към каузата ни.

Усмивката на Роджър стигна почти до големите му уши.

— Знай обаче, че тогава и ти ставаш престъпник в очите на Църквата — отбеляза Пони.

— Макар че чичо ми ще оправи това, когато се измъкнем от тази каша — бързо добави Конър.

— Ще бягате ли от тях, или ще се биете? — попита Конър.

— Няма да прекарам остатъка от живота си, надничайки през рамо за убийци — отговори пазителят така студено, че Конър усети да го полазват тръпки. — Нека те се страхуват от мен.

Духът ѝ премина през покритата със сенки гора. Видя как Бели'мар Джуравиел стъпва по ниските клони на дърветата и мина точно покрай него. Елфът наостри уши, защото макар духът на Пони да бе тих и невидим, изострените му възприятия доловиха нещо.

Духът ѝ се спусна надолу, носейки се сякаш по вятъра. Тя намери Конър да обикаля с коня си лагера. Видя дори собственото си тяло да седи със скръстени крака пред един огромен бряст с хралупа в основата.

В тази хралупа бе Елбраян, призоваващ Оракула, и Пони не посмя да влезе и да наруши концентрацията му.

Вместо това мислите ѝ се насочиха към Конър, опитваше се да разбере какво се бе случило между тях. Намери неговата склонност да я защитава за успокоителна, а наистина бе трогната, че е дошъл тук да я предупреди. Той през цялото време бе знаел или поне подозирал, че тя притежава светите камъни, и понеже те бяха основната цел на Църквата, можеше да отиде на юг, към по-населените области, за да избяга от убийците. Или да я предаде открито и да остане в безопасност в Палмарис, тъй като тогава Църквата нямаше да го счита за свой враг.

Ала той не бе постъпил така, бе дошъл на север и я бе предупредил. И бе защитил приятелите си, Чиличънкови.

Пони никога не бе мразила Конър, дори на сутринта след тяхната трагична брачна нощ. Той бе сгрешил, ала действията му бяха причинени от обидата, която му бе нанесла. Преценявайки отново онази нощ, тя си даде сметка, че Конър не се бе опитал да я насили, твърде много държеше на нея, за да постъпи така. Така че Пони му бе простила, и то отдавна, още в първите дни на нейната служба в армията.

Ала как се чувстваше сега, докато гледаше този мъж, някога неин съпруг? Не изпитваше, никога не бе изпитвала любов към него, понеже знаеше как се чувства с Елбраян, знаеше, че тази връзка е много различна, много по-специална. Ала я беше грижа за Конър. Той беше неин приятел и то тъкмо когато бе имала нужда от такъв; заради неговата нежност в месеците на ухажване, тя бе започнала да възстановява паметта и емоционалното си здраве. Ако нещата се бяха развили по-добре онази нощ, щеше да остане негова съпруга, да му роди деца, да...

Пони се спря, когато осъзна, че вече не съжالياва за събитията от онази нощ. За пръв път разбра предимствата на това на пръв поглед ужасно преживяване. Онази нощ тя бе започнала пътя към онова, което бе сега, бе отишла в армията, където бе тренирана отлично, и естествените ѝ бойни таланти бяха развити. Този опит я бе поставил на страната на Авелин, от който бе научила много истини, благодарение на когото се бе извисила духовно, и в крайна сметка се бе върнала при истинския си любим, Елбраян. Чак сега, когато сравняваше чувствата си към пазителя с чувствата към Конър навремето, тя разбра колко специална е любовта им.

Месеци наред те се бяха борили с нахлуващите чудовища, бяха изгубили скъпи приятели, а сега нейното приемно семейство и още един неин приятел бяха в опасност, ала Пони все пак не би заменила съдбата си за друга. Уроците на живота бяха горчиви, ала винаги необходими.

Така че душата на Пони се стопли от гледката на Конър Билдебург, застанал като неин защитник — и от Елбраян. И в този миг тя остави миналото си на мира.

Ала все пак знаеше, че не може да се бави повече, затова се спусна отново към гората. Намери Роджър, а над него Джуравиел и продължи да търси из сенките някаква следа.

Страхувам се от силата на Църквата, чичо Мейдър, призна Елбраян.

Беше се облегал на камък в тяхната пещера и се взираше в дълбините на едва видимото огледало. Колко от тези убийци ще поемат по петите ми?

Пазителят въздъхна. Църквата нямаше да се откаже, това бе ясно, и някой ден в някое отдалечено място той и Пони щяха да загубят. Или щяха да загубят още в Сейнт Мер-Абел, където щяха да идат, притиснати от дълга си към Брадуордън и Чиличънкови, които бяха като семейство за Пони.

Ала аз ще се боря, каза той на призрака на своя чичо. Трябва да се борим, заради паметта на Авелин, заради истината, която се е изгубила по изкривените пътища на неговия Орден. И скоро ще пренесем тази битка в леговището на звяра.

Ала първо... о, чичо Мейдър, един-единствен брат Правда едва не уби мен, Пони и Авелин. Как ще се справим с двама такива убийци?

Елбраян потърка очи и се втренчи в огледалото. Явиха му се образи от първата му битка с Църквата, когато старият съученик на Авелин, Куинтал, носещ титлата брат Правда, го бе нападнал в пещера. Първо убиецът бе запечатал пещерата със слънчев камък, същият, който сега бе на дръжката на Елбраяновия меч. После бе използвал гранат, за да засече къде е Авелин, тъй като този камък улавяше магията.

Гранат...

Елбраян се усмихна, а отговорът сам дойде при него. Той изскочи от хралупата, втурна се към Пони и я разтърси, опитвайки се да я извади от транса.

Духът ѝ, долавяйки, че физическото тяло е смущавано, веднага се върна и само след няколко мига очите ѝ примигнаха.

Елбраян стоеше над нея, а зад него Конър слезе от коня и се приближи да види какво става.

— Повече не използвай камъка — каза пазителят.

— Когато духът ми е свободен, мога да разузнавам по-надалеч — възрази жената.

— Ала ако враговете ни използват гранат, ще усетят вибрациите, предизвикани от твоята магия — отвърна Елбраян.

Пони кимна, вече бяха говорили за този проблем.

— Ние имаме гранат — каза Елбраян, — онзи, който взехме от Куинтал. Колко по-ефективно ще е търсенето ти с този камък?

— Стига те да използват магия — отговори Пони.

— А как биха ни намерили без нейна помощ? — веднага отвърна пазителят.

Пони млъкна и го погледна, а Елбраян забеляза как по лицето ѝ се изписва любопитство.

— Нещо много сигурен си станал — отбеляза тя.

Елбраян се ухили широко.

— Куинтал бе смъртоносен противник — напомни му Пони, — едва не победи мен, теб и Авелин.

— Само защото бе избрал бойното поле по свой вкус — отговори пазителят. — Изненада ни, сам избра терена на битката и се подготви за нея.

Тези двама убийци сигурно са опасни, ала ако ги изненадаме на избрано от нас място, не се съмнявам, че ще приключим битката бързо.

Пони не бе толкова сигурна.

— Единственият недостатък на Куинтал бе арогантността му — отвърна пазителят. — Твърде рано се разкри във „Виещата Шийла“, понеже чувстваше, че е непобедим и че е по-добре обучен за тази битка.

— В което има доза истина — рече Пони.

— Неговите тренировки и тези, през които са минали сегашните ни противници, не могат да се сравняват с обучението, което съм получил от Туел'алфарите, нито пък с това, което ти научи от мен и Авелин, от това, което и двамата научихме в месеците на дълги битки. А и имаме трима силни съюзници. Не, определено напрежението ми преди тази битка е доста по-малко. Ако успееш да засечеш противниците ни с граната, ще ги отведем до избрано от нас място и ще започнем битка, в която те ще бъдат изненаданите.

Това се стори разумно на Пони, а и тя наистина вярваше, че може да засече убийците по този начин. Монасите използваха магия, за да

уловят такава, и сигурно сега ги търсеха така.

— А щом ги засечем, ще знаем, че и те са ни усетили — продължи пазителят. — Ще знаем целта им, а те нашата — не.

— Ние ще изберем времето и мястото на битката — каза Пони и веднага започна работа. Скоро улови употребата на магия, тъй като монасите вероятно също използваха гранат. Обаче ги засече за малко, защото установи, че двамата са я усетили и са променили посоката си.

— Вдигнали са щит със слънчевия камък вероятно — обясни жената на Бели'мар Джуравиел, който се бе присъединил към тях.

— Не е ли и това магия? — попита елфът. — Не може ли и тя да се засече?

Пони сбърчи чело при тази проста, но все пак погрешна логика.

— Не е същото — опита се да обясни тя, — слънчевият камък е антимагия. Мога да направя такъв щит от дръжката на Буря и тогава гранатът на нашите врагове няма да им свърши никаква работа.

Джуравиел поклати нежната си глава, без да повярва и на дума от чулото.

— Целият свят е магически, казваме ние, елфите — обясни той. — Всяко растение, всяко животно има в себе си магия.

Пони сви рамене, не виждаше смисъл да спори.

— Ако слънчевият камък блокира всяка магия, той би бил дупка в света — продължи Джуравиел. — Празнота, кръпка в магическото покривало, легнало над света.

— Аз не мога... — започна Пони.

— Защото не си научена да виждаш света през очите на Туел'алфар — прекъсна я елфът. — Присъедини се с мен в пътуване на духа, както си правила с Авелин, и заедно ще открием тази кръпка, а с нея и нашите врагове.

Пони се замисли за това само за минута. Нейното сливане с Авелин чрез хематита бе много лично, интимно и я оставяше изключително ранима, ала когато погледна елфическия си приятел, не усети никаква заплаха. Не вярваше в правотата на Джуравиел — макар той да говореше само за по-различен поглед към нещата, — ала извади камъка на душата и двамата минаха през граната. Пони бе удивена да види колко жив изглежда светът, с магия във всяко животно и всяко растение. Много скоро откри кръпката, описана от Джуравиел,

забеляза монасите тъй лесно, все едно ползваха гранат, а не слънчев камък.

Води ме, каза ѝ Джуравиел и тя усети, че физически е станала от мястото си, следвайки пътеката към своите врагове.

Когато се върна в лагера, само след три часа, докладът ѝ за монасите надхвърли всички очаквания на Елбраян. Елфът ги бе наблюдавал скрит в клоните на едно дърво. Важна бе информацията за оръжията им, тъй като нито едно от тях не бе за стрелба, имаха само една или две ками и малко магически камъни. Джуравиел беше дочул част от разговора им — че Пони трябва да бъде хваната жива, за да я отведаат при върховния абат.

Пазителят се усмихна. С лъковете, крило имаха, и камъните на Пони щяха да отблъснат всяка атака отдалеч, а приказките им как щели да я отведаат жива подсказваха, че си нямат и идея с кого са се захванали.

— Доведи ги при нас — каза той на Пони. — И нека подготвим бойното поле.

Малкото плато изглеждаше очевиден избор за лагер, защото бе на скална тераса на един хълм, към която имаше само един път, хлъзгав и открит.

Това бе открита местност, на която пращеше малък огън, обкръжен от три страни със скали, а от четвъртата с малка горичка.

Брат Юсеф се ухили злобно, гранатът му подсказа, че горе се прави магия. Той прибра камъка в една торбичка на въжето, служещо му за колан над кафявото расо. Двамата с Данделион отново бяха облекли монашеските роби, щом напуснаха града. Извади слънчевия камък и хвана Данделион за ръка, за да удвоят силите си и да направят антимагичния щит още по-силен.

— Ще се опитат да използват магията срещу нас — обясни Юсеф. Това е най-силният им коз, не се съмнявай. И ако сме достатъчно силни да надделеем, обикновените им оръжия ще са безсилни срещу нашите умения.

Данделион, добре обучен и силен физически, се ухили при мисълта за истинска битка.

— Ще убием първо спътниците на жената — обясни Юсеф. — Тогава ще нападнем и нея. Ако трябва да я убием, така да бъде. Иначе я вземаме с камъните и тръгваме по пътя си.

— Към Палмарис, нали? — попита Данделион, искаше още един шанс да довърши Конър Билдебург.

Юсеф поклати глава, знаеше колко важна е мисията им.

— През града и право към Сейнт Мер-Абел — отговори той. Сложи и другата си ръка върху тази на Данделион. — Съсредоточи се.

Няколко мига по-късно, с издигнат силен антимагичен щит, двамата започнаха да се катерят по каменистия хълм бързо и тихо.

Щом стигнаха почти до върха, се усмихнаха дори по-широко, тъй като зад жената стоеше Конър Билдебург. С един удар щяха да ударят два заека.

Спогледаха се, координирайки движенията си, сетне скочиха на върха, приземявайки се елегантно и заемайки защитна стойка.

— Добре дошли — поздрави ги Конър весело. — Нали ме помните?

Юсеф погледна Данделион, сетне внезапно се хвърли напред, като прекоси почти една трета от разстоянието до седналия спокойно на земята мъж. Но в следващия миг монахът внезапно се присви, тъй като в прасеца му се заби малка стрела, която проникна чак до сухожилието.

— Не мисля, че приятелите ми ще ви позволят да приближите — весело каза Конър.

— Не разбирате колко безнадеждна е вашата ситуация — добави Роджър Локлес, излизайки иззад една скала и заставайки до Пони и Конър. — Случайно да познавате някой, когото наричат Нощната птица?

Като по сигнал пазителят, великолепен на гърба на Симфония и с Ястребокрилиа в ръка, излезе от горичката.

— Какво да правим? — прошепна брат Данделион.

Юсеф погледна гневно Конър.

— Ти посрами чичо си и целия си род — изръмжа той. — Сега си престъпник, както и тези парцаливи глупаци, които наричаш свои приятели.

— Смели думи за някой в твоето положение — отвърна спокойно Конър.

— Така ли мислиш? — попита Юсеф, внезапно също успокоен. С ръката, с която придържаше ранения си крак, той даде тих знак на Данделион.

Внезапно и яростно Данделион се втурна покрай спътника си към Конър, който се изправи и изтегли меча си. Едрият монах нападна така бързо, че никой не можа да реагира. Той отблъсна меча на Конър и го принуди да се приведе с коварен удар в гърлото му. Сетне го прекрачи и се насочи към Роджър, който пак се скри зад скалите.

Юсеф отскочи на здравия си крак зад Данделион, за да хване Пони в смъртна хватка и си отвори път за бягство. Ала подцени съперницата си, защото не подозираше колко силна е със светите камъни. Антимагичният щит бе мощен, но не чак толкова, така че дори и с общата си концентрация двамата не можеха да я победят.

Юсеф усети как кракът му се хлъзва, ала вместо да падне, се издигна във въздуха. Ускорението продължи да го тласка към Пони, ала когато я достигна в непознатото състояние на безтегловност, той се превъртя във въздуха. Тогава усети внезапна болка в гърба — Пони се претърколи и го изрита и с двата крака към ръба на възвишението, където той увисна безпомощно.

Ужасен от нападението, Роджър не бе в състояние да помогне, когато Данделион се извърна и отново удари Конър, който се опитваше да се изправи, а сетне се стовари върху него и го притисна към земята.

Огромният монах вдигна ръка с изпънати пръсти, за да нанесе смъртоносен удар върху разкрития врат на Конър.

Конър изпъшка и се опита да изкрещи и да се освободи. Притвори очи, ала ударът не дойде. Отвори ги и видя, че Данделион още стои над него, опитвайки се да нанесе удара, а на лицето му е изписано смайване от това, че някой може да спре могъщата му ръка.

Нощната птица го държеше за китката.

Данделион се извърна с изумителна ловкост за толкова огромен човек, изправи се и опита да изблъска пазителя с рамо. Ала Елбраян се извъртя под ръката му така рязко, че изкълчи лакътя му.

Виейки от болка, Данделион отново се завъртя и замахна с юмрук, но пазителят отстъпи встрани и отвърна с мощна серия от удари в лицето и гърдите му. Огромният монах продължи да напада, ръмжейки от болка, и поемаше ударите, за да докопа Елбраян и да го стисне в мощната си прегръдка.

Пазителят го сграбчи за брадичката, а с другата ръка го хвана за косата, за да завърти рязко главата му, но внезапно спря, защото чу странно хрущене в гърдите на монаха. Първо реши, че Данделион някак е извадил кинжала си, ала после видя стоящия зад него Конър и разбра.

Мечът на Конър излезе право през гърдите на монаха, който се отпусна в ръцете на пазителя.

— Копеле — промълви мрачно Конър и се завъртя така, че дръжката на меча да остане в ръцете му, докато Данделион пада на земята.

Нощната птица остави тялото на монаха, отиде до Симфония и взе Ястребокрия. Пригответи стрела и се обърна към Юсеф. Прицели се, ала заплахата бе отминала и той не можеше просто да убие този човек.

— Недей — каза Пони и пазителят отпусна тетивата.

— Аз ще го убия — каза мрачно Конър и изтегли меча си от трупа.

— Така както си виси там беззащитен? — попита скептично Пони.

Конър изрита ядно пръстта.

— Пусни го да падне тогава — каза той, ала просто от яд. Не можеше да убие беззащитен човек.

— Отиваме при нашите приятели — каза пазителят на Юсеф, — които твоят абат несправедливо държи като затворници.

Юсеф изсумтя на абсурдността на това твърдение.

— И ти ще ни водиш — довърши пазителят.

— Към Сейнт Мер-Абел? — изуми се монахът. — Идиот. Нямаш представа какво могъщество се крие в тази крепост.

— Като това, което те изненада тук? — спокойно отвърна пазителят.

Това вбеси Юсеф. Той присви очи и се втренчи в Елбраян.

— Колко време смятате да ме държите така? — попита той спокойно. — Убийте ме сега, иначе ще отмъстя...

Прекъсна го малка фигура, която профуча край него и го завъртя във въздуха. Той размаха ръце, за да я изблъска, но осъзна, че е изпуснал слънчевия камък. Когато най-после отново се изправи, видя крилатия елф с лекота да се приземява зад другите.

— Както и предположи, Нощна птицо, слънчев камък — каза Джуравиел и показа малкото камъче. — Подозирам, че гранатът е или в торбата на кръста му, или у мъртвеца.

Елбраян внимателно наблюдаваше Юсеф и видя, че думите на елфа го изнервиха.

— Може да има и камък на душата — намеси се Пони, — за да поддържа връзка с господарите си.

— Е, няма да му позволим да го използва — каза Конър, като се подсмиваше. — Ала не съм съгласен с вашето решение, няма да ни води към Сейнт Мер-Абел, а към Сейнт Прешъс, където ще отговаря за убийството на абат Добриниън. Лично ще го отведе там заедно с Роджър Локлес, та да може Църквата да научи истината за своя върховен абат!

Елбраян се втренчи в Конър и за миг дори съжали, че го бе спасил.

Ако се бе поколебал само за момент, този мъж, който така жестоко бе наранил Пони, вече нямаше да е между живите.

Пазителят обаче не искаше да допуска подобна слабост, затова веднага прогони тези черни мисли от ума си. Знаеше, че и сам щеше да посрещне смъртоносния удар на монаха, ако това бе единственият начин да спаси Конър или друг от спътниците си.

След това той погледна Юсеф и се замисли върху думите на благородника. Помнеше фанатизма на първия брат Правда и разбра, че Юсеф няма да ги отведе до абатството, независимо от заплахите. Ала ако стореха така, както искаше Конър, може би нямаше да са сами в похода си за освобождението на техните приятели.

Нямаше ли тогава Църквата да признае своето съучастничество и по този начин да се отрече от върховния абат?

Изглеждаше разумно.

— Доведете го — каза пазителят.

Бели'мар Джуравиел полетя от издатината, като буташе мятащия се Юсеф. Използвайки лъка си като тояга, елфът смушка мъжа към скалната тераса. В началото Юсеф не се съпротивляваше, ала когато приближи ръба и падането не изглеждаше така далечно, той внезапно се обърна и хвана лъка на Джуравиел, който обаче мъдро го пусна. Монахът нямаше как да спре устрема си и продължи да се върти нататък.

За да види как Елбраян го посреща с вдигнат юмрук.

Ударът изпрати брат Юсеф обратно във въздуха и той изгуби съзнание.

Развеселен от гледката, Джуравиел прибра лъка си и докара вече безчувствения монах на издатината.

ГЛАВА 23

ДРУГИЯТ БРАТ ФРАНСИС

От всички задачи, които изпълняваха монасите от Сейнт Мер-Абел, брат Делман смяташе тази за най-трудна. Той и още двама монаси бяха завързани към спиците на огромно водно колело и превиваха гръб, за да го завъртят, пъшкайки и стеновейки, дълбаейки в земята с пети, ала често падайки под огромната тежест.

Много, много надолу, подкрепян от тежки вериги, които тежаха повече от хиляда паунда, лежеше огромен каменен блок. Хубав и здрав, този камък бе взет от подземната каменоломна под южната част на двора на Сейнт Мер-Абел. Огромната кариера стигаше до най-дълбоките тунели на манастира — всъщност отец Йойона, скрит в подземните библиотеки, понякога чуваше дялкането по камъните — ала най-сигурният начин да се извадят камъни, необходими за абатството, бе използването на този кран.

Болката и усилието бяха полезни за младите монаси, смятаха техните отци и върховният абат.

Друг ден брат Делман щеше да се съгласи с това. Изтощението на тялото бе добро за духа. Ала не и днес, не и толкова скоро след завръщането му от дълго и трудно пътуване. Не искаше нищо повече от това да стигне до своята малка килия и да се свие в кревата си.

— Давай, братко Делман — скастри го отец Де Унеро с острия си глас. — Не искаш братята Калан и Сеумо да вършат всичко, нали?

— Не, отче Де Унеро — изпъшка брат Делман и се приведе така, че да притисне спицата по-силно, и напъна с всичка сила, а мускулите на гръба и краката му запулсираха от болка. Той притвори очи и изстена дълбоко. Ала тежестта внезапно се увеличи и колелото се завъртя на обратно.

Делман се ококори.

— Дръж го, братко! — изкрещя Калан, който бе проснат на земята, Сеумо вече залиташе на една страна.

— Заклинете го! — изкрещя отец Де Унеро.

Нещастният Делман напъна с всичка сила, ала краката му започнаха неумолимо да се хлъзгат. Защо Капан не се връщаше на колелото, зачуди се той? Защо Сеумо не ставаше? Защо всички се движеха така бавно?

Мина му през ум да пусне колелото и да се махне от пътя на спиците му, но знаеше, че е невъзможно. Без някой да го удържа, то щеше да се завърти прекалено бързо и да го размаже.

— Заклинете го! — отново чу той крясъка на Де Унеро, ала всичко ставаше толкова бавно.

А колелото вземаше надмощие и мускулите на Делман преминаха предела си...

Внезапно той падна назад, а всичките му стави се сгънаха на обратно. Чу внезапно изхрущяване, като камшик, и в единия му крак избухна силна болка. Той се извъртя, но едната му ръка беше приклепена и въртящото се колело го повлече бързо и го метна така силно настрани, че той се блъсна в коритото за поене на добитъка, а рамото му изпука.

Той остана неподвижен, почти в съзнание, цял в кръв и пот.

— Отведете го в личните ми покои — чу той гласа на Де Унеро. В следващия миг отецът бе над него, изглеждаше искрено загрижен.

— Не се безпокой, млади ми братко Делман — каза Де Унеро и макар да се опитваше да го успокои, гласът му все още звучеше злокобно. — Бог е с мен и с Неговата сила ще изцерим твоето изстрадало тяло.

Болката внезапно се засили, когато Калан и Сеумо вдигнаха младия Делман. През цялото му тяло преминаха вълни от агония, подпалвани от всеки мускул. След това се спусна мрак.

Дните се сляха в един, тъй като той не забелязваше как преминават.

За отец Йойона времето сега нямаше значение. Той напускаше подземната библиотека само когато физическите нужди на тялото му го принуждаваха и се връщаше колкото се може по-скоро. Не бе намерил нищо полезно сред томовете, свитъците и пергаментите, ала знаеше, че е близо. Чувстваше го, със сърце и душа.

Погледна рафта със забранените книги и се зачуди дали те бяха забранени не заради зла умисъл при написването си, а защото съдържаха истини, които щяха да уличат настоящите ръководители на

Абеликанския орден. След дълго чудене, като дори веднъж стана и пристъпи към рафта, отец Йойона се засмя на собствената си параноя. Той познаваше тези книги, тъй като бе помагал при инвентаризацията им — едно от задълженията му, преди да придобие статуса на непорочен. В тях нямаше никаква скрита истина. Те бяха книги на злото, за земната магия на дактила и за изкривяването на силите на добрите камъни за зли цели, за призоваване на демони или вдигане на трупове, за създаване на чума или зла реколта — практики, неприемливи дори по време на война. На частна сбирка на отците Йойона бе научил, че една от книгите описва ужасното унищожение на реколтата през 67 година, когато Бехрен и Хонс-де-Беер били вкопчени в дълга война за контрола на проходите на планинската верига на Колана и Токата. Гладът бе обърнал хода на войната, ала цената, измерена в човешки животи и останалите лоши чувства, не си беше струвала.

Не, книгите в тъмния ъгъл не криеха никаква истина, освен ако не се вземаха предвид уроците, които можеха да се научат от допуснатите грешки.

Ала Йойона трябваше да си напомня това често в дните, които изминаваха без някакъв забележим успех. Пък и нещо друго започна да тормози ума му, като накрая се превърна в много силен дразнител — съдбата на затворниците на Маркварт. Те плащаха скъпо, може би вече прескъпо, заради неговата работа тук. Съвестта на Йойона крещеше да отиде и да види нещастните хора и кентавъра, който, ако наистина се бе борил рамо до рамо с Авелин срещу демона дактил, бе истински герой.

Но Йойона не можеше да го направи, не още, трябваше да подтисне тревогите си за затворниците. Може би трудът му тук щеше да ги спаси, каза си той или пък щеше да предотврати нови зверства от страна на Църквата.

Полека-лека той започна да напредва. Книгите в библиотеката не бяха хаотично наредени, както бе смятал в началото. Бяха разделени на секции, а те, на свой ред, бяха подредени хронологично, описвайки времето от най-ранните дни на Църквата допреди по-малко от два века, когато новата библиотека бе построена и това място се бе превърнало в архив, а не в място за работа.

За щастие повечето данни за времето, по което бе живял брат Алабарне, или поне тези извън Сейнт Мер-Абел, се пазеха тук.

Скоро след като откри общата подредба, отец Йойона започна своите търсения из най-ранните томове, които датираха отпреди първата година, годината на Богоявлението и Обновлението, разделяща историята на Стар и Нов Завет. Йойона реши, че отговорите на неговите въпроси може да се крият във времената преди Обновлението, при самото създаване на организираната Църква, във времената на свети Абел.

Не откри никакви отговори в малкото останали документи, от които не всички ставаха за четене — бяха хвалебствени творби, главно песни, славещи Бога. Много от тях бяха написани на пергаменти, които се ронеха така, че Йойона не смееше да ги докосне, а други бяха издълбани на каменни плочки. Писанията на свети Абел не бяха сред тях, разбира се — бяха изложени в главната библиотека горе. Йойона ги знаеше наизуст и не си спомняше в тях нещо, което да му помогне в търсенето. Ученията бяха най-вече общи мъдрости за поведението на хората и бяха отворени за различни тълкувания. Все пак отецът си обеща да отиде и да ги разгледа, когато има време, да види дали може да ги прочете в нова светлина и да открие нещо повече за истинските предписания на своята Църква.

Това, което най-много искаше, бе да намери Доктрината на Абата от същата тази година на Великото Богоявление, ала знаеше, че това е невъзможно. Един от големите грехове на Абеликанския орден бе, че първата Доктрина на Абата бе изгубена още преди много векове.

Затова отецът продължи работата си с това, което имаше в наличност, и зачете писанията, създадени непосредствено след Новия Завет.

Не откри нищо. Нищо.

По-малодушен човек би отстъпил пред тази непосилна задача, ала мисълта за отказ така и не премина през ума на Йойона. Той продължи своя преглед по хронология, откривайки някои окуражителни изрази на върховни абати, които Маркварт никога не би изрекъл.

И тогава намери едно наистина интересно томче, малка книжка с червена корица, написана от млад монах на име брат Франсис Гулиар

през 130 година, година след първото пътуване към Пиманиникуит след Богоявление.

Ръцете на Йойона потрепериха, докато внимателно разлистваше страниците. Брат Франсис — колко иронично звучеше това име — бе един от подготвилите се за пътуването, след което се бе върнал и написал своята история!

Това само по себе си силно впечатли Йойона — днес на завръщащите се от Пиманиникуит монаси дори бе забранявано да обсъждат пътуването. Брат Пелимар се бе изпуснал и не бе живял дълго след това. Ала по времето на Франсис Гулиар избраните за пътуването дори бяха окуражавани, съдейки по текста, да разказват подробно своите истории!

Макар в тъмната стая да бе хладно, Йойона почувства как челото му се оросява с капки пот и той я попи, за да не капне върху крехкия пергамент. Отгърна страницата с треперещи пръсти и зачете:

Пък ако откриеш мъничките камъни в цвят сив и червен, пригответи се да разнесеш Божията милост на лечителството из целия широк свят.

Отец Йойона отстъпи назад и си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Ето защо абатството имаше толкова огромна колекция от мънички хематити, малките червени и сиви камъчета. Следващият абзац, в който брат Франсис Гулиар пишеше за спътниците си, потресе отеца дори още повече:

Тридесет и трима достойни братя плаваха по морето абеликанско, мъже млади и силни, добре тренирани, на които разчитахме да отведат двамата избрани до Пиманиникуит и да ги върнат обратно.

И след това всичките тридесет и един (двамина Бог прибра по време на пътуването) се присъединиха в крайната подредба и грижа за камъните свети.

— Братя — тихо промълви Йойона — по морето. Използвали са монаси.

Остана без дъх, по лицето му рухнаха сълзи, щом си спомни си съдбата на „Бягащия с вятъра“ и нещастните му моряци. Отне му много време да се успокои и да продължи да чете. Стилът на брат Франсис Гулиар бе труден, а много от думите прекалено архаични, за да може Йойона да ги разбере, а и човекът разказваше повече по

смисъл, отколкото по хронология. След няколко страници Франсис описваше тръгването от Сейнт Мер-Абел в началото на пътуването.

И тогава пред Йойона се появи едиктът на върховния абат Бенуто Конкаррон в неговата прощална реч с хората от кораба и екипажа, реч, в която настояваше Абеликанският орден да разпространи божиято богатство, светите камъни, сред хората, заедно с Божието слово.

Благочестие, достойнство, бедност.

Сълзите му продължиха да текат. Това бе Църквата, в която искаше да повярва, Църквата, която можеше да приеме човек със сърце, чисто като това на Авелин Десбрис. Ала какво бе станало? Какво я бе отклонило от курса? Защо сивите и червени камъни още бяха в Сейнт Мер-Абел? Къде бе отишла благотворителността?

— И къде е сега? — каза той на висок глас, мислейки за нещастните затворници.

Къде бе отишла Църквата на Франсис Гулиар и Бенуто Конкаррон?

— Проклет да си, Маркварт — прошепна отец Йойона. Прибра книгата под широкото си расо и напусна подземията, за да се отпрати към спокойствието на собствената си стая. След това реши да потърси брат Браумин, ала прецени, че това може да почака, тъй като имаше друго, което го безпокоеше от дни.

Слезе в още по-ниските нива на Сейнт Мер-Абел, от другата страна на огромния манастир, към килиите, които върховният абат Маркварт бе превърнал в тъмници. Не се изненада да види, че един монах стои на стража и препречва пътя му.

— Няма да споря с теб, млади ми братко — каза Йойона, като се мъчеше да звучи заплашително. — Колко години са минали, откакто си пропътувал през Ръкавицата на Доброволното Страдание?

Наистина бе успял да стресне младежа.

— Година, отче — каза тихо той, — и четири месеца.

— Една година! — гръмна гласът на Йойона. — И се осмеляваш да заставаш на пътя ми! Стигнал съм ранга на отец, преди да се родиш, а ти дръзваш да ми казваш, че не мога да продължа!

— Върховният абат...

Йойона бе чул достатъчно. Избута младежа, като го изгледа строго, и мина покрай него, предизвиквайки го да го спре.

Младият монах измънка някакви възражения, ала само безсилно тропна с крак, когато Йойона продължи надолу по стълбите. В подножието им стояха още двама монаси, ала Йойона дори не ги заговори, само ги избута и те не посмяха да го спрат. Единият обаче го последва, като на всяка крачка сипеше възражения, а другият хукна нанякъде. За да докладва на Маркварт вероятно.

Йойона разбираше, че поема по опасен път, като дразни така дръзко върховния абат. Ала книгата, която бе намерил, само засили намерението му да се изправи срещу неправдите на Маркварт и той се закле вече да не позволява да бъде отклонен от пътя си, каквото и да последва. Бе решен да посети нещастните затворници, да се увери, че са живи и че с тях не се държат прекалено зле. Рисуваше много и разумът му подсказваше, че може да направи повече добро, ако сега си замълчи. Ала това нямаше да помогне на бедните Чиличънкови или на героичния кентавър.

Защото именно този аргумент хора като Маркварт често използваша, за да оправдаят своите безбожни действия или страха си.

Така че Йойона вече не се интересуваше колко ще вбеси Маркварт.

Продължи по пътя си, като мина през още една врата и покрай още един шокиран млад монах. След това се спусна по друго стълбище и спря, защото на пътя му стоеше брат Франсис.

— Не бива да си тук.

— Кой го казва? — сопна се отец Йойона.

— Върховният абат Маркварт — отговори Франсис без колебание. — Само той, аз и отец Де Унеро можем да слигаме тук долу.

— Все достойни хора — каза саркастично отец Йойона. — И защо така, брат Франсис? За да може да измъчвате невинните хорица на спокойствие?

Изрече думите високо и изпита задоволство от това, че младият страж зад него неспокойно се размърда.

— Невинни? — повтори скептично Франсис.

— Толкова ли ви е срам от действията ви, че ги вършите тук долу, далеч от всички? — продължи отец Йойона и пристъпи напред. — Знам какво е станало с Грейди Чиличънк.

— Нещастен случай по пътя — възрази Франсис.

— Крий греховете си, братко Франсис! — отговори Йойона — Те си остават за твоя сметка.

Франсис изсумтя презрително.

— Не можеш да разбереш в каква война сме въввлечени — възрази той. — Жал ти е за престъпници, докато невинни хора плащат с кръвта си за техните престъпления срещу Църквата и човечеството!

Отговорът на отец Йойона дойде под формата на тежък удар с лявата ръка. Но Франсис не се остави да бъде изненадан и успя да се извърне така, че ръката на Йойона само докосна лицето му, а възрастният отец залитна от пропуската. Франсис скочи зад него, сграбчи го здраво и наруши равновесието му.

Отец Йойона изстена и се извърна, ала само за момент, тъй като му причерня и след миг изпадна в безсъзнание.

— Братко Франсис! — извика смаяно младият монах и се втурна да ги разтърве. Франсис без съпротива пусна Йойона и той се стовари тежко на пода.

Той чу стъпките пред вратата си. Напред-назад, напред-назад, потъна в ритъма им и го остави да го отведе обратно до света на живите.

Светлината ослепи за миг очите му, тъй като в предишните дни бе стоял в тъмнина, ала щом очите му свикнаха, веднага разбра къде се намира — седеше на стол в личните покои на върховния абат Маркварт.

Маркварт и Франсис стояха пред него и не изглеждаха особено доволни.

— Нападнал си монах — започна рязко върховният абат Маркварт.

— Безочлив послушник, който имаше нужда от малко възпитание — отвърна отец Йойона, прогонвайки умората от очите си. — Брат, който имаше нужда от добър урок.

Маркварт погледна към самодоволния Франсис.

— Може би — съгласи се той просто за да стресне наперения млад мъж. — И все пак той само е изпълнявал моите заповеди.

Отец Йойона с мъка запази спокойствие, тъй като отчаяно искаше да каже право в очите на злия Маркварт какво мисли за него и за падналата му Църква. Ала само прехапа устни и остави стареца да продължи:

— Прекратил си задълженията си да подкрепиш канонизирането на брат Алабарне — разгневи се върховният абат. — Една достойна кауза, или поне така си мислех предвид съдбата на горкия абат Добриниън, тъй като монасите от Сейнт Прешъс имат нужда от мъничко кураж в тези мрачни времена. И какво правиш ти? Използваш времето, което съм ти дал, за да се шляеш из абатството и да се бъркаш в неща, които не те засягат.

— Как може да не ме е грижа за това, че невинни хора са държани като затворници в тъмниците? — отвърна отец Йойона спокойно и твърдо. — Как може да не ме засяга, че хора, които не са направили нищо лошо, и кентавър, който всъщност е герой, са бити и измъчвани в място, за което се предполага, че е свято?

— Измъчвани? — изсумтя върховният абат. — Ти пък какво знаеш за това?

— Ами исках да науча — отговори Йойона, — ала ти ми пречиш, както на мен, така и на останалите.

Маркварт отново изсумтя.

— Няма да оставя изплашените Чиличънкови и опасният Брадуордън да тревожат останалите. Те са моя отговорност.

— Твои затворници — поправи го Йойона.

Върховният абат Маркварт се спря и си пое дълбоко дъх.

— Не били извършили нищо лошо, казваш ти, ала ние имаме всички причини да вярваме, че кентавърът е бил съюзник на демона дактил и само случайното разрушение на Аида му е попречило да се включи в поход срещу всички богобоязливи хора на тоя свят!

— Случайно разрушение — повтори Йойона невярващо и със сарказъм.

— Това е изводът от моето разследване — внезапно изрева Маркварт и скочи към Йойона, като че искаше да го удари. — Ти реши да се занимаваш с нещо друго!

Само ако знаеше истината, отговори наум Йойона, щастлив, че е скрил древната книга в стаята си, преди да отиде при затворниците.

— А дори и с него не се занимаваш — продължи Маркварт. — И докато работеше върху някакви архаични текстове, които не могат с нищо да помогнат за сегашното тежко положение, един от нашите млади братя едва не загина!

Това накара Йойона да наостри уши.

— В двора — продължи Маркварт, — докато е работил върху нещо, което обикновено е грижа на отец Йойона, ала е било прехвърлено върху отец Де Унеро заедно с много други неща. Затова не е могъл да реагира, когато от тримата братя двама са се хлъзнали от колелото, а третият, горкият Делман, едва не е бил разполовен от внезапната тежест.

— Делман! — извика Йойона и почти скочи от стола, а Маркварт направи крачка назад. В ума му се прокрадна паника, внезапно се разтревожи за брат Браумин, когото не бе виждал вече дни наред. Колко ли инциденти се бяха случили?

Ала осъзна, че вълнението му само показва Делман като негов съучастник, затова се опита да възстанови самоконтрола си и седна пак на стола.

— Същият Делман, който ни придружи до Аида? — попита той.

— Има само един брат Делман — остро отвърна Маркварт, веднага усетил преструвката.

— Колко жалко — каза Йойона. — Жив е, нали?

— Едва-едва и може би не за дълго — отговори върховният абат и отново закрачи напред-назад.

— Ще го видя.

— Няма! — излая абатът. — Той е под грижите на отец Де Унеро. Забранявам ти да говориш с него. Няма нужда от извиненията ти, отец Йойона. Нека вината за твоето отсъствие тежи на твоите плещи. Може би така ще научиш кои са истинските ти задължения.

Мисълта, че някак е отговорен за станалото бе скандална, ала Йойона разбра заплахата зад нея. Маркварт не само използваше това като извинение да го държи настрана от брат Делман, но и бе оставил младежа в ръцете на Де Унеро, човек умел в изкривяването на умовете на хората, както свидетелстваха братята, пуснати по дирите на Авелин.

— Ти си ми свидетел, братко Франсис — каза Маркварт. — Предупреждавам те, отче Йойона, че ако приближиш брат Делман, последствията ще бъдат ужасни — и за теб, и за него.

Йойона бе изненадан, че Маркварт го заплаши така открито. Нали всичко се нареждаше както го иска, защо му трябваше да стига до такива крайности?

Не възрази, само кимна и излезе. Немаше намерение скоро да застава на пътя на Маркварт. За брат Делман щеше да е по-добре, ако

прекъснеше за известно време отношенията си с него. Освен това едва бе започнал работата си.

Хапна набързо, отиде до стаята си и въздъхна дълбоко, когато видя томчето на мястото му. Сетне се върна в древната библиотека, за да намери повече информация за този все по-заплетен пъзел.

Вратите бяха запечатани с тежки катинари. Един млад монах, когото Йойона изобщо не познаваше, бе застанал на пост.

— Какво означава това? — попита отецът.

— Никой не може да влиза в древните библиотеки — отвърна механично монахът. — По заповед на...

Йойона не го изчака да довърши, обърна се и хукна нагоре по стълбата. Не бе изненадан да открие, че абат Маркварт го чака в личните си покои, този път сам.

— Не каза, че прекратяваш работата ми — започна отец Йойона, искаше да започне внимателно тази битка, тъй като вярваше, че тя ще се окаже решаваща.

— Сега не е времето да се тревожиш за светостта на брат Алабарне — спокойно отвърна върховният абат. — Не мога да си позволя един от отците ми да си губи времето в тъмниците.

— Интересно — отговори Йойона, — при положение, че много от най-верните ти братя си губят времето в други тъмници.

Видя как в очите на Маркварт блясва ярост, ала абатът бързо се овладя.

— Процесът по канонизирането ще изчака края на войната — каза той.

— Която по всички данни може би вече е завършила — бързо отвърна Йойона.

— И докато опасността за Ордена отмине — добави Маркварт, — разумно е да предположим, че след като паур може да се добере до абат Добриниън, нито един от нас не е в безопасност. Враговете ни сега са отчаяни, тъй като войната се развива зле за тях. Вероятно ще се опитат да убият още някой от влиятелните водачи на човечеството.

Йойона едва сдържа езика си, преди да обвини Маркварт на място, че е изфабрикувал убийството на Добриниън. Не го беше грижа вече за него самия, би обвинил Маркварт публично, открито, започвайки битка, която вероятно щеше да му коства живота. Ала не можеше, напомни си той неколккратно в следващите няколко мига.

Трябваше да мисли и за другите — Делман, Браумин Херде, Марлборо Висченти и нещастните затворници. Заради тях и не заради себе си още не можеше да започне битката с Маркварт.

— Процесът ще изчака докато откраднатите камъни бъдат върнати — продължи Маркварт.

— Значи ще си губя времето на горните нива — осмели се да отговори Йойона.

— Не, имам друга работа за теб — отвърна Маркварт — по-важна. След като вече си добре, достатъчно здрав, че да нападнеш друг монах, ще трябва да се приготвиш за път.

— Ала ти каза, че светостта ще почака — отвърна Йойона.

— Така е — отговори Маркварт — ала твоята цел вече не е Сейнт Хонс. Отиваш в Палмарис, в Сейнт Прешъс, за да присъстваш на назначението на новия абат.

Отец Йойона не можа напълно да скрие изненадата си. Нямаше монах в абатството, готов за тази работа и заради това, доколкото знаеше той, нищо за наследяването не бе обсъждано, това бе работа на Събора на Абатите по-късно тази година.

— Отец де Унеро — отвърна абат Маркварт на незададения му въпрос.

— Де Унеро? — повтори невярващо Йойона. — Най-младият отец в Сейнт Мер-Абел, издигнат в ранг предварително заради смъртта на отец Сихертън?

— Убийството на отец Сихертън, извършено от Авелин Десбрис — бързо му напомни Маркварт.

— Той ще поеме водачеството над Сейнт Прешъс? — продължи Йойона, прекалено отвлечен дори за да усети болката от последните си думи. — Ала тази позиция е много важна, предвид факта, че Палмарис остава близо до сраженията.

— И именно затова избрах Де Унеро — отвърна спокойно Маркварт.

— Избрал си го? — изуми Йойона. Такъв ход бе безпрецедентен, назначението на абат не бе дребна работа, дори ако ставаше зад стените на въпросния манастир. Това се решаваше от Събора на абатите!

— Няма време да свикаме Събор предварително — обясни Маркварт, — нито можем да чакаме до планираната среща през

калември. Дотогава назначавам този, когото считам за най-подходящ предвид обстоятелствата. Отец Де Унеро ще замени Добриниън.

— Временно? — попита Йойона.

— За постоянно — остро отговори Маркварт. — А ти, отче Йойона, ще го придружиш.

— Ала аз тъкмо се върнах след много седмици на път — възрази Йойона, но разбра, че е победен и че е сбъркал в опита си да се добере до затворниците, да притисне Маркварт. И сега щеше да си плати.

Маркварт имаше право да забави процеса по канонизирането, а дали изборът на Де Унеро щеше да остане в сила, щеше да се реши на Събора, не по-рано. Йойона нямаше как да възрази, нито да се измъкне.

— Ще останеш в Сейнт Прешъс да помогнеш на отец... на абат Де Унеро — продължи Маркварт. — Ако той е доволен, може да се върнеш в Сейнт Мер-Абел.

— Ала аз имам по-висок ранг от него.

— Вече не — отговори Маркварт.

— Аз... Съборът няма да разреши това! — възрази Йойона.

— Това ще видим в средата на месец калември — отвърна Маркварт, — ако другите абати и техните гласуващи заместници считат за нужно да отменят решението ми, може би ти ще си новият абат на Сейнт Прешъс.

Ала по това време Маркварт вече щеше да е докопал камъните и всички монаси, които подкрепяха Йойона или просто му бяха приятели, щяха да изчезнат от Сейнт Мер-Абел, жертви на „инциденти“ като сполетелия брат Делман, или пък щяха да минат на страната на Маркварт след поредица от лъжи и заплахи. Или пък щяха да бъдат изпратени на мисии в далечни и опасни земи. До този миг отец Йойона не бе осъзнавал какъв ужасен противник може да бъде старият върховен абат.

— Може би ще се срещнем отново — каза Маркварт, махвайки му с ръка. — Ала заради спокойствието и на двама ни, се надявам това да не се случи.

„И така, всичко свърши“, помисли си Йойона.

ГЛАВА 24

РЕШЕНИЕ

Пред очите им се разкриха скупчени една до друга къщи, повечето от които ферми. Това бе на север от Палмарис и бе добре, че много хора бяха излезли от укрепения град и се бяха върнали в домовете си.

— Животът в областта се успокоява — отбеляза Конър. Той яздеше до Пони, която заедно с Бели'мар Джуравиел бе на гърба на Симфония, а Елбраян и Роджър бяха напред и водеха брат Юсеф, чиито ръце бяха вързани здраво зад гърба му.

— Скоро отново ще има мир — обеща Конър и това се стори вероятно на останалите, тъй като по пътя си не бяха видели нито едно чудовище.

— Каер Тинела и Земепад вероятно са били последните укрепления на изчадията в областта — разсъди пазителят. — Малцината, които са останали, не би трябвало да са проблем за гарнизона на Палмарис.

В този миг пазителят спря, хвана юздите на Симфония и го накара да спре. Погледна към Пони и Джуравиел и те веднага разбраха.

— Не можем да влезем в града — каза Елбраян на Конър, — нито дори да приближим толкова, че хората във фермите да ни видят. — Погледна брат Юсеф и допълни: — Дори фактът, че ни познават, може да ги изложи на риск.

Брат Юсеф отвърна остро:

— Вярваш ли, че Църквата ще се откаже от преследването си? — и се разхили злобно, сякаш не той бе пленникът в групата.

— Може би Църквата ви ще си има по-важни проблеми, когато истината за вашите действия в Сейнт Прешъс се разчуе — намеси се Конър, като застана с коня си между монаха и пазителя.

— И какви доказателства имаш за нелепите си обвинения? — бързо отвърна брат Юсеф.

— Ще видим — отговори Конър и се обърна към Елбраян. — С Роджър ще го отведем при чичо ми, ще използваме светските канали на властта, преди да видим каква част от Църквата ще застане на страната на това псе и господарите му.

— Започваш малка война — каза Пони, тъй като бе добре известно, че Църквата е силна почти колкото държавата, а онези, които бяха виждали магическите сили на Сейнт Мер-Абел, смятаха Църквата дори за по-силна.

— Ако такава война настъпи, то нейните инициатори ще са убийците на абат Добриниън, не аз или чичо ми — отговори твърдо Конър. — Единственото, което правя, е да дам отговор на този грозен акт и да защита живота си.

— Ще чакаме вести — намеси се Елбраян, не искаше този разговор да се проточва.

— С Роджър ще се върнем възможно най-скоро — съгласи се Конър. — Знаем, че сте нетърпеливи да продължите по пътя си.

Конър внимаваше да не се изпусне, тъй като не искаше опасният монах да узнае, че Елбраян смята да се отправи точно към Сейнт Мер-Абел. Предвид чудесата, които бе виждал от магията на светите камъни, Конър смяташе за глупаво пазителят открито да заяви пред Юсеф, че отива да спаси пленените си приятели. Колкото по-малко информация имаше опасният пленник, толкова по-добре беше за всички тях.

Конър даде знак на Елбраян и извърна коня си настрана, а пазителят го настигна и поведе встрани от другите.

— Ако не се видим отново, тогава сбогом, Нощна птицо — каза благородникът искрено.

Елбраян последва погледа му, гледаше към Пони.

— Бих излъгал, ако кажа, че не ти завиждам — продължи Конър. — Аз също я обичах, кой не би, след като е видял красотата ѝ?

Елбраян нямаше адекватен отговор, затова не каза нищо.

— Ала е ясно къде е сърцето на Джи... на Пони — добави Конър след дълга и неприятна пауза. — Сърцето ѝ е при теб — каза той и погледна пазителя в очите.

— Ти няма да се върнеш — внезапно каза Елбраян, — ще предадеш монаха и ще си останеш в Палмарис.

Мъжът сви рамене.

— Болно ми е да я виждам — призна той. — Хем чудесно, хем болно.

Не знам кое е по-силното.

— На добър час, тогава — отвърна Елбраян.

— И на теб — рече Конър и отново погледна към Пони. — Мога ли да се сбогувам с нея? — попита той.

Елбраян се усмихна снизходително — не считаше това за свое решение. Ако Пони искаше да говори насаме с Конър, щеше да го направи, каквото и да мислеше той за това. Ала улесни Конър, защото му съчувстваше. Отиде при Пони и ѝ предаде молбата. След като изчака Джуравиел да слезе от Симфония, тя пришпори коня към Конър.

— Може да не се върна — обясни ѝ младият благородник.

Пони кимна, все още чудейки се защо изобщо бе дошъл.

— Трябваше да те видя отново — продължи той, сякаш разбрал неизречения въпрос. — Исках да се уверя, че си добре. Да... — спря и въздъхна.

— Какво искаш от мен? — попита Пони директно. — Какво има още да си кажем?

— Да ми простиш — бързо каза Конър, сетне се опита да обясни: — Бях наранен... гордостта ми. Не исках да те изгоня, но да те гледам и да знам, че не ме обичаш...

Усмивката на Пони го накара да замълчи.

— Никога не съм те обвинявала, нито има какво да ти прощавам — отговори тя тихо. — Това, което стана между нас, бе трагично и за двамата ни. Имахме много специално приятелство и аз винаги ще го ценя.

— Но това, което стана в първата брачна нощ... — възрази Конър.

— Именно заради това, което не стана, не мога да ти се сърдя — каза Пони. — Ти можеше да ме насилиш и тогава наистина нямаше да ти простя — щях да те поразя с магията си още щом те видях на полето! — и докато го изричаше разбра, че това не е истина. Каквото и да изпитваше към Конър, никога не би могла да използва светите камъни на Бога по такъв злокобен начин.

— Съжалявам — искрено каза Конър.

— Аз също — отвърна Пони, наведе се и го целуна по бузата.

— Сбогом, Конър Билдебург — рече тя, — вече видя врага. Бори се добре.

И извърна коня си, отправяйки се обратно към Елбраян.

Скоро Пони, Елбраян и Джуравиел се отправиха обратно на север, обнадеждени, но и планирайки пътуване, което можеше да се окаже така мрачно, като това към Аида, където се бяха изправили пред демона дактил. Надяваха се, че мисията на Конър ще даде резултати и кралят и добрите и честни последователи на Абеликанската църква, ако имаше такива, бързо ще се обърнат срещу злия върховен абат, който несправедливо бе оковал Брадуордън и Чиличънкови. Надяваха се също, че ще намерят приятелите си живи, здрави и свободни още преди да наближат Сейнт Мер-Абел.

Но здравият разум им подсказваше друго. Такива политически действия отнемаха месеци, понякога години. Брадуордън и Чиличънкови не можеха да чакат, не заслужаваха да чакат. И така, тримата планираха пътуването да започне веднага щом Роджър и евентуално Конър се върнеха при тях.

Със същата решимост към Палмарис яздеха Роджър и Конър. Конър вярваше изключително в своя чичо Рочефорт. Още от детинство бе гледал на този човек като на някой, който може да поправи всичко, да оформя живота в града. Всеки път, когато Конър се бе забърквал в неприятности, чичо му Рочефорт тихо и ефективно бе уреждал нещата.

Брат Юсеф долови това, както от самоувереността на мъжа, лъхаща както от заплахите му за това какво може чичо му, така и от самонадеяната му стойка на седлото.

— Трябва да разберете какви ще са последиците от вашия съюз с тези двамата, господарю Билдебург — подразни го монахът.

— Ако не млъкнеш, ще ти запуша устата — заплаши го Конър.

— Но колко ли ще е унижен чичо ви! — продължи Юсеф — Ще е забавно, когато кралят научи, че племенникът на барон Билдебург пътува с негодници.

— Наистина съм в компанията на такъв — каза Конър, — но чак сега.

Брат Юсеф не хареса това.

— Обвиненията ти са нелепи — каза той. — Чичо ти ще разбере това и ще се извини на Църквата — която може би ще склони да не го отлъчи.

Конър изсумтя презрително, без да е впечатлен и без да вярва на думите на опасния монах. Ала в мислите му се прокрадна страх, за него и за чичо му. Той имаше доверие на този велик човек, ала си напомни неколkokратно да не подценява мощта на Църквата.

— Може би дори вие двамата ще получите опрощение — хитро каза Юсеф.

— Опрощение за това, че сме се защитили? — саркастично подметна Роджър.

— Никой от вас не бе замесен — отговори Юсеф, — само момичето и онзи другият. И може би елфът — не знаехме, че подобно създание съществува, и затова неговата съдба тепърва ще се решава.

Конър отново изсумтя. Този човек се бе опитал да го хване и убие пред „Пътя“, а сега настояваше, че нямало да го замесва. Какво нахалство!

— А, да, момичето — продължи брат Юсеф с променен тон и погледна с ъгълчето на окото си Конър, за да прецени реакцията му. — Колко сладко ще бъде, когато накрая я хванем — каза той мазно, — може би ще намеря време да се позабавлявам с нея, преди да я предоставя на господарите си.

Монахът видя идващия удар — всъщност, нарочно го бе предизвикал, — но не се отдръпна. Ударът по главата не бе силен, но Юсеф убедително се хвърли на земята и се отпусна на лявото си рамо. Чу изпукването от разместената става и изпищя, както от последвалите вълни болка, така и за да прикрие движението, което направи за да събере ръцете си зад гърба и да извие въжето, с което бяха пристегнати.

— Почти стигнахме града! — скара се Роджър. — Защо го удари?

— Не искаше ли и ти да го направиш? — отвърна Конър, а Роджър не отговори. Отиде до падналия монах, а Конър слезе от коня си и го последва.

Сигурността на въжето, пристягащо ръцете на Юсеф, зависеше от това, че той не можеше да изпъне ръцете си по-назад, ала сега, с изкълченото рамо, нещата се бяха променили. За броени мигове той освободи лявата си ръка, но остана легнал, придържайки ръцете си стиснати и пренебрегвайки пулсиращата болка в лявото рамо.

Роджър стигна зад него пръв и се наведе да го обхване с ръце. Юсеф не избърза — от двамата не този бе опасният. Конър се приближи и помогна на Роджър да изправи монаха на крака.

И тогава брат Юсеф сви мълниеносно крака под себе си и се изправи. Въжетата, които го държаха, полетяха настрана, а дясната му ръка полетя напред, като пръстите ѝ бяха извити под формата на буквата С.

Тази смъртоносна кука се заби в гърлото на Конър и разкъса плътта така, че Юсеф напипа адамовата му ябълка. Втренчи се в очите на благородника, без да мига, и бавно разпра гърлото му.

Конър Билдебург падна назад, притискайки смъртоносната си рана, отворил уста за глътка въздух, която така и не идваше. Напразно се опитваше да спре кръвта, която пръсна като червеникава мъгла, издигаща се от собствените му дробове.

Юсеф се извърна, удари смаяния Роджър и го повали на земята.

Младежът мъдро прецени, че не може да помогне на Конър и е безпомощен срещу свирепия монах. Затова скочи бързо и когато Юсеф се извърна към умиращия Конър, за миг се озова при Сивия камък.

— Следващият, когото ще убия, е чичо ти — просъска Юсеф на благородника.

Конър го чу, ала от много, много далеч. Имаше чувството, че пропада, потъва все по-дълбоко в тъмнината, в себе си. Стана му студено и се почувства самотен, а всички звуци изчезнаха. Погледът му също помръкна и се превърна в малки точки светлина.

Светли и топли.

Но намери нещо, което го успокои, което му вдъхна надежда — бе се помирил с Джил.

Вече всичко си бе отишло, бяха останали само светлината и топлината. Духът на Конър влезе в тях.

Роджър хвана стремето, а изплашеният кон се разскача и го повлече.

Зад него монахът приближаваше.

Стенейки от болка, Роджър стисна седлото по-здраво, протегна се и шибна силно Сивия камък, за да го пришпори. После успя да се извърне назад и видя, че Юсеф приближава.

Впрягайки цялата си сила и ловкост, Роджър се изтегли нагоре.

Успя някак да отлепи нозе от земята и конят рязко се отдалечи от преследващия ги монах.

Роджър дори не се опита да седне като хората на седлото, просто се просна върху него и приведе глава, като кривеше лице при всяко болезнено друсване.

Бързият кон остави монаха далеч зад себе си.

Ядосаният брат Юсеф разрита нервно пръстта и се озърна в двете посоки на пътя, чудейки се какво да стори. Можеше да се върне в Палмарис — след като Конър бе мъртъв, вероятно нямаше да има обвинения срещу него за убийтия абат. Със сигурност думите на северняците крадци нямаше да са достатъчни, за да бъде повдигнато обвинение към Абеликанската църква.

Да, не се боеше от барона на Палмарис, нито от монасите от Сейнт Прешъс, но мисълта да докладва на върховния абат Маркварт за провала си караха косъмчетата на тила му да се изправят. Данделион бе мъртъв, ала същата участ бе сполетяла и досадния Билдебург.

Юсеф хвърли поглед по посоката, в която бе избягал Роджър, на север. Трябваше да го настигне, преди онзи да се срещне с останалите, и да изненада жената този път неподготвена. Знаеше, че ще я срещне отново, както и другите двама. Бяха го победили първият път само защото го очакваха, ала сега...

Чак тогава щеше да се свърже с абата.

Затича и краката му неуморно започнаха да изминават миля след миля.

Роджър яздеше с лекота, но без да забавя темпото. Подозираше, че монахът не се е отказал, тъй като знаеше, че той ще се върне при Елбраян и Пони, и щеше да се помъчи да му попречи. При все това не бе особено притеснен, тъй като монахът нямаше кон и трудно щеше да го настигне.

Ала когато изкачи една могила и погледна назад към пътя, видя, че в далечината монахът още тича.

— Това е невъзможно — промърмори Роджър, тъй като бяха изминали поне пет мили. И все пак монахът тичаше така бързо, сякаш току-що бе започнал преследването!

Роджър се покатери обратно на коня и продължи по-бързо. Знаеше, че конят е уморен — по козината му блестеше пот, — ала не можеше да забави ход. Озърташе се постоянно назад и се молеше монахът да не се окаже по-издръжлив от жребеца му. Продължи напред, като повече се притесняваше за скоростта, отколкото за предпазливостта, защото знаеше, че колкото и невероятна да е силата на един монах, той не може да надбяга кон.

Скоро той отново яздеше спокойно, сигурен, че е оставил преследвача далеч зад себе си и чудейки се как да открие приятелите си. Бяха се разбрали да се срещнат в изоставена ферма на не повече от десет мили път.

Конят се препъна и очите на Роджър се разшириха, когато видя проблясването на метал от страни на пътя. Сивият камък накуцваше, подковата му бе паднала. Роджър веднага слезе и изтича да вземе подковата, след което се върна при коня, за да види от кое копито е паднала.

Отговорът бе очевиден още преди приближаването му, тъй като конят куцаше сериозно, щом стъпеше на предния си ляв крак. Роджър нежно обви с ръка крака и го вдигна към коляното.

Копитото не бе добре. Роджър не разбираше много от коне, но осъзна, че този не може да продължи още много, ако подковата не бъде сменена. А нямаше никакъв начин сам да направи това.

— Гаден паурски късмет — прокле младежът и нервно погледна назад по пътя.

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да укроти страховете си, да се накара да мисли спокойно, да прецени проблема правилно. Първо реши да побегне, ала се отказа, усещайки, че монахът ще го намери и ще го хване много преди да е стигнал до Елбраян и другите. Сетне се зачуди дали толкова далеч на север няма някоя къща, в която да сменят подковата, ала разбра, че няма време за това.

— Тази битка е моя — каза на глас Роджър и отново огледа пътя.

Отиде до седлото, за да потърси нещо — каквото и да било! — което да му помогне сега.

Повечето вещи бяха просто за из път — въже и кука, малка лопатка, тигани и тенджери, резервни дрехи и други подобни. Ала един предмет привлече вниманието му. При последното си спиране в онази ферма, където щяха да го чакат Елбраян и другите, Роджър бе

взел малка система от скрипци и въжета, която фермерите използваха, за да местят балите сено или дори за да теглят инатливите бикове. Роджър взе предмета в ръка и го огледа. Опитваше се да измисли начин да го вкара в употреба.

Няколко идеи минаха през главата му и той се съсредоточи върху последната, тъй като тя щеше да ангажира специалните му умения. Той знаеше, че не може да надвие монаха в битка, но пък вероятно щеше да го надхитри.

По времето, по което брат Юсеф стигна това място, Роджър и конят вече ги нямаше, но подковата стоеше, точно по средата на пътя. Монахът спря и я огледа, сетне се изправи и се огледа наоколо. Не можеше да повярва, че младежът е толкова глупав да остави тази улика зад себе си.

Юсеф претърси пътя напред и не видя други пресни следи на дузина или повече стъпки. От едната страна на пътя лесно намери следи от окуцелия кон, а от другата страна — малко кръв и по-леки следи, оставени от слаб мъж. Сега монахът се досети какво бе станало. Подковата на коня бе паднала и той бе хвърлил младия си ездач. Широко ухилен, монахът тръгна надолу по склона, към малка горичка, където подозираше, че ще намери втората си жертва.

Покатерил се високо на едно от тези дървета, Роджър Локлес наблюдаваше приближаването на самоуверения монах, като държеше в ръка въжето и куката. Юсеф забави ход, когато приближи дърветата, и продължи по-внимателно, като се прикриваше зад стволовете.

Роджър го изгуби от поглед, когато той потъна в горичката. Беше изумен, щом Юсеф се появи на друго място, доста навътре сред дърветата, тъй като бе изминал няколко ярда без хрусталаците въобще да изшумолят. Роджър погледна съоръженията си и пръста, който нарочно бе наранил, за да остави кървавата диря, и се зачуди дали хитростта му ще се окаже достатъчна.

Ала вече бе твърде късно да променя плановете си, тъй като Юсеф бе в подножието на дървото, забелязал последната капчица кръв.

Монахът бавно извърна глава нагоре и се взря в сенчестата корона.

Накрая погледът му се спря на фигурата, свила се сред клоните и здраво прегърнала ствола.

— Слез долу и ще пощадя живота ти — каза монахът.

Роджър се съмняваше в това и все пак за малко да започне преговори.

— Ако ме караш да се качвам догоре и да те влача, знай, че смъртта ти ще е изключително неприятна — продължи Юсеф.

— Не съм направил нищо срещу твоята Църква! — отговори Роджър, играейки ролята на изплашено дете, която в момента никак не бе трудна.

— Затова и ще пощадя живота ти — повтори Юсеф. — Сега слез долу.

— Махай се! — изплака Роджър.

— Слез долу! — изрева Юсеф. — Давам ти последен шанс.

Роджър не отговори, а само силно изхлипа, така че монахът да го чуе.

Когато Юсеф започна да се катери по клоните, Роджър дръпна силно въжето за стотен път, за да изпита здравината му. Единият край бе завързан за дървото, а другият в края на скрипеца. Второ въже, завързано за куката, бе на другия край на скрипеца.

Възлите бяха сигурни, а дължината на въжетата бе точно каквато трябваше, напомни си Роджър, ала все пак, докато мислеше върху сложността на плана си и неговата зависимост от точността и немалко късмет, едва не припадна.

Юсеф вече бе изкачил повече от половината път, на поне двадесет фута от земята.

— Само още един клон — промърмори Роджър.

Монахът продължи да се катери, поставяйки крака върху здравите клони на долната част от ствола. Трябва да спре сега, знаеше Роджър, да се подготви за останалата част от изкачването, тъй като там клоните бяха по-нарядко.

Щом Юсеф стигна до това място, Роджър Локлес стисна въжето и скочи. Мина покрай няколко клона и се одра лошо. На няколко фута от дървото удари друг клон, както бе планирал, и ритна с крака, завъртайки се в кръг около дървото. Удари се в него, отскочи няколко пъти, но задържа кръга си, като се спусна надолу, покрай шокирания Юсеф, на малко повече от ръка разстояние.

Сега Роджър дишаше по-спокойно, тъй като брат Юсеф бе твърде изненадан, за да скочи към него.

— Бъди проклет! — извика монахът. Първоначално реши, че Роджър използва въжето, за да слезе преди него на земята, но внезапно, когато клупът се затегна около него, притискайки го към ствола, докато Роджър се въртеше надолу, разбра какво става.

На последния кръг Роджър вече държеше въжето само с една ръка, хвана другото въже и изстреля куката към няколко скупчени бели брези. След това обви ствола с крака, беше стигнал до края на първото въже. После го закопа в земята, като го опъна силно, за да пристегне по-здраво Юсеф.

Знаеше, че няма много време, тъй като клоните пречеха, а въжето не бе достатъчно здраво, за да удържи задълго силния и ловък монах.

Не още.

Роджър дръпна въжето от брежите с една ръка, като с другата завъртя скрипеца. Изпъшка, усещайки, че куката се плъзга през гъсталаците.

Накрая обаче, тя се закотви някъде.

Горе Юсеф се смееше и се мъчеше да се освободи. Вече бе прекарал въжето над лактите си и скоро щеше да се плъзне под него.

Роджър дръпна за последно и тогава, като видя, че работата е почти готова, се спусна към скрипеца, завъртайки го здраво и бързо с двете ръце.

Юсеф тъкмо бе започнал да прокарва въжето през главата си, когато въжето отново го притисна към дървото.

— Какво? — отвори уста той, знаеше, че слабоватият младеж не би могъл да го дръпне така здраво. Виждаше добре какво става отдолу и че наблизко няма кон, затова упорито продължи да се бори с въжето.

Чу изпукването на клона отдолу, който се чупеше под тежестта му и увисна само за миг, преди въжето отново да го дръпне силно и да го притисне към ствола. Лявата ръка на Юсеф бе свободна и под въжето, ала то минаваше диагонално през рамото му, точно под другата ръка и го притискаше здраво. Монахът упорито продължи да се бори, но въжето се затягаше още повече.

Роджър не гледаше нагоре, само опъваше със скрипеца с всичката си сила. Въжето вече дори не вибрираше, а се бе опънало здраво и право и Роджър най-сетне спря, опасявайки се, че може да изкорени някоя от брежите.

Той излезе от прикритието на дърветата и погледна нагоре към безпомощния овързан монах. Сега вече се усмихна облекчено.

— Ще се върна — обеща той, — с приятели. Сега вече трябва да отговаряш за две убийства! — и побягна.

Юсеф не обърна внимание на думите му, продължи да се бори срещу невъзможно стегнатото въже. Гърчеше се и шаваше, като се опитваше да мине под него.

Осъзна, че това е глупаво почти веднага — и все пак твърде късно, — когато въжето се надигна нагоре с един инч и се стегна около врата му.

Бели'мар Джуравиел първи стигна горичката, придвижвайки се пред Елбраян, Пони и Роджър. Слънцето сега бе ниско в небето и вече потъваше зад хоризонта. Групата бързо бе стигнала мястото, веднага след като Роджър дотича при тях. Искаха да хванат и обезвредят опасния монах преди падането на мрака. Елбраян и другите изчакаха извън дърветата, а пазителят внимателно наблюдаваше Пони. Тя бе притихнала по време на целия път към това място, вестта за смъртта на Конър я беше засегнала силно.

Странно, но скръбта ѝ не предизвика никаква ревност у Елбраян, само съчувствие. Той разбра, наистина разбра взаимоотношенията между нея и благородника и знаеше, че със смъртта на Конър тя губи част от себе си, време, в което се бе лекувала. Затова той се закле, че ще задържи чувствата си за себе си и ще се съсредоточи върху нуждите на Пони.

Тя седеше, изправила гръб, на Симфония — стоическа и силна фигура в падащия мрак. Щеше да преживее това, както бе преживяла първата касапница над Дъндалис, както бе преживяла тази ужасна война и всички загуби в нея, най-вече смъртта на Авелин. Пазителят още веднъж се улови, че се възхищава на силата и смелостта на тази жена.

И я обичаше още повече заради тях.

— Мъртъв е — долетя глас от високата трева. Джуравиел се връщаше.

Елфът погледна Роджър, нещо, което Елбраян не пропусна, и обясни:

— Почти се бе освободил, когато го стигнах, овързан за дървото точно както ми го описа. Трябваше да го убия — отне ми няколко

стрели.

— Сигурен ли си, че е мъртъв? — попита нервно Роджър, не искаше повече да се среща с монаха.

— Мъртъв е — увери го Джуравиел — и мисля, че конят ти, конят на Конър, е ей там — рече елфът, сочейки пътя.

— Падна му подковата — напомни Роджър.

— Лесно ще се смени — отговори Джуравиел. — Хайде, хвани го.

Роджър кимна и се отправи нататък, а Пони, по знак на Елбраян, препусна със Симфония след него.

— Колчанът ти е пълен — отбеляза пазителят, когато остана насаме с елфа.

— Взех си стрелите — отговори Джуравиел.

— Елфите не прибират стрелите, които са улучили — отвърна пазителят, — освен ако ситуацията не е отчаяна, а нашата, след смъртта и на двамата монаси, не е такава.

— Какво искаш да кажеш? — сухо попита елфът.

— Онзи е бил мъртъв, преди да стигнеш горичката — каза Елбраян.

Джуравиел кимна.

— Явно се е опитвал да се измъкне и се е удушил — обясни той. — Младият Роджър добре се е справил с възлите и е бил много хитър, за да го хване така. Може би прекалено хитър.

— Бил съм се и преди с брат Правда — рече Елбраян. — Видя колко фанатични са те. Съмняваш ли се, че е трябвало да свърши така?

— Щеше ми се да не умира от ръцете на младия Роджър — отвърна Джуравиел. — Не вярвам да е готов за това.

Елбраян погледна към пътя; Пони и Роджър се връщаха, водеха Симфония и накуцващия кон на Конър.

— Трябва да знае истината — реши пазителят и погледна към Джуравиел, очаквайки да се разрази спор.

— Няма да го приеме добре — каза елфът, ала не възрази повече. Пътят пред всички тях щеше да е мрачен и може би бе по-добре да приключат с това тук и сега. Когато двамата пристигнаха с конете, Джуравиел пое Сивия камък и след като разгледа нараненото му копито, отведе животното настрана, махвайки на Пони да го последва със Симфония.

— Не Джуравиел уби монаха — каза Елбраян на Роджър веднага щом другите се оттеглиха.

Очите на Роджър се разшириха в паника и той се огледа, като че очакваше братът Правда да изскочи отнякъде. Той го беше наплашил повече от всеки друг враг, повече дори от Кос-косио.

— Ти го уби — обясни Елбраян.

— Искаш да кажеш, че аз го победих — поправи го Роджър. — И така победата на Джуравиел е само формална.

— Искам да кажа, че ти си го убил — настоя твърдо пазителят. — Искам да кажа, че ти си затегнал въжето и то някак се е плъзнало към врата му, удушавайки го.

Роджър се ококори.

— Но Джуравиел каза...

— Джуравиел се страхуваше как ще го приемеш — отговори Елбраян. — Не бе сигурен дали можеш да приемеш такава черна истина и се страхуваше да ти го каже.

Устата на Роджър се отвори, ала от нея не излязоха думи. Тежестта на истината го удари с всичка сила и той се разтрепери.

— Трябваше да ти кажа — продължи Елбраян, вече по-меко. — Заслужаваш да знаеш истината и трябва да преодолееш това, ако искаш да се справяш с отговорностите, стоварени върху младите ти плещи.

Роджър не го чуваше, трепереше много по-силно и изглеждаше, че ще падне.

— Ще говорим по-късно — каза му Елбраян, пристъпвайки към него и поставяйки успокоително ръка на рамото му. Сетне пазителят продължи нататък, за да се присъедини към Джуравиел и Пони, оставяйки Роджър насаме с мислите му.

Роджър Билингсбъри — той внезапно си поиска истинското име, а не глупавото и претенциозно Роджър Локлес, — никога не бе изпитвал нещо подобно. Той бе скърбял много, прекалено много по време на младия си живот, ала не така. Онази болка му бе позволила да се издигне на пиедестал, да продължи да вижда себе си като център на света, като някой, по-добър от другите. При цялата болка и изпитания, които младият Роджър бе преживявал, той бе успявал да задържи своето детско виждане на света, чийто център бе той.

Но сега този пиедестал бе изритан изпод краката му. Беше убил човек.

Той бе убил човек!

Без да го осъзнава, Роджър седна на тревата. Неговият разум отчаяно се бореше със съвестта му. Да, той бе убил човек, но какъв избор му остави монахът? Все пак Юсеф бе един убиец, нищо повече. Пред очите му бе убил Конър, и то много жестоко. Бе убил абат Добриниън!

Ала тези неща не можеха да заглушат чувството за вина. Каквито и да бяха оправданията, въпреки че Роджър не бе убил нарочно брата Правда, онзи човек вече бе мъртъв и кръвта му бе оцапала неговите ръце.

Той наведе глава и се помъчи да си поеме въздух. Искаше толкова силно нещата, които животът му бе отнел още в най-ранна възраст — топлината на семейството и спокойните, успокоителни думи на по-възрастни хора, на които може да се довери. С тази мисъл той обърна глава, за да види тримата си приятели, пазителя, който просто му бе казал какво е направил и го бе оставил сам. За миг Роджър намрази Елбраян заради това. Ала само за миг — скоро разбра, че пазителят му е казал истината, защото го уважава, защото му вярва и го е оставил сам, защото един възрастен човек — а той бе такъв сега — трябва сам да се пребори с това, поне отчасти.

Пони скоро дойде при него, без да споменава смъртта на монаха.

Каза му само, че трябва да вземат трупа и да отидат на юг, за да приберат и тялото на Конър. Роджър тихо потегли с тях, като нарочно избягваше да погледне брата Правда, висящ от гърба на Сивия камък. Конят сега вървеше по-добре, тъй като Джуравиел бе излекувал копитото, ала темпото им все още бе бавно. Нощта падна, ала те продължиха да ходят, решени да спасят тялото на Конър, преди то да бъде разкъсано от някое животно.

Най-накрая, с известна трудност, тъй като нощта бе доста тъмна, те намериха убития. Пони първа го достигна и нежно затвори очите му.

Сетне се отдръпна, надалеч.

— Върви при нея — каза Джуравиел на Елбраян.

— Знаеш какво да правиш с него — отговори пазителят и елфът кимна.

Сетне Елбраян добави към Роджър:

— Бъди силен. Твоята роля вероятно сега е най-важната.

И се отдалечи, оставяйки Роджър втрещен в Джуравиел, търсейки обяснение.

— Трябва да вземеш Конър, монаха и коня и да отидеш до Палмарис — каза елфът.

Роджър, без да иска, погледна мъртвия монах.

— Иди направо при барона и не в абатството — обясни елфът. — Кажу му какво се е случило. Кажу му, че според Конър тези монаси, а не паурите, са убили абат Добриниън, че те са прогонили Конър от Палмарис, тъй като и той, без да иска, е станал враг на злите предводители на Църквата.

— А после? — попита младежът, чудейки се дали това не е последния път, когато вижда тези тримата.

Джуравиел се огледа.

— Можем да вземем друг кон — даже два, — ако смяташ да продължиш с нас.

— А той иска ли? — попита Роджър, кимвайки към отдалечилия се Елбраян.

— Щеше ли да ти каже истината, ако не искаше? — попита Джуравиел.

— А ти? — бързо добави Роджър. — Защо ме излъга? Мислиш ме за глупаво дете, неспособно да поеме отговорност?

— Мисля, че порасна прекалено много последните седмици — искрено отвърна елфът. — Не ти казах, защото не бях сигурен какво би искал за теб Нощната птица — и не се съмнявай, че той е предводителят на групата. Ако смятахме да те оставим в Палмарис, на безопасно място с Томас и Белстър, ако смятахме, че ролята ти в тази битка е приключила, тогава за какво ти беше да знаеш, че си убил този човек?

— Не е ли истината обективна? — попита Роджър. — Или играеш ролята на Господ, елфе?

— Ако истината не е полезна, тя може да почака — отговори Джуравиел, — но понеже ти сам определяш пътя си, трябваше да я научиш сега. Пътят ни ще е мрачен, млади ми приятелю. Не се съмнявам, че ще срещнем други братя Правда.

— И всяко следващо убийство е по-лесно? — попита саркастично Роджър.

— Моли се да не е така — сопна се Джуравиел и погледна Роджър, без да мига.

Това накара младежа да се осъзнае.

— Нощната птица сметна, че емоционално си достатъчно силен, за да приемеш истината — добави елфът. — Приеми го като комплимент.

Джуравиел понечи да си тръгне.

— Не знам дали не сбърка — призна внезапно Роджър.

Елфът се извърна и видя младежа привел глава, а раменете му се тресяха от хлипове. Застана зад него и постави внимателно ръка на гърба му.

— Другият монах бе едва вторият човек, когото Нощната птица е убивал — каза той. — Този път не плака, тъй като проля всичките си сълзи за предишния, първия брат Правда.

Идеята, че могъщият пазител също е бил така разтърсен, стресна Роджър. Той избърса очите си и погледна напред, после към Джуравиел и кимна мрачно.

След това отново бе на път, твърде изнервен, за да стои и да чака края на нощта. Трябваше да се движи бавно, тъй като раненият Сив камък носеше и двата трупа, но бе решен да говори с барон Билдебург преди обяд.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ПО ПЪТЯ НА СЕНКИТЕ

След срещите си с монаси от Абеликанския орден научих повече за Църквата, на която Авелин служеше — Църквата на моите родители и на всеки човек, който познавам — и започнах да осъзнавам колко коварна може да е природата на злото: Не бях мислил за това преди, но дали злият човек е по природа такъв? Осъзнава ли той, че действията му са зли? Или пък гледната му точка е така изкривена, че си вярва, че е прав? В тези времена, когато дактилът се пробуди и светът позна хаоса, мнозина, както изглежда, започнаха да търсят самата есенция на злото. Кой съм аз или който и да е друг, че да съди кой човек може да бъде считан за зъл и кой за добър? Когато попитам дали злият човек е поначало зъл, предполагам абсолютна разлика, която много хора отказват да направят. Тяхната гледна точка е относителната и макар аз да признавам, че моралните последици от много действия зависят от определени ситуации, като цяло моралът е абсолютен.

Защото вътре в тази истина виждам друга, по-голяма. Знам, че има абсолютна разлика между доброто и злото, независеща от личната перспектива и преценка. За Туел'алфарите общото благо е следната оценка — най-важно е добруването на елфите, но не за сметка на останалите. Макар че елфите не желаят да осъществяват контакт с хората, векове наред те са обучавали пазители, без да търсят някаква

полза за Андур'Блау Иннинес, тъй като това място е отвъд влиянието на пазителите, а за доброто на света като цяло. Елфите не са агресивни, никога. Те се бият, когато това се налага, защитавайки хората срещу завоеватели. Ако гоблините не бяха дошли в Дъндалис, елфите никога нямаше да ги преследват, защото макар да не понасят нито тяхната раса, нито тези на паурите и великаните и да считат и трите за проклятие за света, елфите допускат правото им на живот.

Да отидат в планините и да ги нападнат според елфите би ги принизило до това ниво, което те презират най-много.

Обратно, паурите и гоблините са доказали, че самите те са войнолюбиви и зли същества. Те нападат винаги когато имат предимство и не е изненада, че демонът дактил е избрал тези раси за свои слуги. Аз лично имам по-различно виждане за великаните и не знам дали те са по природа зли, или просто гледат на света по различен начин. Великанът може да гледа на човека, както котката на мишката, като на храна. Ала все пак аз нямам угризения на съвестта, когато убивам великани, точно както нямам и след като съм отнел живота на паури или гоблини.

Не изпитвам никакви угризения.

Сред петте раси на Корона обаче считам хората за най-загадъчни. Някои от най-достоините на този свят — като брат Авелин — са били хора, както са обаче и някои от най-злите тиранни. Като цяло моята раса е добра, ала не така предвидима и дисциплинирана като Туел'алфарите! Все пак, като темперамент ние сме много по-близки до елфите, отколкото до другите три раси.

Ала тези оттенъци на сивото...

Може би сбърканата преценка за злото не личи никъде така, както в редиците на Абеликанската църква, приета за морален водач на по-голямата част от човечеството. Може би това е тъй, защото те се радват на огромно доверие, служат като най-чисти от човешките души. Една тяхна грешна преценка води до катастрофа, както доказа Авелин. За тях той бе еретик, макар че в действителност се съмнявам някога да е имало по-богобоязлив, щедър, добър и готов за саможертва човек.

Може би върховният абат, който изпрати братята Правда подир Авелин, може да оправдае действията си, поне към себе си — казвайки, че са били за висшето благо. Все пак отец е бил убит при бягството на Авелин и законово Авелин нямаше право да взема тези камъни.

Ала върховният абат бърка, според мен, тъй като макар Авелин технически да бе обявен за крадец, от морална гледна точка тези камъни принадлежаша нему. Гледайки го как работи с тях, дори преди трагичната си саможертва в битката с демона дактил, няхах съмнение за това.

Ала способността на хората да оправдават своите действия, опасявам се, никога няма да спре да ме изумява.

Елбраян Уиндон

ГЛАВА 25

РОДЖЪР ПРЕД ИЗБОР

По времето, когато Роджър Локлес достигна северните порти на град Палмарис, той и мрачният му товар вече бяха привлекли немалко внимание. Няколко фермери и техните семейства, в тия времена внимателни към всичко минаващо в областта, забелязаха преминаването му, а мнозина дори го последваха, засипвайки го с въпроси.

Той не обясни почти нищо на никого, пътувайки към портата, само изръмжавайки нещо в отговор на въпроси като:

— От север ли идваш? Има ли гоблини там?

Фермерите приемаха неясните отговори, без да се оплакват, но градските стражи се оказаха много по-настойтелни. Веднага щом Роджър приближи достатъчно, че да се види, че на коня му са натоварени два човешки трупа, една от двете огромни порти се отвори със скърцане и от нея изскочиха двама стражи да го пресрещнат.

Роджър бе наясно, че други стражи с пригответени лъкове го наблюдават от стените, прицелили се в главата му.

— Твое дело ли е това? — попита един от войниците, преглеждайки телата.

— Този не — отвърна бързо Роджър, когато човекът повдигна главата на Конър, а очите му се разшириха от ужас, разпознавайки жертвата.

— Мислите ли, че открито бих влязъл в Палмарис, носейки тялото на племенника на барона, ако го бях убил? — попита спокойно Роджър, искаше тези войници да разберат, че той познава покойника. — Бил съм наричан с много имена, но глупак не е сред тях. Освен това считам Конър Билдебург за приятел. Ето защо, макар да имам и друга важна работа, не можех да го оставя на пътя, където гоблини и лешояди щяха да пируват с плътта му.

— А този? — излая в отговор войникът зад коня. — Той е от абатството, нали?

— Не, не е от Сейнт Прешъс — отговори Роджър. — Той е от Сейнт Мер-Абел.

Двамата стражи страхливо се спогледаха — нито един от тях не бе сред изпратените в Сейнт Прешъс по време на бедите, започнали с идването на върховния абат, ала и двамата бяха чули историите и това постави в нова, зловеща светлина двата трупа, праметнати на коня на Роджър.

— Ти ли уби този? — попита единият от войниците.

— Да — отвърна Роджър твърдо.

— Самопризнание? — бързо се намеси вторият.

— Ако не го бях сторил, той щеше да ме убие — спокойно завърши Роджър, поглеждайки обвиняващия го войник право в очите. — Мисля, че предвид самоличността на тези двамата, разговорът е по-подходящ за дома на барона.

Войниците се спогледаха, несигурни какво да предприемат.

— Освен ако не смятате, че е по-добре обикновените хора да се струпат около Конър Билдебург — добави Роджър по-остро. — Може би някой ще сметне Защитник за полезен или приказките им ще стигнат барона, или абатът на Сейнт Прешъс и кой знае каква сплетня би излязла от това?

— Отворете портите — каза стоящият зад коня войник на стражите по стените. Той махна на спътника си и онзи извади меча си.

— По домовете! — кресна той на развълнуваните и шепнещи зяпачи, след което със спътника му обградиха Роджър и тръгнаха към града, следвани от мрачния си товар. Спряха се, когато влязоха, а други стражи затръшнаха портите подир тях. След като фермерите се скриха от погледа им — не знаеха дали някой от тях не е съюзник на странника, — те грубо сграбчиха Роджър и го притиснаха към стената, претърсвайки всеки сантиметър от тялото му и вземайки всичко, което наподобяваше оръжие.

Трети страж донесе покривала, които наметнаха върху телата, сетне взеха юздите на коня и го поведоха, докато други двама сграбчиха Роджър за раменете и наполовина влачейки, наполовина носейки го, тръгнаха по градските улици.

Роджър прекара доста време сам в имението Чесуинд, дворцовия дом на барон Рочефорт Билдебург. Той не бе сам физически, но двамата мрачни войници, назначени като негова охрана не изглеждаха

в настроение за разговори. Така той стоеше и чакаше, пееше си, дори преброи три пъти дъските на дървения под, докато часовете преминаваха.

Когато баронът най-после влезе, Роджър разбра защо е чакал. Лицето на човека бе подпухнало, а очите налети със сълзи, изглеждаше смазан от скръб. Новините за смъртта на Конър го бяха съсипали, явно младежът не бе преувеличавал привързаността на чичо си.

— Кой уби моят племенник? — попита барон Билдебург още преди да седне на стола срещу Роджър.

— Убиецът му ви бе предоставен — отговори Роджър.

— Монахът — барон Билдебург повече констатира, отколкото попита, всъщност въобще не изглеждаше изненадан.

— Този човек и негов спътник от Сейнт Мер-Абел ни нападнаха — започна Роджър.

— Ни?

— Мен, Конър и... — Роджър се поколеба.

— Продължи с разказа си за Конър — нетърпеливо каза барон Билдебург, — детайлите могат да почакаат.

— В битката спътникът на монаха бе убит — обясни Роджър, — а самият той пленен. Конър и аз искахме да го доведем при вас — бяхме в предградията, когато той се измъкна и уби племенника ви с един-единствен удар на пръстите си в гърлото му.

— Моят лечител ми каза, че Конър е бил мъртъв от по-дълго, отколкото историята ти предполага — прекъсна го барон Билдебург, — ако си убил монаха в предградията.

— Не стана точно така — бързо отвърна Роджър. — Конър бе мъртъв веднага, ала аз, понеже не бях равностоен съперник на монаха, побягнах, вземайки коня.

— Сивия камък — каза Рочефорт, — това е името на коня.

Роджър кимна.

— Монахът не се отказа от преследването и когато една от подковите на Сивия камък падна, разбрах, че ще ме хване. Ала макар да не можех да го надвия в битка, аз го надхитрих и макар да исках просто да го хвана, за да може да бъде съден за деянията си, той бе убит.

— Казвали са ми колко находчив си, Роджър Билингсбъри — каза баронът, — или предпочиташ името Локлес?

Смаяният млад човек нямаше какво да отговори.

— Не се страхувай — успокой го барон Билдебург, — говорих с твой стар приятел, човек, който има много високо мнение за теб и ми разказа за подвизите ти срещу паурите в Каер Тинела.

Все още изненадан, Роджър само поклати глава.

— Бих добавил, че по едно съвпадение дъщерята на госпожа Келсо работи при мен — обясни Рочефорт.

Роджър се отпусна и дори се усмихна. Ако барон Билдебург вярваше на госпожа Келсо, нямаше от какво да се страхува.

— Предупредих Конър — колко самоуверен и дързък млад човек беше... — каза тихо Рочефорт, навеждайки глава. — Щом паурите бяха способни да докопат Добриниън, никой от нас не е в безопасност, казах му. Но този монах ренегат — добави той, поклащайки глава — как може той да е убиецът? Няма никакъв смисъл.

— Не паурите са убили абат Добриниън — отговори твърдо Роджър, привличайки вниманието на мъжа. — И този монах не беше ренегат.

Изражението на барона изразяваше едновременно ярост и объркване, когато той погледна към изненадалия го Роджър.

— Затова с Конър идвахме при вас — обясни Роджър — Конър знаеше, че тези монаси, а не паурите, бяха убили абат Добриниън. С такъв пленник имаме доказателство.

— Монах от Абеликанския орден е отнел живота на Добриниън? — невярващо попита Рочефорт.

— Не става дума за абат Добриниън — опита се да обясни Роджър. Той знаеше, че не бива да издава прекалено много информация за тримата си спътници. — Става дума за откраднатите скъпоценни камъни и сблъсък вътре в самата Църква. Самият аз не го разбирам — призна той, — това са сложни неща, за които не знам нищо. Ала същите тези монаси, които ни нападаха на север, са убили абат Добриниън. Конър знаеше това.

— Какво правеше на север? — поиска да знае Рочефорт. — Познаваше ли те отпреди?

— Не, но познаваше един от спътниците ми — призна Роджър, сетне си пое дълбоко дъх и рискува: — Една от тях, била е омъжена за него, макар и за кратко.

— Джили — въздъхна Рочефорт.

— Не мога да кажа повече и моля ви, заради нея, заради мен, заради всички нас, не питайте нищо повече — каза Роджър. — Конър дойде да ни предупреди, това е, което трябва да знаете. И за да ни спаси, пожертва собствения си живот.

Барон Билдебург се отпусна назад на стола си, обмисляйки всичко, което бе чул, спомняйки си скорошните неуредици в Сейнт Прешъс, свързани с върховния абат и неговите лакеи от Сейнт Мер-Абел. След дълга пауза той погледна обратно към Роджър, сетне посочи празното пространство до себе си.

— Ела и седни до мен, приятелю — каза искрено той. — Искам да знам всичко за последните дни на Конър. И всичко за Роджър Билингсбъри, за да можем двамата с теб да решим какво да предприемем.

Роджър внимателно премести стола си по-близо до барона, обнадяден, че Билдебург бе говорил за тях като за отбор.

— Това е той — настоя Джуравиел, взирайки се от могилата, — мога да го твърдя заради особения начин, по който стои на седлото — елфът се изкикоти. — Не спирам да се удивлявам на това как човек, гъвкав като Роджър, може да изглежда така непохватен на кон.

— Не разбира животното — обясни Елбраян.

— Защото така е избрал — отговори елфът.

— Не всеки е бил тренирай от Туел'алфарите — с усмивка каза Елбраян.

— И не всеки е благословен с тюркоаз, който да го свързва със сърцето на животното — добави Пони и погали Симфония по врата. Конят тихо изпръхтя.

Тримата приятели и Симфония слязоха по склона, пресрещайки Роджър.

— Мина много добре! — развълнувано извика той, щастлив, че ги е открил. Той пришпори коня си и стисна по-здраво юздите на коня зад него, кон, който приятелите му вече бяха виждали.

— Срещнал си се с барон Билдебург — викна Елбраян.

— Той ми даде конете — обясни Роджър, — включително Филдър добави той, потупвайки коня — любимият на Рочефорт. Баронът беше щедър, почти по бащински.

— Сивия камък е за теб — каза Роджър на Пони, избутвайки красивия кафяв жребец напред. — Барон Билдебург настояваше, че Конър би искал да е твой. Заедно с това — добави той и взе меча на Конър от седлото.

Очите на Пони се разшириха и тя погледна Елбраян, който само сви рамене и тихо рече:

— Изглежда ми редно.

— Ала това значи, че баронът знае за нас — намеси се Джуравиел, не толкова тихо. — Или поне за Пони.

— Не му казах много — отговори Роджър, — както обещах. Но той трябваше да знае някои неща — за него Конър е бил като син и смъртта му го съсипа — обърна се към Елбраян, който според него щеше да е най-критичен към действията му.

— Харесах барона — каза той — и му вярвам. Не мисля, че е наш враг, особено предвид самоличността на убиеца на Конър.

— Явно баронът е харесал и самия Роджър Локлес — отбеляза пазителят. — И му вярва. Това не е малко.

— Той разбра съобщението ми — отговори Роджър — и намерението на вестносеца. Барон Билдебург знае, че дори и неговата сила бледнее пред тази на Абеликанската църква. Има нужда от съюзници не по-малко от нас.

— Колко му каза за нас? — прекъсна го Джуравиел.

— Той и без това не питаше много — спокойно отвърна Роджър. — Повярва, че съм приятел и враг на неговите врагове. Не пита нищо за самоличността ви, освен това, което му казах за теб — кимна той към Пони.

— Добре си се справил — рече Елбраян след малко. — И какво ще стане сега?

Роджър сви рамене, сякаш се страхуваше от този въпрос.

— Баронът няма да остави нещата току-тъй, в това съм сигурен — каза той. — Обеща ми, че ще отнесе въпроса до самия крал, ако трябва, макар че се страхува да не запалим война между Църквата и държавата.

— Запалим? — попита Пони.

— Иска да отида като негов свидетел — обясни Роджър. — Помоли ме да дойда с него до Урсал, в случай, че разговорите му с познати монаси от Сейнт Прешъс не доведат до желанния резултат.

— Аз, естествено, му казах, че не мога — добави Роджър, виждайки любопитните им изражения и обърквайки се, когато те станаха неодобрителни.

— Нали уж отивахме към Сейнт Мер-Абел? — попита той. — Барон Билдебург иска да бъдем в Урсал преди края на сезона, тъй като е научил, че Съборът на абатите ще се проведе в средата на калември, и е решен да говори с краля преди абат Джеховит от Сейнт Хонс да тръгне на север. Няма как да стигна до Сейнт Мер-Абел с вас, да свършим каквото имаме да вършим и после навреме да се върна в Палмарис преди тръгването на барона.

Ала израженията им си останаха изпълнени със съмнение.

— Вие не искате да дойда с вас! — каза Роджър ужасен.

— Разбира се, че искаме — отвърна Пони.

— Но в името на мисията трябва да отидеш с барон Билдебург — добави Елбраян, като Пони и Джуравиел кимнаха.

— Спечелил съм си правото да пътувам с вас — възрази Роджър под влиянието на все още детинската си природа, на гордостта си, която му крещеше, че отново е отхвърлен. — Научих се да се боря редом с вас. Все пак аз убих брата Правда!

— Всичко това е вярно — отговори Пони, отивайки до младежа и поставяйки ръка на раменете му, — всичко. Ти си спечелил мястото си сред нас и ние сме горди и щастливи, че те имаме като приятел, и със сигурност за нас щеше да е по-добре някой с твоите умения да ни придружи до Сейнт Мер-Абел.

— Но? — попита Роджър.

— Но ние не смятаме, че можем да победим — отговори ясно Пони, изненадвайки Роджър.

— И все пак отивате.

— Тези хора са наши приятели — каза Елбраян, — трябва да отидем.

Трябва да опитаме всичко, за да измъкнем Брадуордън и Чиличънкови от ръцете на върховния абат.

— Всичко — повтори Джуравиел. Роджър отвори уста да възрази, ала се спря, затваряйки очи и устни, разбирайки какво имат предвид останалите.

— Ако не можете да ги спасите със сила, единствената им надежда остава намесата на краля и на онези хора в Църквата, които не

са под злокобното влияние на върховния абат — рече той.

— Можеш да дойдеш с нас, ако такава е желанието ти — каза честно Елбраян — и ще сме щастливи да си редом с нас. Но само ти си говорил с барон Билдебург и затова само ти можеш да прецениш кое е най-важното за Роджър Локлес.

— Кое е най-важното за Брадуордън и Чиличънкови — поправи го Роджър и притихна, както и другите; искаха да го оставят да помисли.

Той искаше да отиде до Сейнт Мер-Абел, да вземе участие в това приключение.

Отчаяно го искаше.

Но разумът му победи това отчаяние. Барон Билдебург се нуждаеше от него повече, отколкото Елбраян, Пони или Джуравиел. Джуравиел можеше да го замести повече от ефективно като следотърсач, а между меча на Елбраян и магията на Пони всякакъв негов принос в битка би бил минимален.

— Обещайте ми, че ще ме намерите по пътя си обратно, когато минете през Палмарис — каза младежът, почти хлипайки при всяка дума.

Елбраян се разсмя.

— Съмняваш ли се в това? — каза той меко. — Джуравиел ще мине през или около Палмарис по пътя си към дома.

— Както ще сторим аз и Елбраян — добави Пони. — И когато това е решено и отново настъпи мир, ще отидем обратно до Дъндалис, нашия дом. По пътя ще заведе семейството си в „Пътя на задругата“ в Палмарис — Пони се усмихна и прегърна младежа, почти събаряйки го от седлото. — Ала дори пътят ни да е в обратна посока, никога няма да изоставим Роджър Локлес — завърши тя, целуна го по бузата и той се изчерви.

— Ние всички имаме задачи — продължи Пони, — два пътя, за да можем да победим един враг. Ще победим и тогава ще празнуваме — заедно.

Роджър кимна, твърде разчувстван, за да проговори. Елбраян дойде и го потупа по рамото и когато вдигна глава, младежът видя как Джуравиел му кимва. Не искаше да ги оставя! Как можеше да остави първите си истински приятели — тези, които си бяха направили труда да му посочат и грешките, а не само да го хвалят!

И все пак или по-точно именно заради това, понеже тези приятели сега се бяха изправили срещу могъщата Абеликанска църква, той знаеше, че трябва да отиде обратно при барон Билдебург. Роджър бе преминал през много изпитания в своя живот, ала никога не бе жертвал доброволно толкова много. Този път, за разлика от Каер Тинела, където бе застанал зад Елбраян от страх да не бъде засенчен от пазителя, решението му бе продиктувано изцяло от мисъл за другите, от любов към Пони, към Елбраян, към Джуравиел, този най-откровен приятел от тримата.

Той не отвърна нищо, но стисна ръката на Елбраян, прегърна го, а после взе юздите на Филдър и пое по своя път.

— Пораснал е — отбеляза Бели'мар Джуравиел.

Пони и Елбраян се съгласиха с това. Те също бяха разстроени от раздялата си с Роджър. Пони слезе от Симфония и отиде до Сивия камък; пазителят взе юздите на Симфония и двамата отведоха конете до малкия им бивак.

Събраха припасите, от които имаха нужда и потеглиха на юг.

Джуравиел се уви с наметало, за да скрие крилете и оръжията си, придавайки си вид на малко момче и седна зад Пони на Сивия камък.

След това те тръгнаха към Палмарис, през северната порта, тъй като след оттеглянето на чудовищата градът бе станал по-отворен и те не вярваха, че ще бъдат отпратени на входа.

Не разговаряха много, докато минаваха през северните предградия, покрай къщите, повечето от които празни, ала имаше и такива, в които семействата се бяха върнали. Те видяха Роджър далеч пред себе си на няколко пъти, ала решиха, че е най-добре да го оставят сам. Предвид това, че той бе близък с барон Билдебург, бе добре да не привличат излишно внимание, пресичайки портите с него.

Затова по съвет на Джуравиел те пренощуваха извън града, изчакаха един ден, за да може всяка мисъл за Роджър Локлес да се изпари от умовете на градските стражи.

И все пак бяха притихнали, а Елбраян изглеждаше особено тъжен.

— Дали наистина е Брадуордън? — попита го Пони, докато вечеряха със зайците, които Джуравиел бе застрелял.

Пазителят кимна.

— Помня го от дните в Дъндалис, преди да се върнеш — призна той. — Или дори отпреди това, когато с теб бяхме на северната могила и чакахме бащите ни да се върнат от лов и чухме песента на Горския дух.

Пони се усмихна, припомняйки си тези отдавна минали невинни времена. Тя разбра, че не само меланхолията натъжава Елбраян и като че усети вината, която лъхаше от всяка негова дума.

Джуравиел, седнал малко встрани от тях, също я усети и бързо се намеси в разговора.

— Мислехте, че е мъртъв — отбеляза елфът.

Пони и Елбраян го погледнаха.

— Глупаво е да упрекувате себе си — продължи Джуравиел. — Планината се срути отгоре му. Какво трябваше да направите, да копаете с голи ръце? Особено ти, Нощна птицо, та нали едната ти ръка беше счупена.

— Разбира се, че не се упрекуваме — възрази Пони, ала думите ѝ прозвучаха неуверено дори в нейните уши.

— Разбира се, че се упрекувате! — отвърна Джуравиел и избухна в смях. — Такива сте си вие хората — и прекалено често сте прави, за съжаление. Ала не и този път, не и вие двамата. Направихте каквото можяхте, храбро, смело. Дори когато чухте вестта, се съмнявахте, че става дума за Брадуордън.

— Доказателствата бяха сигурни — отбеляза Елбраян.

— Както и тези, че кентавърът е мъртъв — отвърна му Джуравиел. Има нещо, което вие двамата не разбирате — че наистина някаква сила е задържала Брадуордън жив или го е върнала от мъртвите. Така ли е?

Елбраян се обърна към Пони, сетне и двамата погледнаха Джуравиел и кимнаха.

— Това би трябвало да ви оневини — разсъди елфът, хващайки ги в логически капан. — Ако сте били толкова сигурни, че Брадуордън е мъртъв, как може да бъдете обвинявани от другите или себе си, че сте го оставили на това отвратително място?

— И това е вярно — призна Елбраян, като успя дори да се усмихне, щастлив, че мъдростта на Туел'алфар и този път е на негова страна.

— Тогава не мислете за минали неща — рече Джуравиел, — а за това, което предстои. Ако наистина Брадуордън е жив, сега той има нужда от вас. И когато приключите и той е свободен, светът ще е много по-добро място.

— И ще се върнем в Дъндалис с него — намеси се Пони. — И всички деца на онези, които се върнат да построят наново този град, ще знаят за вълшебната песен на Горския дух.

Сега вече бяха спокойни. Завършиха вечерята си и разговаряха за дните, в които този тъмен път ще е отдавна изминат, за плановете си, когато в Хонс-де-Беер отново има мир, Гористите земи — върнати на хората, а Църквата — на верния път.

Заспаха рано, решени да преминат портите призори и както Елбраян, така и Пони спаха дълбоко, докато техният елфически приятел зорко ги пазеше.

ГЛАВА 26

НОВИЯТ АБАТ

Ядосан и притеснен, отец Йойона слезе по главния коридор на горното ниво на Сейнт Мер-Абел. Дълъг и широк, коридорът се намираше по протежението на скалата, надвиснала над залива на Все светии. Източните прозорци бяха разположени на разстояние няколко крачки от монаха, докато тези от лявата му страна бяха залостени от дървени капаци, върху които бяха изографисани изображения. Всеки капак разказваше отделна история, притчи за основите на Абеликанската църква. Обикновено Йойона, който бе изследвал само дузина от петдесетте капаци за всичките десетилетия, които бе преживял в Сейнт Мер-Абел, би се спрял и внимателно би разгледал някои от неизучените. Сетне, след около час, в който би огледал всеки детайл на широкия шест инча капак, би се замислил за скрития смисъл на притчата. Ала днес той се чувстваше зле и не искаше да гледа нищо, свързано с неговия Орден, затова само сведе глава и прехапа устни, за да не започне да си мърмори на глас.

И затова бе напълно изненадан, когато един човек му препречи пътя. Той отскочи назад, стреснат, сетне видя усмихнатото лице на брат Браумин.

— Брат Делман е добре — рече му младият монах. — Вярват, че ще оцелее и отново ще може да ходи, макар и не така лесно.

Отец Йойона не мигна, изражението му си остана гневно.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита Браумин.

— Защо това трябва да ме интересува? — излая Йойона, преди да обмисли отговора си. Наум той се укори веднага, като видя в неочаквано острия си отговор това колко ядовит и неконтролируем е станал.

Бе сбъркал жестоко в гнева си и бе притиснал Маркварт прекомерно.

А иначе, разбира се, че го бе грижа за брат Делман! Разбира се, че бе щастлив, задето честният младеж се оправя. И, разбира се, не искаше да излива гнева си върху брат Браумин Херде, на практика най-

добрия приятел. Той видя обидата и изненадата, изписали се на лицето на Браумин и понечи да се извини.

Но бързо преглътна думите, защото в ума му се оформи друг образ, този на брат Браумин, лежащ безжизнен в дървен ковчег. Това разтърси стареца така, както би се притеснил баща за своето дете.

— Братко Браумин, предполагаш твърде много — продължи вместо това Йойона с глас все така остър и висок.

Браумин се огледа, опасяваше се, че може да бъде чул, тъй като наистина по дългия коридор имаше още монаси, макар и никой в близост.

— Брат Делман се е ранил лошо — продължи Йойона, — както разказаха, от глупост. Е, братко Браумин, хората умират. Това е истината за нашето съществуване, от която никой не е избягал. Ако брат Делман бе загинал... това е животът. И по-хубави хора са си отивали от тоя свят.

— Що за глупости са това? — осмели се тихо да попита брат Браумин.

— Глупостите за твоята важност — излая в отговор Йойона, — глупостите за това, че един човек може да направи нещо, нещо истинско, за да промени хода на историята — отецът изсумтя и махна с ръка. Брат Браумин се протегна да го хване, ала Йойона грубо отблъсна ръката му.

— Живей си живота, братко Браумин — скара му се Йойона, — намери смисъл за себе си и си намери кътче в тъй големия и враждебен свят!

Йойона се устреми надолу по коридора, оставяйки бедния Браумин Херде да гледа след него озадачен и огорчен.

Йойона също бе огорчен. По време на своята малка реч той почти се бе предал на отчаянието. Ала всичко това бе с благородна цел, напомни си той, намирайки вътрешна хармония и освобождавайки се от голяма част от гнева си. Бе се скарал на Браумин публично и на висок глас, понеже го обичаше, понеже искаше да го държи настрана от себе си и да бъде далеч по пътя си заедно с отец Де Унеро, преди Браумин да разбере, че го няма.

Така бе най-безопасно, знаеше Йойона, предвид отвратителното настроение и нарастващата параноя на Маркварт. Браумин трябваше да се сниши за известно време, може би за дълго. Предвид „инцидента“,

случил се на брат Делман, пътят, по който Йойона бе тласнал Браумин със своите приказки за Авелин и грешките на Църквата и посещението на светия гроб на Авелин, внезапно му се стори ужасно егоистичен.

Измъчван от собствената си съвест, той бе имал нужда от подкрепата на Браумин и в отчаянието си бе въвлякъл и него в малката война.

Нейните евентуални последствия за младия монах искрено тревожеха Йойона. Маркварт бе спечелил, така изглеждаше, а той самият бе пълен глупак, през цялото време, щом бе смятал, че може да победи толкова могъщ противник.

Мракът на отчаянието отново го обгърна. Той се почувства слаб и болен, изпълнен със същата слабост, която го бе измъчвала по пътя към Урсал, а силата и решителността му да се бори за правдата изчезнаха.

Зачуди се дори дали ще доживее да стигне портите на Сейнт Прешъс.

Грубото отношение на отец Йойона остави брат Браумин объркан и самотен в дългия коридор. Какво бе станало, че да обърне стария отец така? Очите на Браумин се разшириха и той се усъмни дали наистина е говорил с отец Йойона или, може би, с Маркварт или дори Франсис, обладали тялото на възрастния човек.

Успокои се, щом отхвърли идеята. Обладаването бе нещо много трудно, дори ако жертвата никога не бе обучавана в употребата на камъните. След като Йойона можеше да използва камъка на душата, и то добре, той определено знаеше как да манипулира духа си така, че да предотврати подобно нахлуване в себе си.

Но тогава какво бе станало? Защо след всички тези дни на приятелство отецът го бе заговорил така грубо и с толкова яд? Защо на практика бе отрекъл всичко, което двамата се опитваха да постигнат, което считаха, че Авелин би защитил?

Браумин се замисли за нещастния Делман и неговия „инцидент“.

Клюките сред младите монаси подсказваха, че това въобще не е било нещастен случай, а по-скоро атака, организирана от Де Унеро и другите двама монаси, които бяха работили на колелото заедно с Делман.

Този ред на мисли доведе Браумин до един отговор: може би Йойона се опитваше да го предпази.

Браумин Херде бе достатъчно мъдър и познаваше милия отец Йойона, затова пренебрегна обидата си, вярвайки, че е била за негово добро.

И все пак тя го озадачи. Защо отец Йойона бе променил мнението си сега? Вече бяха обсъждали как да проведат тихия си бунт и този начин не носеше големи рискове за брат Браумин.

Монахът все още стоеше на дългия коридор, гледайки през прозореца към тъмните води на студения залив надолу, мислейки върху различните възможности, когато бе стреснат от остър глас, долетял зад гърба му. Обърна се и видя брат Франсис. От начина, по който онзи гледаше, Браумин остана с впечатлението, че през цялото време е бил наблизо. Може би Йойона бе знаел, че Франсис ги шпионира, обнадежди се Браумин.

— Сбогуваше ли се? — злобно попита Франсис, подхилквайки се при всяка дума.

Браумин отново погледна към прозореца.

— С кого? — попита той. — Или с какво? Със света? Мислиш, че ще скоча ли? Или само се надяваше?

Брат Франсис се засмя.

— Хайде сега, братко Браумин — каза той, — ние не бива да спорим помежду си. Не и когато такива възможности се разкриват пред нас.

— Признавам, че не съм те виждал в толкова добро настроение, братко Франсис — отговори Браумин. — Да не би някой да е умрял?

Франсис пропусна саркастичната забележка.

— Вероятно с теб ще работим още дълги години заедно — каза той. — Трябва да научим повече един за друг, ако искаме по-добре да организираме обучението на първокурсниците.

— Първокурсниците? — повтори Браумин. — Това е работа за отци, не за непорочни... — и в този миг разбра накъде отива разговорът.

— Какво знаеш? — попита той.

— Знам, че скоро ще се освободят две места за отци в Сейнт Мер-Абел — хитро каза Франсис. — И понеже малцина от кандидатите са достойни, върховният абат ще трябва да вземе трудно решение, може би изчаквайки някой от моя клас да стане непорочен напролет. Мислех, че твоят възход към ранга на отец е сигурен, тъй

като ти си най-висшестоящ сред непорочните и бе избран като втори във важната мисия до Аида, но в действителност малко се съмнявам — той отново се изсмя и понечи да си тръгне, ала Браумин нямаше намерение да го оставя.

Хвана го грубо за рамото и го завъртя към себе си.

— Още нещо против теб? — попита Франсис, виждайки ръката на Браумин върху рамото си.

— Кои двама отци? — настоя Браумин. Лесно можеше да се досети, че един от напускащите е Йойона.

— Менторът ти не ти е казал нищо? — отговори брат Франсис. — Не ви ли видях да приказвате?

— Кои двама отци? — настоя Браумин по-упорито, стиснал здраво расото на Франсис.

— Йойона — отвърна Франсис, изпъна се и се отдръпна.

— Как така?

— Той заминава утре за Сейнт Прешъс, ще придружава отец Де Унеро, който пък ще стане новият абат — обясни щастливо Франсис и наистина се наслади на смаяното изражение на брат Браумин.

— Лъжеш! — извика Браумин. Помъчи се да запази контрол, напомняйки си, че не бива открито да се ядосва на новините за заминаването на Йойона. Ала това бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Лъжеш! — каза той отново, разтърсвайки Франсис така силно, че онзи почти падна на пода.

— Ах, истерични ми братко Браумин — скара му се Франсис, — още една черна точка за твоята кандидатура, опасявам се.

Браумин дори не го слушаше. Той профуча покрай Франсис и се затича към коридора, първо в посоката, в която бе отишъл Йойона, но после, твърде наранен и объркан, за да може дори да се изправи срещу него, се обърна и забърза, а после направо затича към собствената си килия.

Брат Франсис го наблюдаваше искрено развеселен.

Брат Браумин знаеше, че Франсис не лъже. Върховният абат, изглежда, се бе справил с отец Йойона по-ефективно, отколкото с брат Делман.

Изпратен надалеч в Сейнт Прешъс, абатство, чийто статут бе силно накърнен от смъртта на почитания абат Добриниън, и под

зоркото око на злия Де Унеро, върховният абат Маркварт на практика бе обезвредил стария си опонент.

Сега Браумин разбра по-добре отношението на отец Йойона в коридора, грубото отпъждане и отрицанието от всичко, което се бяха надявали да постигнат. Браумин осъзна, че приятелят му е победен и отчаян, затова пренебрегна собствения си гняв и обидата и потърси Йойона в килията му.

— Трудно е за вярване, че си тъй глупав да дойдеш тук — студено го посрещна Йойона.

— Би трябвало да изоставя приятелите си, когато най-много имат нужда от мен, така ли? — отвърна брат Браумин.

— Нужда от теб? — повтори невярващо Йойона.

— Мрак се е спуснал над сърцето и душата ти — настоя Браумин. — Виждам болката, изписана на лицето ти, понеже го познавам по-добре от всеки друг.

— Не познаваш нищо и говориш глупости — скара му се Йойона и изпита болка, че му говори така. Напомни си обаче, че е за добро, и настоя:

— Върви, гледай си задачите, преди да те обадя на върховния абат и съвсем да погребя шансовете ти за издигане.

Брат Браумин спря и осмисли внимателно думите, разбирайки още нещо. Йойона имаше предвид списъка с кандидати за мястото на отец и видя, че с разговора им в коридора старецът следва още един от плановете си.

— Мислех, че отчаянието те е сразило — каза тихо той, — само затова дойдох.

Смяната в тона му трогна Йойона.

— Не отчаяние, приятелю — каза той успокоително, — а само прагматизъм. Явно времето ми тук е свършило, а пътят ми към брат Авелин е взел неочакван завой. Това може да го направи по-дълъг, ала аз няма да се отвърна от него. За жалост обаче нашият съвместен път свърши.

— Какво да правя тогава? — попита Браумин.

— Нищо — отговори тъжно отец Йойона, ала без да се колебае, тъй като бе обмислил всичко добре.

Брат Браумин ахна невярващо, дори обвинително.

— Ситуацията се промени — обясни отец Йойона. — Браумин, приятелю, аз съм виновен. Когато научих за страданията на нещастните затворници на върховния абат, не можах да се сдържа.

— Отишъл си при тях?

— Опитах да отида при тях, ала бях спрял, и то грубо. Подцених отговора на върховния абат. В моята глупост не прецених добре ситуацията, притиснах Маркварт прекомерно...

— Състраданието никога не може да се нарече глупост — бързо отговори брат Браумин.

— И все пак така принудих Маркварт да действа — отговори Йойона. — Той е прекалено силен и коварен. Не съм се обезкуражил в битката си, уверявам те, а срещу Маркварт ще се изправя открито, когато преценя, че е настъпил моментът, но трябва да ми обещаеш тук и сега, че няма да се намесваш в тази битка.

— Как мога да дам такова обещание? — твърдо отвърна Браумин.

— Ако ме обичаш, ще намериш начин — отговори отец Йойона. — Ако вярваш в това, което Авелин ни нашепва от гроба си, ще намериш начин.

Защото ако не ми дадеш това обещание, знай, че пътят ми е стигнал своя край, че аз няма да се боря повече с Маркварт. Трябва да бъда сам в тази битка, да знам, че никой друг няма да пострада от действията ми.

Настъпи мълчание и най-сетне брат Браумин кимна.

— Няма да се намеся, макар че смятам изискването ти за глупаво.

— Не е глупаво, приятелю, а практически — отговори отец Йойона. — Ще се изправя срещу Маркварт, ала без шанс за победа. Знам го, знаеш го и ти, но не искаш да го признаеш.

— Но ако не можеш да победиш, защо изобщо влизаш в тази битка?

Йойона тихо се засмя.

— Защото тя ще отслаби Маркварт — рече той. — И публично ще постави въпроси, които могат да стигнат сърцата на мнозина от Ордена. Мисли за мен като за брат Алабарне, сеещ надеждата така, че в дните, в които вече няма да съм между живите, те ще покълнат и ще дадат плод в лицето на тия, които ще ме последват. Мисли за мен като

за един от първите майстори, съградили Сейнт Мер-Абел, които са знаели, че няма да живеят достатъчно, че да видят абатството завършено, ала са отдали целия си живот за изображенията, изографисани на една-едничка врата или дялайки камък от основите на тази великолепна постройка.

Поетичните думи трогнаха Браумин, ала не можеха да го откажат не само от желанието да се бори, но и да спечели.

— Ако истински вярваме в думите на брат Авелин, не може да те оставим сам — каза той. — Ние ще се борим...

— И накрая ще спечелим — прекъсна го отец Йойона, защото знаеше какво следва и виждаше, че е наивно. — Вярвам в това. Ала ако и двамата сега се изправим срещу Маркварт, това ще отслаби каузата ни неимоверно, може би дори фатално. Аз съм един старец и с всеки един изминал ден се чувствам все по-стар и по-стар. Ще започна битката си с Маркварт и срещу сегашния път на самата Църква и това може би ще накара Ордена да се вгледа в някои от ритуалите и така наречените ни традиции, да ги види в нова светлина.

— И къде е мястото ми в тази безнадеждна война? — попита брат Браумин, мъчейки се да скрие сарказма в гласа си.

— Ти си млад човек и почти сигурно ще надживееш Далбърт Маркварт — спокойно му отвърна отец Йойона. — Освен ако не те сполети някой нещастен случай! — Не му трябваше да изговаря името на Делман, за да извика неприятни асоциации в ума на брат Браумин.

— И после? — попита Браумин, щом се поуспокои.

— Тихо ще разпространяваш словото — отговори отец Йойона. — Пред Висченти Марлборо, на брат Делман, на всеки, който би те послушал.

Ще надграждаш върху малкото, което ще постигна аз, ще намериш приятели, ала внимавай да не си създаваш врагове. И най-важното рече Йойона, като отмахна единия край на килима и откри тайник на пода, — ще пазиш това. — Той извади един древен текст от тайника и го подаде на смаяния Браумин.

— Какво е това? — попита младият монах, останал без дъх; разбираше, че държи нещо много важно, че тази вехта книга е продиктувала много от изненадващите решения на Йойона.

— Тук са отговорите — отвърна загадъчно отецът. — Чети си я тихо, тайно и след това я скрий от погледа и от мислите си. Ала не и от

сърцето си — добави той, потупвайки Браумин по рамото. — Ако трябва, играй игричките на абат Маркварт, дори се състезавай с властолюбивия брат Франсис.

На лицето на Браумин се изписа неверие.

— Разчитам, че ще станеш отец в Сейнт Мер-Абел — твърдо отвърна на погледа му Йойона. — И то скоро, може би като мой заместник. Това не е невероятно, тъй като Маркварт ще иска да даде ясен знак, че не воюва с мен, а приятелството ни отпреди е добре известно. Трябва да се пребориш за това място и да прекарваш дните си така, че един ден да станеш абат, дори върховен абат. Цели се високо, млади ми приятелю, защото залозите са огромни. Репутацията ти е впечатляваща извън тесния кръг около Маркварт. Когато стигнеш върха на силите си, бъди сигурен в приятелите си и помисли как да продължиш свещената война, започната от брат Авелин. Това може да означава предаването на книгата на по-млад, верен съюзник и следването на път, сходен с моя.

Или пък според ситуацията, може открито да започнеш битка в самата Църква. Само ти ще знаеш.

— Искаш много от мен.

— Не повече, отколкото от себе си — отвърна Йойона с горчив смях. — А съм сигурен, че ти си много по-достоеен човек от Йойона!

Брат Браумин изпуфтя при това твърдение, ала Йойона поклати глава.

— Отне ми шест десетилетия да науча това, в което ти вече твърдо вярваш в сърцето си — обясни старият отец.

— Ала аз имах по-добър учител — отвърна с усмивка брат Браумин.

Усмивка се появи и на сбръчканото лице на стария Йойона.

Браумин погледна към книгата, вдигна я между себе си и отца и попита:

— Каж ми повече — какво има тук?

— Сърцето на Авелин — отвърна Йойона — и истината за това, което някога е било.

Браумин свали книгата и я скри под расото си, близо до сърцето.

— Спомни си всичко, което ти разказах за съдбата на „Бягачия с вятъра“ и го сравни с това, което някога е било пътят на нашия Орден — обясни Йойона.

Браумин притисна книгата до гърдите си и кимна тъжно.

— На добър час, мой приятелю, мой учителю — рече той на Йойона, страхувайки се, че никога повече няма да го види.

— Не се бой за мен — отвърна отец Йойона, — защото ако умра днес, ще умра спокоен. Намерил съм сърцето си и истината и съм ги поверил на способни ръце. Накрая ще победим.

Брат Браумин пристъпи внезапно напред и прегърна силно едрия мъж, като го задържа дълго в обятията си. Сетне рязко се обърна, не искаше отец Йойона да види сълзите, които проблясваха в очите му, и се затича към килията си. Йойона избърса очи и тихо затвори вратата след себе си. По-късно същия ден той, Де Унеро и група млади монаси излязоха през огромните порти на Сейнт Мер-Абел. Йойона забеляза, че силата, която обгръщаше бъдещия абат, бе огромна — двадесет и петима монаси, все от четвърти и пети курс, облечени с кожени доспехи и въоръжени с мечове и тежки арбалети. Старецът въздъхна тежко при тази гледка — знаеше, че групата трябва да подsigури абсолютното и неоспоримо господство на Де Унеро в Сейнт Прешъс, а не да защитава бъдещия абат от опасностите по пътя.

Но имаше ли значение? Йойона чувстваше, че не му остава много, а пътят до Сейнт Прешъс изглеждаше достатъчно опасен.

Той се поколеба, когато портите на манастира се затръшнаха зад него, и се зачуди дали не трябва да се върне и открито да се изправи срещу Маркварт, да приключи с това тук и сега. Усещаше, че е близо до смъртта.

Ала се чувстваше и слаб и болен и не искаше отново да вижда Маркварт.

Сведе глава от срам и умора и се заслуша в речта, която Де Унеро изнасяше пред всички в групата, включително и пред него. Той лаеше заповед след заповед за това как да се движат, в какъв ред, как да се държат по пътя и настояваше всички, най-вече Йойона, да се обръщат към него с титлата „абат“.

Това потресе дълбоко отец Йойона.

— Ала ти още не си абат — напомни му той.

— Може би ще имаш нужда да потренираш изговарянето на титлата — настоя Де Унеро.

Йойона остана на място, когато онзи го приближи.

— Това е от върховния абат — каза де Унеро, развивайки пергамент с едно движение на ръката си. На него бе изписан последният едикт на Маркварт, който обявяваше, че оттук нататък брат Маркало Де Унеро ще бъде известен като абат Де Унеро.

— Нещо да кажете, отче Йойона? — попита нагло Де Унеро.

— Не.

— Просто „не“?

Отец Йойона не отстъпи, не мигна, а погледът му, ако можеше, щеше да изгори омразния документ.

— Отец Йойона? — настоя Де Унеро, а тонът му подсказваше какво очаква.

Йойона вдигна очи и видя злата усмивка, видя, че Де Унеро всъщност го изпитва пред по-младите монаси.

— Не, абат Де Унеро — каза той, като едва произнасяше думите. Но знаеше, че не това е битката, която иска.

След като постави Йойона на мястото му, Де Унеро даде знак на останалите да тръгват и те в идеален ред се отправиха на запад.

На отец Йойона му се стори, че пътят внезапно стана още по-дълъг...

ГЛАВА 27

БЯГСТВОТО

— Тръгнаха ли? — попита върховният абат Маркварт брат Франсис по-късно същия следобед. Старецът бе прекарал в личните си покои по-голямата част от деня, защото не желаше да се сблъсква с отец Йойона, който според него бе на ръба да избухне. Нарочно го бе притиснал до такава степен и след това го бе разкарал от пътя си, тъй като се боеше, че старият отец все още има някаква сила, а той не желаше открит сблъсък с него. Нека Йойона върви в Палмарис и води битките си с Де Унеро!

— Отец... абат Де Унеро ги поведе на път — отвърна брат Франсис.

— Сега може да продължим с разпита на затворниците — рече Маркварт така студено, че брат Франсис усети как го полазват тръпки. — Взе ли магическата превръзка на кентавъра?

Брат Франсис бръкна в джоба си и извади елфическия предмет.

— Добре — кимна Маркварт, — ще му трябва, за да оцелее и днес — той тръгна към вратата, а Франсис припна след него, за да не изостане.

— Опасявам се, че другите затворници имат по-голяма нужда от нея — рече младият монах. — Жената особено изглежда много зле.

— Те може и да имат нужда от нея, но ние от тях — не — каза рязко Маркварт, обръщайки се към младежа.

— Може би някой трябва да се погрижи за тях с камъка на душата тогава — измрънка Франсис.

Кикотът на Маркварт го прониза в сърцето.

— Глух ли си? — попита той. — Не ни трябва повече.

— И все пак няма да ги пуснем — разсъди брат Франсис.

— Не, няма — съгласи се Маркварт и преди усмивката по лицето на Франсис да се разшири, добави: — Ще ги оставим да срещнат Божия гняв. Нека гният в тъмниците си.

— Но, отче...

Погледът на Маркварт го накара да млъкне.

— Тревожиш се за някакви си хорица, когато цялата Църква е заплашена! — скара му се старецът.

— Но ако не ни трябват, защо да ги държим затворени?

— Защото ако жената, която търсим, мисли, че са в ръцете ни, сама ще довтаса — отвърна Маркварт. — Докато тя мисли, че са живи, за нас няма значение дали това е вярно, или не.

— Но защо не ги пощадим тогава?

— Защото могат да свидетелстват срещу нас! — изръмжа върховният абат, доближавайки сбръчканото си лице съвсем близо до носа на брат Франсис. — И как ли ще бъде приета тяхната история? Дали слушателите биха разбрали висшето благо, заради което те са страдали? Ами какво да кажем за сина им? Би ли желал да срещнеш тези обвинения?

Брат Франсис си пое дълбоко дъх и се успокои. Напомни си отново колко отдаден е на върховния абат и колко дълбоко е замесен във всичко това. Младият монах отново се бе изправил на кръстопът, тъй като дълбоко в сърцето си знаеше, че каквото и да казваше абатът, мъченията на Чиличънкови и кентавъра са нещо откатително и зло. Ала и той вече бе част от това зло и ако Маркварт не успееше да се наложи, съучастничеството му щеше да бъде разкрито на целия свят. Жената бе болна, понеже сърцето ѝ бе разбито на пътя, от смъртта на нейния син.

— Важно е какво ще си помисли онази с камъните — прекъсна мислите му Маркварт. — Няма значение дали затворниците ще са живи или мъртви.

— Пощадени или убити — поправи го Франсис, макар и шепнешком, така че абатът, който отново бе тръгнал по стълбите, нямаше как да го чуе. Младият монах отново си пое дъх и когато въздъхна, крехкото пламъче на състраданието в сърцето му отново угасна. Това бе неприятно и гнусно, реши той, ала бе в името на доброто, а той просто следваше заповедите на върховния абат на Абеликанската църква, човека, който от всички бе най-близо до Бога.

Затича се, изпревари Маркварт и му отвори вратата към стълбите.

— Петибуа? О, скъпа Петибуа, защо не отговаряш? — повтаряше Гревис Чиличънк. Нощта преди това той бе говорил с жена си през решетките, килиите им бяха съседни. И макар че не можеше да я види заради пълния мрак, звукът на гласа ѝ го успокояваше.

Въпреки че думите ѝ не бяха никак успокоителни. Смъртта на Грейди бе разбила сърцето ѝ, знаеше Гревис. Той освен това бе понесъл най-тежките мъчения и сега, гладен и пребит, изпитваше болка в старите си кости при всяко движение — а не малко от тези кости бяха изпочупени. Все пак жена му бе много по-зле.

Той я викаше отново и отново, молеше я да му отговори.

Петибуа не можеше да го чуе, тъй като мислите и чувствата ѝ бяха насочени навътре, към дълъг тунел с ярка светлина в края, където стоеше Грейди, протегнал ръка към нея.

— Виждам го — извика тя. — Грейди, хубавото ми момче.

— Петибуа? — долетя викът на Гревис.

— Той ми сочи пътя! — възкликна Петибуа с повече сила, отколкото бе имала от много, много дни.

Гревис разбра какво става и очите му се разшириха от паника.

Петибуа си отиваше, доброволно оставяше него и този ужасен свят!

Първият му инстинкт бе да се развика, да я върне към себе си, да я помоли да не го оставя.

Ала той остана притихнал, разбираше колко егоистично би било, ако го направи. Времето на Петибуа бе дошло и той трябваше да я остави, защото оня свят бе по-хубаво място.

— Върви при него, Петибуа — пророни с треперещ глас възрастният човек, а сълзите се стичаха от помътнелите му очи. — Върви при Грейди и го прегърни. Кажи му, че го обичам.

Той отново притихна и сякаш целият свят се смълча така, че Гревис можеше да чуе ритмичното дишане на жената в съседната килия.

— Грейди — пророни тя още веднъж или дважд, сетне тежко въздъхна и след това...

Настъпи тишина.

Ридания разтърсиха тялото на стария човечец. Той дръпна веригите си с всичка сила, докато една от китките му не изхрущя и вълни от болка не го накараха да се облегне на стената. Той вдигна

ръката си до лицето, за да избърше сълзите си, сетне със сила, която не вярваше, че още има, се изправи. И веднага разбра, че това ще е последното му действие на този свят.

Съсредоточавайки се, представяйки си покойната си съпруга, за да събере смелост, Гревис дръпна с всички сили срещу оковата, която придържаше ранената му ръка. Преглътна болката и дръпна колкото можа, дори повече. Дори не чу чупенето на костите, а само продължи да дърпа като звяр, раздирайки плътта си, мачкайки ръката си в оковата.

Накрая, след дълги минути на агония, той освободи ръката си. Коленете му омекнаха.

— Не — скара се сам на себе си, остана прав и се обърна към увисналата верига. С едно движение я уви около ръката си, завъртя я и прехвърли оковата около главата си. Сетне се изправи на пръсти, отхлабвайки натиска върху гърлото си.

Ала не за дълго, разбра той, след като краката му започнаха да отслабват и тялото му се свлече, а веригата се стегна на врата му.

Искаше да види този тунел, да иде при Петибуа и Грейди...

— Казах ти, че е зъл — ревна абат Маркварт на брат Франсис, когато стигнаха до трупа на обесения, — ала дори аз не знаех колко точно. Да отнемеш живота си! Какво малодушие!

Брат Франсис искаше да се съгласи с това, ала част от съзнанието му не му позволяваше да го направи тъй лесно. Бяха намерили жената, Петибуа, в съседната килия също мъртва, ала не поражена от собствената си ръка. Франсис подозираше, че Гревис е знаел, че е мъртва, и това е подтикнало съсипания старец към самоубийството.

— Няма значение — каза Маркварт презрително, донякъде успокоен след шока на смъртта.

— Както ти казах преди, никой от двамата не знаеше нищо ценно.

— Как може да сте сигурен в това? — осмели се да попита Франсис.

— Защото бяха слаби — сопна му се Маркварт — и това — той махна с ръка към мъртвата фигура, висеща до стената — само го доказва.

Слаби, ако имаха да ни казват нещо, щяха да се пречупят от разпитите отдавна.

— И сега всички те са мъртви, тримата от семейството на онази Пони — каза тъжно брат Франсис.

— Но докато тя не знае това, си остават ценни за нас — каза жестоко върховният абат. — Няма да казваш на никого за гибелта им.

— На никого! — изуми се Франсис. — Сам ли да ги погребвам, както Грейди на пътя?

— Грейди Чиличънк си беше твоя отговорност — отново му се сопна Маркварт.

Брат Франсис заекна, търсейки отговор, който така и не дойде.

— Остави ги където са — добави Маркварт, след като прецени, че младият монах е набрал достатъчно страх. — Червеите ще ги изядат и тук, точно както и под земята.

Франсис понечи да възрази, по-кратко този път, да напомни за проблема със смрадта, ала се спря. В тези забравени тъмници миризмата на два трупа едва ли щеше да се забележи, нито би променила особено и без това отвратителната аура на това място. И все пак идеята тези двамата да останат непогребани, особено пък жената, която не бе направила нищо лошо, някак потресе Франсис.

Ала и той не беше светец. Ръцете му не бяха чисти и както всички други проблясъци на съвест, които се проявяваха у протежето на Маркварт, и този бе угасен и бързо прогонен.

Маркварт се отпрати към вратата и Франсис забележа нервността на това движение. Тепърва трябваше да проверят Брадуордън, поважния според Маркварт затворник. Франсис излезе бързо от килията и се затича по прашния каменен коридор, вадейки ключовете си, още преди да стигне до килията на Брадуордън.

— Махнете се, песове! Нищо няма да ви кажа! — чу се смелият глас отвътре и Франсис, видимо успокоен, отключи вратата.

— Ще видим, кентавре — измърмори Маркварт тихо. Сетне се обърна към Франсис: — Носиш ли превръзката?

Франсис понечи да я извади джоба си, сетне се поколеба.

Но твърде късно, тъй като Маркварт го бе видял, протегна се и взе превръзката.

— Нека да изпълним нашия дълг — рече абатът, изглеждайки развеселен.

Жизнерадостният му тон накара брат Франсис да потръпне, тъй като знаеше, че с вълшебната превръзка на ръката, на кентавъра му предстояха дълги и ужасни мигове...

ГЛАВА 28

КОГАТО ДЪЛГЪТ ЗОВЕ

Вятърът духаше силно над водите на Масур Делавал, когато Елбраян, Пони и предрешеният Джуравиел се качиха на ферибот в Палмарис, където елфът привлече немалоко учудени погледи. Пони го придържаше близо до себе си, защото се мъчеше да го представи за свой син — и то болен син, а понеже заразите бяха често срещани в Хонс-де-Беер и будеха страх у хората, никой не посмя да ги приближи.

В действителност стенанията на Джуравиел далеч не бяха само преструвка, тъй като тежката завивка, метната отгоре му, болезнено притискаше крилете му.

Огромните платна на квадратния кораб се разгънаха и той излезе от пристанищните води на Палмарис, като дървото скърцаше при срещата си с вълните по ниските нива на кораба. На широката и плоска палуба имаше повече от петдесетима пътника, като екипаж от седем човека работеше методично, ала мързеливо. Бяха привикнали на това пътуване, което се провеждаше два пъти всеки ден при добро време, и то от години насам.

— Казват, че фериботът е добро място за събиране на информация прошепна Джуравиел на Елбраян и Пони. — Хората, пресичащи реката често се боят, а боящите се хора често изричат на глас страховете си с надеждата, че някой ще ги успокои.

— Ще се разходя покрай тях — рече Елбраян и се отдалечи от „семејството“ си.

— Болно ли е момчето ти? — почти веднага долетя въпрос, когато пазителят мина покрай група от петима възрастни хора, трима мъже и две жени, на вид изглеждащи като рибари.

— Бяхме на север — обясни пазителят. — Домът ни бе разграбен, както и цялото ни село. За около месец преследвахме паурите и гоблините, отмъквахме храна, когато можем, а най-често гладувахме. Хлапето ми, Бели... Бели яде нещо, предполагам гъба, и оттогава не е на себе си. Не знам дали изобщо ще се оправи.

Тази история му донесе съчувствени кимвания, особено от страна на жените.

— И накъде отивате? — попита същият човек.

— На изток — отвърна тайнствено Елбраян. — А вие? — бързо попита той, преди онзи да продължи.

— До Амвой — отговори човекът, имаше предвид града на отсрещния бряг, крайната цел на ферибота.

— Ние всичките сме от Амвой — намеси се една от жените.

— Искахме да видим едни приятели от Палмарис, след като суматохата отмина — добави човекът. Елбраян кимна и погледна към широката река, към пристанищата на Палмарис, които бързо се отдалечаваха от погледа, тъй като дървеният кораб бе попаднал на благоприятни и силни ветрове.

— Внимавайте, ако ходите оттатък Амвой — рече една от жените.

— Натам сме.

— За Сейнт Мер-Абел, нали? — попита рибарят.

Елбраян го погледна изненадан, ала успя да прикрие реакцията си, не искаше да разкрива целта на пътуването им.

— Поне аз бих отишъл натам, ако синът ми е болен — продължи човекът, без да забележи объркването на пазителя. — Казват, че онез попове имат лек за всичко, макар че не са особено услужливи!

Това накара спътниците му да се засмеят, освен жената, която бе заговорила Елбраян. Сега тя го погледна и каза:

— Бъдете внимателни, ако ходите на изток от Амвой. Казват, че земите там са опустошавани от паурски бандити. А тези гнусни твари няма да съжалят болното момче, не се и съмнявай.

— Има и една противна банда гоблини — добави човекът. — Казват, че паурите ги изоставили и ония сега бягат насам-натам подплашени.

— Няма по-опасно нещо от наплашен гоблин — намеси се друг.

Пазителят се усмихна с благодарност.

— Уверявам ви — рече той, — няма да ми е за пръв път да срещна паури или пък гоблини. — И след тези думи той се поклонил и продължил разходката си по палубата. Дочуваше разговорите на хората, бяха разтревожени от разбойническите банди на изток, ала не научи нищо важно.

Накрая се върна при Пони и Джуравиел. Елфът се бе облегал, плътно увит със завивката, докато Пони гледаше конете и най-вече Сивия камък, който не се чувстваше добре в люлеещия се ферибот. Конят постоянно потропваше с крак, пръхтеше и цвилеше, а по мускулестия му врат бе избила пот. Елбраян отиде при него и здраво го хвана за юздата, дръпна я силно надолу и това успокои коня на мига. Ала скоро след това Сивият камък отново потропваше и тръскаше глава.

Симфония междувременно се бе успокоил и когато Елбраян намери време да прегледа жребеца и Пони се приведе до врата му, допряла буза до магическия тюркоаз, той разбра. Тя се бе свързала със Симфония и бе накарала могъщия жребец да се успокой.

Сивият камък дръпна юздата си така, че едва не събори Елбраян.

Конят се опита да се изправи, но пазителят го удържа с усилие.

Още няколко души, сред които и двама моряци, дойдоха към тях и се помъчиха да успокоят животното, защото един нервен кон на откритата палуба можеше да е наистина опасен.

Ала тогава Симфония овладя ситуацията — мина покрай Елбраян и постави глава на врата на Сивия камък. И двата коня изпръхтяха, а Сивият камък потропа по палубата и се опита да се изправи, но Симфония не допусна това, натисна по-силно и дори постави единия си крак на гърба му.

Тогава, за изумление на всички, включително и на Елбраян и Пони, Симфония слезе от гърба на Сивия камък и започна да търка муцуна в него, пръхтейки и клатейки глава. Сивият камък изцвили съжалително още няколко пъти, ала вече по-слабо.

И животните се успокоиха.

— Добър кон — промърмори един човек на Елбраян, докато се отдалечаваше. Друг го попита дали Симфония се продава.

— Камъните на Авелин са доста полезни — отбеляза Пони, когато тримата приятели отново останаха сами с конете си.

— Разбирам, че ти се свърза със Симфония, понеже и двамата сме правили това и преди — рече пазителят. — Ала имам чувството, че той някак предаде твоите думи и на Сивия камък?

— Нещо от този род, както изглежда — отвърна Пони, като клатеше изумено глава.

— Колко сте надменни хората — отбеляза Джуравиел и двамата се извърнаха към него. — Изненадва ли ви, че конете могат да общуват, дори и по свой си, примитивен начин? Как биха оцелели през всички тези векове, ако не можеха?

Елбраян и Пони, победени от тази простичка логика, само се засмяха. Ала изражението на пазителя скоро отново стана сериозно.

— Говори се, че паури вилнеят в източните части на кралството — рече той. — Както и банда особено опасни гоблини.

— Можехме ли да очакваме друго? — отвърна Джуравиел.

— От това, което чух, изглежда, че враговете ни на изток от реката са се скарали. Паурите напуснали гоблините и сега гоблините нападат, както поради злата си природа, така и от страх.

Джуравиел кимна, ала Пони бързо добави:

— Аз обаче не мисля, че гоблините и паурите са най-лошият ни враг.

Болезненото припомняме за тяхната цел и възможната катастрофа, която ги очакваше там, ги накара да притихнат и ги натъжи. Прекараха следващия, последен час от пътуването в мълчание, като гледаха конете.

Бяха доволни, когато фериботът пристигна в малкото градче Амвой.

Капитанът, застанал до подвижния мост, повтори предупрежденията за гоблини и паури на всички слизащи пътници, като ги съветваше да са особено внимателни, ако пътуват извън града. Тъй като нямаха нужда от провизии, приятелите минаха направо през обкръжения от крепостни стени град към южната порта, където отново им бяха припомнени опасностите, дебнещи ги в откритите земи наоколо. Ала никой не им попречи да излязат, затова същия следобед те напуснаха Амвой и конете бързо изминаваха миля подир миля. Тук имаше далеч по-малко дървета и гори, отколкото на север от Палмарис.

Земите тук бяха по-цивилизовани, пресичани от широки пътища, някои дори покрити с чакъл — макар да нямаше нужда, тъй като тревистите поля бяха лесни за пътуване. Като минаха паралелно на пътя, тримата заобиколиха още един град същия ден и макар той да не бе опасан със стена, те видяха, че по покривите на сградите има стрелци, а на градския площад — катапулт. Фермерите, работещи стоически на полето, се спряха при преминаването им, а неколцина

дори им помахаха и ги поканиха да хапнат. Ала тримата другари бързаха и когато слънцето слезе ниско в небето, те видяха още един град, по-малък от предишните, а земите наоколо бяха вече по-слабо населени, тъй като бяха по-отдалечени от голямата река.

Завиха на изток от селището и си направиха бивак. И като гледаха черните силуети на сградите в далечината, те решиха да пазят хората от града тази нощ.

— Колко далеч трябва да стигнем? — попита Джуравиел, когато седнаха около огъня и започнаха вечерята си.

Елбраян погледна Пони, която бе прекарала години по тези земи.

— Няколко дни — отвърна тя, — не повече.

Взе една пръчка от огъня и начерта карта в прахта, като отбеляза Масур Делавал и залива на Все светии.

— Сейнт Мер-Абел е на не повече от стотина мили от реката, ако си спомням правилно — рече тя, сетне начерта селищата по на изток — село Макомбър и накрая Пирет Тюлм.

— Служих тук, в Пирет Тюлм, ала след като срещнах Авелин, се върнахме към реката — не до Сейнт Мер-Абел, а по път южно от манастира.

— Значи ни остават около два дни — измърмори Елбраян, — може би три. Трябва да подготвим плановете си.

— Няма много за планиране — рече Джуравиел. — Отиваме до вратите на абатството и искаме приятелите си. Ако не ни ги върнат, ще съборим проклетото нещо!

Този опит за шега ги накара да се усмихнат, ала нищо повече. Всеки от тях, включително Джуравиел, започна да осъзнава колко тежко бе в действителност пътуването им. Сейнт Мер-Абел бе дом на стотици монаси, знаеха те, много от които вещи в употребата на магическите камъни. Ако Елбраян и особено Пони бяха заловени и разпознати, тяхното пътуване щеше да свърши с неуспех.

— Не бива да носиш камъните в абатството — отбеляза Елбраян.

Пони зяпна към него. Та магията на камъните бе едно от най-силните им оръжия и им даваше неоценима помощ при шпионирането!

— Те ще засекат употребата им — рече пазителят, — може да усетят присъствието на камъните, дори ако не ги използваш.

— Изненадващият удар е единственият ни шанс — съгласи се Джуравиел.

Пони кимна, не желаше да спори за това сега. Не още.

— Ако ни открият — продължи мрачно пазителят, — аз и ти, Пони, трябва да се предадем пред всички, молейки за размяна.

— Ние двамата срещу Чиличънкови и Брадуордън.

— Тогава Джуравиел ще вземе камъните на Авелин и ще отиде на запад, а после с Брадуордън към Дъндалис — продължи Елбраян. — Сетне ще вземеш камъните в Андур'Блау Иннинес — рече той на елфа — и ще помолиш лейди Даселронд да ги пази вовеки.

Ала Джуравиел клатеше глава още преди Елбраян да е завършил мисълта си.

— Туел'алфар няма да се забъркват в битката за камъните — каза той.

— Вече сте замесени! — настоя Пони.

— Не е вярно — рече Джуравиел, — аз помагам на приятели, изплащам дълга си и нищо повече.

— Тогава ни помогни — настоя Пони, но Елбраян, вещ в отношенията с елфите, вече се бе предал.

— Искате да се намесим политически — обясни Джуравиел. — Това е невъзможно.

— Искаме да уважиш паметта на Авелин — възрази Пони.

— Това е проблем на Църквата — бързо отвърна Джуравиел. — Тя, а не Туел'алфар, трябва да реши какво да прави.

— Това наистина е проблем на хората — съгласи се Елбраян и сложи ръка на рамото на Пони, за да я успокои. Тя го погледна в очите и той поклати глава бавно, за да ѝ покаже колко безнадежден е този спор.

— Бих те помолил тогава да вземеш камъните и да ги дадеш на Брадуордън — рече пазителят на елфа. — Нека той ги вземе и да ги зарови някъде надалеч.

Джуравиел кимна в знак на съгласие.

— И върни Сивия камък на Роджър — продължи Пони. — А Симфония заведи в гората отвъд Дъндалис, в неговия дом.

Елфът отново кимна и след дълга пауза избухна в смях.

— Ах, каква обнадеждена задруга сме станали! — рече елфът. — Планираме нашето поражение, а не победата. Тъй ли те обучихме, Нощна птицо?

На лицето на Елбраян се появи усмивка, макар и засенчена от поникналата тридневна брада.

— Обучен съм да печеля — реши той. — И ние ще намерим начин да влезем в Сейнт Мер-Абел и да излезем оттам с Брадуордън и Чиличънкови още преди монасите да разберат, че сме ги навестили.

Те пиха за това и хапнаха. Когато се навечеряха и започнаха да очертават бивака си и неговата защита, Джуравиел отиде да претърси околността, оставяйки Елбраян и Пони сами.

— Страх ме е — призна Пони. — Чувствам се, сякаш сме на края на дългия път, който започнах със срещата си с Авелин Десбрис.

При все показаното преди малко самочувствие, Елбраян не възрази.

Пони се приближи към него и той я прегърна. Тя го погледна в очите, надигна се на пръсти и нежно го целуна. Сетне се отдръпна, продължавайки да го гледа, а напрежението се покачваше. Тя се върна и отново го целуна, вече по-страстно и той отвърна на целувката ѝ.

— Ами уговорката ни? — понечи да попита той, ала Пони сложи пръст на устните му, карайки го да замълчи, сетне го целуна отново, отново и отново, и го събори на земята.

На Елбраян му се струваше, че са сами в широкия свят, под блещукащите звезди и с летния бриз, който галеше и охлаждаше телата им.

Рано на следващия ден те отново бяха на път, пришпорваха конете си, докато зората обагреше източното небе пред тях в розово. Всякакви разговори за това как биха могли да проникнат в Сейнт Мер-Абел бяха прекратени дори преди истинското обсъждане, тъй като те нямаше как да измислят нещо, докато не видеха укреплението. Дали вратите бяха широко отворени за бегълци от близките градове или бяха залостени, а по стените патрулираха стражи?

Нямаше как да знаят това, така че отложиха обсъждането за момента, в който то щеше да доведе до конкретни резултати. Затова ускориха ход, решени да стигнат абатството до следващата сутрин.

Ала тогава видяха дима, издигаше се като пръсти на демон иззад една могила, обрасла с дървета. И тримата бяха виждали такъв пушек преди и знаеха, че не е нито от домашно огнище, нито от стъкмен край пътя огън.

Въпреки спешността на мисията си и високите залози, никой не се поколеба. Елбраян и Пони обърнаха конете си на юг и ги пришпориха към могилата, а после и нагоре към дърветата. Джуравиел излетя от Сивия камък с лък в ръка веднага щом достигнаха дърветата, и отиде да проучи района.

Елбраян и Пони забавиха ход и слязоха от конете си, сетне внимателно се придвижиха до върха на могилата. Пред тях, покрай главния път в подобна на паница долина, имаше керван фургони, натоварени със стока и събрани в защитна кръгова формация. Някои от фургоните горяха и Елбраян и Пони чуваха крясъците на хората отдолу, които молеха за вода или пък организираха защитата. Виждаха и многото ранени, чиито писъци се носеха над долината.

— Трябва да слезем при тях — рече Пони — или поне да използвам камъка на душата.

Елбраян я погледна неодобрително. Не искаше да използват този камък или който и да било друг в такава близост до Сейнт Мер-Абел.

— Изчакай завръщането на Джуравиел — каза ѝ той. — Не виждам мъртви чудовища около кръга, така че вероятно битката тепърва започва.

Пони кимна, макар че воплите на ранените я изпълваха със състрадание.

Джуравиел се върна бързо и кацна на един клон точно над главите им.

— Вестите, които нося са и добри, и лоши — обясни той. — Първо и най-важно, нападателите са гоблини, а не паури, което значи, че си имаме работа с не толкова опасен противник. От друга страна, става дума за около осемдесет гоблина, които се готвят за втора атака. — Той посочи отвъд долчинката, към могила, издигаща се на юг.

— Зад дърветата са. Елбраян, винаги добре запознат с гоблинските стратегии, огледа околността.

— Самоуверени ли са? — попита той Джуравиел.

Елфът кимна.

— Видях няколко ранени, ала никой не спори, че трябва да нападнат пак.

— Това значи, че ще слязат от могилата — каза пазителят — и ще се спуснат по нанадолнището за ускорение. Гоблините никога не се

интересуват за своите ранени. Няма да губят време да планират по-смислена атака.

— Нито имат нужда от това — добави Джуравиел, поглеждайки към хората долу и техните скромни опити за съпротива. — Търговците и стражите им нямат никакъв шанс да ги удържат.

— Освен ако не им помогнем — бързо се намеси Пони, поставяйки ръка върху торбичката с вълшебни камъни, жест, който Елбраян не пропусна. Погледна я и поклати глава.

— Не ги използвай, освен ако не са единственият ни шанс — рече ѝ той.

— Осемдесет... — отбеляза язвително Джуравиел.

— Но пък гоблини — отвърна пазителят, — убием ли четвърт от тях, останалите ще се разбягат. Нека се подготвим.

— Отивам да ги наглеждам тогава — рече елфът и изчезна от поглед така бързо, че Елбраян и Пони примигнаха невярващо.

Двамата поведоха конете около долчинката, извън погледа на търговците от фургоните, а след това нагоре по южния склон на могилата, към редицата дървета.

— Те са гладни и изплашени — отбеляза Елбраян.

— Търговците или гоблините?

— Вероятно всички — отвърна пазителят, — но имам предвид гоблините. Гладни са, изплашени и отчаяни, което ги прави два пъти по-опасни.

— Което ще рече, че дори да убием четвърт от тях, може и да не побегнат — разсъди Пони.

Пазителят сви рамене.

— Много са далеч от дома си, няма как да стигнат дотам. Подозирам, че слуховете са верни и паурите са ги изоставили тук, в земи, пълни с врагове.

Пони го изгледа.

— Смяташ ли да им предложиш милост? — попита тя.

Пазителят се засмя и рече твърдо:

— Не и на гоблините, не и след Дъндалис. Моля се никой от тях да не побегне. Нека осемдесет слязат от хълма. Всички ще умрат от нашите ръце.

Стигнаха върха на могилата и видяха гоблините, събрани от едната ѝ страна, на около половин миля на юг.

Не бяха далеч, ала Елбраян и Пони решиха да не предприемат нищо, щом видяха, че Джуравиел отива към тях. Вместо това огледаха дърветата, чудейки се какви изненади да подготвят за приближаващата орда.

Пони отиде към храстите, като търсеше млади дървета, подходящи за примки, докато пазителят отиде до един голям и изсъхнал бряст, който едва се крепеше на върха на могилата.

— Ако пуснем това отгоре им, доста ще ги обърка — отбеляза пазителят, когато Пони приближи до него.

— И щяхме да го направим, ако имахме впряг коне — отговори саркастично тя, тъй като сухото дърво изглеждаше огромно.

Но Елбраян бе готов за това. Бръкна в пазвата си и извади пакетче с червен гел.

— Дар от елфите — рече той. — Стволът е така изгнил, че си мисля, че това ще е достатъчно.

Пони кимна. Тя бе видяла как Елбраян намазва в Аида метално резе със същия гел. То се бе отслабило дотолкова, че един мах на меча му го разряза.

— Аз сложих вече една примка и виждам как да сложа още няколко — каза тя, — пък няколко заострени кола в храстите също ще свършат работа.

Пазителят кимна разсеяно, прекалено погълнат от работата си, за да забележи че тя се връща към нейната.

Елбраян намери най-изгнилата част на ствола и разгледа широчината му. Беше сигурен, че с няколко замаха с Буря ще събори дървото, ала това нямаше да е достатъчно, тъй като никога не би имал време за това посред орда от гоблини. Ала ако успееше да го подготви сега...

Той извади меча си, чукна леко с него дънера и отстъпи, внимателно вслушвайки се в пукота от изгнилото дърво. Намери точното място и го чукна още два пъти. Сетне взе пакетчето, отвори го и намаза критичното място с червената смес, която елфите използваха, за да отслабват разни неща. Намаза дънера така, че дървото да падне по склона, събаряйки други две.

Когато завърши, Пони дойде при него, яхнала Сивия камък.

— Редно е да им кажем — каза тя и посочи към кервана.

— Те знаят, че тук горе има някой.

— Но едва ли знаят, че смятаме да им помогнем — възрази Пони, така че да се приготвят както трябва. Няма как сами да спрем гоблините, колкото и ефективни да са клопките и мечовете ни. — Тя посочи надолу по склона към дънер, полускрит от високата трева. — Тук е доста стръмно, така че първите гоблини ще тичат с пълна скорост и ще бъдат достижими за стрелите на търговците — рече тя. — Това може да е решаващо. Ако опъна въже тук, мога да забавя напредъка на гоблините и да дам възможност на търговците да ги обстрелват по-дълго.

— От триста фута — отвърна Елбраян, наблюдавайки разстоянието от издатинката до най-близкото прикритие.

— Търговците сигурно имат толкова дълго въже — рече Пони, изчака Елбраян да кимне, обърна Сивия камък и внимателно се спусна по могилата. На две трети от пътя, на по-малко от петдесет ярда от кервана, и вече на открито в тревата, тя забеляза много лъкове, насочени към нея, макар че повечето от тях се снижиха, когато стрелците забелязаха, че не е гоблин.

— Поздрави — каза тя и пое към фургоните.

Обърна се към едрия човек с хубави дрехи. По позата му личеше, че е от водачите на кервана.

— Не съм ви враг, а приятел.

Човекът кимна предпазливо, но не отговори.

— Гоблините не са далеч оттук и скоро ще се върнат — каза Пони, като се обърна и посочи към могилата. — Оттам. Аз и приятелят ми сме им приготвили няколко изненади, ала се опасявам, че няма да успеем да ги спрем напълно.

— Откога това стана ваша битка? — попита търговецът, изпълнен с подозрение.

— Когато има гоблини, битката винаги е наша — отвърна тя без колебание, — но може би предпочитате да не се намесим и да ви оставим сами срещу осемдесет гоблина.

Това накара човека да загуби част от самочувствието си.

— Откъде знаете, че идват от юг? — попита той.

— Познаваме гоблините — бе отговорът на Пони. — Наясно сме с тактиките им или по-скоро с липсата на такива. Събрали са се на юг и нямат търпение да организират нападение от няколко страни. Не и когато смятат, че сте притиснати и победени.

— Няма да се предадем! — обяви единият от стрелците, издигайки лъка си във въздуха, жест, вяло повторен от останалите десетима. Пони видя, че керванът има по-малко от четиридесет годни за бой мъже и само двадесетима стрелци, повечето от които неопитни и едва ли щяха да отблъснат гоблините, преди да се стигне до близък бой. Елбраян можеше да се бие с гоблините при съотношение три и дори четири към едно и пак да е сигурен победител, ала за обикновен човек дори един гоблин понякога бе твърде много.

Явно и търговецът знаеше това, тъй като изглеждаше доста умърлушен.

— Какво предлагаш? — попита той.

— Имате ли въже?

Търговецът кимна на един човек наблизо, който се затича до фургона и извади кутия, в която имаше здрави и тънки въжета. Пони му даде знак да ги донесе.

— Ще се опитаме да поизравним силите — обясни тя. — Ще забавим тяхното нападение там, до онзи дънер, на разстояние, от което може да ги улучите. Целете се добре.

Тя взе въжето и го закачи на седлото, после обърна Сивия камък.

— Как се казваш, жено? — попита търговецът.

— После ще имаме време да си приказваме — отвърна тя и пришпори коня към дънера.

Горе на хълма Елбраян за последно проверяваше капаните, които бе поставил. Направи ласо и го метна високо в клоните на мъртвото дърво, връзвайки го умело от едната страна и сетне окачвайки го на рога на седлото на Симфония. Отведе коня до гъстата горичка от другата страна и започна да замаскира въжето, за да не остави никакъв шанс на гоблините.

— Имаме си още компания — чу гласа на Джуравиел над себе си, когато приключи. Погледна нагоре и след дълго виране различи стройната фигура на елфа.

— На изток — обясни Джуравиел, — група монаси, може би дузина, приближават предпазливо.

— Ще пристигнат ли навреме за битката?

Джуравиел погледна на юг.

— Гоблините вече идват — рече той, — може би ако се забързат, монасите биха пристигнали навреме, но аз не виждам признаци за

това.

Няма как да са пропуснали дима, но не знам дали възнамеряват да се присъединят към битката.

Елбраян се усмихна горчиво, някак не беше изненадан от това.

— Иди и кажи на Пони да не използва камъните — рече той.

— Ако ситуацията го изисква, тя няма да се въздържа от магията си — каза Джуравиел.

— И не бива. Ала ако го стори, подозирам, че малко след като се справим с гоблините, ще трябва да се борим и с монасите — мрачно отвърна пазителят.

Елфът бързо се спусна по могилата, внимаваше да не бъде забелязан от хората при фургоните отдолу. Предаде вестта на Пони и се върна на позиция, наполовина с летене, наполовина с катерене — тъй като малките му ефирни криле бързо се уморяваха. Покатери се на дървото точно когато гоблините пристигнаха. С известно облекчение Джуравиел забеляза, че нападат без ред, като тълпа. Както се бяха надявали тримата приятели, те не се спряха, изкачвайки могилата, а се втурнаха от върха надолу, без дори да огледат защитите на евентуалната си плячка.

И почти не забелязаха проблемите на някои техни събрата, осъзна елфът, когато един гоблин се натъкна на една от примките на Пони.

Създанието изпищя, ала почти не бе чуто от бойните крясъци на спътниците си, праметна се през глава във въздуха, след което увисна на няколко фута от земята.

Няколко гоблина минаха покрай пленения си спътник, без да му обръщат внимание, а други се закикотиха на лошия му късмет.

От другата страна едно от гнусните същества запищя от болка и изненада, когато се преби в един от малките, коварни окопи, които Пони набързо бе изкопала и замаскирала. Кракът на създанието се изпъна болезнено, а сетне се преви прекомерно напред и костта се счупи точно под коляното. Гоблинът рухна по гръб, стискайки ранения си крак и виейки от болка, ала другарите му отново не му обърнаха никакво внимание.

След това падна трети, кракът му бе пробит от внимателно прикрит шип.

Окуражен от немарливостта на гоблините, Джуравиел надигна малкия си лък и започна да си избира мишени. Един нещастен гоблин се спря точно в основата на дървото, където се криеше елфът, и се облегна на ствола да си поеме въздух. Стрелата на Джуравиел го прониза точно през върха на черепа. Гоблинът се свлече на колене, подпрял се с една ръка на дървото.

Въпреки усилията на тримата обаче, само един на всеки двадесет гоблина бе забавен и останалите продължаваха да се спускат по тревистата могила. Джуравиел отстреля още един, когато той се появи от дърветата, след което погледна на запад, по-надолу по хълма, за да види двете дървета, от които Нощната птица бе приготвил най-голямата изненада.

Пазителят падна на едно коляно, скрит зад дърветата, и се прицели с лъка си в разстоянието между стволовете. Той остави първите гоблини да преминат покрай капана, искаше да удари главната група. Освен че така щеше да причини най-много щети, но гоблините щяха да са още по-разпръснати, когато стигнеха търговците, и доста по-малобройни, надяваше се той.

В това време между дърветата притичаха дузина гоблини, а още толкова прииждаха зад тях.

Нощната птица пусна стрелата си, ала изстрелът, макар и точен, бе прекъснат в последния момент от нищо неподозиращ гоблин, който пое стрелата. Без да се притеснява, дори очаквал такъв развой на събитията, Нощната птица пусна втора стрела почти веднага след това и тя профуча между ордата, за да се забие в приготвения ствол.

В следващия миг пазителят свирна на верния си кон и Симфония се втурна напред, опъвайки въжетото.

От мъртвото дърво се разнесе ужасно пращане и много гоблини замръзнаха изплашени на мястото си. Точно тогава върху тях се стовариха тонове дървесина, а около тях — дузини дълги и остри клони. Гоблините се втурнаха във всички посоки с писъци на ужас, ала моментът бе избран перфектно от пазителя. Трима умряха веднага, а много други бяха сериозно ранени, притиснати към земята, или хванати в клопка между хищно разперените клони. Около четвърт от съществата вече бяха напред по склона и продължиха да тичат към фургоните. Повечето от падналите в капана на дървото и онези зад него просто започнаха да се катерят по него, твърде жадни за човешка

кръв, за да разберат, че са попаднали в засада, докато други, объркани и притеснени, се опитаха да намерят прикритие. Това объркване ликвидира всякакви останки от ред, а пазителят целеше точно това.

Тъй като не искаше да пропуска възможността, пазителят отново издигна Ястребокрия, застреля един неразумно приближил се гоблин, след това още един, който се бе опитал да се измъкне от капана на клоните.

Отгоре на хълма Симфония продължи да дърпа, докато не освободи парчето дърво, хванато от въжето. Един гоблин се приближи към гъстия храст, който прикриваше могъщия жребец, чудейки се откъде идва шумът, но Нощната птица го застреля.

Симфония се измъкна от горичката, няколко гоблина го забелязаха и започнаха да вият. Жребецът се спусна надолу по склона към пазителя.

Нощната птица извади Буря и се спусна да посрещне коня, като се протегна и съсече въжето с един-единствен удар на магическото острие.

После се метна на седлото, поставяйки Буря на кръста си и отново издигайки Ястребокрия. Стреля, докато се настаняваше на гърба на коня. Как се пръснаха само гоблините, когато видяха насочения към тях лък!

Нощната птица свали още един от тях и с предизвикателен вик пришпори Симфония в галоп, който ги измъкна на открито. Пусна още една стрела, която безпогрешно намери целта си.

Най-близките гоблини рязко спряха, а някои от тях метнаха копия, ала Нощната птица бе прекалено бърз, извъртя Ястребокрия, замахна с него като със сопа и отблъсна копията.

Лъкът отново се надигна бързо и още една стрела полетя. Миг по-късно още един гоблин се замая в прахта.

Пазителят отново нападна. Стреля, сетне постави лъка до рога на седлото и измъкна Буря, спускайки се към група от три гоблина. Спря рязко Симфония, извъртайки го на една страна в последния момент, и скочи от седлото, приземявайки се с кълбо. Затича се и използвайки инерцията си, заби меч си през вдигнатата за защита тояга и през нея в главата на изчадието.

С едно извъртане на китката пазителят отхвърли мъртвия гоблин и освободи Буря. Докато острието се въртеше, той мушна право напред

и уби второто същество, сетне измъкна меча точно навреме и блокира удара на третото.

При съотношение едно към едно гоблинът не бе равностоеен съперник на Нощната птица. Пазителят блокира още един удар, след това трети и удари меча на гоблина така силно, че той се отметна нависоко.

После пристъпи напред и все още приклешил с Буря меча на гоблина над главата му, стисна с другата си ръка костеливия врат на съществото.

Пазителят продължи напред, като принуди гоблина почти да падне по гръб, а мускулите на ръката му изпъкнаха. С тихо ръмжене и едно внезапно завъртане Нощната птица счупи врата на създанието и го повали мъртво на земята. Още гоблини се спуснаха към него, но той ги посрещна с усмивка.

Водещата група гоблини чу звука от битката, ала не си направи труда да погледне назад, твърде съсредоточени в уж лесната плячка, която представляваше керванът. Те тичаха надолу по склона, крещяха диво, с жажда за кръв. Стрели летяха към тях — една дори взе жертва, — ала това почти не забави тяхната свирепа атака.

Ала тогава внезапно тези, които бяха отпред, се затъркаляха презглава. Все повече и повече от тях се запрепъваха, цялата група се оплете и рухна на земята.

Отстрани в храстите Пони пришпори Сивия камък напред, придържайки въжето опънато, докато гоблин след гоблин се препъваха в него. Тя бе завързала другия му край за дънера, сетне го бе привела под тревата, внимателно отбелязвайки ъгъла така, че когато Сивият камък дръпнеше въжето, то да се изправи на точната височина, под коленете на гоблините. Преди да върже другия край на въжето за жребеца си, тя го бе прокара под разкрит корен на дърво, така, че да предотврати всякакъв риск за Сивия камък от силата на падащите гоблини. Сега могъщият жребец теглеше напред и държеше въжето опънато.

Отдолу двете дузини стрелци в кервана имаха повече време да се прицелят към своите сравнително неподвижни мишени и сега обстрелът им бе далеч по-успешен. Кое то бе по-лошо за гоблините — тези, които се бяха изправили, бяха изгубили устрема си и трябваше

наново да се затичат, вече на не повече от четиридесет ярда от стрелците.

Търговците и техните охранители, макар да не бяха истински войни, не бяха и глупаци и някои не стреляха, а придържаха стрелите си готови за всеки гоблин, който приближеше твърде много. Чудовищата идваха до фургоните по едно, по две и не всяваха ужаса от връхлитаща орда. Така стрелците можеха да се прицелят внимателно и повечето от изстрелите не пропуснаха.

Пони знаеше, че работата ѝ тук е приключила. Тя извади меча си и освободи Сивия камък, прерязвайки въжето, сетне обърна коня си, надявайки се да го пришпори по средата на гоблините, които все още се мъчеха да се изправят. Ала тогава тя погледна нагоре към хълма и видя любимия си по средата на друга група. Удържайки на импулса просто да използва магическите камъни, тя пришпори силно Сивия камък и конят полетя нагоре по хълма.

След като основната маса гоблини слезе отвъд могилата, оставяйки малкото ранени и мъртви зад себе си, Джуравиел вече спокойно можеше да се прицели. Първо той се концентрира около създанията, борещи се с пазителя, но тъй като катастрофалната загуба започна да става ясна на гоблините, някои от тях се обърнаха и се опитаха да избягат, тичайки обратно нагоре по хълма, преминавайки край позицията на елфа, без намерение да се спират или забавят.

Лъкът на Джуравиел продължи смъртоносната си песен, стрела подир стрела жилеше изплашените и бягащи чудовища. Той застреля почти всеки гоблин, който видя, и почти бе изпразнил колчана си, когато едно създание се спря в основата на дървото, заскача развълнувано и започна да го сочи с пръст.

Джуравиел заби стрела в грозното му лице, а после застреля още две от създанията, които бяха дошли да видят заради какво пици гоблинът.

Елфът отново се протегна към колчана си, за да открие, че му е останала само една стрела. Той сви рамене, застреля още едно от създанията, сетне праметна лъка през рамо, извади тънкия си меч и слезе от дървото.

Осъзна обаче, че битката вече приближава своя завършек, тъй като повече от двадесет гоблини лежаха мъртви по хълма, още толкова край кервана с търговците, няколко бяха избягали през билото, а друга

група бягаше надолу, но в източна посока. Гледката изпълни Джуравиел с надежда, тъй като това бяха гоблините от едно време — страхливи, лесно надхитряни, враг, който не можеше да реагира при вида на неочаквана съпротива. Именно заради това те, макар и далеч по-многобройни от хората и елфите в Корона, никога нямаше да са сериозна заплаха.

Нетърпението на гоблините да се доберат до разкрилия се пред тях войн започна да изчезва, когато започнаха да се свличат един след друг, поразени от бляскавия меч на Нощната птица.

Обкръжен от петима, пазителят се спусна напред, сетне, като видя тези пред него да отстъпват, а ония зад него да настъпват, бързо промени посоката, завъртя се и мощно размаха меча си, блокирайки спускащите се тояги и едно насочено към него копие. В перфектния баланс на би'нел дасада краката на пазителя се движеха бързо и преди гоблините зад гърба му да реагират, той удари онзи, който въртеше тоягата, пронизвайки го право в гърдите.

Докато създанието падаше, притиснало раната си в жалък опит да запази изтичащия си живот, друг гоблин надигна копието си и го метна.

Копието летеше право към главата на пазителя, ала едно елегантно диагонално движение на Буря го отклони към гоблините зад Нощна птица, които панически се опитаха да го избегнат, забавяйки атаката си и давайки на пазителя още време да продължи нападението си.

Обезоръженият вече гоблин вдигна ръце, като напразно се мъчеше да се защити. Буря три пъти се изстреля напред, първия път отблъсна едната му ръка настрани, втория го мушна в рамото, премахвайки всяка защита, и третия път удари смъртоносно в гърлото.

Нощната птица се завъртя навреме, за да отблъсне атаката на останалите трима, и отново се приведе в защитна поза, когато други двама смениха падналите си другари, ала вече не така нетърпеливи да нападнат.

Нощната птица продължи да се извърта, готов да се защити от всеки ъгъл. От време на време мушваше с Буря, не за да удари, ала за да примами гоблините, към които се целеше, да нападнат. Смяташе да се възползва от грешките им, които неминуемо щяха да последват, ала

след малко промени намерението си и самоуверена усмивка, която покрусил гоблините, цъфна на лицето му.

Те разбраха причината за увереността му миг по-късно, когато Сивият камък ги връхлетя и разпиля, а блестящият меч на Пони поразил двама за брoени мигове. Първо тя мислеше да застане точно зад любимия си, дори да му подаде ръка, за да се качи зад нея на коня. Ала пазителят ѝ махна да слезе и да се присъедини към забавата. Пони праметна крак през седлото, намествайки другата си пета, така че да остане в стремето.

Изчака преди двама гоблини да се хвърлят настрана заради мощната атака на Сивия камък и сетне скочи, плясвайки коня, за да продължи своя бяг, и нападнa още с приземяването си.

Само един гоблин стоеше между нея и Нощната птица.

Нападението на Пони бе прекалено бързо. Тя се спусна към него, а мечът ѝ издигна гоблиновото острие нависоко, а сетне полетя встрани, заедно с два от пръстите на гоблина. Пони продължи да тича, извъртайки оръжието си така, че острието премина през гърдите на гоблина.

Съществуването изквича и рухна, а Пони освободи меча си и завъртя окървавеното острие.

Нощната птица също не си губеше времето. Нападнa с ярост, която шокира враговете му и отвори място на Пони да се приближи. За няколко секунди двамата влюбени стояха, долепили гърбове.

— Мислех, че ще наглеждаш търговците — рече Нощната птица, не особено доволен, че тя се бе присъединила към него в такъв опасен миг.

— А аз реших, че е време да опитаме сериозно танца, на който ме научи — отвърна тя спокойно.

— Пригответи ли камъните?

— Няма да ни трябват.

Решителността в гласа ѝ окуражи пазителя, даже го накара да се усмихне.

Гоблините ги обкръжиха, опитвайки се да преценят силата им.

Мъртвите им другари около тях им напомняха за последиците от прибързаните атаки. И все пак бяха пет пъти повече от двамата си противници.

Едно от създанията кресна и се втурна напред, мятайки копието си към Пони. Мечът ѝ се издигна нагоре в последния момент, отблъсквайки копието и то полетя над рамото ѝ и изгуби устрема си. Пони дори не извика, а и не трябваше, тъй като Нощната птица, долепил гръб до нейния, разпозна движението ѝ, все едно самият той го бе извършил.

Извъртя се леко настрани, когато копието мина над рамото на Пони и с едно бързо движение го хвана. После го запрати в гърдите на един неразумно приближил ги гоблин.

— Как направи това? — попита Пони, понеже не бе успяла да се озърне назад и да види движението.

Нощната птица само поклати глава и двамата се настаниха поудобно в защитна поза. Чувстваха се в странна симбиоза, като че ли общуваха с мускулите си тъй ясно, както с думи. Пони предугаждаше всяко негово потрепване, всяка промяна на стойката.

Пазителят също усети това и бе смаян от близостта. Въпреки страховете си Елбраян се довери на това странно продължение на би'нел дасада. Дори се зачуди дали елфите знаят, че танцът може да се използва така. Ала почудата му трая само миг, тъй като гоблините ставаха неспокойни, някои приближаваха, а друг вдигна колебливо копие — макар че онези срещу него, видели първия катастрофален опит, не бяха особено доволни от това.

Пони разбра, че Нощната птица иска от нея да се отмести наляво.

Бърз поглед в тази посока ѝ показа и причината — един особено смел гоблин имаше нужда от бърз и болезнен урок. Тя си пое дълбоко дъх и изличи всички съмнения от мислите си, защото те можеха да бъдат фатални. Това бе истинският смисъл на сутрешния ритуал, разбра тя, танц, тъй интимен, както правенето на любов, и сега за пръв път подложен на изпитания. Любимият ѝ искаше от нея да отскочи наляво.

Нощната птица усети напрежението в гърба ѝ, сетне внезапния скок и в същия миг той се завъртя около крака ѝ и напълно изненада двама гоблини, които нападаха. По-близкият замахваше към Пони с копието си, когато Буря разсече и двете му ръце през лактите.

Вторият гоблин поне успя да издигне тоягата си в напразен опит за защита, макар че пазителят просто я отклони настрана и промуши

съществува в корема.

Сега Пони се завъртя около неговия крак и нападна. Гоблините, опитващи се да нападнат уж разкрилия се Нощна птица, отново бяха напълно изненадани, този път от меча на Пони. Един рухна на земята, притискайки с ръце прерязаното си гърло, докато други двама се втурнаха в бяг.

Пони и Нощната птица отново опряха гърбове и се приведоха в идеална защита и пълна хармония.

Скрит зад дърветата, Бели'мар Джуравиел доволно наблюдаваше как Симфония насочва останалия без ездач Сив камък към безопасно място.

Много пъти елфът бе наблюдавал интелигентността на Симфония, ала всеки път се изпълваше с изумление.

Дори по-невероятен бе спектакълът, който елфът видя, когато погледна своите човешки спътници и хармонията на движенията им. Дватама се допълваха един друг в абсолютно съвършенство. За Туел'алфар би'нел дасада бе нещо лично, медитация на война, ала сега Джуравиел разбра защо Нощната птица е обучил Пони и защо танцуваха заедно.

Наистина в този момент върху тревистата могила, която почервяваше от кръвта на гоблините, Пони и Нощната птица бяха като едно цяло, като един войн.

Джуравиел осъзна обаче, че лъкът му няма да остане без работа и трябва да помогне на приятелите си. Макар че те сякаш нямаха голяма нужда от него, всеки разчитайки на движенията на другия, тъй елегантни, че кръгът гоблини вместо да се стеснява, се разхлабваше, а създанията отстъпваха все повече и повече.

Джуравиел най-накрая се отърси от удивлението си, зареди една стрела и простреля един гоблин отзад във врата, точно под черепа.

Обръчът около Нощната птица и Пони бе значително изтънял, като все повече и повече гоблини се обръщаха в бяг пред хармоничния танц на двойката. Пони успя да убие един, а пазителят съсече друг, глупашки втурнал се към гърба ѝ, докато тя се обръщаше. Сетне всичко се успокои, чудовищата спряха да нападат.

Нощната птица усети нарастващия им страх, гоблините вече се озъртаха назад, искаха да побегнат, битката навлизаше в критична

фаза. Пазителят поиска да каже това на Пони, ала тя го превари и каза спокойно:

— Знам.

И тя наистина знаеше, той усети фините движения на мускулите ѝ, когато тя се приведе, намирайки точния баланс на краката си.

Копията полетяха без ред — гоблините ги използваша като прикритие за бягството си.

Нощната птица и Пони се извъртяха и наведоха, издигайки мечовете си, за да отблъскват оръжията. Не спряха нито за секунда и се отърваха без драскотина от атаката. После се втурнаха към най-близките гоблини, посякоха ги и хукнаха след останалите. Вече не се биеха заедно, но същото важеше и за гоблините; така всяка битка се бе превърнала в лично предизвикателство. Пони майсторски въртеше меч си, описвайки кръгове около съперниците си, докато най-сетне откриеше пролука в защитата им и нападаше, а обикновено с второто или третото мушване приключваше с врага си.

Нощната птица, по-силен и по-опитен, действаше с по-малко финес и с повече сила. Когато гоблините надигаха оръжие, за да се защитят, той просто преминаваше през защитата им и обикновено вземаше живота на гоблина със същия удар. Той се спускаше напред и назад, въртеше се във всички посоки, правеше всичко необходимо, за да поразии следващата си жертва. Гоблините трябваше да се успокоят и организират, ала те бяха глупави създания, пък и бяха изплашени.

Умряха бързо.

Малкото, които успяха да се доберат до дърветата пред пазителя, намериха нов враг — стройно малко създание, високо колкото гоблин.

То въртеше меч тъй тънък, че приличаше повече на прибор за хранене, отколкото на оръжие за бойното поле. Първият гоблин се втурна да посрещне този нов враг, като го помисли за човешко дете и реши, че бързо ще приключи с него.

Мечът на Джуравиел се сблъска с този на гоблина веднъж и след това още три пъти така бързо, че изчадието нямаше време да реагира.

И с всеки удар елфът приближаваше, затова когато четвъртият удар отекна, Джуравиел бе само на един фут от изненадания гоблин.

Мечът на елфа проблесна три пъти последователно и остави три рани на гърдите на гоблина.

Джуравиел нападна следващия. Гоблинът беше вече невъоръжен бе метнал копието си към пазителя — сега вдигна ръце.

Бели'мар Джуравиел от народа на Туел'алфар обаче бе безмилостен към гоблините.

Битката на могилата и тази край фургоните приключиха едновременно. Водещата група гоблини — онези, които Пони бе препънала, бяха избити до крак.

Оставаше една по-голяма група обаче, която се спускаше по склона, далеч от долината.

Пони забеляза Джуравиел да стои спокойно на един нисък клон на хълма и да чисти меч си от кръвта с парцал от гоблинова дреха.

— Четирима се промъкнаха покрай мен — каза той на приятелите си, — бягаха към другия склон на могилата.

Нощната птица изсвири, но Симфония и без това вече се приближаваше.

— Няма ли да пощадиш някого, за да разпространи легендата за Нощната птица? — подразни го Пони, когато той се качи на седлото.

На север пазителят често бе оставял едно или две чудовища живи, за да разпространяват страшната мълга за него.

— Тези гоблини могат да разпространят само още злини — обяви пазителят, качвайки се на коня. — А наоколо има прекалено много невинни хора.

Пони го погледна очаквателно, а после хвърли поглед към Сивия камък. Чудеше се дали да не го придружи.

— Наглеждай търговците — каза й пазителят. — Вероятно ще имат нужда от лечителските ти умения.

— Ако видя, че някой умира, ще използвам камъка на душата — каза Пони.

Пазителят не възрази.

— А какво да правим с тия? — попита Пони и посочи бягащата на изток банда. Оставаха поне двадесет, а може би и тридесет гоблина.

Пазителят видя накъде отиват и се изсмя.

— Май монасите все пак ще трябва да се намесят — каза той, — а ако не, ще ги довършим, когато приключим тук. Пътят ни така или иначе е на изток.

Той тръгна още преди Пони да кимне, и насочи Симфония нагоре по могилата, а после по склона от другата страна. Вече бе

извадил Ястребокрия, когато видя първия от гоблините да търчи през тревата.

Настигна го бързо и мина от дясната му страна, с намерението да го поразии с меча си. Тогава видя втория да тича в противоположна посока, групата се бе разпръснала.

Няма време за Буря, реши пазителят и надигна лъка си.

Останаха само трима гоблини.

ГЛАВА 29

ЖАДНИ ЗА БИТКА

— Ако съберем силите си в молитва, един удар на Божиите мълнии ще ги унищожи всичките — каза един млад монах, който бе участвал и в пътуването до Аида, включително и в битката до Алпинадорското селище.

Отец Де Унеро присви очи към монаха. Забеляза, че останалите кимат.

Бяха чули разказа за голямата победа на север, за блестящите пръсти, издигнати от монасите и напълно унищожили противниците им.

Ала имаше и още нещо, което ги вдъхновяваше, разбра Де Унеро.

Страхът.

Искаха бърза и чиста победа над приближаващите гоблини, тъй като се страхуваха да се изправят лице в лице с тези сравнително непознати създания. Бъдещият абат се изправи пред тях и изглежда младия монах така, че той отстъпи с пребледняло лице.

— Само отец Йойона ще използва магията — излая той, поглеждайки свирепо всички, така, че никой да не му противоречи. — Той е твърде стар и немощен, за да се бие.

Йойона едва се сдържа да не се втурне към него и да му докаже, че греши.

— Що се отнася до останалите — продължи Де Унеро, — нека погледнем на това като на полезен урок. Може да ни се наложи пак да се бием и в Палмарис.

— Този урок може да се окаже смъртоносен — намеси се отец Йойона, а спокойствието в гласа му направи сарказма още по-осезаем.

— Още по-добре тогава — отвърна Де Унеро без колебание и когато видя Йойона да клати неодобрително глава, се изправи пред него, скръстил силните си ръце пред яките си гърди.

Не сега, напомни си отец Йойона. Не искаше да притиска Де Унеро, знаеше, че това само ще го разлюти още повече.

— Моля ви, нека се справим с тези създания бързо и ефективно — рече Йойона. — Нека ги пометем с един мощен, комбиниран залп светкавици и да видим какво има там.

Той посочи зад рамото на Де Унеро, към облака черен дим, който мързеливо се издигаше в небето.

В отговор Де Унеро му подаде един-единствен графит.

— Ползвай го добре, братко — каза той. — Ала не прекомерно добре, тъй като искам моите възпитаници да се насладят на битката.

— Удоволствия от битката? — повтори Йойона, ала под нос, тъй като Де Унеро се обърна и нареди на братята да приготвят арбалетите си.

Старецът само поклати глава, не можеше да повярва. Потърка графита с длан. Смяташе да удари гоблините бързо и силно, да ги убие или разпръсне, така че малко от младите монаси да влязат в истински бой.

Започна да търка още по-настървено, когато разузнавачът отпред даде знак, че гоблините приближават. И все пак не усети силата на камъка.

Потъгна в себе си, търсеше онова специално място за магията в ума си, специалното място, дадено му от Бог. Освободи се от всякакви мисли за Де Унеро, защото те можеха да му попречат. Потърка графита с пръсти, усещаше всяка неравност.

Ала не и магията му. Йойона отвори очи и видя, че е сам на пътя.

Почти паникьосан, той се огледа наоколо и се отпусна донякъде, като видя, че Де Унеро е скрил останалите зад храстите до пътя. Първите гоблини вече се виждаха, търчаха с всичка сила по един завой на пътя.

Йойона погледна към графита, не можеше да повярва, чувстваше се предаден.

Гоблините приближаваха, а въображаемото им бягство се превръщаше в яростна атака. Йойона надигна ръка и отново затвори очи, търсейки силата на камъка.

Не последва нищо, нито мълния, нито дори искрица и гоблините продължиха да приближават. Йойона опита отново, ала не откри източника на магията в графита. Тогава той разбра истината, че камъкът не е вълшебен, че е обикновено парче скала. Йойона усети как го обзема страх — реши, че Де Унеро го е оставил на пътя да умре!

Извика, обърна се и побягна с цялата сила, която позволяваха тежките му крака.

Чуваше как гоблините се приближават с вой. Очакваше всеки миг в гърба му да се забие копие.

Ала тогава Де Унеро и братята удариха по гоблинската паплач. Монасите изскочиха от храстите отстрани на пътя и започнаха да стрелят с тежките си арбалети, направени така, че да убият паур и дори великан с един-единствен изстрел. Стрелите разпраха гоблиновата плът, като понякога пронизваха даже гоблина зад първата жертва. Изчадията започнаха да скачат, да се въртят и да падат, а крясъците им за атака скоро се превърнаха в писъци на изненада и агония.

Йойона се осмели да забави ход и да надзърне какво става зад него.

Видя как половината от гоблините вече са рухнали, някои се гърчеха, а други лежах мъртви. Отец Де Унеро бе скочил на пътя сред останалите.

Той бе свършената машина за убиване, скачаше и се въртеше. Изпънатите му пръсти удариха и разкъсаха гръкляна на един гоблин. После се обърна към друг, опитал се да го удари с тояга по главата. Ръцете му се издигнаха като кръст над главата му и хванаха падащата тояга. После я измъкна от хватката на смаяния гоблин, завъртя я и го блъсна в лицето, после отново, като главата му буквално се изметна настрана.

Де Унеро продължи да тича, и отби с тоягата едно копие. Сетне удари първия гоблин за трети път — макар че той вече едва се държеше на краката си, — поваляйки го в прахта.

Продължи нападението си, мятайки тоягата към онзи, който бе хвърлил копие, и после връхлетя върху него и го отблъсна настрана, като със свободната си ръка смаза с удари гърлото и лицето му.

Другите монаси вече бяха на пътя и почти бяха разпръснали гоблините. Няколко чудовища се опитаха да избягат встрани от пътя, като пищяха неистово, ала Де Унеро бе поставил няколко монаси там и те ги посрещнаха с тежките си арбалети.

И тогава, когато гоблинската орда вече се пръсваше, дойде най-лошото, тъй като жестокият Де Унеро използва любимия си камък, тигровата лапа. Ръцете му, вече смъртоносни, се превърнаха в мощни тигрови лапи и започнаха да разкъсват гоблините.

Всичко свърши още преди отец Йойона да се върне при спътниците си. Когато все пак се добра до тях, пуфтейки от умора, той намери Де Унеро въодушевен, почти обезумял — тичаше край младите монаси, тупаше ги по гърба и ръмжеше от удоволствие заради великата победа.

Малцина бяха ранени. Най-зле беше пострадал един, ранен от стрела на арбалет от другата страна на пътя. Стрелецът не бе преценил добре ъгъла на изстрела си. Няколко гоблина на пътя бяха още живи, но нямаха сили да продължат битката. Другите оцелели бяха хукнали с всичка сила през полята около пътя.

Де Унеро явно не се интересуваше от тях. Той дори се усмихна широко на Йойона.

— Нямаше да е по-бързо, дори да бяхме използвали магия — каза бъдещият абат.

— Ти явно нямаше такива намерения, ако не броим личния ти камък — остро отвърна Йойона и захвърли настрани безполезния камък. — Не обичам да бъда използван като пионка, отец Де Унеро — продължи Йойона.

Де Унеро се огледа към младите монаси и Йойона не пропусна свирепата му усмивка.

— Ти изигра важна роля — отговори де Унеро, без дори да си направи труд да му се скара, че го наричат просто отец.

— С истински камък щях да съм по-полезен.

— Не мисля — рече Де Унеро. — Мълнията ти вероятно щеше да убие неколцина, но останалите щяха да се разбягат и да направят задачата ни много по-трудна.

— Някои и така избягаха — напомни му Йойона.

Де Унеро не му обърна внимание.

— Не достатъчно, за да напакостят сериозно.

— Значи ти трябвах подплашен и бягащ.

— За да ги примамиш — отвърна Де Унеро.

— Аз? Отец от Сейнт Мер-Абел? — притисна го Йойона, разбирайки коварството му. Той си бе осигурил уважението на монасите, лично бе скочил сред врага и бе убил немалко — докато Йойона бе побягнал като изплашено дете.

— Прости ми, братко — неискрено каза Де Унеро. — Ти си едничкият от нас, достатъчно немощтен да заблуди гоблините. Те щяха

да избягат от по-млад и силен човек като мен.

Йойона замълча, взирайки се в своя мъчител.

Такова действие, такова оскърбление към Абеликански отец трябваше да бъде разгледано от властите, а Де Унеро трябваше да бъде наказан за извършеното унижение. Ала на кои власти можеше да се оплаче, зачуди се отец Йойона. На върховния абат Маркварт?

Едва ли.

Де Унеро бе спечелил този ден, прие Йойона, ала бе решен личната битка между тях да се проточи.

— Хематитът, ако обичаш — каза той на Де Унеро. — Има ранени, трябва да им помогна.

Де Унеро се огледа, без да е особено впечатлен от раните, сетне подхвърли камъка на Йойона.

— Ето как отново доказваш, че не си безполезен — каза той.

Йойона само се извърна.

— Ти си я обучил — обвинително каза седналият на едно дърво Джуравиел, когато Елбраян се върна на могилата след успешния лов.

Пазителят нямаше нужда да пита за какво става въпрос, знаеше, че Джуравиел е наблюдавал танца му с Пони и че двама човеци не биха могли да постигнат такова ниво на грация и хармония без помощта на би'нел дасада. Но не отговори нищо. Погледна събраните в кръг фургони и видя, че Пони обикаля и помага на ранените търговци.

Джуравиел въздъхна тежко и се облегна на ствола.

— И дори нямаш сила да си го признаеш? — попита той.

Пазителят го погледна.

— Да си го призная? — повтори той учудено. — Казваш го, сякаш е престъпление.

— А не е ли?

— Не е ли достойна? — бързо отвърна Елбраян и посочи към фургоните.

Това някак укроти гнева на елфа, ала все пак той продължи:

— Елбраян ли решава кой е достоен и кой не? Елбраян ли ще смени Туел'алфарите като учител, елфите, които овладяха танца още когато светът бе млад?

— Не — отвърна мрачно пазителят. — Не Елбраян, а Нощната птица.

— Позволяваш си твърде много — каза Джуравиел.

— Вие ми дадохте титлата.

— Ние ти подарихме живота и нещо много повече — отвърна елфът. — Не смей да злоупотребяваш с даровете ни, Нощна птицо. Лейди Даселронд никога няма да преглътне такава обида.

— Обида? — повтори пазителят, като че целият разговор бе абсурден. — Прецени ситуацията, в която аз, ние, бяхме поставени. С Пони тъкмо бяхме унищожили демона дактил и трябваше да се преборим с безкрайни орди от чудовища, и то само за да стигнем Дъндалис. Така че да, наистина споделих дара си с нея, заради двама ни, както тя сподели с мен дара, даден ѝ от Авелин, пак заради двама ни.

— Тя те е научила да използваш камъните? — рече Джуравиел.

— Не мога обаче да се меря с нея в това — призна пазителят.

— Нито пък тя с теб в боя с меч — каза елфът.

Елбраян понечи да отвърне, тъй като не можеше да понесе такава обида към Пони, особено когато не бе справедлива. Ала Джуравиел продължи:

— И все пак човек, който може да се движи с такава грация, който може да допълва някой, тренирай от елфите така красиво, е много рядка гледка. Джилсепони танцува, сякаш е прекарала години в Каер'алфар.

Това накара Елбраян да се усмихне.

— Те бе обучена от майстор — каза той.

Елфът не възрази. След малко рече:

— Добре си се справил. Джилсепони е достойна за този танц не по-малко от кой да е друг човек.

Доволен от отговора, пазителят погледна към долчинката и на изток.

— Голяма група избяга нататък.

— Вероятно са се сблъскали с идващите монаси.

— Освен ако монасите не са се скрили и не са оставили гоблините да избягат — каза Елбраян.

Джуравиел разбра забележката му.

— Иди при спътницата си и виж търговците — каза той. — Ще разузная на изток да видя какво е останало от нашите гоблински приятели.

Пазителят насочи Симфония към фургоните. Един изплашен човечец надигна оръжие, като че да го прогони, но стоящият до него кресна в ухото му:

— Недей, глупако! Този току-що спаси мизерния ти животец! Сам утрепа половината гоблини!

Другият свали оръжието си на земята и започна да се кланя глуповато. Елбраян само се усмихна, премина със Симфония покрай него и влезе в кръга. Забеляза Пони веднага и слезе от коня, като подаде юздите на млада жена, почти момиче, която се спусна да му помогне.

— Имат много ранени — обясни Пони и наистина изглеждаше, че човекът, за когото се грижеше, няма да оцелее. — От предната битка, не от тази.

Елбраян нервно погледна на изток.

— Опасявам се, че монасите са наблизко — тихо каза той. Пони хапеше горната си устна, а сините ѝ очи го пронизваха. Той знаеше, че тя ще направи каквото е решила, независимо от неговото мнение.

— Бъди внимателна с камъка — рече ѝ той. — Превържи раната така, сякаш си я лекувала по обичайния начин. И използвай камъка само ако... — млъкна, като видя промененото ѝ изражение. Тя бе потърсила мнението му от уважение, ала нямаше нужда от съветите му. Пазителят притихна и кимна — знак, че се доверява на преценката ѝ.

Тя извади сивия камък от торбичката, стисна го здраво и се приведе над мъжа. Елбраян също се наведе, взе превръзка и започна да я омотава около раната. Човекът беше прободен от дясната страна на гърдите, през ребрата и вероятно чак до дробовете. Пазителят превърза здраво раната — не искаше да причинява болка на човека, ала трябваше да прикрие тайната работа на Пони.

Човекът изстена, а Елбраян му прошепна нещо успокоително. След броени мигове обаче мъжът се отпусна и погледна удивено пазителя.

— Какво? — попита той, останал без дъх.

— Раната ти не е толкова лоша, колкото изглежда — излъга Елбраян. — Острието дори не е преминало през ребрата.

Погледът на човека остана изпълнен със съмнение, ала той не попита нищо повече, облекчен, че болката е отминала почти напълно и че дишането му се е възстановило.

Елбраян и Пони обиколиха лагера. Търсеха някой, който бе твърде тежко ранен, за да му се помогне по обичайните методи. Намериха само още една старица, която бе ударена по главата. Очите ѝ се вираха невиждащо в нищото, а от устата ѝ течеше слюнка.

— Няма смисъл — каза човекът, който я гледаше. — Виждал съм такова нещо преди. Гоблинската тояга ѝ е счупила главата. Ще умре нощес, докато спи.

Пони се приведе и огледа раната.

— Не мисля — отговори тя, — не и ако я превържете както трябва.

— Какво? — попита човекът, изпълнен със съмнение, но си замълча, когато Елбраян и Пони започнаха работа. Пазителят превърза главата на старицата, а Пони, стиснала камъка на душата, постави ръцете си върху главата на възрастната жена, сякаш за да я придържа по време на превързването.

Пони притвори очи и потъна в камъка, изпрацайки лековитата магия през пръстите си. Усети как я пронизва болката и инфекцията, ала тя бе оправяла много по-лоши рани по време на битките на север.

Излезе от транса си миг по-късно, когато животът на жената вече не бе в опасност. Край нея се чуха викове.

— Идват от изток!

— Гоблини! — изпищя един уплашен търговец.

— Не! — отвърна му друг. — Монаси! Сейнт Мер-Абел ни идва на помощ!

Елбраян нервно погледна Пони, която бързо прибра скъпоценния камък.

— Не знам какво направихте, обаче спасихте живота на Тими — рече една жена, тичайки към Елбраян. Двамата с Пони проследиха погледа ѝ към човека, ранен в гърдите, който сега се бе изправил и говореше спокойно, дори се усмихваше.

— Не беше толкова зле — рече Пони.

— Беше рана в дробовете — настоя жената — сама я видях. Мислех, че ще умре преди вечеря.

— Били сте нервна и уплашена — каза Пони, — пък и при тази атака на гоблините...

Жената се усмихна обезоръжаващо. Тя бе по-възрастна от двамата, може би в средата на тридесетте си години и изглеждаше честна жена, работила здраво, но живяла хубав живот. Погледна ранената бабичка, седнала до двамата на земята, и видя, че погледът ѝ се съживява.

— Не бях толкоз нервна — каза тя меко. — Видях доста битки в тези няколко седмици и изгубих единия си син, макар че, слава на Бога, другите ми пет дечица са живи и здрави. Взеха ме в кервана за Амвой само заради репутацията ми на лечител.

Пазителят и Пони си размениха притеснени погледи. Жената не пропусна това.

— Не знам какво криете — каза тихо тя, — ала не бих ви обадила.

Видях ви на хълма да се борите за нас, макар че не познавате никого, доколкото чувам. Няма да ви предам.

Тя завърши с усмивка и се присъедини към събиращите се да посрещнат монасите.

— Къде ли е синът ни? — попита Пони с усмивка.

Пазителят се огледа, макар че Джуравиел, естествено, не се виждаше никакъв.

— Вероятно зад монасите — отвърна той насмешливо — или под расото на някой от тях.

Пони, изнервена, че употребата на камъните бе докарала братята тук, подлагайки на риск цялото им пътуване, все пак оцени хумора му.

Хвана Елбраян под ръка и двамата се запътиха към събралите се.

— Аз съм абат Де Унеро и пътувам от Сейнт Мер-Абел към Сейнт Прешъс — чуха те водещия монах, който излъчваше толкова много енергия, че очите му сякаш горяха. — Кой командва тука?

Преди някой да отговори, проникателният поглед на Де Унеро се спря върху Елбраян и Пони. Стойката и оръжията им лесно ги отличаваха от другите.

Бъдещият абат ги приближи и ги изгледа сурово.

— Ние се присъединихме към групата малко преди вас, добри ми отче — каза смирено пазителят.

— Какво съвпадение — подозрително попита Де Унеро.

— Видяхме издигащия се пушек — отвърна остро Пони, за да покаже, че не е уплашена. — И вие трябва да сте го видели. И понеже сме добродушни хора, решихме да видим можем ли да помогнем с нещо. Когато пристигнахме, се бе разразила вече втора битка и ние участвахме в нея.

Тъмните очи на Де Унеро заблестяха и Елбраян и Пони решиха, че той ще я удари заради неизреченото обвинение. Тя почти директно бе попитала монаха защо той и хората му не са помогнали на кервана.

— Неск Рийчис — прекъсна ги дебел човек със светли дрехи, същият, който бе говорил с Пони, когато за пръв път бе доближила кервана.

Търговецът се приближи и протегна лявата си ръка за поздрав, тъй като дясната бе превързана.

— Неск Рийчис от град Диламан — рече той. — Това е моят керван и се радваме да ви видим.

Де Унеро не обърна внимание на протегнатата ръка, а свирепият му поглед все още преценяваше Елбраян и Пони.

— Отец Де Унеро — намеси се пълничък възрастен свещеник, който приближи и застана до него. — Имат ранени. Моля, дайте ми камъка на душата, за да се погрижа за тях.

Елбраян и Пони видяха как по лицето на Де Унеро премина тръпка на ярост. Не беше доволен, че другият така бързо е предложил помощта им, и то с магия. Все пак нямаше как да откаже пред всички, затова бръкна в торбичката си, извади един хематит и го подаде на стареца, като му изсъска:

— Абат де Унеро!

Пълничкият монах се поклони и мина покрай него, като се усмихна крадешком на Елбраян и Пони.

Пони не се изненада, когато Неск Рийчис, когато бе преценила добре, отиде при пълничкия монах и леко повдигна ранената си ръка.

Де Унеро обаче нямаше намерение да го пусне така лесно. Хвана грубо Неск за рамото и го обърна към себе си.

— Признаваш, че това е твой керван? — попита той.

Търговецът скромно кимна.

— Що за идиот си тогава, щом подлагаш хората си на такава опасност? — скастри го Де Унеро. — В тази област гъмжи от гладни чудовища. Предупреждението бе изпратено на всички, но ето, че вие все пак цъфвате тука, сами и без охрана.

— Моля ви, добри ми отче — заекна Неск Рийчис. — Имахме нужда от провизии. Нямахме избор.

— Имали сте нужда от добри печалби — сръза го Де Унеро. — Да понатрупате малко злато в тия времена, когато керваните са нарядко и провизиите са оскъдни и скъпи.

Мърморенето от тълпата подсказа на Елбраян и Пони, а и на Де Унеро, че е прав.

Бъдещият абат пусна Неск Рийчис и извика на пълничкия монах.

— Не се туткай! И без това изгубихме страшно много време — сетне попита Рийчис: — Накъде сте се запътили?

— Към Амвой — измънка изплашеният търговец.

— Скоро ще бъда обявен за абат на Сейнт Прешъс — високо каза Де Унеро.

— Сейнт Прешъс? — повтори Неск Рийчис. — Ала абат Добриниън...

— Е мъртъв — коравосърдечно завърши Де Унеро. — И аз ще го наследя. И, господин Рийчис, очаквам теб и кервана ти да дойдете на церемонията, след като ми дължите услуга. Даже настоявам за това. И ви съветвам да проявявате повечко щедрост, когато продавате стоките си.

Той се обърна и махна на монасите да излязат от кръга фургони.

— Не се бави — извика той на отец Йойона. — Нямам намерение да загубя цял ден тук.

Елбраян използва объркването, за да се промъкне до конете, защото си спомни, че Симфония има скъпоценен камък на гърдите си, който можеше да ги издаде пред монасите от Сейнт Мер-Абел.

Пони междувременно следеше пълния монах, който грижливо преглеждаше ранените. Когато групата на Де Унеро се отдалечи на безопасно разстояние, тя отиде при отца и предложи да му помогне, но по обичайния начин — с превръзки. Монахът погледна меча й, а сетне и кръвта по панталоните и ботушите й.

— Може би трябва да си починеш — каза той, — с приятеля ти сте свършили достатъчно работа за днес, доколкото разбирам.

— Не съм уморена — каза Пони с усмивка, веднага бе харесала този човек толкова, колкото бе намразила Де Унеро. Не можеше и дума да става за сравнение между него и абат Добриниън. И тази разлика я накара да потръпне. Ала този монах, така искрен в желанието си да помогне на страдащите, приличаше повече на стария абат от Сейнт Прешъс, когото бе срещала на няколко пъти. Тя се приведе и хвана ръката на човека, когото монахът лекуваше. Натисна на точното място, за да спре кръвотечението.

Забеляза, че монахът не гледа към нея или ранения, а е спрял погледа си на Елбраян и конете.

— Как се казваш? — попита я той и обърна очи към нея.

— Коралий — излъга тя, използвайки името на неин невръстен братовчед, загинал при първото гоблинско нападение над Дъндалис.

— Аз съм отец Йойона — отговори монахът. — Радвам се да се запознаем. Тези хора са имали късмет, че вие и вашият спътник сте се появили навреме!

Пони почти не чу думите му. Взря се внимателно в него.

Йойона. Тя знаеше това име, името на едничкия отец, за когото Авелин бе говорил с обич, едничкия човек в Сейнт Мер-Абел, в когото Авелин вярваше. Той не бе говорил много с Пони за събратята си в абатството, но една вечер, след като бе изпил доста „отвари за кураж“, както наричаше алкохола, ѝ разказа за Йойона. Тогава тя разбра колко скъп бе старият човек за Авелин.

— Работата ви е впечатляваща, отче — каза тя на отец Йойона, когато той използва камъка на душата, за да излекува ранения. В действителност Пони скоро разбра, че тя е по-могъща с камъните от него, и това само ѝ напомни колко огромна е била силата на самия Авелин Десбрис.

— Дребна работа — отвърна отец Йойона, когато раната на човека се затвори.

— Не и за мен — отвърна човекът и се засмя дрезгаво.

— Ала какъв добър човек сте вие, за да помагате на хората така — каза ентузиазирано Пони. Тя се доверяваше на инстинкта си, следваше сърцето си, макар разумът ѝ да крещеше да е внимателна и да замълчи. Тя се огледа нервно, за да се увери, че останалите монаси са се върнали извън кръга на фургоните, и тихо продължи:

— Веднъж срещнах един друг от вашето абатство — Сейнт Мер-Абел беше, нали?

— Точно така — отвърна разсеяно отец Йойона, оглеждайки се наоколо за други хора, които може би имаха нужда от лечителския му талант.

— Той беше добър човек — продължи Пони. — Много добър човек.

Отец Йойона се усмихна учтиво и понечи да се отдалечи.

— Името му, мисля, беше Абърли — каза Пони.

Монахът рязко спря и се обърна към нея, сега на лицето му бе изписано искрено любопитство.

— Не, Авенбрук — рискува Пони, — ах, опасявам се, че не мога да си спомня името му точно. Срещнах го преди години, нали разбирате. Ала, макар че не мога да си спомня името, никога няма да забравя самия монах. Срещнах го, когато помагаше на беден просяк в Палмарис, точно както вие помогнахте на този човек. И когато клетият сиромас предложи да си плати, изваждайки няколко монети от прокъсания си джоб, Абърли или Авенбрук, или както там се казваше, ги прие учтиво, ала направи тъй, че монетите, заедно с още немалко пари от личните му запаси, да се върнат при бедняка.

— Наистина — промърмори Йойона, клатейки глава при всяка нейна дума.

— Попитах го защо е направил това с монетите — продължи Пони, — можеше просто да откаже да ги приеме, в крайна сметка. Ала той ми каза, че достойнството на човека е също тъй важно, както и здравето му — и тя се усмихна широко. Историята бе вярна, макар че се бе случила в малко селце на юг, а не в Палмарис.

— Сигурна ли си, че не можеш да си спомниш името на този брат? — попита я Йойона.

— Абърли или Абърлин, нещо подобно — отговори Пони, поклащайки глава.

— Авелин? — попита Йойона.

— Това трябва да е, отче! — отговори Пони, като се опитваше да не разкрива прекалено много. Обаче бе окуражена от топлотата, изписала се на лицето на Йойона.

— Казах да побързаш! — долетя от кръга фургони грубият глас на новия абат на Сейнт Прешъс.

— Авелин — каза отец Йойона на Пони, — името му е Авелин. Никога не го забравяй — той я потупа по рамото и тръгна.

Пони гледаше след него и незнайно защо почувства, че светът не е толкова лошо място. После отиде при Елбраян, който стоеше облегнат до Симфония и криеше тюркоаза.

— Можем ли да тръгваме вече? — нетърпеливо попита той.

Пони кимна и се покатери върху Сивия камък, махвайки за сбогом на търговците. Двамата пришпориха конете и излязоха от кръга фургони.

Отправиха се на юг, нагоре по могилата и далеч от монасите, които се върнаха на пътя, за да поемат на запад. Точно над могилата Елбраян и Пони се срещнаха отново с Джуравиел и бързо се отправиха на изток, опитвайки се да се отдалечат максимално бързо.

Де Унеро се разкрещя на отец Йойона още щом той се върна сред монасите и тирадата му продължи дълго след като групата напусна долината.

Йойона я изключи от съзнанието си почти веднага, а мислите му все още бяха заети с жената, помогнала с ранените. Усети топлота в душата си, защото знаеше, че думите на Авелин все пак са били чути.

Историята на жената го бе трогнала дълбоко, бе затвърдила топлите му чувства към Авелин и му бе напомнила всичко добро, което беше — или можеше да бъде, неговата Църква.

Усмивката, породена от спомена за тази история, само вбеси Де Унеро още повече, ала Йойона не се вълнуваше от това. Най-малкото гневната тирада на безумеца разкриваше отвратителния му характер на младите и впечатлителни монаси. Те може би бяха впечатлени от бойните му умения — дори Йойона бе удивен от тях, — ала тези грозни обиди към един нереагиращ старец вероятно щяха да отвратят немалко от тях.

Осъзнавайки най-сетне, че няма как да разклати спокойствието на Йойона, избухливият отец отстъпи и процесията продължи. Йойона изостана в края ѝ, опитвайки се да си представи как брат Авелин се е грижил за бедните и болните. Отново помисли за жената и бе щастлив, но докато размишляваше върху историята и ролята, която тя и спътникът ѝ бяха изиграли в битката, неговото размишление започна

да прераства в учудване. Нямаше много смисъл в това мъж и жена, които са такива могъщи войни, да вървят на изток от Палмарис, а да не пазят един от малкото безценни кервани, които се опитваха да стигнат целта си. Повечето герои освен това изграждаха репутацията си на север, където се водеха много битки. Според отец Йойона тази ситуация се нуждаеше от известно разследване.

— Камъкът — кресна му Де Унеро от началото на процесията, но почти не поглеждаше към него, затова Йойона се наведе и тихо взе камък със същия размер, поставяйки го в торбичката. Сетне се завтече към бъдещия абат, стараейки се да изглежда смирен, и му подаде камъка. Отдъхна си, когато свирепият отец, който мразеше всяка магия, освен собствената си тигрова лапа, прибра торбичката, без дори да я погледне.

Вървяха, докато слънцето не залезе, оставяйки няколко мили зад себе си, преди да установят бивак. Една палатка бе отделена за Де Унеро, който се прибра в нея след вечеря с пергамент и мастило в ръка, за да се подготви за церемонията по своето назначаване за абат.

Отец Йойона не каза почти нищо на спътниците си, само се настани настрана и се зави с няколко дебели одеяла. Изчака докато целият лагер притихне и когато няколко от братята му захъркаха, извади хематита.

Озърна се отново наоколо, увери се, че никой не го наблюдава, и потъна в камъка, свързвайки духа си с магията и сетне я използва, за да напусне тялото си.

Освободен от оковите на старото и прекалено натежало тяло, отецът се отдалечи бързо, изминавайки мили за броени минути. Подмина кервана на търговците, който все още бе в долината.

Жената и нейният приятел не бяха там, затова духът на Йойона не спря, а се издигна високо над хълмовете. Забеляза два огъня, горящи в нощта, един на север и един на изток, и за късмет избра да изследва първо източния.

Тих и невидим, духът му се спусна. Скоро видя двата коня, големия черен жребец и мускулестия златистокафяв кон, а зад тях, сгушени край огъня, седяха двамата войни и още някой, който не се виждаше добре.

Йойона се приближи още, внимателно, и обиколи лагера, за да огледа по-добре третия член на групичката.

Ако бе в телесната си форма, Йойона нямаше да може да сдържи ахването си, когато видя стройната фигурка, с острите черти и ефирните криле. Елф! Туел'алфар! Йойона бе виждал статуи и рисунки на малките създания в Сейнт Мер-Абел, ала дори писанията в абатството не казваха със сигурност дали те наистина съществуват, или са просто легенда. След срещите си с паури и гоблини и разказите за фоморийски великани, Йойона не смяташе за невероятно и че Туел'алфар съществуват, ала въпреки това се смая. Прекара доста време над бивака, слушаше разговора и не откъсваше поглед от елфа.

Говореха за Сейнт Мер-Абел, за затворниците, които Маркварт бе отвел, и специално за кентавъра.

— Онзи човек си служеше умело с хематита — каза жената.

— Би ли могла да го победиш в магическа битка? — попита силният мъж.

Йойона трябваше да преглътне гордостта си, когато жената кимна самоуверено, ала всякаква следа от гняв изчезна, когато я чу да обяснява:

— Авелин ме обучи добре, по-добре, отколкото си давах сметка досега — каза тя. — Онзи човек бе отец Йойона, когото Авелин наричаше свой учител и единственият монах от Сейнт Мер-Абел, когото обичаше. Винаги го хвалеше, ала в действителност този човек не е тъй силен с магията на камъните, не и в сравнение с Авелин или с мен самата.

Не го каза, за да се хвали, а просто като факт и Йойона не се обиди. Вместо това се замисли над чутото. Та тя бе обучена от Авелин! И под неговото ръководство тази жена, която като че нямаше и трийсет години, бе по-могъща от отец от Сейнт Мер-Абел. Това, и начинът, по който бе изказано, накара Йойона да изпита още по-голямо уважение към Авелин.

Искаше да остане и да продължи с подслушването, ала осъзна, че няма време и трябва да измине доста път преди зазоряване. Духът му се спусна обратно към чакащото го тяло и когато се събуди, Йойона с облекчение разбра, че пътуването му не е било забелязано. Лагерът бе притихнал.

Отецът погледна към камъка на душата, чудеше се какво да стори.

Щеше да му потрябва, ала ако го вземеше, Де Унеро щеше да го подгони, дори и с риск да зареже пътуването до Сейнт Прешъс. От друга страна, ако го оставеше, те щяха да го използват, за да го намерят.

Йойона намери трето решение. Извади пергамент и мастило от широкото си расо и написа кратка бележка. В нея обясняваше, че той ще се върне в кервана на търговците и ще ги изпрати до Палмарис. Ще вземе камъка на душата, защото търговците имат по-голяма нужда от него, отколкото монасите, ръководени от отец Де Унеро, вероятно най-добрият войн в историята на Сейнт Мер-Абел. След това продължи с уверение към Де Унеро, че ще се погрижи търговците и техните приятели, които биха срещнали по пътя, да дойдат на церемонията в Сейнт Прешъс, носейки скъпи дарове.

— Съвестта ми не ми позволява да оставя тези хора сами — завършваше бележката. — Дълг на Църквата е да помага на нуждаещите се и с това тя събира дарители.

Надяваше се последното да успокои вероятния яростен отговор на Де Унеро. Ала всъщност не се тревожеше особено за това, не и когато онези тримата, които може би бяха важни за всичко, което той ценеше, бяха тъй близо. Взе само камъка на душата и малък нож и се измъкна внимателно от лагера. Отдалечи с цялата бързина, на която бе способен, и пое обратно на изток.

Първата му цел бе долината, където търговците бяха устроили лагера си, за да се ориентира къде е и да види дали хората са добре. Когато приближи, намери и още една възможна полза. Импровизирайки, отец Йойона откъсна парче от расото си, една лесна задача, предвид това, че платът се бе протрил от многото дни път. Сетне счупи няколко ниски клона и потри пръстта с крака, за да изглежда, че на мястото се е разиграла схватка. После поряза пръста си, попи кръвта с откъснатия парцал и покапа още наоколо.

Бързо излекува раната с хематита, сетне стигна до могилата над долината. Лагерът изглеждаше спокоен, няколко огньовете още грееха и около тях се щураха хора. Монахът спря и се замисли. После продължи.

Стигна до другия бивак призори. Той не искаше да стряска хората, нито да ги плаши, ала установи, че най-добрият му шанс е да се приближи така, че жената да го разпознае. Той скоро бе около

малкия бивак. Реши, че е бил достатъчно тих и с радост видя двете постелки и спящите. Зачуди се как да ги събуди, без да ги стресне и провокира към действие?

Реши да изчака до сутринта, да ги остави да се събудят сами, ала още когато се канеше да задреме за около час, усети, че го наблюдават.

Обърна и види една едра фигура да връхлита отгоре му. Макар че като всички монаси в Сейнт Мер-Абел Йойона бе тренирай войн, за едно мигване на окото той бе повален по гръб, върхът на много тънък меч докосна гърлото му, а отгоре му се бе надвесил силният мъж.

Йойона не направи никакъв опит да се съпротивлява и човекът, щом го разпозна, отстъпи леко.

— Няма други наоколо — чу се мелодичен глас, вероятно на елфа.

— Отец Йойона! — каза жената, щом се появи пред него. Тя се спусна и постави ръка върху силното рамо на пазителя и с едно кимване пазителят освободи монаха и му подаде ръка.

Йойона я хвана и бе изправен на крака с лекота, удивен от силата на мъжа не по-малко, отколкото от ловкостта му.

— Защо сте тук? — попита жената.

Йойона я погледна в очите, красотата и дълбочината им ни най-малко не бяха помрачени от сумрака наоколо.

— А вие? — попита той и тонът му накара и Пони и Елбраян да се успокоят.

ГЛАВА 30

В ТЪРСЕНЕ НА ОТГОВОРИ

— Брат Талумус — бавно и спокойно каза барон Билдебург, като напразно се мъчеше да скрие напрежението си. — Кажете ми отново за посещението на Конър тук — къде се е спирал, какво е търсил.

Младият монах, напълно объркан, тъй като бе наясно, че не дава на барона това, което онзи иска, започна да говори така бързо и за толкова много неща, че думите му станаха почти неразбираеми. Баронът го потупа успокоително по рамото и младежът спря и си пое дълбоко въздух.

— Първо мина в стаята на абата — каза бавно Талумус, — не бе доволен, че е почистена, но какво можехме да направим. — След това отново повиши глас, развълнуван: — Не можехме да го оставим така — традицията го повелява! И ако имаме гости в манастира — а ние имаме много такива — не можехме да оставим стаята в кръв!

— Разбира се, разбира се — съгласи се барон Билдебург, като се опитваше да успокои монаха.

Роджър внимателно наблюдаваше новия си ментор, впечатлен от търпението му, от това как успяваше да насочва мисълта на бърбивия монах в нужната посока. Все пак виждаше напрежението по лицето на Рочефорт, който, също като него, разбираше, че тук ще намери твърде малко отговори. В Сейнт Прешъс, където нямаше нито един отец, който да замести абат Добриниън, цареше пълен хаос. Монасите търчаха във всички посоки, а клюките се чуваха дори във времето за молитва. Една от тях изнерви много Роджър и Рочефорт — новината, че Сейнт Прешъс скоро ще има нов абат, назначен от Сейнт Мер-Абел.

За Роджър и Рочефорт това само потвърждаваше подозренията на Конър, че върховният абат стои зад убийството на Добриниън.

— Оставихме паура обаче — продължи брат Талумус. — Поне докато господарят Конър напусна.

— И тогава Конър отиде до кухнята? — попита внимателно Рочефорт.

— Да, към Кели Лий — отвърна Талумус. — Бедното момиче.

— И по нея няма други наранявания освен от горещата вода? — осмели се да попита Роджър, като гледаше право към Рочефорт, макар въпросът да бе отправен към Талумус. Роджър бе обяснил на Рочефорт, че липсата на порезни рани по Кели Лий — в които да бъдат натопени червените кепета — е била важно доказателство за Конър, че убиецът не е паур.

— Не — отговори Талумус.

— Нейната кръв не е пролята?

— Не.

— Иди и намери човека, който пръв е намерил тялото — рече барон Билдебург. — И бързичко.

Брат Талумус скочи на крака, поклони се и изтича от стаята.

— Монахът, който я е намерил, едва ли ще ни каже нещо повече — отбеляза Роджър, изненадан от желанието на барона.

— Зарежи го монаха — обясни Рочефорт, — отпратих го, за да останем за малко насаме. Трябва да решим бързо какво да правим, приятелю.

— Не бива да им казваме за подозренията на Конър, нито за неговата кончина — каза Роджър след кратка пауза. Барон Билдебург кимна и той продължи:

— Те не могат да сторят нищо по въпроса. Нито един монах тук, ако Талумус е най-висшестоящият, не би могъл да се противопостави на идващия от Сейнт Мер-Абел отец.

— Явно абат Добриниън не е успял да подготви свой наследник — съгласи се Рочефорт, след което изсумтя. — Макар че бих се радвал да кажа на Талумус и останалите, че Сейнт Мер-Абел стои зад убийството на любимия им абат.

— Това би влошило нещата — отвърна Роджър. — От това което Конър ми каза за Църквата, Сейнт Мер-Абел просто ще прогони несъгласните и върховният абат ще има още по-голяма власт в Палмарис, когато неговият лакей дойде в града.

— И това е вярно — съгласи се барон Билдебург с въздишка. Лицето му просветна веднага щом двамата нервни монаси, Талумус и онзи, който първи бе намерил момичето, влязоха в стаята. Двата бяха разпитани, ала само формално — баронът и Роджър знаеха, че никой в Сейнт Прешъс не би могъл да им каже нещо повече.

Върнаха в имението и Рочефорт закрачи напред-назад, а Роджър седна в любимото кресло на барона.

— Пътят до Урсал е дълъг — каза Рочефорт. — И разбира се, бих искал да си до мен.

— Ще видим ли наистина краля? — попита Роджър, очарован от тази възможност.

— О, крал Данюб Брок Урсал ми е много добър приятел, Роджър — отвърна баронът. — Много добър. Той ще ми даде аудиенция и ще ми повярва, не се съмнявай. Но дали ще може да направи нещо, без да имаме доказателства...

— Аз съм свидетел — възрази Роджър. — Видях как монахът убива Конър.

— Но може и да лъжеш.

— Не ми ли вярвате?

— Разбира се, че ти вярвам! — отговори баронът и удари с юмрук във въздуха. — Иначе защо, момчето ми, бих рискувал толкова много? Защо бих ти дал Сивия камък и Защитник? Ако не ти вярвах, щеше да си окован и измъчван, докато не се убедя, че говориш истината.

Баронът се спря и погледна Роджър по-внимателно.

— Къде е мечът? — попита той.

Роджър се размърда притеснено. Дали не бе предал доверието на стареца?

— И мечът и конят са в сигурни ръце — отвърна той.

— Чии ръце? — попита барона.

— На Джили — бързо отвърна Роджър. — Нейният път е дори по-мрачен от моя и изпълнен с битки. Дадох ги на нея, аз не съм нито ездач, нито голям майстор на меча.

— Но и двете може да се научат — изръмжа баронът.

— Нямаме време — отговори Роджър, — а Джили може да ги използва умело — млъкна, опитвайки се да предугади реакцията на благородника.

— Пак ще се доверя на преценката ти — каза накрая Рочефорт. — Да не говорим повече за това. Да се върнем на главната тема. Вярвам ти, разбира се. Ала Данюб Брок Урсал би бил по-предпазлив, не се съмнявай. Не разбираш ли какво означават обвиненията ти? Ако крал Данюб ги приеме за чиста монета и ги обяви публично, това ще

значи, че започва война между Църквата и държавата, която нито една от двете страни не желае.

— Ала която върховният абат на Сейнт Мер-Абел започна — напомни му Роджър.

През лицето на барон Рочефорт Билдебург премина сянка и той като че остаря още повече.

— Това значи, че трябва да заминем на изток — каза той.

Отговорът на Роджър бе прекъснат от почукване на вратата.

— Бароне мой — каза един слуга. — Дойде вест, че новият абат на Сейнт Прешъс е пристигнал. Името му е отец Де Унеро.

— Познаваш ли го? — попита баронът Роджър, който само поклати глава.

— Вече иска аудиенция — продължи слугата. — В Сейнт Прешъс, този следобед на чай.

Билдебург кимна и разреши на слугата да напусне стаята.

— Явно трябва да побързам — отбеляза баронът и погледна през прозореца. Слънцето вече клонеше на запад.

— Ще ви придружа — каза Роджър и скочи от креслото.

— Не — каза Билдебург. — Макар че ми се иска да знам какво мислиш за този човек. Ала предвид дълбочината на тази отвратителна конспирация, по-добре да ида сам. Нека името и лицето на Роджър Билингсбъри останат неизвестни за абат Де Унеро.

Роджър понечи да възрази, ала разбра, че баронът е прав. Той бе още много млад и неопитен в политиката и баронът се опасяваше — и с право, — че новият абат може да научи прекалено много на тази среща.

Затова Роджър остана този следобед в имението Чесуинд.

Средата на калември не бе толкова далеч. Не и когато абат Маркварт се замислеше за приготовленията за Събора, предвид важните решения, които предстоеше да обяви на него. Старият и съсухрен човек обикаляше кабинета си в Сейнт Мер-Абел, като спираше час по час до прозореца, за да погледне зеленината навън. Събитията от последните няколко седмици, особено откритието в Барбакан и неприятностите в Палмарис, бяха принудили Маркварт да промени мнението си относно много въпроси или най-малкото да

ускори ходовете си спрямо постигането на дългосрочните си цели. След смъртта на Добриниън, съотношението в колегията на абатите се променяше значително. Макар че бе нов абат, само заради властта си над Сейнт Прешъс Де Унеро щеше да има право на мнение в Събора, може би най-важното след това на Маркварт и Джеховит от Сейнт Хонс. Това щеше да даде на Маркварт възможността да нанесе решителен удар.

Старецът се усмихна лукаво, представяйки си тази среща. На Събора той щеше решително да анатемоса Авелин Десбрис, обявявайки го за еретик. Това бе важно, тъй като в противен случай действията му щяха да останат свободни за тълкувания. Докато анатемата не бъдеше произнесена, всички монаси, дори първокурсниците, щяха да могат да тълкуват свободно напускането на Авелин, а това бе нежелателно. Щяха ли да му съчувстват? Нямаше ли думата „бягство“ да се промъкне в тези разговори, заменяйки истината за убийството и кражбата?

Да, колкото по-скоро произнесеше анатемата, толкова по-добре.

Веднъж изречена, тя щеше да предотврати всяко представяне на Авелин Десбрис в положителна светлина в кой да е манастир или църква.

Веднъж обявен за еретик, Авелин щеше да си остане в историята на Църквата като такъв.

Маркварт въздъхна, докато обмисляше пътя до тази далечна цел.

Инатливият отец Йойона щеше да му се противопостави — ако оцелееше дотогава.

Маркварт отхвърли възможността за още едно убийство — ако всичките му познати противници започнеха да измират, вероятно погледите щяха да се насочат към него. Освен това той знаеше, че Йойона не е сам във вярванията си. Все още не можеше да го удари с всички сила.

Той обаче трябваше да е подготвен за такъв сблъсък. Трябваше да може да докаже ереста на Авелин, тъй като разрушението в Барбакан можеше да се тълкува по различен начин. Наистина бе неоспоримо, че Сихертън бе убит в нощта на бягството на Авелин от Сейнт Мер-Абел, ала вероятно Йойона и за това щеше да измисли нещо. Но дори само грешното намерение бе достатъчно за обвинението в ерес.

Така Маркварт знаеше, че трябва да докаже своята версия за събитията в нощта, когато Авелин избяга с камъните. За да може да получи подкрепата за това обвинение — каквото Църквата никога не бе отправяла с лекота, — той трябваше да докаже, че Авелин е използвал камъните със зла умисъл, че падението му в тъмната страна на човешката природа е пълно. Ала Маркварт нямаше да може да накара Йойона да мълчи.

Онзи щеше до последно да се бори за името на Авелин Десбрис. Да, знаеше го добре — Йойона щеше да дойде на Събора на абатите и щеше да се изправи срещу него. Двамата отдавна чакаха този сблъсък.

Затова Маркварт реши, че трябва да унищожи самия отец, а не само позицията му. Той знаеше къде да намери съюзници в това си намерение за предварителен удар срещу Йойона. Абат Джеховит от Сейнт Хонс бе от най-важните кралски съветници и можеше да го използва, за да привлече на своя страна фанатичния Всесърцат отряд. Само трябваше да убеди Джеховит, да го помоли да вземе със себе си неколцина от тези безмилостни войни...

Доволен от решението, върховният абат отново се замисли за Авелин. Имаше само един жив свидетел на действията на Авелин, Брадуордън, ала от разпитите, както с камъка на душата, така и с мъчения, абатът бе научил, че звярът има силна воля, и сега се опасяваше, че няма да може да го пречупи.

Сещайки се за това, Маркварт приближи писалището си и остави бележка на брат Франсис да измъчва безспирно кентавъра до началото на Събора. Ако не можеха да го пречупят да каже каквото искат, щяха да го убият преди очакваните гости да пристигнат.

Маркварт се сети и за още един проблем, докато пишеше бележката.

Франсис бе брат за девета година, ала само непорочни и абати имаха право да присъстват на Вселенския събор. Маркварт искаше Франсис да е там — той си имаше недостатъци, ала бе верен като куче.

Върховният абат откъсна парче от пергамента и си отбеляза „НБФ“, за да не забрави, сетне го скри. Както бе нарушил протокола заради войната, назначавайки Де Унеро за абат на Сейнт Прешъс и изпращайки Йойона до Палмарис, за да слугува на Де Унеро, така щеше да направи брат Франсис непорочен.

Непорочният брат Франсис.

На Маркварт му хареса как звучи това и му хареса възможността да увеличи властта на онези, които му се подчиняваха безпрекословно.

Обяснението му за това назначение щеше да бъде просто и прието. След като бе изпратил двама отци да засият Сейнт Прешъс, самият Сейнт Мер-Абел бе отслабен като висш клир. Макар манастирът да имаше много непорочни, малцина от тях бяха достойни да станат отци, а още по-малко имаха такова желание. Франсис обаче, предвид своята безценна помощ по време на пътуването към Барбакан, бе достоен и щеше значително да подсили манастира.

Да, усмихна се върховният абат. Той щеше да обяви Франсис за непорочен пред Събора и скоро след това щеше да го направи и отец, заменяйки...

... Йойона, реши той, а не Де Унеро. За заместник на Де Унеро щеше да се вгледа в другите непорочни, може би дори в Браумин Херде, който бе достоен, макар изборът му за наставници да бе меко казано неподходящ. Все пак Йойона бе надалеч и едва ли скоро щеше да се върне — ако не се брояха трите дни на Събора, — така че Маркварт прецени, че може да привлече Браумин на своя страна, изкушавайки го с така желания пост. Стъпката на върховния абат стана по-лека, докато той измисляше решения на проблемите си, решения, които ставаха все по-лесни. Тази нова степен на вътрешен усет, която бе открил, бе истинско чудо. Всякакви възли от интриги се разплитаха пред него, а отговорите винаги изглеждаха кристално ясни.

Освен това как да обяви Авелин за еретик, напомни си той и удари с юмрук по масата. Не, Брадуордън нямаше да се пречупи и щеше да остане предан до жалкия си край. Маркварт за пръв път съжали за смъртта на Чиличънкови, тъй като те щяха да са много по-лесни за контролиране.

Ала тогава в ума му се появи образ на малката библиотека, в която Йойона търсеше сведения за брат Алабарне. Стаята се проясни в ума му и не можеше да разбере защо — докато една част от библиотеката, далечен, неизползван шкаф, не приближи погледа му.

Маркварт се довери на инстинктите си и последва вътрешния си глас, като първо мина през писалището си, за да вземе няколко скъпоценни камъка, сетне надолу по мрачните и влажни стълби към древната библиотека. Нямаше никакви стражи наоколо, тъй като

Йойона бе далеч, и Маркварт, държащ светещия си диамант в ръка, влезе предпазливо.

Той мина покрай всички рафтове, за да стигне до черния ъгъл, до книгите, които Църквата бе забранила преди векове. Знаеше, че дори той, върховният абат, не трябва да ги използва, ала вътрешният му глас му обеща отговор на проблема, който го измъчваше.

Той цяла минута разглежда рафта, взирайки се във всеки том, в заглавията на всеки пергамент, сетне затвори очи и си припомни тези образи. Очите му останаха затворени, но той надигна ръка, вярвайки, че е насочван свише към книгата, която му трябва. Като я хвана нежно, но здраво, Маркварт я скри под ръката си и отмина нататък. Върна се в кабинета си, без да погледне какво е взел.

Книгата за призоваване на демони.

Роджър очакваше баронът да се върне късно вечерта и бе искрено изненадан, когато той пристигна още преди залез-слънце. Младежът се надяваше всичко да е минало добре, ала надеждите му бяха съкрушени още когато видя барона да ругае, почервенял от яд.

— През всичките тези години не съм виждал толкова неприятен човек, камо ли такъв, който претендира за святост! — извика Рочефорт Билдебург, преминавайки като буря през фойето и влизайки в залата за аудиенции.

Роджър го последва бързо, макар че трябваше да си избере друг стол, тъй като баронът седна на креслото. Ала в следващия миг той отново бе на крака и започна да крачи нервно напред-назад, така че Роджър се промъкна зад него и седна на любимото си място.

— Предупреди ме! — продължи да беснее барон Билдебург. — Мен!

Барона на Палмарис, приятеля на самия Данюб Брок Урсал!

— Какво каза?

— О, започна добре — обясни Билдебург, плесвайки с ръце. — Много мило, този гад каза, че се надява смяната на властта в Сейнт Прешъс да се приеме спокойно. Каза дори, че може да работим заедно... — Билдебург спря и Роджър си пое въздух, тъй като усети, че ще чуе нещо важно — Въпреки очевидните грехове и престъпления на

моя племенник! — избухна баронът и тропна ядно с крак. Това го изтощи и Роджър веднага скочи да му помогне да седна на креслото.

— Пес! — продължи Билдебург. — Сигурен съм, че не знае за смъртта на Конър, ала скоро ще научи. Предложи ми да опрости греховете на Конър, ако му дам думата си, че той ще се държи по-добре в бъдеще. Да го опрости!

Роджър се опита да успокои барона, страхуваше се той да не умре от гняв. Лицето му бе почервеняло, а очите му се бяха разширили.

— Най-добре е да идем при краля — спокойно каза Роджър. — Имаме съюзници, които този нов абат не може да победи. Можем да изчистим името на Конър и да кажем кой наистина е виновен.

Това успокои барона значително.

— Тръгваме — каза той. — На юг, с всичката скорост, на която сме способни. Кажи на слугите ми да подготвят каретата.

Де Унеро изобщо не бе подценил барон Билдебург. Неговото силово поведение по време на срещата им бе нарочно, а целта му — да събере информация за барона и да разбере какви са политическите му пристрастия.

За острите очи на Де Унеро разговорът бе невероятно успешен и по двете направления. Яростта на Билдебург бе показала, че и той може да се окаже открит враг на Църквата, дори по-досаден от племенника си или от абат Добриниън.

Ала де Унеро бе достатъчно умен, за да знае кой е истинският виновник за тези проблеми.

Защото, независимо от думите си на срещата, той знаеше за смъртта на Конър Билдебург и знаеше, че трупът му е бил донесен в Палмарис от някакъв младеж. Заедно с тялото на Абеликански монах. Абатът за пореден път се ядоса заради решението на Маркварт да не изпрати него на тази най-важна мисия — намирането на светите камъни. Ако той бе тръгнал подир Авелин, този проблем отдавна щеше да бъде решен, камъните щяха да са в техни ръце, а Авелин и всичките му приятели щяха да са мъртви. И Билдебург нямаше да е никакъв проблем, нито за него, нито за Църквата. А сега бе проблем, и то не малък.

Според монасите от Сейнт Прешъс, които де Унеро вече бе разпитал, и тези от Сейнт Мер-Абел, които бяха наблюдавали сблъсъка в двора на Сейнт Прешъс, барон Билдебург обичаше Конър като свой син. Обвинението в убийство несъмнено щеше да бъде отправено към Църквата и Билдебург, чието влияние се разпростираше надалеч от Палмарис, нямаше да си замълчи по този въпрос.

Затова новият абат не бе изненадан, когато един от неговите монаси, придружили го още от Сейнт Мер-Абел, се върна от разузнаването си и докладва, че от имението Чесуинд е потеглила карета — на юг от Палмарис, покрай реката.

Другите шпиони на абата скоро се върнаха, потвърждавайки вестта, като един от тях настояваше, че е отпътувал самият барон.

Де Унеро не издаде чувствата си и извърши вечерни молитви, като че всичко бе наред. Прибра се рано в покоите си с обяснението, че е изморен от ездата, което звучеше правдоподобно.

— Тук имам предимство дори пред теб, Маркварт — прошепна абатът на Сейнт Прешъс, гледайки през прозореца към нощта на Палмарис. Нямам нужда от лакеи, които да ми вършат мръсната работа.

Той свали расото и облече свободна черна дреха. Сетне отвори капака на прозореца, изскочи навън и изчезна в сенките. Мигове покъсно той вече бе на улицата с любимия си скъпоценен камък в ръка.

Потъна в камъка, усети невероятната болка в костите на ръцете си, когато те смениха вида и формата си. И тогава, подтикнат от вълнението пред идващия лов, екстазът от това, че най-сетне ще може да действа, той потъна още по-дълбоко в камъка и изрита обувките си, тъй като и краката му се превърнаха в тигрови лапи. Почувства се, сякаш се разтваря в магията, сякаш става едно с камъка. Цялото му тяло потръпна.

Той прокара ръка през гърдите си, раздирайки дрехата си.

Сетне падна на четири лапи и когато понечи да извика, от котешкото му гърло излезе дълбоко ръмжене.

Никога не бе отивал толкова далеч!

Ала бе чудесно!

Сила, каква сила! Сега той имаше тялото на ловуващ тигър и мощта бе под пълния му контрол. Скоро вече бягаше с всички сили,

безшумно стъпвайки на котешките си лапи, с лекота прескочи високата стена на Палмарис и се спусна по пътя на юг.

Още от първите няколко страници, описващи съдържанието на тома, върховният абат разбра какво му трябва. Само допреди месеци Далбърт Маркварт щеше да се ужаси от подобно нещо.

Ала това бе, преди да открие „вътрешния глас“ на Бестесбулзибар.

Той постави книгата в най-ниското чекмедже на бюрото си и го заключи.

— Първо работата — каза той на глас, вадейки един чист пергамент и шишенце мастило от друго чекмедже. Отви пергамента, сложи тежести по краищата му, сетне се вгледа в него. Чудеше се как да подбере думите си. След късо кимване той написа:

Производство на брат Франсис Делапорт в непорочен от Ордена на Сейнт Мер-Абел Маркварт прекара много време подготвяйки важния документ, макар че в крайна сметка той излезе не по-дълъг от триста думи. Докато завърши, почти се бе стъмнило, а монасите се събираха за вечеря.

Маркварт се измъкна от кабинета си и отиде до крилото на Сейнт Мер-Абел, където живееха най-новите послушници. Намери тримата, които му трябваха и ги извика в една стая.

— Всеки един от вас ще ми направи по пет копия на този документ — нареди той.

Един от младите братя се размърда нервно.

— Сподели какво те безпокои — рече му Маркварт.

— Не съм много начетен човек, върховни абате — заекна младежът и сведе глава. В действителност и тримата бяха изплашени от задачата.

Сейнт Мер-Абел разполагаше с някои от най-добрите писари в света.

Повечето от непорочните, които не се надяваха да станат отци, избираха това прозвище.

— Не ви питам дали сте умели — отговори Маркварт, като говореше на всички. — Нали сте грамотни?

— Разбира се, върховни абате — потвърдиха и тримата.

— Тогава сторете каквото наредих — каза старецът. — И без повече въпроси.

— Да, върховни абате.

Маркварт ги изгледа свирепо и ги заплаши:

— Ако някой издаде и дума някому за съдържанието на документа, ще изгоря на клада и тримата.

Отново се възцари тишина, а Маркварт наблюдаваше монасите свирепо. Бе решил да използва първокурсници, и то точно тези тримата, понеже бе сигурен, че заплахата му ще им повлияе. След това ги напусна, убеден, че не биха се осмелили да не се подчинят на заповедта на върховния абат. След това отиде в килията на брат Франсис. Той бе отишъл на вечеря, ала старецът не се притесни от това и пусна своето упътване за Брадуордън под вратата.

След това върховният абат се прибра в личните си покои и в малко използваната стая до спалнята си започна следващите си приготовления. Първо изнесе всичко от стаята, дори мебелите. Сетне с древната книга, с нож и цветни свещи, започна да рисува на пода специфичен кръг, подробно описан в тома.

Гората изглеждаше спокойно място на Роджър, сякаш бе изпълнена с мир. Нещо в самия въздух я отличаваше от дъбравата на север. Бе някак по-ведро, като че всички животни наоколо, заедно с тревичките и растенията, знаеха, че наблизо няма чудовища.

Роджър бе излязъл от малкия лагер зад каретата, за да се облекчи, ала бе останал докато минутите отминаваха, сам с мислите си и звездното небе. Мъчеше се да не мисли за предстоящата си среща с крал Данюб.

Бе репетирал речта си вече много пъти. Опита се да не се тревожи за приятелите си, макар че подозираше, че те вече приближават Сейнт Мер-Абел и може би дори се бяха срещнали в битка с представителите на Църквата, за пленените затворници. Засега Роджър само искаше да си почине, да почувства спокойствието на лятната нощ.

Колко нощи бе прекарвал сам в гората до Каер Тинела. Винаги когато времето бе хубаво. Госпожа Келсо идваше да го вземе за вечеря

и после за закуска и макар тя да смяташе, че момчето е на топло в хангара ѝ, той най-често бе навън в гората.

Колкото и да опитваше, Роджър не можеше да се успокои, да намери вътрешен покой. Твърде много тревоги пропълзяваха в съзнанието му.

Бе видял и изживял прекалено много.

Облегна се тежко на дървото, загледан в звездите. Тъгуваше по изгубената си невинност. Елбраян, Пони и Джуравиел се радваха, че е пораснал, бяха кимали одобрително на все по-отговорните му решения.

Но приемането на тези отговорности бе взело своята дан, разбра сега Роджър, тъй като звездите не му се струваха така ярки, а сърцето му бе натежало.

Отново въздъхна и си каза, че нещата ще се подобрят, че крал Данюб ще оправи всичко, че чудовищата ще бъдат прогонени и той ще се върне у дома, към предишния живот в Каер Тинела.

Ала не го вярваше. Той сви рамене и се отправи обратно към фургона, към важните, сериозни разговори, към отговорностите.

Ала преди да стигне лагера, спря и косъмчетата на врата му настръхнаха.

Гората бе станала странно, злоещо тиха.

Тогава долетя нисък, отекващ рев, какъвто Роджър никога не бе чувал. Младежът замръзна заслушан, опитвайки се да разбере откъде идва ревят, макар че той сякаш идваше отвсякъде.

Роджър не мърдаше, не дишаше.

Чу как някой изтегля меч а си, а ревят проехтя отново, този път по-силно, а след това се чуха писъци, внезапни и ужасяващи. Сега вече Роджър хукна, на сляпо, препъвайки се в корени, а клоните го шибяха по лицето. Видя огъня в лагера, около него подскачаха силуети. Писъците продължаваха, първо писъци на страх, а после и на агония.

Щом навлезе в лагера, Роджър видя тримата стражи да лежат край огъня, разкъсани. Почти не ги забеляза обаче, тъй като баронът тъкмо се опитваше да се скрие в каретата.

Ала дори и да бе успял, Роджър знаеше, че вратата ще е жалка преграда пред огромната оранжева котка на черни ивици, която бе забила нокти в ботуша на Рочефорт.

Баронът се завъртя и ритна, а тигърът го пусна да може да влезе вътре. Но веднага след това животното сви задните си лапи и преди Билдебург да успее да затвори вратата, скочи отгоре му с разперени нокти.

Каретата се разтресе и баронът изпищя, а Роджър само гледаше безпомощно. Имаше оръжие, малък меч, почти кинжал, ала знаеше, че не би могъл да стигне навреме до Билдебург, за да му помогне, а и в никой случай нямаше да може да победи, дори да рани гигантската котка.

Затова се обърна и побягна. Сълзите се стичаха по лицето му, докато дишането му се накъса от хлипове. Бе се случило отново! Точно както при Конър! И той отново не бе нищо друго, освен безпомощен свидетел на смъртта на свой приятел. Бягаше на сляпо, препъваше се, а клоните и листата го шихаха в лицето. Минутите се разтеглиха в цял час. Накрая той падна от изтощение, но дори тогава продължи да пълзи напред, прекалено изплашен, за да се обърне да види дали някой го преследва.

ГЛАВА 31

ДРУГИ ПЪТИЩА

Озарена от изгряващото слънце и обвита в утринната мъгла, великата крепост Сейнт Мер-Абел се извисяваше в далечината, кацнала на върха над залива на Все светии. Щом видяха огромното древно укрепление, Елбраян, Пони и Джуравиел наистина почувстваха могъществото на своите врагове и трудността на задачата им. Бяха казали на Йойона какво смятат да правят малко след като той бе пристигнал в лагера им.

И тогава той бе казал на Пони за смъртта на брат й.

Новините я потресоха. С Грейди не бяха близки, ала бе живяла години наред с него. Тя не спа през нощта и все пак бе готова да тръгне призори. Пътят ги бе отвел тук, до тази наглед неразрушима крепост, която сега се бе превърнала в затвор за нейните родители и приятеля й кентавър.

Огромните порти бяха залостени, а стените бяха високи и дебели.

— Колко души живеят тук? — попита Пони, останала без дъх.

— Само братята са над седемстотин — отговори Йойона. — А дори първокурсниците, дошли миналата пролет, вече са обучени да се бият.

Не би могла да влезеш със сила в Сейнт Мер-Абел, ако ще и армията на краля да е зад теб. В други, по-спокойни времена, щяхте да влезете преоблечени като селяни или работници, ала сега — не.

— Какъв е планът тогава? — попита пазителят, тъй като за него бе очевидно, че щом дори отец Йойона не може да ги вкара вътре, пътуването им не е имало смисъл. След срещата им в гората, Йойона бе обещал да направи тъкмо това, уверявайки ги, че не им е враг, а напротив, ценен приятел. Четиримата бяха тръгнали рано на следващата сутрин, а Йойона ги бе водил на изток, до мястото, което десетилетия наред бе наричал свой дом.

— Всяка сграда с такива размери има и други, не така видими входи — отговори Йойона. — Аз знам един такъв.

И той ги отведе на север, по обиколен път, който отвеждаше далеч на север от огромната сграда, а сетне надолу по ветровита, скалиста пътека, водеща до тясната плажна ивица. Водата стигаше досами скалите, а вълните докосваха каменната основа. Танц, продължаващ вече безброй векове. Ала плажът все пак можеше да бъде прекосен, така че пазителят стъпи във водата, проверявайки колко е дълбоко.

— Не сега — обясни монахът. — Приливът идва и макар че бихме могли да влезем, преди водата да стигне твърде високо, едва ли ще можем да се върнем. По-късно днес, когато дойде отливът, ще минем по пътя и ще стигнем в пристанищната част на манастира, която рядко се ползва и почти не се охранява.

— А дотогава? — попита елфът.

Йойона им махна да го последват по пътеката, до една кухня и всички се съгласиха, че могат да си починат след дългата езда. Направиха си малък бивак, скрити от ледения морски бриз, и Джуравиел им приготви храна. Ядоха за пръв път от много часове насам.

Разговорът им бе лек, като говореше главно Пони. Разказваше на любопитния отец за пътуванията си с Авелин, като отново и отново повтаряше някои от историите по молба на Йойона. Той сякаш не можеше да се насити да слуша за Авелин и любопитстваше за всяка подробност — за нейните чувства по време на събитията, за всичко, свързано с неговия герой. Когато Пони стигна до мига, в който тя и Авелин се бяха срещнали с Елбраян, пазителят се присъедини към разговора със собствените си наблюдения, а малко по-късно това стори и Джуравиел, който имаше какво да добави предвид общите им битки срещу чудовищата в Дъндалис и пътя им към Барбакан.

Йойона потръпна, когато елфът описа срещата си с Бестесбулзибар, а после отново, когато Пони и Елбраян му разказаха за битката в планината Аида, за гибелта на Тунтун и последният, свиреп сблъсък с демона дактил.

Тогава дойде ред на Йойона да заговори — между хапките, тъй като елфът бе приготвил прекрасно ядене. Той им разказа за откриването на Брадуордън, за тежкото състояние на кентавъра, което обаче се бе подобрило удивително бързо с помощта на елфическата превръзка за ръка.

— Дори аз и лейди Даселронд не разбираме истинската мощ на този предмет — призна Джуравиел. — Това е много рядка магия, иначе всички щяхме да имаме такива превръзки.

— Като тази — усмихна се Елбраян и се извърна, за да покаже лявата си ръка, на която бе вързана зелена елфическа превръзка.

Джуравиел само се усмихна в отговор.

— Има едно нещо, което още не съм видял — прекъсна ги Йойона, поглеждайки към Пони. — Авелин е бил твой приятел?

— Както ти казах — отвърна тя.

— И след смъртта му си взела светите камъни?

Пони изпита неудобство и погледна към Елбраян.

— Знам, че камъните са били взети от Авелин — продължи монахът. — Когато претърсих тялото му...

— Изровили сте го? — прекъсна го ужасеният Елбраян.

— Не! — отвърна Йойона. — Никога. Претърсих го с камъка на душата и с граната.

— Търсили сте магия — разбра Пони.

— И нямаше много — каза Йойона, — макар да съм сигурен — а сега още повече, предвид описанието на пътуването, — че е влязъл в битката с пълна колекция. Знам защо ръката му бе протегната нагоре и знам кой го е намерил първи.

Пони отново погледна Елбраян, ала и той изглеждаше несигурен.

— Бих искал да ги видя — призна си Йойона. — Може би да ги взема за предстоящата битка, ако има такава. Умел съм с камъните и бих ги използвал добре, уверявам ви.

— Ала не колкото Пони — отговори Елбраян за изненада на монаха.

При все това Пони посегна към пазвата си, извади малката кесийка и я отвори.

Йойона ококори очи при вида на камъните — рубина, графита, граната — взети от брат Юсеф, серпентина и всички останали. Той протегна ръка към тях, ала Пони дръпна торбичката.

— Авелин ги даде на мен, така че аз ще ги нося — рече тя.

— А ако аз мога да ги използвам по-добре в предстоящата битка?

— Не — отговори спокойно Пони, — обучавана съм лично от Авелин.

— Прекарал съм години... — понечи да възрази Йойона.

— Видях те как работиш в търговския керван — напомни му Пони, — раните не бяха дълбоки, ала ти костваха огромно усилие. Преценила съм силата ти, отче Йойона, и не го казвам като обида. Ала аз съм по-силната с камъните, не се съмнявай, тъй като ние с Авелин имахме връзка, сливане на душите, и в тази връзка аз постигнах разбирането.

— Магията на Пони е спасявала мен и други хора неведнъж — добави Елбраян. — Тя не се хвали, просто казва истината.

Йойона изгледа първо него, после Пони, а накрая и Джуравиел, който също кимаше.

— Не ги използвах в битката край кервана, тъй като знаех, че монасите са наблизко и се страхувах да не ме открият — обясни Пони.

Йойона вдигна ръка в знак, че няма нужда от повече обяснения — бе чул тази история и преди, когато бе наблюдавал духом тримата.

— Добре — съгласи се той, — ала не мисля, че трябва да ги носиш в Сейнт Мер-Абел, поне не всичките.

Пони отново погледна към Елбраян, който сви рамене и кимна. Той и Джуравиел й бяха казали същото по-рано.

— Не знаем дали ще се завърнем — каза Джуравиел. — Ала по-добре ли е — попита той Йойона — камъните да останат скрити тук, отколкото да се върнат при монасите в твоето абатство?

Йойона дори не се замисли.

— Да — твърдо рече той. — По-добре да бъдат хвърлени в морето, отколкото да попаднат в ръцете на върховния абат Маркварт. Така че ви моля да ги оставим тук, с тези прекрасни коне.

— Ще видим — прошепна Пони.

Разговорът се насочи към по-практични въпроси и пазителят попита каква охрана да очакват на входа към морето.

— Не вярвам да има такава — отвърна уверено Йойона. Той им описа огромната порта, подсилена с подвижна решетка, и още една огромна врата, макар че вътрешната вероятно бе отворена.

— Това звучи като да няма вход — отбеляза Джуравиел.

— Може да има малки входчета наблизко — отговори Йойона, — тъй като това е много древна част от манастира, когато доковете са били използвани редовно. Огромните врати са сравнително нови, на не повече от два века, ала преди е имало много начини да се влезе в пристанището.

— И се надяваш да намерим някой от тези входи нощем — усъмни се елфът.

— Възможно е да отворя огромните врати с камъните — каза Йойона и погледна към Пони. — Сейнт Мер-Абел има малко защити срещу магически нападения. Ако очакват кораб, решетката, единствената пречка срещу успешно използване на камъните, може да е отворена.

Пони не отговори.

— Е, нахранихме се, огънят гори — отбеляза пазителят. — Нека си починем малко, докато имаме тази възможност.

Йойона погледна към Шейла, светлата луна и се опита да си спомни всичко, което бе чувал за приливите и отливите. Той стана и махна на пазителя да го придружи до водата. Щом слязоха, видяха че равнището ѝ е слязло почти до основата на скалите.

— Още два часа — каза Йойона. — И ще можем да влезем в Сейнт Мер-Абел, за да изпълним мисията си.

„Колко лесно звучи само“, помисли си Елбраян.

— Не бива да идваш тук — каза Маркварт на брат Франсис, когато той влезе в личните му покои. Беше ги посещавал често последните няколко седмици. — Не още.

Брат Франсис разпери ръце, искрено удивен от враждебното отношение.

— Трябва да се съсредоточим изцяло върху Събора на абатите — обясни Маркварт. — Ще бъдеш там, заедно с кентавъра, ако имаме късмет.

Лицето на брат Франсис изрази още по-голямо учудване.

— Аз? — попита той. — Ала аз не съм достоен, отче. Дори не съм непорочен и няма да придобия този ранг до следващата пролет, когато абатите вече ще са се прибрали в манастирите си.

Усмивката, която се появи на сбръчканото лице на върховния абат, стигна почти до ушите му.

— Какво има? — попита брат Франсис, като в гласа му се прокрадна почти страх.

— Ще бъдеш там — каза Маркварт отново. — Непорочният брат Франсис ще стои до мен.

— Но... — заекна Франсис притеснен, — не съм прекарал тук необходимите десет години. Подготовката ми за ранг на непорочен върви по план, уверявам ви, ала не мога да го постигна, преди да съм изкарал едно десетилетие...

— Както отец Де Унеро стана най-младият абат в съвременната Църква, така и ти ще станеш най-младият непорочен — прекъсна го Маркварт. — Живеем в опасни времена и понякога правилата трябва да се пренебрегват в името на добруването на нашия Орден.

— Ами другите от моя клас? — попита Франсис. — Ами брат Висченти?

Маркварт се изсмя.

— Мнозина ще достигнат този ранг напролет, както е по програмата.

А що се отнася до брат Висченти... — Той се усмихна дори още по-широко. — Нека кажем, че с каквито се събереш, такъв ставаш. Тази поговорка може да определи бъдещето му.

— Но за теб — продължи върховният абат, — за теб не може да чакаме повече. Трябва да те направя непорочен, за да мога да те предложа за отец. Доктрината на Църквата в случая няма как да бъде променена.

Франсис се олюля, имаше чувството, че ще припадне. Разбира се, той бе казал нещо подобно на Браумин Херде в коридора, ала нямаше представа, че наставникът му ще действа така бързо. А сега, когато чу, че върховният абат Маркварт наистина смята да го предложи за едното от овакантените места на отци, беше дълбоко развълнуван.

Брат Франсис се почувства така, сякаш построяваше наново пиедестала на правда, който бе разрушил с убийството на Грейди Чиличънк, като че простичкият факт на неговото израстване в Ордена изкупваше вината му или дори потвърждаваше, че няма нужда от изкупление, че станалото е просто нещастен случай.

— Трябва обаче да стоиш настрана от мен, докато обявим назначението ти — обясни Маркварт. — За пред останалите. Освен това имам важна задача за теб — трябва да пречупиш Брадуордън. Кентавърът трябва да говори в наша полза, срещу Авелин и крадлата, задигнала камъните.

Брат Франсис поклати глава и се осмели да възрази:

— Той ги има за семейство.

— Всеки човек или звяр има точка на пречупване — настоя Маркварт. — С магическата превръзка за ръка, можеш да му причиниш такива ужаси, че Брадуордън да моли за смъртта и тогава ще предаде приятелите си като врагове на Църквата, само за да изпълниш молбата му. Бъди изобретателен, непорочни братко!

Титлата наистина звучеше привлекателно, ала лицето на Франсис изразяваше горчилката от мисълта за отвратителната работа.

— Не ме проваляй — остро каза Маркварт. — Този противен звяр може да бъде решителният свидетел в обявяването на Авелин за еретик и не се съмнявай, че това е от жизнено значение за оцеляването на Абеликанската църква.

Франсис прехапа долната си устна, очевидно разкъсван от противоположни чувства.

— Ако кентавърът не свидетелства срещу Авелин, отец Йойона и неговите идиоти ще свидетелстват срещу нас и в най-добрия случай, ще можем да се надяваме обявяването на Авелин Десбрис за еретик да бъде само разгледано — обясни Маркварт. — А такова „разглеждане“ отнема години.

— Ала ако той е бил наистина еретик, а той е бил — бързо добави Франсис, като видя, че очите на абата блясват яростно, — времето е наш съюзник. Действията му ще го прокълнат в очите на Бога и Църквата.

— Глупак! — сопна му се Маркварт и се извърна настрана, сякаш не можеше да го гледа. Жест, който жестоко жегна младия монах. — Всеки изминал ден е мой враг, ако светите камъни не бъдат върнати. И ако Авелин не бъде обявен за еретик, населението и армията на краля няма да ни помогнат да намерим жената и да я осъдим.

Франсис разбра добре логиката на абата — всеки, обявен за еретик, ставаше престъпник не само в очите на Църквата, но и на кралството.

— Ще имам тези камъни! — продължи Маркварт. — Аз не съм млад като теб. Нима искаш да ида в гроба, а този въпрос да остане нерешен?

Би ли искал моето управление на Сейнт Мер-Абел да остане белязано така грозно?

— Разбира се, че не, отче — отговори Франсис.

— Тогава върви при кентавъра — каза Маркварт с толкова леден глас, че Франсис усети как го побиват тръпки. — Искам го на наша страна.

Брат Франсис излезе от стаята, олюлявайки се, все едно Маркварт му бе ударил шамар. Прокара пръсти през косата си и се спусна към дълбоките подземия, решен да не провали своя абат.

Маркварт заключи вратата след него, като се упрекна, че е проявил невниманието да остави кабинета си отворен, рискувайки да издаде тайната на изрисувания под в съседната стая. После отиде тъкмо там, възхищавайки се на труда си. Пентаграмата бе съвършена, точно както бе нарисувана в книгата, с разноцветни свещи в края на лъчите.

Върховният абат не бе спал повече от ден, твърде погълнат от работата си и тайните, които странният том му разкриваше. Може би Чиличънкови все пак щяха да се явят пред Събора на абатите. Маркварт можеше да призове духове, които да обладаят телата им, а с хематита щеше да предотврати естественото разложение.

Това бе рискован ход, ала не и без прецеденти в историята. Книгата за призоваване на демони бе използвана и преди по подобен начин, срещу втората игуменка на Сейнт Гуендолин. Двама от монасите на манастира се бяха обърнали срещу нея, с твърдението, че жена не може да бъде игуменка на манастира — и наистина, освен в абатството Сейнт Гуендолин, жените нямаха голяма роля в Църквата. Когато обаче единият от отците бе починал от старост, другарят му бе разбрал, че не може да се изправи срещу игуменката сам. Благодарение на книгата и заклинанията в нея той бе призовал зъл дух, който бе обсебил трупа на неговия другар, и така двамата се бяха борили с игуменката почти цяла година.

Маркварт отново седна зад писалището си. Имаше нужда да си почине и да осмисли какво да прави. Обсебените тела на Чиличънкови трябваше да се явят пред Събора само за кратко време. Измамата можеше и да успее, тъй като само той и Франсис знаеха, че двамата са загинали. Така щеше да има двама силни свидетели срещу жената.

Ала ако се провалеше? Маркварт трябваше да помисли и за това, а последиците от подобно нещо наистина щяха да бъдат мрачни.

— Няма как да знам, преди да видя съживените — каза той на глас.

Реши да продължи с изпълнението на плана си. Щеше да подчини Чиличънкови — поне телата им — под свой контрол и да види как изглеждат. Тогава щеше да реши, предвид резултатите от инквизирането на Брадуордън, дали да ги представи пред Събора.

Усмивайки се и потривайки нетърпеливо ръце, Маркварт взе черната книга и две свещи и отиде в специално приготвената стая. Той постави свещите в правилните позиции и ги запали, след което използва диамантена магия, за да поквари светлината им, така че те засветиха в черно, а не в жълто. Сетне седна между тях в пентаграмата, кръстосал крака.

С камъка на душата в едната ръка и книгата за призоваване в другата, Маркварт излезе от тялото си.

Стаята като че започна да се криви и усуква пред безплътните му очи. Той видя физическия изход от нея и след това още един, портал на пода, който се спускаше нанякъде.

Пое по този мрачен път и духът му се спусна надолу.

И надолу, и надолу...

Луната бе изгряла точно над манастира и водата се бе отдръпнала силно, когато Йойона поведе пазителя и спътниците му към по-долната врата и механизмите, които я отваряха. Симфония и Сивият камък бяха оставени далеч назад, заедно с много от камъните. Пони бе взела само онези от тях, които можеха наистина да потрябват. Сега тя държеше малахита, камъка за левитация и телекинеза, и магнетита.

Йойона ги заведе до огромните врати и отварящите ги механизми.

Разгледа ги внимателно, дори взе меча на пазителя и бутна с него една износена част. Когато мушна с острието, усети бариерата — подвижната решетка бе спусната.

— Трябва да търсим вход на юг по скалата — каза Йойона шепнешком и с ръце им показва, че горе на стената може да има стражи, макар че те трябва да бяха на няколкостотин фута над тях. — Вероятно там ще намерим достъпна врата.

— Смяташ ли, че и там може да има охрана? — попита Пони.

— По това време на нощта не вярвам да има някой под второто ниво на абатството — отвърна уверено Йойона. — Освен може би стражите, които Маркварт е поставил около затворниците.

— Тогава нека опитаме тази врата — рече Пони.

— Решетката е спусната — каза Йойона, опитвайки се да не издава отчаянието си.

Пони взе малахита, ала монахът изрази съмнение:

— Огромна е, може би три хиляди паунда. Затова почти не я пазят.

Предните врати не могат да се отворят, докато решетката е спусната. А тя пък е недостъпна, тъй като лостът ѝ е зад затворените врати.

— Не и за магията — възрази Пони. Преди отецът да може да каже нещо, тя извади камъка на душата и скоро излезе от тялото си. Промъкна се през процепите в предните врати да види решетката. Върна се бързо в тялото си, не искаше да хаби прекомерно много енергия.

— Оттук — обяви тя. — Вътрешните врати са отворени, а охрана по коридора зад тях няма.

Йойона не се съмняваше в това, той самият бе излизал от тялото си, и знаеше, че дори в тъмните тунели тя е могла да види всичко ясно.

— Предните врати са залостени и блокирани от решетката — обясни Пони. — Пригответе факла и слушайте внимателно, ще чуете първо подвижната решетка, а след това и резето. Когато чуete как се отмества, влизайте бързо, тъй като не знам колко време ще мога да го удържа.

— Няма да можеш да го... — опита да възрази Йойона, ала Пони вече бе надигнала малахита и потъваше в зеления камък. Елбраян приближи отца и постави ръка на рамото му, за да го успокои.

— Чух как решетката се издига — прошепна след няколко мига Джуравиел, който бе долепил ухо до огромните порти. Елбраян и смаяният Йойона веднага го приближиха и чуха стържещия звук на огромната врата, която се отваряше.

Пони усети огромната тежест. Бе вдигала великани, ала никога нещо толкова огромно. Съсредоточи се върху подвижната решетка, потъвайки напълно в силата на камъка, насочвайки енергията му. Решетката се бе издигнала достатъчно високо над вратите, но след това

трябваше да потъне още по-дълбоко, да намери резето и някак да повдигне и него.

Тя потръпна силно, пот изби по челото ѝ, а очите ѝ замигаха. Тя си представи резето, изобрази го в ума си, сетне го натисна с всичката сила, която ѝ бе останала.

Джуравиел долепи ухото си още по-близо, чуваше как резето се премества и накрая се издига.

— Сега, Нощна птицо — каза той и пазителят удари с рамо по огромните врати и натисна с всичка сила. Резето падна, вратите се отвориха и Елбраян се промъкна приведен в коридора, като бързо запали факлата си.

— Заклучващият механизъм е в нишата долу вдясно — каза монахът на елфа, когато Джуравиел мина покрай Елбраян.

Миг по-късно факлата се издигна и елфът обяви, че решетката вече е закрепена горе. Йойона се завтече към Пони и я разтърси, за да я извади от транса. Тя се олюля и почти се свлече от изтощение.

— Виждал съм само още един човек с такава сила — каза Йойона, докато я въвеждаше в коридора.

— Той е с мен — спокойно отвърна тя.

Отецът се усмихна, изобщо не се съмняваше в твърдението ѝ, успокоявайки се от това. Той бързо затвори вратите подир тях, обяснявайки, че коридорът може да се наводни, ако остане отворен към морето.

— Сега накъде? — попита пазителят.

Йойона се спря за момент.

— Мога да ви отведа до тъмниците — рече той, — ала само ако изкачим няколко етажа и след това отново слезем от друго място.

— Води ни — каза Елбраян.

Ала монахът поклати глава.

— Това не ми харесва. Ако срещнем братя, ще вдигнат тревога.

Възможността да срещнат хора от Сейнт Мер-Абел накара Йойона да изпита страх, не за могъщото трио и тяхната задача, а за нещастните братя, които щяха да се изпречат на пътя им.

— Моля ви, не убивайте никого — каза той внезапно.

Елбраян и Пони се спогледаха неразбиращо.

— Братя, имам предвид — обясни Йойона. — Повечето са в най-лошия случай неволни пионки на Маркварт и не заслужават...

— Не сме дошли да убиваме никого — прекъсна го Елбраян. — И няма да убием, имаш думата ми.

Пони кимна в знак на съгласие, както и Джуравиел, макар че елфът не бе убеден, че решението на пазителя е мъдро.

— Може би има по-добър път към подземията — каза Йойона. — Има стари тунели от едната страна, само на сто фута навътре. Повечето са блокирани, но можем да преодолеем препятствията.

— И ти знаеш накъде водят? — попита пазителят.

— Не — призна Йойона, — ала те всички стигат до едно място — най-старата част на манастира. Сигурен съм, че накъдето и да поемем, ще стигнем до позната за мен част от абатството.

Елбраян погледна приятелите си, търсейки потвърждение и те кимнаха. Предпочитаха неизползван път, по който няма да срещнат някой от монасите. Първо, по съвет на Джуравиел, те спуснаха решетката, за да не оставят следа за проникването си в абатството.

Скоро намериха старите тунели както Йойона бе предвидил, без проблеми минаха през бариерите, издигнати от монасите. Не след дълго вече вървяха по най-древните коридори в Сейнт Мер-Абел, неизползвани от векове. Подът и стените бяха изронени, а неравните ъгли на камъните хвърляха зловещи дълги сенки на светлината на факлите. Вода капеше от много места, а малки гущерчета пробягваха по стените и по таваните. По едно време Елбраян трябваше да извади Буря само за да си проправи път през дебелия паяжини.

Те бяха натрапници тук, както би бил и всеки друг, тъй като тези коридори вече принадлежаха на гущерите, паяците и на влажната прегръдка на най-страховития враг — времето.

Ала спътниците упорито крачеха по тесните, често криволичещи коридори, прищпорвани от мисълта за Брадуордън и Чиличънкови.

Тунелът бе тъмен, вихър от сиво и черно. Мъглата се промъкна към духа на блуждаещия Маркварт и въпреки че бе вън от тялото си, той все пак усети студения ѝ допир.

За пръв път от много, много време Маркварт се замисли какво прави и дали не се е отдръпнал твърде далеч от светлината. Спомни си времето, когато бе младеж, когато влезе в Сейнт Мер-Абел за пръв път, преди около половин век. Беше изпълнен с вяра и идеализъм и тези качества го бяха издигнали нагоре, като стана непорочен на десетата си годишнина в манастира и отец само три години по-късно. За разлика от

много други предишни върховни абати, Маркварт никога не бе напускал Сейнт Мер-Абел, за да управлява друг манастир и бе прекарал всичките си години в присъствието на камъните, в най-светия абеликански дом.

И сега, даде си сметка той, камъните му бяха показали нов, по-велик път. Той минаваше отвъд границите на своите предшественици, влизайки в места неизследвани, неизползвани. И така, след момент на съмнение Маркварт продължи да се спуска в тъмния и студен тунел. Той разбираше опасностите тук, ала бе сигурен, че ще може да се справи с всички злини, които намери, и да ги използва за добро.

Целта оправдава средствата.

Тунелът се разшири до черна равнина от сива мъгла и между нейните въртящи се могили и смрадливи миазми Маркварт видя изгърбени фигури, черни сенки в мрака, изкривени и отвратителни.

Няколко от тях усетиха присъствието му и го приближиха гладно, протягайки ноктести лапи.

Маркварт надигна ръка и им нареди да се махнат и те наистина отстъпиха, образувайки полукръг и се взираха алчно в него с блестящите си червени очи.

— Искате ли да видите пак света на живите? — попита духът му двете най-близки твари.

Те скочиха напред, сграбчиха призрачните му китки със студени ръце.

Чувство на триумф изпълни духа на върховния абат. Толкова лесно!

Той се обърна и се отправи нагоре към тунела, заедно с демоничните души. Отвори очи отново, физически, мигайки при внезапната светлина на свещите, а пламъците им танцуваха диво. Те все още горяха в черно, ала не за дълго, тъй като внезапно огньовете поаленяха и нараснаха, а от близките свещи се издигнаха огромни пламъци, изпълвайки стаята с червена светлина, която жилеше очите на Маркварт. Ала той не можа и не поиска да ги извърне, хипнотизирай от гледката на черните фигури, които се образуваха в пламъците, получовешки форми, ала изгърбени и противни.

Те пристъпиха напред, един до друг, а гладните им блестящи червени очи се впериха в седящия върховен абат. Зад тях свещите

отново проблеснаха злокобно и се върнаха в нормалния си свят, а стаята сякаш притихна.

Маркварт почувства, че тези демонични създания биха се хвърлили върху него, за да го разкъсат на парчета, ала не се уплаши.

— Елате — заповяда им той. — Ще ви покажа вашите гостоприемници. — Сетне отново потъна в хематита и духът излезе от тялото му...

ГЛАВА 32

КОШМАРЪТ НА ПОНИ

Пазителят внимателно оставяше знаци по стените на всеки завой, а такива имаше много в древния лабиринт от стари и неизползвани коридори. Четиримата вървяха повече от час, веднъж насичайки една врата и разрушавайки тухлена бариера, преди найсетне да се озоват на място, което изглеждаше познато на Йойона.

— Близо сме до центъра на манастира — обясни монахът. — На юг е каменоломната, там са и древните крипти и старата библиотека; на север са коридорите, където някога са били стаите на братята, ала днес Маркварт ги използва за тъмници.

Без да каже нищо повече, отецът ги поведе, като се движеше внимателно и тихо. Скоро Елбраян угаси факлата, тъй като трептящият ѝ пламък можеше да бъде видян от някой пред тях.

— Някои от килиите са тук — обясни Йойона.

— Охранявани ли са? — попита пазителят.

— Възможно е — отвърна монахът. — Може дори самият върховен абат да е наблизко, или пък някой от лакеите му, за да разпитват затворниците.

Елбраян даде знак на Джуравиел да провери. Елфът отлетя напред и след малко се върна с вестта, че двама младежи наистина охраняват осветената част от тунела.

— Не очакват неприятности тук долу — каза отец Йойона уверено.

— Стой тук — рече му Елбраян. — Не бива да те виждат. С Пони ще разчистим пътя.

Йойона нервно докосна рамото на пазителя.

— Няма да ги убием — обеща му Елбраян.

— Те са обучени бойци — предупреди го Йойона, ала пазителят не му обърна внимание, а отиде напред, придружен от Пони и Джуравиел.

Когато приближи осветената част, Елбраян мина напред, сетне се приведе на едно коляно, надзъртайки иззад завоя.

Пред него бяха двамата монаси, единият се протягаше и се прозяваше, а другият се бе облегнал полузаспал на стената.

Внезапно пазителят се озова между тях, удари с лакът този до стената, а после и другия, който отвори очи и понечи да извика. Пазителят се обърна към първия, който съвсем се бе свлякъл по стената, сграбчи го, завъртя го и заби лицето му в земята, докато Пони и Джуравиел нападнаха другия, който бе твърде замаян от тежкия удар, за да се съпротивлява. Завързаха ги със здраво елфическо въже и скриха очите им с парчета от собствените им раса, сетне пазителят ги завлече в един тъмен тунел.

Докато се върне, Йойона се бе присъединил към групата и Пони стоеше пред една дървена врата. Веднага щом Йойона ѝ каза, че това е килията на Петибуа, Пони пристъпи към нея, сякаш за да разбие вратата.

Но миризмата ѝ каза истината, същата миризма, която бе усетила в падналия Дъндалис преди толкова години. Елбраян веднага застана до нея, мъчеше се да я успокои, докато тя накрая вдигна резето и бутна вратата.

Светлината на факлата освети мръсната килия и там, сред мръсотииите, лежеше Петибуа. Плътта на пълничките ѝ ръце висеше отпусната, а лицето ѝ бе бледо и подуто. Пони падна на колене до нея и посегна да я прегърне, ала тялото бе вкочанено. Пони се наведе над трупа и раменете ѝ се разтърсиха от хлипове. Тя изпитваше само любов към осиновителката си, жената, която я бе отгледала, която я бе научила на толкова много неща за живота, за любовта, за щедростта. Беше се грижила за нея безкористно, беше я приела като своя кръв и ѝ бе дала толкова любов и подкрепа, колкото и на собствения си син, а това не бе никак малко.

И сега тя бе мъртва и именно заради любовта и щедростта си. Петибуа бе мъртва, защото бе дарила милостта и любовта си на едно сираче, на жената, която бе станала враг на Църквата. Елбраян прегърна Пони силно и се опита да я защити от собствените ѝ емоции, които бяха така много — вина, тъга, скръб и огромна празнота.

— Трябва да говоря с нея — повтаряше Пони през сълзи. — Трябва...

Елбраян се опита да я успокои, да я задържи и взе ръката ѝ, когато тя посегна към камъка на душата.

— Отишла си е прекалено отдавна — рече пазителят.

— Трябва да намеря духа и да се сбогувам — каза Пони.

— Не тук, не сега — меко рече Елбраян.

Пони понечи да възрази, ала накрая с трепереща ръка прибра камъка в торбичката си, но продължи да го стиска.

— Трябва да говоря с нея — повтори тя по-твърдо и се обърна отново към мъртвата, приведе се и ѝ прошепна думи за сбогом. Йойона и Джуравиел гледаха от вратата. Монахът бе ужасен, макар и не изненадан от това, че жената не е оцеляла след яростта на Маркварт. Ужасно се срамуваше, че някой от неговия орден, при това самият върховен абат, е постъпил така с една невинна жена.

— Къде е другият човек? — попита Джуравиел.

Йойона кимна към следващата клетка и двамата отидоха бързо там — само за да открият как Гревис виси на веригата.

— Избягал е по единствения възможен начин — каза Йойона покрусен.

Джуравиел отиде до трупа, внимателно го освободи от веригата, и тялото на Гревис потръпна странно, увисвайки на единствената придържаща го окова. Ала по-добре така, отколкото Пони да го видеше в истинската му смъртна поза.

— Трябва да остане сама — каза им Елбраян, приближавайки Йойона на вратата.

— Жесток удар — съгласи се Джуравиел.

— Къде е Брадуордън? — попита пазителят с остър тон и измъчваният от чувство за вина монах направи крачка назад. Елбраян видя, че на лицето на Йойона е изписан ужас, и постави успокоително ръка на широкото му рамо.

— Това са тежки времена за всички ни — каза той.

— Кентавърът е надолу по коридора — каза Йойона.

— Ако е още жив — намеси се Джуравиел.

— Отиваме при него — каза пазителят на елфа, даваше знак на Йойона да ги води — ти стой при Пони. Пази я от врагове и от нея самата.

Джуравиел кимна и излезе от клетката, докато Елбраян и Йойона се спуснаха по коридора. Джуравиел се върна при Пони и ѝ каза за съдбата на Гревис, после я прегърна, когато риданията я разтърсиха отново.

Йойона последва пазителя още надолу по коридора, като го насочваше шепнешком. След един завой влязоха в осветен от факли коридор и видяха две врати — една отляво и друга в дъното.

— Мислиш, че това е краят, ала всъщност е само началото — чуха те крясъка на мъж, последван от плющенето на камшик и нисък, животински рев.

— Брат Франсис — каза Йойона, — един от лакеите на върховния абат.

Пазителят пристъпи напред, ала се спря, а Йойона потъна в сенките, когато вратата се отвори.

Монахът, човек на възрастта на Елбраян, излезе от килията с камшик в ръка и изключително мрачно изражение на лицето. Той замръзна и очите му се изцъклиха, когато видя Елбраян да стои спокойно пред него, с меч в ножницата.

— Къде е охраната? — попита монахът. — Кой си ти?

— Приятел на Авелин Десбрис — отвърна Елбраян мрачно и високо. — И на Брадуордън.

— Ах, богове, това беше добро шоу! — долетя вик от килията и сърцето на Елбраян подскочи, когато чу гласа на своя приятел кентавър. — Оха, сега загази, глупако!

— Млък! — нареди Франсис на кентавъра. Потърка ръце и отпусна камшика, а Елбраян пристъпи напред, макар че все още не бе извадил меча си.

Франсис надигна камшика си заплашително.

— Щом са ти приятели, мога да обявя и теб за престъпник — каза той, ала в гласа му се прокрадна истерична нотка.

Пазителят усети това, ала не му пукаше дали този човек е уверен в себе си или не. Гласът на Брадуордън и това, че този изрод току-що бе използвал камшика срещу него, страшно го вбеси и затова той потъна дълбоко в психиката на война. Продължи да напредва.

Франсис сви ръка, ала отново не разви камшика. Размърда се и погледна през рамо, докато пристъпяше напред.

Нощната птица нападна, без да изтегля Буря от ножницата си.

Паникьосан, Франсис вече се опита да разви камшика, ала Нощната птица бе прекалено бърз и влезе в обсега на оръжието, отблъсквайки го настрана. Монахът метна камшика по него, обърна се и хукна към вратата, в края на коридора. Стисна дръжката и я дръпна

здрaво, а вратата се отвори малко преди Нощната птица да я стигне и да спре устрема му.

Със страшна сила пазителят затръшна вратата.

Усещайки, че е отворил пролука в защитата си, Франсис се обърна и понечи да удари с юмрук непознатия.

Ала още докато дясната му ръка затръшваше вратата, Нощната птица изпъна пръстите на лявата си ръка, и протегна крак напред. С едно просто, прецизно движение той отблъсна ръката на Франсис и сетне с дясната ръка блокира следващия му удар.

Франсис опита друго дясно кроше, ала пазителят отново го блокира със същата ръка, само че този път хвана монаха и задържа ръката му с пръсти. Всичко изглеждаше много бавно и лесно, ала внезапно темпото се смени и Нощната птица стисна китката на Франсис и я изви. После хвана юмука му и натисна здраво, отново със страшна, неудържима сила.

Франсис се наклони на една страна, а ръката му бе притисната до тялото му и тогава дъхът му излетя от свиреп удар в тялото му, неочаквано силен предвид това, че юмрукът на пазителя бе изминал едва пет инча. Франсис се опря на вратата и се опита да се измъкне, ала Нощната птица, все така стиснал юмука му, прокара ръката си под неговата и с едно внезапно движение строши лакътя му.

Монахът бе залят от вълни на болка. Счупената ръка увисна и той се облегна на вратата. Пазителят го тресна в стомаха с дясната си ръка и щом монахът се преви, го удари в гърдите с лявата.

Последва смазваща серия от удари, които забиваха Франсис във вратата или го издигаха във въздуха.

Свърши така внезапно, както бе започнало, а Нощната птица отстъпи крачка назад. Франсис остана свит до вратата, притиснал корема си със здравата си ръка. Погледна към пазителя точно навреме, за да види ритника, който се заби в челюстта му. Главата му се завъртя настрани и той се просна по гръб на земята.

Светът на Франсис потъна в мрак, когато огромната фигура надвисна над него.

— Не го убивай! — чу той сякаш отдалеч.

Нощната птица даде знак на Йойона да замълчи, не искаше гласът му да бъде разпознат. А после погледна жертвата си и видя, че

Франсис е изпаднал в безсъзнание. Метна качулката на главата му и накара Йойона да го завърже, сетне влезе в килията на Брадуордън.

— Бая време ти отне да ме намериш — каза весело кентавърът.

Елбраян бе ужасен от вида му и все пак зарадван да го види жив и много по-жизнен, отколкото бе очаквал.

— Превръзката за ръка — обясни кентавърът. — Блага магийка!

Елбраян се спусна и прегърна приятеля си, сетне, спомняйки си, че времето не е негов съюзник, отиде при огромните окови и вериги.

— Надявам се, че имаш ключ — отбеляза кентавърът. — Няма да можеш да ги счупиш.

Елбраян бръкна в кесийката на колана си и извади пакетчето червен гел, който бе използвал, за да събори старото дърво върху гоблините.

Той отвори пакетчето и намаза четирите вериги.

— Ама ти имаш още от това чудо, дето го ползва в Аида — зарадва се кентавърът.

— Побързайте — каза Йойона, щом влезе в килията. При вида му Брадуордън се стегна, ала Елбраян бързо му каза, че това не е враг.

— Да, ама ме отведе от Аида — каза Брадуордън. — Той бе от ония, дето ме оковаха.

— И от тия, дето те освобождават — бързо добави пазителят.

Погледът на Брадуордън омекна.

— Вярно е — призна той, — а и ми даде гайдата по време на дългия път.

— Не съм твой враг, благородни Брадуордън — каза Йойона, покланяйки се.

Кентавърът кимна, сетне обърна глава и примигна учудено, когато дясната му ръка бе освободена. Елбраян с Буря в ръка се готвеше да разсече веригата, която придържаше дясното копито на кентавъра.

— Хубав меч — отбеляза Брадуордън и скоро усети, че и кракът му е свободен.

— Иди виж Елбраян — каза Пони. Тя все още стоеше приведена до тялото на Петибуа, ала вече бе изпънала решително гръб.

— Едва ли ще има нужда от помощ — каза елфът.

Пони си пое дълбоко въздух.

— Знам — каза тя и Джуравиел разбра, че иска да остане сама. Забеляза, че ръката ѝ отново е свита в торбичката с камъни, и това бе обезпокоително, ала той знаеше, че трябва да ѝ се довери. Целуна я нежно по косата и излезе пред килията, но не се отдалечи, а остана да пази в осветения от факлите коридор.

Пони се опита да запази самообладание. Постави ръка върху подутата буза на Петибуа и я погали нежно, с любов и за миг ѝ се стори, че жената сякаш се е успокоила, а бледият цвят на смъртта не е така очевиден.

Тогава Пони усети нещо като гъделичкане. Объркана, тя се зачуди дали в мъката си не е използвала камъка на душата, без да се усети.

Реши да продължи с това, притвори очи и се опита да се съсредоточи.

Тогава ги видя или поне така ѝ се стори — три призрака, единият от които на старец, се спускаха към стаята.

Три призрака — Петибуа, Гревис, Грейди? Идеята стрелна Пони толкова, колкото и я заинтригува, тъй като тя не разбираше какво става и предпазливо наруши връзката си с камъка на душата. Отвори очи и погледна Петибуа — за да види как жената се взира в нея!

— Каква магия е това? — промълви Пони на висок глас. Нима несъзнателно бе употребила такова количество от вълшебството на камъка, че бе достигнала духа на Петибуа? Бе ли такова възкресение възможно?

Тя чу ужасния отговор, когато очите на Петибуа светнаха в червени демонични пламъци и лицето на мъртвата се изкриви, а от отворената ѝ уста долетя гърлено ръмжене. Пони отскочи назад, твърде объркана, потресена, за да може да реагира. Ужасът ѝ само нарасна, когато зъбите на трупа се удължиха и изостриха. Мъртвата се изправи рязко и внезапно, а пълните ѝ ръце се протегнаха и стиснаха гърлото на Пони.

Ужасената млада жена се опита да се освободи, но не можеше да отхлаби могъщата хватка на демона.

Ала тогава дойде Джуравиел, а тънкият му меч удари с всички сила по подутата ръка на Петибуа и отвори грозна рана, от която потекоха гной и кръв.

Елбраян тъкмо освобождаваше последната от оковите на Брадуордън, когато писъкът на Пони долетя до ушите му. Той замахна силно с Буря, завъртя се и хукна още преди веригата да падне на пода, плътно следван от Йойона. Мина покрай завоя на пълна скорост, чу шум от килията, в която бе тялото на Гревис, и отвори вратата с ритник.

И там спря смаян, тъй като оживелият труп бе прехапал едната си окована китка и сега идваше към него, а очите му горяха с мрачна червена светлина, а от прехапаната ръка се стичаше кръв.

Елбраян искаше да отиде при Пони — повече от всичко друго, да бъде до нея, — ала не можеше да го направи и изпита някакво облекчение, когато Йойона мина покрай него към клетката на Петибуа. Буря изскочи от ножницата си и пазителят нападна, посрещайки демона и започна да сече яростно протегнатите ръце.

— Мамо — повтаряше Пони отново и отново, облегната на стената, докато Джуравиел се бореше с адското същество. Жената знаеше, че трябва да отиде до него, да използва най-послед светите камъни, може би този на душата, за да прогони злия дух от тялото на Петибуа. Ала нямаше сили да действа, не можеше да преживее ужаса от това да види Петибуа, нейната майчица, в това ужасяващо състояние!

Наложи си да се успокои, каза си, че ако стигне до камъка на душата, ще научи истината за отвратителното същество. Преди обаче да го направи, Джуравиел нападна внезапно напред, мина през протегнатите ръце и заби меча си дълбоко в сърцето на трупа, гледка, която накара Пони да замръзне.

Демонът се изсмя грозно и отблъсна ръката на елфа от дръжката на меча, сетне го удари силно през лицето.

Елфът пое удара и с едно махване на крилете се завъртя във въздуха и кацна на крака, изправяйки се срещу демоничното същество, от чиито гърди стърчеше неговият меч.

Тогава още една фигура нахлу в малката килия и мина покрай елфа.

Без да се спира, Йойона удари силно демона с тяло и го изблъска към стената.

След това влезе и Брадуордън и килията внезапно се препълни!

— Какво става? — ахна кентавърът.

С нечовешки вой демонът отблъсна Йойона настрана, ала Брадуордън, намерил бързо отговора на въпросите си, се извърна и когато създанието се спусна напред, го посрещна с двоен заден шут, който го заби обратно в стената.

Брадуордън се придвижи към оживелия труп и го зарита с копита и заудря с юмруци, като не даваше шанс на демона да се съвземе.

— Излез оттук — каза Джуравиел на Йойона. Монахът прегърна Пони, а елфът свали лъка си и изчака възможност за изстрел.

Всичките месеци на болка, които Брадуордън бе изживял, се изляха в следващите няколко секунди, докато кентавърът удряше отново и отново демоничното създание, смазвайки го, разкъсвайки издутата плът, смачквайки костите на каша. И все пак, дори и да нараняваше създанието по някакъв начин, то не го показва, а само продължаваше да се опитва да го сграбчи. Ала тогава една стрела се заби в едно от червените очи и демонът зави злоещо.

— Охо, това хич не му хареса! — каза кентавърът и се завъртя, за да забие задните си копита в демоничното лице. Черепът избухна в кървав дъжд, ала тялото продължи да настъпва и да размахва безумно ръце.

Йойона изведе Пони от килията и я накара да седне до стената отвън.

— Пукни най-последно, гнусно същество! — чу се гласът на Елбраян от съседната килия. Монахът отиде до вратата и погледна назад с отвратено изражение, махвайки на Пони да остане на мястото си.

Вътре в килията Елбраян сечеше като обезумял с Буря. Вече бе пронизал неколккратно съществото, но без видим ефект. Затова бе прибегнал до по-обикновения стил, хващаше могъщия меч с две ръце и нанасяше свирепи, сечащи удари.

Една от ръцете на демона бе срязана почти до лакътя, а удар на Буря отсече другата точно под рамото.

Създанието продължи да напада, ала един мощен разсичащ удар на Буря го спря и даде време на пазителя да нападне с обратен удар.

Йойона погледна настрана, разбираше какво става. Когато могъщият меч профуча и отсече главата, монахът погледна отново и отвращението му нарасна. Тъй като главата, която се бе търколила до

стената, все още хапеше въздуха, а очите ѝ горяха в червено! А тялото продължи да напада.

Елбраян удари с юмрук и повали трупа, сетне взе Буря с две ръце, описа пълен кръг с меча и отсече единия крак на съществото. То се обърна на една страна, като единият чукан се движеше, а другият крак риташе, а главата, на няколко инча, безсилно хапеше въздуха.

Огньовете в очите обаче угасваха и Елбраян разбра, че битката е приключила. Той се втурна към коридора, минавайки покрай Йойона, Брадуордън и Джуравиел, които излизаха от първата килия, и прегърна изпадналата в истерия Пони.

— Все още рита — обясни Брадуордън на Йойона, когато монахът видя останките от тялото на Петибуа. Кървавите останки от главата се мърдаха над раменете, окървавявайки камъка.

Йойона отиде при пазителя и Пони, която вече се успокояваше.

— Духове на демони — обясни монахът, поглеждайки Пони право в очите. — Това не бяха душите на Гревис и Петибуа.

— Видях ги — промълви Пони, опитвайки се да си поеме дъх, а зъбите ѝ тракаха. — Видях ги да идват, бяха трима.

— Трима?

— Две сенки и старец — каза тя. — Помислих, че е Гревис, ала не можех да ги видя ясно.

— Маркварт — пое си въздух Йойона. — Той ги е довел тук. Ала ако ти си го видяла...

— Значи и той е видял теб — каза Елбраян.

— Трябва бързо да се махаме от това място! — извика Йойона. — Не се съмнявайте, че Маркварт идва, а с него и цяла армия от братя!

— Бягайте — каза Елбраян и забута Йойона към същите древни коридори, които ги бяха довели до това прокълнато място. Погледна отново към мястото, където бяха оставили стражите, сетне поведе колоната, следван от Пони. Движеха се толкова бързо, колкото разрешаваха тесните и често криволичещи коридори. Скоро стигнаха пристанищните врати на манастира, затворени и със спуснатата решетка, така, както ги бяха оставили.

Отец Йойона посегна към манивелата, ала Пони, вече спокойна и изпълнена с мрачна решителност, го спря. Тя взе малахита и потъна в магията му и макар че бе изморена и смазана емоционално, тя издигна стена от ярост и я насочи към камъка. Решетката като че

съвсем лесно се прибра в жлебовете и Елбраян стигна до огромните врати, вдигна резето и отвори едната. Понечи да премести резето, ала Пони, отново потънала в левитационната магия, го спря.

— Дръж резето вдигнато над ключалката — упъти го тя. — Бързо.

Усецаха огромното напрежение в гласа ѝ, така че Брадуордън пое след Йойона през отворената врата, а Джуравиел застана зад Пони и внимателно я насочи към изхода. Когато мина през вратата, тя притисна другата си ръка, в която държеше магнетита, към металната врата отвън и потъна в магията и на този камък.

Решетката опасно се разклати над главата на Елбраян, ала Йойона, като разбра какво иска да направи Пони, застана до нея и положи ръка върху магнетита, усилвайки натиска през вратата и към резето. Пони потъна в малахита отново, спря решетката и Елбраян също излезе навън.

Пазителят затвори вратата и Йойона освободи магнитната магия, сетне въздъхна облекчено, когато резето падна на мястото си, заключвайки двете врати. Тогава Пони постепенно освободи и своята магия и бавно свали подвижната решетка. Сега и двете врати изглеждаха така, сякаш никой не е минавал през тях.

Пони се обърна и премигна на светлината на зората. Слънцето се бе подало ниско над хоризонта и хвърляше снопове светлина през гъстата мъгла над залива на Все светии. Приливът не бе дошъл още, ала не бе далеч, така че те тръгнаха веднага и бързо се спуснаха обратно по плажа и към конете си.

Ръмжейки от ярост и въпреки възраженията на братята, суетящи се около него, върховният абат първи мина с трясък през вратите към подземията в по-долните нива.

Там, пребит лежеше Франсис, а качулката бе стегната около главата му. Той се мъчеше да стане, като му помагаше един от другите стражи, които Елбраян бе победил. По-надолу по коридора, точно зад вратите на килиите, лежах осакатените тела на Чиличънкови, като Петибуа все още се гърчеше на пода, а духът на демона отказваше да я напусне до самия край.

Маркварт, разбира се, не бе изненадан, тъй като бе видял нарушителя, жената, коленичила до Петибуа, когато бе придружаван от своя ескорт демони, ала другите монаси бяха шокирани от

отвратителната сцена. Някои изпищяха и се отдръпнаха назад, а други паднаха на колене и зашепнаха молитви.

— Нашите врагове бяха довели демони срещу нас — кресна Маркварт, посочвайки тялото на Петибуа. — Добре се би, братко Франсис.

Подпомогнат от друг млад брат, Франсис най-сетне се освободи от качулката и отвори уста да каже, че не е могъл да се справи добре в боя, ала млъкна пред погледа на Маркварт. Франсис не знаеше какво точно става, не бе видял труповете на Чиличънкови и не знаеше кой точно е унищожил демоните. Имаше обаче предположение и то накара мислите му да се завъртят хаотично в главата му.

Елбраян почти се изплаши, докато гледаше как Пони се връща по следите им. Стоновете ѝ не бяха от умора, макар че тя със сигурност бе изтощена след магическите си подвизи, а от гняв и ярост. Пазителят стоеше близо до нея и слагаше ръка на рамото ѝ винаги, когато пътеката се разширяваше, ала тя дори не го погледна, само примигваше, за да прогони сълзите, стиснала зъби, с поглед, втренчен право напред.

Щом стигна до конете, Пони взе един по един останалите камъни. Йойона ѝ предложи да използва хематита върху Брадуордън за лечение, ала кентавърът отхвърли идеята, преди Пони да отговори.

— Искам само малко храна — настоя той и наистина изглеждаше сравнително здрав, макар и много по-мършав от последния път, когато го бяха видели. Той потупа ръката си, върху която бе вързана елфическата превръзка.

— Хубав дар си ми дал — намигна той на Елбраян.

— Пътят ни ще е дълъг и труден — предупреди го пазителят, ала Брадуордън само потупа своя изпосталял корем и се засмя. — Сега ще тичам по-бързо, понеже ми го няма шкембето — каза той весело.

— Тогава да тръгваме — рече пазителят. — Веднага. Преди монасите да излязат от абатството да ни търсят. Нека отведем отец Йойона навреме до Сейнт Прешъс.

— Качи се на Сивия камък — каза Пони на монаха и му подаде юздите.

Йойона ги прие без възражение, тъй като бе логично Пони, а не той да се качи на гърба на кентавъра.

Ала тя ги изненада като се обърна не към Брадуордън, а към Сейнт Мер-Абел и се затича натам с камъните в ръка.

Елбраян я хвана след около двадесетина ярда и трябваше да я сграбчи, за да я спре. Сега тя наистина плачеше, а раменете ѝ се разтърсваха от ридания. Бореше се яростно с него и се мъчеше да се освободи, да се върне в прокълнатия манастир и да постигне отмъщение.

— Не можеш да ги победиш — каза ѝ пазителят, придържайки я здраво. — Прекалено много са и са прекалено силни. Няма да успееш.

Не и сега.

Пони продължи да се бори, дори го одраска без да иска по лицето.

— Не може да опозориш Авелин така — каза ѝ Елбраян и това я накара да спре. Тя го погледна с просълзени очи.

— Той ти даде камъните, за да ги пазиш — обясни ѝ Елбраян. — Ако сега отидеш в абатството, ще бъдеш победена и светите камъни ще попаднат в ръцете на враговете ни. Враговете на Авелин. В ръцете на същия човек, докарал тези ужасни мъчения на Чиличънкови. Смяташ да му ги дадеш просто така?

В този момент силата сякаш напусна Пони и тя увисна в ръцете на любимия си, а лицето ѝ потъна в гърдите му. Той я отведе обратно при другите и я постави върху гърба на Брадуордън, а Джуравиел кацна зад нея, за да я придържа да не падне.

— Дай ми слънчевия камък — каза ѝ той и когато тя го направи, той го даде на Йойона. Обясни му, че трябва да направят блокираща магия, за да не бъдат открити. Йойона ги увери, че това е лесна работа, пазителят яхна Симфония и препусна напред в галоп, докато слънцето се издигаше в небето на изток.

— Открийте ги! — изрева върховният абат. — Претърсете всеки тунел, всяка килия. Всички врати да бъдат затворени и охранявани! Сега! Веднага!

Монасите се разпръснаха, някои хукнаха към спалните, за да събудят и останалите.

Когато Маркварт разбра, че задните пристанищни врати очевидно не са били отваряни, търсенето в библиотеката стана още по-яростно и до средата на заранта не остана непроверено кътче. Вбесеният Маркварт се настани в центъра на огромната църква на манастира, обкръжен от отци, които на свой ред командваха групи от търсещи монаси и му донасяха какво става.

— Влезли са и са излезли през пристанищните врати — каза единият от отците, мнение, споделяно и от много други. Неговият главен търсач току-що се бе върнал, докладвайки, че не са намерени никакви следи от проникване в манастира.

— Ала вратите са затворени и залостени, нещо, което не може да бъде направено отвън — възрази друг отец.

— Освен ако не са използвали магия — възрази трети.

— Или ако някой в манастира не ги е посрещнал, не им е отворил и не е затворил вратите подир тях — рече Маркварт и това накара всички в помещението да се размърдат уплашено.

Скоро след това, когато стана ясно, че враговете наистина отдавна са напуснали манастира, Маркварт нареди на половината монаси да се разпръснат по групи и да претърсят околността магически, с кварц и хематит.

Абатът знаеше, че това е напразно, и за първи път осъзна колко хитри и силни са враговете му. С тази мисъл го заля толкова дълбок гняв, че абатът дори се уплаши, че той ще го владее завинаги.

Ала по-късно следобеда се успокои, когато разпита Франсис и другите двама монаси, които бяха охранявали килиите. Научи кои са нахлулите в Сейнт Мер-Абел и че единият от тях познава добре мястото.

Може би Чиличънкови и кентавърът нямаше да му трябва. Може би нямаше да говори само за кражбата на Авелин, щеше да съчини още по-голям заговор в Ордена.

Сега разбра.

Сега имаше жертвено агне.

А Джаховит щеше да извика своите Всесърцати войници.

Маркварт остана в личните си покои тази нощ, гледайки през прозореца.

— Ще видим кой кого — каза той и на лицето му се изписа нещо като усмивка. — Ще видим.

— Дори не искаш камъните? — попита Пони. Стоеше на улицата на Палмарис заедно с Елбраян и отец Йойона. Бяха пристигнали рано същата сутрин в северната част на града, като пътуваха през голямата река с кораба „Сауди Ясинта“, който за късмет все още беше в Амвой.

Алу’мет се съгласи да помогне на Йойона без въпроси и без да иска да му се плати, с обещанието да не продума и дума за неочакваните си пътници.

Джуравиел и Брадуордън бяха все още на север, докато Елбраян, Пони и Йойона влязоха в Палмарис — монахът, за да се върне в Сейнт Прешъс, а двамата му спътници, за да се видят със стари приятели.

— Светите камъни са в сигурни ръце — отвърна Йойона с искрена усмивка. — Моята Църква ви дължи много, ала се опасявам, че няма да бъдете възнаградени за това от върховния абат.

— А ти? — попита Елбраян.

— Аз ще трябва да се справя с едного, който не е тъй коварен, ала е също тъй зъл — обясни Йойона. — Жалко за монасите от Сейнт Прешъс, които загубиха своя абат Добриниън и получиха на негово място абат Де Унеро.

Те се разделиха като приятели, като Йойона се върна в манастира, а Елбраян и Пони минаха по улиците на града, като се опитваха да научат някакви новини. Късметът ги срещна скоро с Белстър О’Комли, който се развика радостно, щом ги видя живи.

— Какво става с Роджър? — попита пазителят.

— Той отиде на юг с барона — обясни Белстър. — Искал да се види с краля.

Тези новини ги изпълниха с радост и надежда, тъй като новината за гибелта на барона още не бе достигнала до обикновените хора в Палмарис.

Заедно с Белстър, Пони ги заведе до „Пътя на задругата“, кръчмата, която бе била неин дом през трудните години след първото опожаряване на Дъндалис. Пони изпита болка, когато погледна мястото, и не можа да остане, а помоли Елбраян да я отведе надалеч от града, обратно на север.

Пазителят се съгласи, ала първо се обърна към Белстър.

— Иди в „Пътя“ — каза той на кръчмаря. — Искаше да останеш в Палмарис, така ми каза. Мястото има нужда от нов кръчмар. Няма по-подходящ за тая работа от теб.

Преди да може да отклони предложението, Белстър улови погледа на Елбраян към Пони.

И разбра.

— Най-хубавата кръчма в Палмарис, казват — рече той.

— Беше — тъжно добави Пони.

— И пак ще е — ентузиазирано каза Белстър, потупа Елбраян по рамото, прегърна Пони, сетне се отправи към кръчмата с лека стъпка.

Пони го изгледа, дори успя да се усмихне, след което погледна към Елбраян и каза тихо:

— Обичам те.

Пазителят ѝ отвърна с усмивка и нежно я целуна по челото.

— Хайде — каза той, — в Каер Тинела ни чакат приятели.

ЕПИЛОГ

Сутринта бе хладна, независимо от ярката слънчева светлина, която идваше от изток. Вятърът не бе силен, ала Пони го усещаше с всеки милиметър на кожата си, докато танцуваше би'нел дасада сред падащите, оцветени в различни багри листа. Тази сутрин не бе с Елбраян, както и много дни преди това, предпочиташе да танцува сама, поне за известно време, тъй като използваше тези мигове на дълбока медитация, за да се справи с мъката и чувството за вина.

Виждаше Петибуа и Гревис и дори Грейди, докато се въртеше сред купчините листа. Спомняше си дните на своята младост и се опитваше да ги разгледа в контекста на случилото се след това. Тъй като, независимо от тежестта на вината, Пони разбираше, че не е сторила нищо лошо, че е поела по път, от който не би се отрекла никога.

И така, тя танцуваше всяка сутрин и плачеше, а когато скръбта накрая започна да отминава и разумът надделя над вината, остана само едно чувство...

Гняв.

Главата на Абеликанската църква бе нейният враг. Той бе започнал война, която тя не бе имала желание да води. Авелин бе дал камъните на нея и това ѝ даваше вярата, че е добре подготвена за сблъсъка.

Завъртя се в съвършен баланс и разпръсна с крак купчина сухи листа, а те полетяха във въздуха. Медитацията ѝ бе дълбока, както когато работеше с магията на светите камъни. Ставаше все по-силна и не възнамеряваше да заобиколи стената от гняв.

А да я разбие.

Зимата дойде рано тази година и в средата на калември по повърхността на езерата на север от Каер Тинела вече се образуваше коричка лед, а утрините често намятаха върху земята покривало от сняг.

На юг облаците се сгъстяваха над залива на Все свети, а зимните бури ставаха все по-страховити. Водата стана по-тъмна, ярко контрастираща с белите шапки по бреговете. Само двама от тридесетте абата идващи за Събора бяха дошли по море — Олин от Сейнт Бондабрус в Ентел и игуменката на Сейнт Гуендолин, Деления. И двамата смятаха да останат като гости на Маркварт цялата зима, тъй като малко кораби биха предприели плаване по това време на годината.

Въпреки събирането на толкова много висши духовници и новините, че войната е почти свършила, настроението в манастира бе мрачно, като самото време. Много от абатите бяха приятели на абат Добриниън, а и надделяваше усещането, че този Събор ще бъде решителен за бъдещето на Църквата. Назначаването на Маркало де Унеро за абат на Сейнт Прешъс и скорошните новини, че деветокурсник е бил издигнат в ранга на непорочен, не останаха без възражения.

Освен това всеки бе разбрал, че в манастира има и други „гости“ за Събора, контингент войници от Урсал, хора от страховития Всесърцат отряд, изпратени от краля на абат Джеховит от Сейнт Хонс. Подобна придружаваща сила не бе безпрецедентна в историята на Църквата, ала всякога бе знак, че ще стане нещо страшно.

Традицията повеляваше Съборът да се проведе след петнадесетия ден от месеца, а всичките му участници, абати и отци, прекарваха предишния ден в усамотение, подготвяйки се психически за идващите изпитания. Отец Йойона специално се отдаде на това, затваряйки се в предоставената му малка килия, коленичи до леглото си в молитва с надеждата да получи вдъхновение свише за това какво трябва да направи. Той бе останал тих и бездействен в месеците, когато бе служил на Де Унеро в Сейнт Прешъс, не бе предприел нищо, с което да разяри новия абат или да покаже какво се крие в сърцето му. Разбира се, той бе порицан, че е изоставил Де Унеро по пътя, ала въпросът приключи с една неприятна кавга.

Сега бе шансът, знаеше той, вероятно последният му шанс, да говори срещу Маркварт, ала можеше ли да събере кураж за това? Той не бе разбрал нищо важно за програмата на Събора, ала подозираше — особено предвид спътниците на абата от Сейнт Хонс — че Маркварт смята да използва сбирката, за да обяви Авелин открито за еретик.

Той очевидно имаше съюзници в това си начинание, могъщи съюзници, ала все пак Йойона знаеше какво трябва да направи, ако декларацията на Маркварт за Авелин бъде приета.

Но ако не го направеше?

Обядът на Йойона бе донесен пред вратата му, само с едно почукване, както бе поръчал. Той отиде да си вземе храната и бе изненадан, когато видя, че Франсис държи подноса.

— Значи слуховете са верни — каза с отвращение Йойона. — Честито, непорочни братко. Колко неочаквано, наистина. — Йойона взе подноса, ала задържа вратата с едната си ръка, за да я затвори подноса на Франсис.

— Чух те — тихо каза Франсис. Йойона наклони глава неразбиращо.

— В тъмницата — добави Франсис.

— Наистина, братко, не знам за какво говориш — каза възпитано Йойона и отстъпи крачка назад. Понечи да затвори вратата, ала Франсис влезе в стаята му.

— Затвори вратата — каза тихо Франсис.

Първият порив на Йойона бе да се развика на нахалния младеж, ала не можеше да пренебрегне казаното от него, затова внимателно затвори вратата и седна на леглото си, оставяйки подноса на малката масичка до него.

— Знам, че ти ни предаде на крадците — каза рязко Франсис. — Не знам кой ви е отворил вратите и след това е затворил подире ви, защото има свидетели, че не е бил Браумин Херде.

— Вероятно Господ ги е пуснал — сухо каза Йойона.

Франсис се обърна към него. Не бе харесал шегата.

— Ви е пуснал, искаш да кажеш — настоя той. — Чух те, преди да загубя съзнание и те уверявам, че познах гласа ти.

Усмивката напусна лицето на Йойона, заменена от твърд поглед.

— Трябваше да оставиш онзи човек да ме убие — отбеляза Франсис.

— Тогава щях да стана точно като теб — тихо отвърна Йойона, — а аз се страхувам от наказание, далеч по-страшно от самата смърт.

— Откъде знаеш? — настоя Франсис и приближи разтреперан от яд, като че възнамеряваше да удари Йойона.

— Да знам какво? — попита отецът.

— Че го убих! — призна Франсис и отстъпи назад, като дишаше тежко. — Убих Грейди Чиличънк. Откъде знаеш, че аз го убих на пътя?

— Не го знаех — отвратен и изненадан отвърна Йойона.

— Но ти току-що каза... — възрази Франсис.

— Говорех за поведението ти като цяло, не за нещо конкретно — прекъсна го Йойона. Погледна Франсис и видя, че е разкъсан от вътрешна борба.

— Няма значение — рече Франсис и махна с ръка. — Бе просто инцидент, нищо повече. Не го направих нарочно.

Йойона видя, че непорочният не си вярва изобщо, затова не каза нищо повече, когато Франсис напусна стаята му.

Не изяде храната, беше прекалено разтърсен от думите на Франсис.

Знаеше какво ще последва, затова отиде до леглото си и се помоли, не само за напътстване, но и за опрощение — изповедта на един обречен човек.

Тази нощ Съборът започна с дълго и несъществено въведение, представящо различните абати и придружаващите ги отци. Помпозна церемония, която щеше да трае до сутринта. Това бе единственото събитие, при което всички монаси от манастира домакин бяха поканени, така че в голямата зала се бяха събрали над седемстотин души, заедно с войниците от Всесърцатия отряд, които придружаваха абат Джеховит.

Йойона наблюдаваше това от последните редове, близо до изхода.

Опита се да държи Маркварт под око. След първата обща молитва и поздравите, той се отдалечи в сенките на стаята. Разговорите продължаваха и Йойона дори се замисли дали да не избяга. Колко време можеше да спечели, преди Маркварт и останалите да разберат, че го няма, зачуди се той.

Това щеше да е по-лесно, наистина.

Очакваше, че през нощта няма да се случи нищо и ще последва още един дълъг ден на молитва. Ала точно преди зазоряване върховният абат Маркварт отново зае мястото на оратора.

— Има още нещо, което трябва да бъде сторено преди почивката — започна върховният абат. — Нещо, което младите братя трябва да чуят, преди да напуснат Събора.

Йойона стана и слезе от задните редове към централната част на залата, за да стигне до Браумин Херде.

— Слушай внимателно — каза той на непорочния, привеждайки се, когато мина покрай него — и запомни всяка дума.

— За вас не е тайна, че ужасно престъпление измъчва Сейнт Мер-Абел и целия Орден вече седем години. Престъпление, което показва своята истинска злина в събуждането на демона дактил и ужасната война, която докара толкова страдания на нашите земи — продължи Маркварт, извисил драматично глас.

Йойона продължи да върви към предната част на залата. Много глави се извърнаха да го видят, чу се шепот, но той не бе изненадан, тъй като знаеше, че доброто му мнение за Авелин не е тайна дори извън стените на Сейнт Мер-Абел.

Видя и войниците на Джеховит, палачи на Маркварт, събрани и нетърпеливи.

— Става въпрос за най-важната декларация на този Вселенски Събор — завърши върховният абат. — За това, че човекът на име Авелин Десбрис трябва открито и ясно да бъде обявен за престъпник в очите на Църквата и държавата.

— За еретик, отче? — попита стоящият на първия ред абат Джеховит от Сейнт Хонс.

— Именно — отвърна Маркварт.

От всички краища на залата се чу възбуден шепот, събралите се заклатиха глави, а други закимаха в съгласие. Абати и отци се приведоха, за да обсъдят чутото.

Йойона преглътна, разбираше, че следващата му стъпка ще го изпрати отвъд ръба.

— Не е ли това същият Авелин Десбрис, който някога бе получил най-голямата чест от Абеликанската църква? — попита той на висок глас, привличайки вниманието на всички и особено на брат Браумин Херде. — Не бе ли именно върховният абат Далбърт Маркварт, който лично го определи за търсач на Светите камъни?

— В едно друго време — отговори Маркварт спокойно. — Това прави падението му само още по-голямо.

— Наистина, голямо падение — повтори Йойона и излезе в центъра на залата и се изправи срещу смъртния си враг. — Но не бе Авелин този, който падна.

От задните редове Браумин Херде се осмели да се усмихне и да кимне. Ако се съдеше от прошепнатите разговори на близкостоящите, Йойона явно се справяше доста добре.

— Не бе само Авелин, искаш да кажеш! — внезапно каза Маркварт с ярост.

Това простичко изказване накара Йойона да се спре и това позволи на Маркварт да продължи с обвиненията си:

— Нека се знае, че това лято неприкосновеността на Сейнт Мер-Абел отново бе нарушена — извика върховният абат. — Затворниците, които бях пленил, за да говорят пред вас, бяха откъснати.

Сред публиката вече се разнесоха ахвания.

— Представям ви непорочния брат Франсис — обясни Маркварт. Младият монах не бе познат на събралите се. Нещо повече, една от темите на Събора беше именно прибързаното му издигане в ранг.

Браумин Херде прехапа устни, когато видя болката, изписана по лицето на Йойона. Той си спомни обещанието, което бе дал на обичния си отец, напомняйки си отново и отново, че всичко става така, както Йойона го бе предвидил. От любов и уважение към него, той трябваше да остане тих, макар че ако бе получил и един знак, че Съборът може да мине на страната на Йойона, щеше да притича и да застане до него.

Ала този знак така и не се появи. Въпросите на Маркварт към Франсис бяха бързи и ясни. Непорочният описа Елбраян много ясно и потвърди, че телата на двамата Чиличънкови очевидно са били обладани от демони.

Сетне погледна Йойона в очите.

И млъкна.

Йойона не можеше да повярва. Онзи не го беше предал!

Ала Маркварт остана самоуверен, благодари на Франсис и го освободи, тъй като го бе използвал само за да подготви следващия си свидетел, един от стражите, които Елбраян бе обезвредил, и друг, който се бе промъкнал от тунела и бе видял нарушителите и можеше да разпознае и разпозна Йойона като съучастник.

Йойона остана притихнал. Знаеше, че няма да бъде чуто колкото и силни да са възраженията му.

Следващият, който дойде, бе абат Де Унеро, който описваше събитията по пътя, позволили на Йойона да се измъкне и да отиде до Сейнт Мер-Абел.

— Говорих с търговеца Неск Рийчис — каза Де Унеро. — Той ми потвърди, че отец Йойона не се е връщал в лагера им.

Странно чувство на спокойствие започна да обзема Йойона, примирение с това, че е започнал битка, която не може да спечели. Маркварт се бе подготвил добре.

Абатът погледна към фанатичните Всесърцати войни и се усмихна.

След това извика един от спътниците на Йойона по време на пътуването към Аида, монах, който несъмнено щеше да съобщи как отецът е манипулирал групата, така че да не изрови тялото на Авелин.

Всичко се нареждаше срещу него.

— Достатъчно! — извика внезапно Йойона и спря устрема на враговете си. — Достатъчно. Наистина бях в тъмниците ти, зли ми Маркварт.

Ахванията станаха по-силни, а към тях се присъединиха и гневни крясъци.

— Освободих тези, които ти бе затворил незаконно и неморално — призна Йойона. — Видях прекомерно много от твоята злоба. Видях какво получи милия — да, милия и богобоязлив Авелин. Видях го в съдбата на „Бягащия с вятъра“.

Отец Йойона се спря след последното изречение и дори се засмя.

Всеки абат, отец и непорочен в стаята разбираше и одобряваше станалото с „Бягащия с вятъра“, всеки от ръководителите в тази стая бе съучастник в убийствата. Йойона знаеше, че е обречен. Той искаше да се развика на Маркварт, да му покаже древните текстове, които описваха предишния метод за събиране на камъни, да попита за съдбата на брат Пелимар, който бе участвал в пътуването за светите камъни и също бе убит от тази уж свята Църква.

Ала от това нямаше смисъл, а той не искаше да издава всичко. Погледна към брат Браумин Херде, човекът, който щеше да поеме факлата му, и се усмихна.

Маркварт отново се разкрещя, че Авелин трябва да бъде обявен за еретик, сетне добави и името на Йойона, който сам бе признал, че е предал Църквата.

Тогава абат Джаховит, вторият най-силен човек в Ордена, се изправи и повтори обвиненията, а след одобрителното кимване на Маркварт, махна на войниците си.

— Според собствените ти думи ти си извършил измяна към Църквата и краля — обяви Джеховит, когато войниците обкръжиха Йойона. — Имаш ли да кажеш нещо в твоя защита? — той се обърна към събралите се — Някой друг да защити този човек?

Йойона погледна към събора и Брамин Херде, който остана смълчан, както бе обещал.

Тогава Всесърцатите войни обкръжиха отца и с благословиите на Маркварт и Джеховит, започнаха да го удрят и го помъкнаха навън.

Когато го изведоха през вратата, Йойона видя брат Франсис да стои настрана, объркан и безпомощен.

— Прощавам ти — каза му Йойона, — както ти прощава и Авелин. Както ти прощава и Господ — той почти добави името на брат Брамин, ала не можеше да се довери дотолкова на Франсис.

Сетне бе извлечен от залата, обкръжен от все по-нарастваща тълпа.

Много бяха останали по местата си, смълчани и потресени, сред тях бе брат Брамин. Той видя, че Франсис го гледа, но му отвърна само с поглед.

По-късно в този студен калемврийски ден отец Йойона, съблечен и хвърлен в открита клетка на една каруца, бе разведен из селото на Сейнт Мер-Абел, като пазачите му обявяваха на висок глас греховете и престъпленията му на изнервените селяни.

Обидите се смениха с храчки, а после и с камъни. Един човек хукна към каруцата със заострен кол и прониза монаха в стомаха, като отвори грозна рана.

Братята Херде, Висченти и Делман, заедно с останалите монаси от Сейнт Мер-Абел и някои от гостите абати и отци, наблюдаваха ставащото, някои с ужас, други с удоволствие.

Повече от час Йойона бе влачен по улиците с каруцата и накрая вече бе само един пребит, смазан човек, почти в безсъзнание, когато Всесърцатите войници го завързаха на кладата.

— Ти си прокълнат от действията си — обяви Маркварт, заглушавайки крясъците на подлудялата тълпа. — Дано Бог ти даде милост.

И кладата лумна под краката на Йойона.

Той усети пламъците да облизват кожата му, усети как кръвта му започва да кипи, а дробовете му изгарят с всеки дъх. Ала само за миг,

защото тогава затвори очи и видя...

Брат Авелин, протегнал ръце към него...

Йойона не извика, не изплака в нито един момент.

За Маркварт това бе разочарованието на деня.

Браумин Херде наблюдаваше отвисоко как пламъците поглъщат най-добрия му приятел. Зад него Висченти и Делман понечиха да си тръгнат, ала Браумин ги сграбчи и не ги пусна.

— Бъдете свидетели — каза той и така те бяха последните трима монаси, напуснали тази ужасна сцена.

— Елате — каза им Браумин Херде, когато всичко най-последно свърши и пламъците угаснаха. — Имам книга, която трябва да видите.

Сред тълпата селяни беше и Роджър Локлес. Той бе научил много, откакто избяга от южния път на Палмарис, от изчадието, отнело живота на барон Билдебург. В последните няколко часа бе научил как Йойона е освободил човека-кон и макар тези новини да го обнадеждиха, видяното сега го изпълни с погнуса и отчаяние.

Ала той също остана да гледа и видя, че върховният абат на Абеликанския орден е наистина неговият враг.

Далеч от това място, в земите на север от Палмарис, Елбраян стоеше прегърнал Пони на една оголена могила. Наблюдаваха лунния изгрев.

Войната с чудовищата бе приключила, ала битката с по-големия враг едва започваше.

Издание:

Робърт А. Салваторе. Духът на демона

Американска, първо издание

Серия Демонски войни, №2

Превод: Александър Драганов

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Ангелина Вълчева

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

Формат 70/100/16

ИК „ИнфоДАР“ ЕООД — София, 2009 г.

ISBN: 978-954-761-382-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.